

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΦΩΝ

Τὰ συμπεράσματα μιᾶς ἐρεύνης

Ποιά εἶνε τὰ συναισθήματα, οἱ σκέψεις, οἱ ψυχικὲς ἀντιδράσεις τῶν κουφῶν; Θέλοντας νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ἀποτάθηκε σὲ ἀρκετοὺς κουφούς — ἀπ' τὴν 150.000 περίπου πού ὑπάρχουν στὴς Ἡνωμ. Πολιτείες. Παρακάτω θὰ βρῆτε τὶς κυριώτερες ἐρωτήσεις πού τοὺς ὑπέβαλε, καθὼς καὶ τὰ γενικά συμπεράσματα πού ἔδωκε ἀπ' τὴς ἀπαντήσεις τους:

- 1) Ὁ κουφὸς ζῇ σ' ἕνα κόσμον τελείας σιωπῆς;
"Ὀχι, αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπόλυτο. Ἄν δὲν ἀκούῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἤχους, ἀντιλαμβάνεται ὅμως ἐκείνους πού παράγονται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν αὐτιῶν του. Χώνοντας τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων μας μέσα σ' αὐτιά μας, θ' ἀρχίσουμε ν' ἀκούμε κατὰ σὰν βουητὸ καὶ ἐλαφρὰ χτυπήματα. Ἀκόμα κι' οἱ κουφοὶ λοιπὸν ἀκούνε τέτοιους ἤχους, συνεπῶς δὲν βρίσκονται σ' ἕνα κόσμον ἀπόλυτης σιωπῆς.
- 2) Μὲ τὸ χάσιμο τῆς ἀκοῆς ὀξύνονται οἱ ἄλλες αἰσθήσεις;
"Ὀχι. Ἀλλὰ ὁ κουφὸς τὶς χρησιμοποιοῦν περισσότερο κι' ἐντατικότερα ἀπ' τὸ φυσιολογικὸ ἄνθρωπο. Δὲν βλέπει μακρύτερα, οὐτε νοιώθει ζωηρότερα τὶς ὁσμὲς. Ἐπειδὴ ὅμως π.χ. δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὸ θορυβῶδες τῶν αὐτοκινήτων, τ' ἀναζητεῖ προσεκτικὰ μὲ τὸ βλέμμα πρὶν διασχίσῃ ἕνα δρόμο. Ἐπειδὴ τὸ τρίξιμο τῶν φλογῶν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γιὰ μιὰ πυρκαγιά, δίνει ἀμέσως προσοχὴ στὴν ἐλάχιστη μυρωδιά καπνοῦ πού θὰ αἰσθανθῇ.
- 3) Οἱ κουφοὶ νοιώθουν παλμούς πού δὲν τοὺς αἰσθάνονται οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι;
Ναί. Οἱ παλμοὶ ὅμως αὐτοὶ ὑπάρχουν πάντα. Μόνον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἀκούει δὲν τοὺς δίνει προσοχή, γιὰ τὸν ἀπασχολοῦν οἱ θόρυβοι. Ὁ κουφὸς νοιώθει π.χ. ἕνα γαργάλημα στὶς ἄκρες τῶν δακτύλων ὅταν κουδουνίσῃ τὸ τηλέφωνο. Ἀντιλαμβάνεται τὶς δονήσεις τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν πέσῃ στὸ πάτωμα κάτι βαρὺ, ἢ ὅταν περάσῃ ἀπ' ἔξω ἕνα καμión... Τώρα αἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ μεταχειρισθῶν αὐτὴ τὴν εὐαίσθησιν τῶν κουφῶν γιὰ μιὰ μέθοδο καλύψεως ἐπικοινωνίας μαζί τους.
- 4) Τὰ ἀκουστικά βοηθοῦν ὅλους τοὺς κουφούς;
"Ὀχι. Μόνον τοὺς βαρήκοους, πού δὲν ἔχουν ἀκόμη χάσει τελείως τὴν ἀκοή τους. Αὐτοὶ πρέπει νὰ τὰ μεταχειρίζονται ἀδιστακτικά, ὅπως οἱ μύες φοροῦν ματογυάλια. Κάθε διαταγμὸς τους, γιὰ αἰσθητικὸς δῆθεν λόγους, εἶνε ἀδικαιολόγητος.
- 5) Γιατί δὲν μπαίνουν ὅλοι οἱ κουφοὶ νὰ «διαβάξουν» τὶς κινήσεις τῶν χειλιῶν;
Δυσκολεύονται σ' αὐτὸ ὅσοι κουφάθηκαν σὲ προχωρημένη ἡλικία. Πρέπει νὰ σημειώθῃ ὅτι κι' οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν τοὺς βοηθοῦν σ' αὐτὸ, γιὰ τὸν μιλῶν πού γρήγορα, δὲν προσφέρουν καθαρά τὰ λόγια τους ἢ γυρίζουν ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τους.
- 6) Ὁ κουφὸς ὑστερεῖ στὴν ἱκανότητα ἢ στὴν ἀντίληψιν;
Κάθε ἄλλο. Ἡ περίπτωση τοῦ "Ἐντισον ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὴ ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἀκοή δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὶς πνευματικὰς ἱκανότητες. Μόνον ὅταν ὁ κουφὸς χάσῃ τὴν αὐτοπεποίθησιν του καὶ νομίσῃ πὼς ἔγινε ἄχρηστος πιά, παθαίνει μιὰ κατὰπτωσιν, ἀπὸ συμπλεγμὰ κατωτερότητας.
- 7) Εἶνε δύσκολο γιὰ ἕνα κουφὸ νὰ βρῇ καὶ νὰ διατηρήσῃ μιὰ ἐργασίαν;
Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας. Θὰ δυσκολεῖται π.χ. νὰ γίνῃ γκαρσόνι ρεστωράν, μπορεῖ ὅμως θαυμάσια νὰ γίνῃ μάγειρος. Μάλιστα οἱ κουφοὶ συγκεντρώνονται περισσότερο στὴν ἐργασία τους, γιὰ τὸν ἀφαίρουνται ἀπὸ ὀμιλίας καὶ ἐξωτερικοὺς θορύβους.
- 8) Ποιὲς εἶνε οἱ συνηθέστερες διασκέδασεις τῶν κουφῶν.
Τὸ διάβασμα, τὸ γράψιμο, ὁ περίπατος, ὁ καταρτισμὸς διαφόρων συλλογῶν, κλπ. Μποροῦν ν' ἀπολαύσουν πάντα ἕνα ὥραϊο ἡλιοδοσίημα, ἕνα θαυμάσιο πορτραῖτο, ἕνα κῆπο μὲ λουλούδια. Κι' οἱ χαρὲς αὐτὲς τοὺς παρηγοροῦν γιὰ τὸ ἀτύχημά τους.
- 9) Ποιὲς συμβουλὲς δίνουν στοὺς καινούργιους ὁμοιοπαθεῖς των;
Νὰ μὴν ἀπελπίζωνται. Νὰ μὴν ἀποτραβηχθῶν ἀπ' τὸν κόσμον. Νὰ μὴν ὑποτασσῶνται ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Ν' ἀποχτήσουν καινούργιες «λίσσεις» καὶ ἐνδιαφέροντα, ταίριασμα στὴ νέα τους κατάσταση.

Ὁ ἐξιλασμὸς τοῦ δολοφόνου

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ ἐκκλησία ἦταν πένθιμη στολισμένη καὶ γεμάτη κόσμος. Πάνω σ' ἕνα ἀνθρακωμένο δάσος δρισκεῖν τὸ φέρετρο τοῦ νεκροῦ. Οἱ φλόγες τῶν λαμπάδων τρεμόπαιζαν ὀλόγυρά του.

Ἦταν ἡ κηδεὶα ἑνὸς ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας. Συνάδελφοί του, κριτικοί, δημοσιογράφοι, ὅλος ὁ κόσμος τῆς λογοτεχνίας εἶχε μαζεστῇ ἐκεῖ γιὰ νὰ τιμήσῃ ἐκεῖνον πού εἶχε φύγει, ἀφίνοντας ὅμως πίσω του τὸ ἀθάνατο ἔργο του.

Ἐξάφνα ἀνοίξε ἀθρόωβα μιὰ πλαγινὴ πόρτα καὶ μπήκε ἕνας ἄνθρωπος ἀξιοβρόντης, κουρελῆς σχεδόν, μὲ ἀτακτὰ γένεια, πού φαίνονταν μᾶλλον σὰν ἀλήτης. Σέρνοντας τὰ τρύπια παπούτσια του, πήγε νὰ σταθῇ σὲ μιὰ μισοσκοτεινὴ γωνία. Οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ ἀπόρησαν στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν παρουσίαν του, ἔπαυσαν ὕστερα ν' ἀσχολοῦνται μαζί του. Ἐκείνος κττάζε τὸ φέρετρο μὲ μάτι ἀπαλὴν, μὲ τὸ μυαλὸ ἀφηρημένο...

Ἐίκοσι χρόνια πρὶν, ὁ νεκρὸς πού κηδεύονταν σήμερα κι' ὁ ἀπόκληρος αὐτοῦ τῆς κοινωνίας εἶχαν βρεθῇ πρόσωπο μὲ πρόσωπο.

Ὁ νεκρὸς ἦταν τότε πρόεδρος τοῦ κακοῦργουδικοῦ. Κι' ὁ ἄλλος δικαζόταν ὡς δολοφόνος τῆς φίλης του ἑπειτα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ ζήλεια. Ὁ κατηγορούμενος ὑποστήριξε ἐπίμονα τὴν ἀθωότητά του. Καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξις δὲν ὑπῆρχε ἐναντίον του — τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μερικὲς ἐνδείξεις, τόσο ὅμως σύμφωνες μεταξύ τους ὥστε ἀποτελοῦσαν σχεδὸν μιὰ βεβαιότητα. Ὡστόσο, ἡ ἐπιθετικὴ ἀγρόρευσις τοῦ συνηγόρου ἔσπειρε τὴν ἀμφιβολίαν στὸν ἐνόρκον. Καί, χάρις στὴν ἐπίδρασιν τοῦ προέδρου — πού ἡ συνειδήσιν του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ χτυπήσῃ ἕναν ἄνθρωπον δίχως νάχη ἀπόλυτη πεποίθησιν γιὰ τὴν ἐνοχίαν — ὁ κατηγορούμενος ἀθωώθηκε.

Σ' ὅλη τὴ δίκη, εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ἀμεροληψίαν κι' ὕστερα τὴν εὐμείνεια τοῦ προέδρου. Κι' ὅμως, ὅταν ἔμεινε ἐλεύθερος, καμμιὰ εὐγνωμοσύνη δὲν φώτισε τὴν ψυχὴν του. Εἶχε ὑποφέρει τόσο πολὺ, στὶς βασανιστικὰ ὥρες πού εἶχε περάσει στὸ δικαστήριον, ὥστε δὲν μπορούσε πιά νὰ νιώθῃ εὐαίσθητος. Κι' ἡ καρδιά του ἔρασε ἐκείνον πού τὸν εἶχε σῶσει...

Πέρασαν χρόνια. Ὁ δικαστὴς γέραςε, ἐπιδόθηκε στὴ φιλολογία, ἔγινε διάσημος.

Ὁ ἄλλος, ἀποτυχήμενος διαρκῶς, κῆλησε ὡς τὰ χαμηλότερα σκαλοπάτια τοῦ ζεπεσμοῦ. Μιὰ μέρα, διάβασε τυχαίως σὲ κάποια ἐφημερίδα τὸ θάνατον τοῦ ἐνδόξου συγγραφέως. Θυμήθηκε ἀμέσως τ' ὄνομά του...

Ἀπὸ περιέργεια τότε, μὰ κι' ἀπὸ κάποιο σκοτεινὸ ἐνστικτὸ πού γεννοῦσε μέσα του τὸ παρελθόν, εἶχε ἔλθει στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ ἐξαχρήσῃ μὲ τὴ σκέψιν του τὶς παλῆες ἐκείνες μέρες...

Ἡ λειτουργία τελείωσε. Τὸ πλήθος παρήλασε ἐμπρὸς ἀπ' τὸ φέρετρο.

Ὁ ἀλήτης ὅμως ἔμεινε ἀκίνητος στὴ γωνίαν του. Δὲν ἐπῆγε νὰ συλλυπηθῇ τοὺς συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ. Βῆκε ἀπ' τὴν ἐκκλησία τελευταῖος καὶ παρακολούθησε τὴν κηδεῖαν. Τὸν ἔσπρωχνε μιὰ δύναμις ἀνώτερη ἀπ' τὴν θέλησιν του. Δὲν ἔδλεπε τίποτε στοὺς δρόμους πού περνοῦσαν. Ἐνα ὀδυνηρὸ ὄνειρο βασάνιζε τὸ μυαλὸ του...

Τέλος, φάνηκε τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ νεκροφόρος πέρασε τὴν ἐξώπορτα

κι' οἱ τροχοὶ τῆς ἔκαμαν νὰ τρίξῃ ἡ ἄμμος στὰ μικρὰ δρομάκια.

Ἡ κηδεῖα προχώρησε ἀνάμεσα στὰ μνήματα. Στὴ στοφή μιᾶς δεινροστοχίας, ξεπρόβαλε ξαφνικὰ ὁ σκοτεινὸς λάκκος ἐνὸς σκαμένου τάφου. Τὸ δγαλμένο χῶμα σχηματίζε μικροὺς σωρούς ὀλόγυρά του, πού ἀνάμεσα τοὺς φαίνονταν ἀκόμη λίγο χορτάρι.

Ἐδῶσαν τὸ φέρετρο μὲ σκονιὰ καὶ τὸ κατέβασαν σιγά-σιγά μέσα στὸν τάφο.

Τότε ὁ ἀλήτης φάνηκε νὰ ζυγνῇ ἀπ' τ' ὄνειρό του. Σκούπισε μὲ τὸ χέρι του τὸ ἱδρωμένο του μέτωπο. Ἀκουσε ἀκαθόριστα τὶς φωνῆς διὰφύων ρητόρων πού ἐξεβίαζαν με τὸν νεκρὸν φράσεις τὰ χαρίσματα τοῦ νεκροῦ.

Μιὰ ἐλκρινὴ συγκίνησι τοὺς δονοῦσε. Κι' ὅλοι τοὺς ἐξύμνησαν, περισσότερο παρὰ τὸ ταλάντο, τὴ μεγάλη καρδιά τοῦ μακαρίτη.

Ὑστερα ἀπλώθηκε σιωπὴ. Ὁ ἀνακρίθηκε καὶ κττάζε γύρω του. Οἱ ἄλλοι πῆγαν ἕνας-ἕνας νὰ ρίξουν λουλούδια πάνω στὸ φέρετρο. Μὰ αὐτὸς δὲν τοὺς ἀκολούθησε αὐτὴ καὶ τώρα.

Ἐνοιώθε ν' ἀνεβαίνε μέσα του τὸ θρηνητικὸ κύμα τῶν ἀναμνήσεων. Τὰ πόδια του χώνονταν στὸ μαλακὸ ἔδαφος καὶ θρυμμάτιζαν τὰ ξερὰ πεσμένα φύλλα.

Ἐμενε ἀκίνητος. Ὅσοι περνοῦσαν μπροστά του, τὸν κττάζαν μὲ κάποια περιφρόνησιν. Μὰ εἶχε συνηθισθῇ πιά νὰ βλέπῃ αὐτὴ τὴν ἔκφρασιν στὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ φύγουν ὅλοι, μὲ τὴ λυπητὴ ζωγραφισμένη στὴ φυσιογνωμίαν τους. Τὸ νεκροταφεῖο ξανάβρισκε λίγο-λίγο τὴ γαλήνη του...

Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἦταν πιά ὀλομόνοχος, κάποια στιγμή πού οἱ νεκροθάφτες εἶχαν ἀπομακρυνθῇ γιὰ νὰ πάρουν τὰ ἐργαλεῖα τους, ὁ ἀλήτης ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο πού θὰ καταβροχθίζε ἕνα ἄνθρωπον πλάσμα. Ἐσκυψε μέσα... κι' ἐπιτέλους ἀνέβηκεν στὰ μάτια του δυὸ δάκρυα τρυφερότητας κι' εὐγνωμοσύνης.

Ἡ στεγνωμένη καρδιά του σφίχτηκε, πόνεσε. Ἐνοιώσε μιὰ ἀπέρριστη ἐπιθυμία συγγνώμης, ἐξιλέωσης, γαλήνης. Θέλησε νὰ προσφέρει κι' αὐτὸς κάτι στὸν νεκρὸ — κάτι περισσότερο ἀπὸ λίγα λουλούδια...

Γονάτισε τότε μπρὸς τὸν λάκκο. Τὰ δάχτυλά του χάθηκαν στὸ μαλακὸ χῶμα. Καί, μετανοιώνοντας γιὰ τὸ παλὸν ψέμα του, φώναξε, σκύβοντας πρὸς τὸ φέρετρο:

— Ἐγώ... ἐγὼ τὴ σκότωσα!...

A. NTE TENE-1-Γ

Δὲν φταίει ὁ Καναδᾶς!

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες ξέσπασε, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ μερικὲς ὁδομαδές, ἀγριὸς χειμῶνας κι' ἡ μεταωρολογικὴ ὑπηρεσία ἀπέδωσε αὐτὸ τὸ δριμύ ψυχὸς σὲ ἀντικυκλῶνες πού σχηματίζονται στὴν περιοχὴ τοῦ Καναδά. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνακοίνωσιν δυὸ κάτοικοι τῆς πόλεως Μάρσφιλντ τὸν Βίσκονσιν ὑπέβαλαν ἀγωγή ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως τοῦ Καναδά, ζητώντας νὰ τοὺς πληρώσῃ τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ἔξοδα θερμάνσεως, πού θὰ ἐξοδεύσουν κατὰ τὸν ἐφετεινὸ χειμῶνα. Τὰ δικαστήρια, ὅμως, τὴν ἀπέρριψαν. Στὴ σχετικὴ ἀπόφασιν ἀναφέρεται ὅτι ἡ κυβερνήσις μιᾶς χώρας δὲν εἶνε ὑπεύθυνη γιὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα πού συμβαίνουν σ' αὐτήν.

Θραυπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΕΦΗΝΙΣ

Ἰδιοκτητὴς — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ: 27-135-29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κάποιες Δὸν Κιχώτισες...

Τίποτα δὲν θὰ μᾶς κρύψῃ. Εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα. Τί χάνει; Ὅταν κάμνουμε τὶς ὁμολογίες μας πίσω ἀπὸ τὸ θῶρακα τῆς ἀνωμυίας γινόμεστε εἰλικρινέστατοι. Κι' ἔδω, γιὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μᾶς μιλεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἱστορία ἀπὸ τὶς συνηθισμένες. Ἡ νομιμότης συνδυασμένη μὲ τὴν παρνομία. Παντρεμένος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἐλεύθερο σύνδεσμό του. Χρόνια στὸ κλαρί. Ὅσα καὶ στὸ γάμο. Ἡ διαφορά ἀνάμεσα στὶς δυὸ καταστάσεις, εἶνε ὅτι τὸ μὲν πρόσωπο τῆς νομιμῆς συντρόφου τοῦ μένει σταθερὸ καὶ ἀμετάβλητο, ἐνῶ τὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα συνοδοιπορεῖ στὴν ἀτάξια μεταβάλλονται κατὰ πυκνὰ μᾶλλον διαστήματα.

Ὅσο γιὰ τὸν ἐφοδισμό τοῦ σὲ συνοδοιπόρου, καμμιὰ δυσκολία — συνεχίζει ὁ ἴδιος τὶς ὁμολογίες του. Πολὺ περισσότερες δυσκολίες συναντοῦσε ὅταν βρισκόταν στὸ στάδιο τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πρώτης νεότητος. Ἡ πρώτη νεότης δὲν εἶνε ὁ καλύτερος κράτης τοῦ ἔρωτα. Χρειάζεται ἡ κάποια πείρα, τὰ κάποια γκρίζα στὰ μαλλιά, ὁ κάποιος ἀέρας τῆς ἐλαφρῆς κοψέως, ἡ πνοὴ τοῦ μπλαζεδισμού καὶ τῆς σοβαρότητας. Ὅλα ὅσα δὲν βρίσκονται εὐκόλα στοὺς ἐλεύθερους καὶ στοὺς νέους. Ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴ φύσιν τῆς κλίνει στὴν ὀριμότητα. Ἰδίως οἱ πολὺ νέες γυναῖκες.

Αὐτὸς ὅμως ὁ πρόλογος μὴ σὰς κάνει νὰ νομίζετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μας ἔχει κανένα μάτσο χρόνια στὴν πλάτη. Σαρὰντα τεσσάρων ἐτῶν — γράφει. Ἡ πιά καλὴ ἡλικία.

Αὐτὰ ὅμως ὅλα εἶνε εἰσαγωγή. Τὸ κύριο θέμα τὸ τοποθετεῖ ἄλλου. Στὴν πρόσφατη ἐρωτικὴ περιπέτειά του. Ἡ πιά σοβαρὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Μιὰ γυναῖκα πού τὸν ἐνδιέφερε. Σχεδὸν τὸν συγκινοῦσε. Βρῆκε κοντὰ τὴν ὅσα δὲν κατάρθαν ὡς τώρα νὰ βρῇ στὶς ἄλλες. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, καὶ τὶς ἄλλες. Χαρίματα ψυχικά, πνευματικά καὶ — νὰ μὴ ξεχνοῦμε καὶ τ' ἄλλα — σωματικά. Ἦταν εὐτυχισμένος κοντὰ τῆς. Ὡς πού σκέφθηκε νὰ τὴν φέρῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ὁ τρόπος βρέθηκε, ἡ γνωριμία ἔγινε. Συνάντησι τῶν δυὸ ἀντιζήλων. Ἀνύποπτη ἡ μία. Συνειδητὴ ἡ ἄλλη.

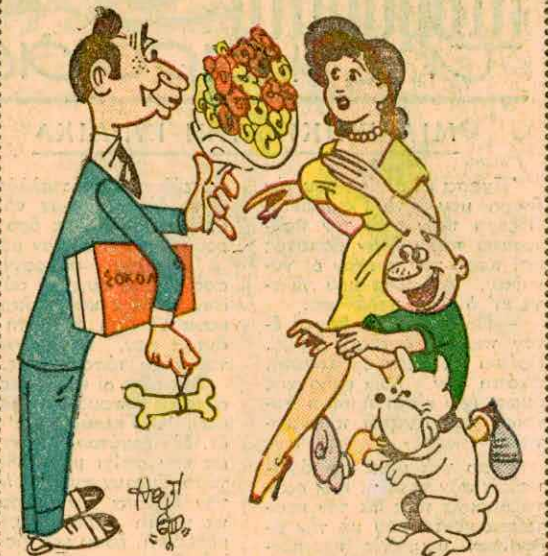
Αὐτὴ ὅμως ἡ συνάντησις ἦταν ἡ καταστροφή. Κακὴ ἐμπνευσι. Τί τοῦ ἦρθε; Τί χρειαζόταν ἡ γνωριμία; Μιὰ γνωριμία κι' ἡ ὁποία τοῦ στοιχίζει τὴν γυναῖκα πού δὲν ἠθελε νὰ χάσῃ. Τὴ χάνει ὅμως. Ἀδύνατο νὰ τὴν κρατήσῃ κοντὰ του. Μὲ τὴν πρώτη συνάντησιν, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς σημειώσε τραματικὴ πτώσι. Σὰ νὰ τῆς ἔβρισαν καλὴν πύργον. Ἡ ψυχρὸτητα διαδέχθηκε τὴ φλόγα πού τὴ θερμαίνει πρῶτα. Ἀκατάστατη στὰ ραντεβού τους, ἀφηρημένη, μὲ τὸ μάτι στὸ ρολοῖ. Ἀνυπόμονη νὰ φύγῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Καὶ τόσο ἀραιὸς οἱ ἐπισκέψεις... Κάθε μέρα βλέπονταν

πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τῶν δυὸ γυναικῶν. Τώρα, βλέπονται τὴ Δευτέρα κι' ὅταν ἐκείνος λέει νὰ ξανασυναντηθοῦν τὴν ἐπόμενη Δευτέρα, τῆς φαίνεται πολὺ γρήγορα. Περνοῦν καὶ δεκαπέντε μέρες χωρὶς νὰ ἐπικοινωνήσουν.

Ζητήσατε τὴ γνωριμία. Αὐτὴ ἔφερε τὴν ψυχρότητα, αὐτὴ ὁδηγεῖ ὀλοταχῶς στὴ διάλυσιν τοῦ εἰδυλλίου. Ὅχι δὲ γιὰ τοὺς λόγους πού νομίζετε. Ἴσως νὰ σκεφθήκατε ὅτι ἡ παρνομία κυρία, ὅταν γνωρίζεται μὲ τὴ νόμιμη, καταλαβε πόσο κακὸ εἶνε νὰ μοιράζεται τὴν ἀγάπην ἑνὸς ἀνδρα πού δὲν τῆς ἀνέκει καί, γεμάτη τύψεις, ἀποφασίσει νὰ θυσιάσῃ τὸν ἐαυτὸν τῆς καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ. Τοὺς λόγους τῆς ἐγκαταλείψω μᾶς τοὺς ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος ὁ σύζυγος. Τὸν ἐγκαταλείπει γιὰ τὴν δρῖσκαι τὴν γυναῖκα τοῦ «κατώτερη τῶν προσδοκίων τῆς». Τὴ φανταζόταν ὅτι ἦταν ἐχθρὸς ὑπολογισμός. Ἡ ὥρα, ἡ μοιραία, ἡ κομψή, ἡ κοσμική, ἡ γυναῖκα πού πολιορκεῖται, ἡ γυναῖκα μὲ προσωπικότητα, μὲ θηλυκότητα, πού ἐπιβάλλεται, πού ἀνάγει φωτίες, πού σηκώνει τὸν κόσμον στὸ πέρασμά της. Κι' ἔπεσε πάνω στὴν ἀσχημότητα. Ἐνα ζαρούδι, μιὰ κοντούλα, ἀσχημολα. Καὶ τόσο ἀσημάντη... Ἐνα τίποτα. Κακοβαλμένη, ἀξέστη, ἀμόρφωτη, ἀδέξια. Μιὰ καμωρία θὰ εἶχε περισσότερο ἀέρα ἀπ' αὐτήν. Ἀνοίγει τὸ στόμα γιὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν καιρὸ. Σφράγιζε τὰ χεῖλη ὅταν ἐρχόταν ἡ συζήτησις γιὰ κανένα θέμα γενικώτερον. Χωρὶς τὴν κουδουνιστὴ τῆς προικα, μάταια θὰ περίμενε τὸ νυμφίον. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τὴν πῆρε γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ οἰκονομικά του πού οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες τὰ εἶχαν ὠθήσει στὸ ἀπρόχωρητο.

Τί μπαίνει — θὰ πῆτε — αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἡ ἄλλη; Ἐδῶ ὅμως εἶνε τὸ περίεργον. Τὸ ἐνδιαφέρον μέρες τῆς ἱστορίας. Ἡ ψυχολογία τῆς ἄλλης, τῆς παρνομῆς. Ἐμενε στὴν παρνομία καὶ κολακεύονταν γι' αὐτήν, πιστεύοντας ὅτι εἶχε ἐκτοπίσει ἕνα ἐχθρὸ ἀξιόμαχο. Αὐτὸ πού κολακεύει τὶς περισσότερες γυναῖκες. Ὁ ἄντρας τῆς διορφης προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων γυναικῶν, περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς ἀσχημῆς. Εἶνε ἡ γυναῖκα κακετορία πού ἀναπτύσσεται. Τὸ συναισθήμα τῆς δυσκολίας. Ἡ ἔκτασις τῆς νίκης πού νοιώθει ἡ γυναῖκα ὅταν ἐκτοπίζει τὴν ὥραϊαν ἀντίφλο. Παίρνοντας τὴ θέσιν τῆς διορφῆς, τῆς φαίνεται πὼς ἀνεβαίνουν τὰ δικά της φόντα καὶ περφηανεύεται γι' αὐτὸ. Ὡραία φανταζόταν τὴν ἀντίφλὸν τῆς καὶ ἡ κυρία πού συνδεόταν μὲ τὸν ἔγαμο. Ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἄλλη αἰσθάνθηκε ὅση ἀπογοήτευσιν θὰ αἰσθάνονταν καὶ ὁ Δὸν Κιχῶτος ἂν κάποια στιγμή καταλάβαινε ὅτι οἱ γίγαντες ἐναντίον τῶν ὀπαίων νομίζει ὅτι πολεμοῦσε δὲν ἦταν παρὰ φτερά ἀνεμόμυλων. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ μαχητικὴ κυρία ἄρισε τὸν σύνδεσμό της νὰ κρούσῃ καὶ νὰ χαλαρωθῇ σὲ σημείον πού δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν διάλυσιν.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Ἐνας ἀρραβωνιαστικὸς πού ξέρει τὴ δουλειά του! (Τοῦ Ἀρχελαου)

Λυρικὸ τραγούδιον

Τὰ πουλιά

Πουλιὰ μου διαβατάρικα πού πάτε; Πετᾶτε ἔτσι μακριὰ στὴν ξενιτειά; Γιατί δὲν μοῦ μιλάτε, δὲν ρωτᾶτε τὴν ὥρα πού περνάτε μὲ πλατεῖα κι' ὀλάνοιχα τὰ θυμωμένα φτερά σας ἂν ἴσως δὲν γυρεύω νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια ἐρωτικά στὸ πέρασμά σας νὰ πῆτε στὴν κοπέλλα π' ἀναπῶ;

Δὲν ξέρω ἂν τὴν δῆτε. Δὲν τὸ ξέρω μοῦ ἐφυγε μιὰ μέρα. Ξαφνικὰ κι' ἐγὼ πονῶ, πονῶ καὶ ὑποφέρω μὲ τρώει τὸ σαράκι μουστικά. Νοιώθω πὼς εἶμαι μόνος, τόσο μόνος πού θέλω νάβω καποιον νὰ τοῦ πῶ πὼς μ' ἔχει ἀρρωστήσει αὐτὸς ὁ πόνος κι' ἴσως τὸ πῆ σ' ἐκείνην π' ἀναπῶ...

Πουλιὰ μου, σὰς κττάζω πού περνάτε καὶ ἀθελά μὲ πιάνει τέτοια ζήλεια γιὰτί μπορεῖ ἐκεῖ πέρα, ὅπου πάτε μακριὰ ἀπὸ 'δῶ, ποῖος ξέρει πόσα μίλια νὰ δῆτε καὶ τὴν ἀπίστη κοπέλλα πού μ' ἄφισε, μονάχος μου νὰ ζῶ καὶ θέλω νὰ τῆς πῆτε: «Εἶνε τρέλλα αὐτὸ πού ἔχετε κάνει. Γύρνα πίσω!»

Πουλιὰ μου διαβατάρικα, σταθῆτε κι' ἀκούστε τὸ πικρὸ παράπονόν μου. Ἐσεῖς πού ἄλλου πετᾶτε, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ πᾶτε τὸ δάκρυ τὸ στερνόν μου. Τὸ δάκρυ αὐτὸ πού μ' ἔχει ἀπελπίσει γιὰτί ἂν τῆς θυμῆται τὰ παλιά, μπορεῖ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο νὰ τὴν πείσῃ καὶ πάλι νὰ γυρίσῃ στὴ φωλιά!...

Πουλιὰ μου ἂν μπορούσαν τὰ φτερά-σας κι' ἐμένα νὰ σηκώσουν μιὰ φορὰ καὶ τῆς μιλοῦσα τόσο τρυφερά... Κι' ἂν ἴσως τὴν εὕρισκαμε στὸ ξένα μποροῦσα τέτοια λόγια νὰ τῆς πῶ πού ἴσως νὰ μ' ἐπίστευε κι' ἐμένα πὼς τόσο τόσο πιά τὴν ἀγαπῶ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

«Έχασα εξ αίτιας μου τόν άντρα μου, τόν Γκεράντο. Ήθερα πριν νά τον παντρευτώ πόσο ήταν άσπατος και πόσο τού άρεσαν οί γυναίκες. Άλλωστε μού τόλεγε κι' οί ίδιος γελάοντας: —Ποτέ σου δέν θαχνης έ- ναν πιστό άντρα. Ρόζα. Πρέπει νά κάνης άπομνην, άγάπη μου. Μην άνησυχείς όμως, έσύ είσαι ή μόνη γυναίκα πού αγαπώ πραγματικά.»

«Όσο γιά μένα τόν αγαπούσα σαν τρελή. Καί φανταζόμουν πώς θα τόν κρατούσα κοντά μου μέ τήν αφοσίωσή μου, τίς περιποιήσεις μου, τή στοργή μου. Ήμουν άλο αίσιοδοξία, άν και ήθερα τότε μέ άπατούσε, γιατί τόν διάβαζα στά μάτια του. Έπειτα κάθε φορά πού είχε μία καινούργια φίλη —και τίς άλλαζε συχνά— μού φερόταν άπότομα, σχεδόν θάναυσα και οί βίαιες σκηνές δέν έλειπαν μεταξύ μας.»

Έτσι είχαν τή πράγμα- τα όταν έρωτεύθηκε τήν Κλάρα. Τούτη τή φορά όμως δέν ήταν ένα περαστικό κα- πρίσιο, μά άληθινό πάθος από μέρους του.

Η Κλάρα ήταν μία γυναίκα τριάντα χρονών, έξαι- ρετικά ώρσία και κομψή, πλούσια και χήρα. Ήταν φίλη μου από χρόνια. Είχε έρθει στη Φλωρεντία νά μ' επισκευθί και μόλις ο άν- τρας μου τήν είδε, τόν έ-

ρωτεύθηκε σαν τρελλός. Έ- κείνη δέν άργησε νά γίνη δική του. Πάλεψα όσο μπο- ρούσα, μά όλα ήταν μάταια. Ένοιωθα άπέραντο μί- σος γιά τή γυναίκα αυτή κι' από ζήλεια και πείσμα, έ- κανα τή ζωή άόρητη στον άντρα μου, δημιουργώντας του κάθε τόσο σκηνές.

Μά ούτε οί καυγάδες μας, ούτε τά δάκρυά μου ώφελού- σαν. Ο Γκεράντο μ' έβρι- ζε, δέν έρχόταν πιά στην ώ- ρα του στίτι μας. Ήμουν τόσο δυστυχισμένη! Μά ό- ταν έβλεπα τόν άντρα μου νά πέφτι πλάι μου, στο κρεβάτι, έστω και τίς πρω- τίνες ώρες, σκεπτόμουν πώς, πού' όλες τίς άπιστίες του, ήταν ακόμα δικός μου.

Τήν εποχή εκείνη γνώρι- σα τή Μαριζα. Δέν ήταν ώ- ρσία, είχε όμως έξαιρετική γοητεία και προκλητική- τα. Ήταν ο τύπος τής μοι- ραίας γυναίκας πού έέρει μέ αίμαλωτική τούς άντρες μέ τό βέλνυτρο του σώματος και τής ψυχής.

Από τή στιγμή εκείνη κατάστρωσα τό σχέδιό μου. Ήθελα ο Γκεράντο νά έα- ναγνωρίσει στίς εύκολες και σύντομες περιπέτειες. Ο δε- σμός του μέ τήν Κλάρα θα- στούσε έδώ κι' ένα χρόνο.

Ανοίξα τήν καρδιά μου στη Μαριζα και τίς τά έί- πα όλα.

—Τί μπορώ νά κάνω, ά- γαπητή μου Ρόζα, γιά νά

σε βοηθήσω;

—Προσπάθησε νά τραβή- ξης τόν Γκεράντο κοντά σου. Έτσι χαριτωμένη και κοκέ- τα πού είσαι θά ναι γιά σένα ένα παιχνίδι. Θα τόν άπο- μακρύνεις άπ' τήν Κλάρα. Ο Γκεράντο θα πέσει γρή- γορα στά δίχτυα σου.

—Και ύστερα; ρώτησε έ- κείνη χαμογελώντας.

—Ύστερα... Χαμογέλασα κι' έγώ. Τί περιττή ερώτηση! «Ύστε- ρα». Ο Γκεράντο θα γύ- ριζε κοντά μου. Όπως πάν- τα. Όπως πριν νά έρωτευ- θή τήν Κλάρα.

Η Μαριζα χρησιμοποίη- σε όλη τήν τέχνη της, όλη τήν άκατανίκητη γοητεία της γιά νά τραβήξ τόν άντρα μου. Τόν κύτταξε περίεργα, συμφωνούσε πάντα σέ ό,τι έλεγε εκείνος, άλλαζε του- αλές, χτενίσματα, ήταν ό- μιλητική, λογική, διηγόταν ώρσια πράγματα, έπαινού- σε τέλος ό,τι άρεσε στον Γκεράντο.

Όταν έμαθα πώς ο άν- τρας μου συναντιόταν έξω μέ τή Μαριζα, πώς έτρωγαν μαζί, πήγαιναν στό θέατρο και στά καμπερά, δέν άνη- σούχισα. «Όλ' αυτά ήταν μέ- σα στό «σχέδιο» μας. Συγ- χροónς άρχισα νά διηγού- μαι όλ' αυτά στην Κλάρα, πού κοκκινίσε από όργη και ζήλεια. Έτσι άρχισαν οί σκηνές μεταξύ τής Κλάρας και τού Γκεράντο, πού εύ- ρισκε πιά καταφύγιο στη Μαριζα. Καί στό τέλος, τσακώθηκε γερά μέ τήν Κλάρα και τήν έδιώξε.

Όταν μού τό έπτε αυτό ή Μαριζα, πήδησα άπ' τή χαρά μου. Έκείνη μέ κύ- ταξε παράξενα:

—Θεωρείς λοιπόν τήν Κλάρα γιά έπικίνδυνη γυ- ναίκα; μέ ρώτησε μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο.

—Φυσικά. Η Μαριζα άναστήκωσε τούς ώμους της.

Πέρασαν μέρες δίχως νά τήν έβουδ. Ο Γκεράντο ή- ταν μαζί μου άνυπόφορος. Μόλις έμεινε σπίτι.

Ένα βράδυ δέν γύρισε. Τόν περίμενα άγρυπνη ώς τά έμμερώματα. Μά δέν ήρ- θε ούτε εκείνο τό πρωί, ου- τε τήν άλλη μέρα. Αυτό δέν τόκανε ποτέ του.

Τηλεφώνησα στη Μαριζα, μά κανείς δέν άπάντησε. Τηλεφώνησα στό γραφείο του Γκεράντο, ή ίδια σιω- πη. Οί ώρες περνούσαν, δί- χως ο άντρας μου νά φανή. Πήγαινα νά τρελλαθώ!...

Τέλος, ύστερ' από τρείς μέρες, έλαβα ένα γράμμα του Γκεράντο άπ' τή Ρώ- μη. Μού έγραφε πώς δέν θα γύριζε πιά, πώς είχε βρή έ- πί τέλους τή γυναίκα της ζωής του, πού τόν καταλά-βαινε και μέ τό πνεύμα και μέ τίς αισθήσεις. Σ' αυτήν θάμεινε πιά πιστός γιά πάν- τα. Έγώ δέν τόν είχα κα- ταλάβει ποτέ.

Έκλαψα μ' άπελπισία, μά ύστερα άναγνώρισα πώς τό σφάλμα ήταν δικό μου. Έγώ είχα ρίξει τόν Γκερά-ντο στην άγκαλιά τής Μα-ριζας.

Μά τώρα πιά τίποτα δέν μπορούσα νά κάνω.

ΑΙΝΑ ΡΟΥΤΖΙΕΡΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Θεσσαλονίκη άποχτάει έφέτος, τό μεγαλύτερο θερινό της θέατρο, 1500 θέ- σεων, πού χτίζεται ήδη από τόν έπιχειρη- ματία κ. Χατζίσκο. Στό νέο θέατρο θα έμ- φανισθί μουσικός θίασος. Έγιναν ήδη προτάσεις στό Σταυρίδη και τό Σολύγκα.

—Ένα μεγάλο Αθηναϊκό κινηματοθέα- τρο, ίσως τό «Αθηναϊόν», θα λειτουργήση τό καλοκαίρι, ως πρωτότυπο θαριετέ μέ είσοδο έλευθέρα.

—Αν οί συνεννοήσεις πού άνέλασε νά διε- ξαγάγν ή έπιχειρηματία κ. Θ. Κρίτας κα- ταλήξουν σέ συμφωνία, θα έμφανισθί στό «Αθηναϊόν», ένα έντελώς έξαιρετικό μου- σικό συγκρότημα μέ συμμετοχή και πολ- λών ξένων καλλιτεχνών.

—Η μετάβασις τού θιάσου πρόζας Μα- νωλίδου-Παπα, στην Κωνσταντινούπολη, κινδυνεύει νά ματαιωθί έλλείψει... ρεπε- ρτορίου, μετά τήν άρνησις τής διευθύνσεως τού Βασιλικού Θεάτρου, νά παραχωρήση στον νέο θίασο τά έργα τού ρεπερτορίου του.

Κατόπιν τούτου είνε ένδεχόμενο νά με- ταβή τελικά στην Κωνσταντινούπολη, ο θί- ασος Ροντήρη, ο όποιος, ύστερα από πα- ραποσάσεις του, στό θέατρο «Κυδέλης» γιά ν' άρχισή ένα τουρνέ στις έπαρχίες.

—Στή Λυρική Σκηνή, έκαμε τήν έπα- νεμφάνισή του μέ τήν «Λουτοία», ύστερα από 11 μηνών «άπραξία», ο τέτορος Κο- ρώνης, πού λόγω παθήσεως, άναγκάστηκε κατόπιν ύποδείξεως τών γιατρών νά μη τραγουδήση επί μακρό χρονικό διάστημα.

Η Λυρική Σκηνή, μετά τήν «Πουλημένη μνηστή», πού άνεβάσεται αύριο έράδυ, έ- πεται από μακρά προετοιμασία και μέ σκη- νοθεσία τού Γάλλου Γκυ Σαιν- Κλαίρ, θα παρουσιάσει ως τελευταίο έργο τής χειμέ- ρινής σεζόν τό «Φάουστ» τού Γκούνα μέ τόν μεγάλο μας καλλιτέχνη Νίκο Μοσχού- να, πού θα έρθη στην Αθήνα τόν Απρί- λιο, μόλις λήξή ή σεζόν τής «Μετροπόλι- ταν Όπερας».

Στό «Φάουστ», πού θ' άνεβάσεται κατά διδασκαλίαν τού κ. Εύαγγελάτου, μαζί μέ τό Μοσχούνα, θα παίξουν ένάλλαξ οί τέτο- ροι Ίωαννίδης και Κορώνης και οί πρι- μαντόνες Αϊδαλή και Ζαχαράτου.

—Ο τόσο συμπαιθής κομφορμιστής Γιώ- ργος Οίκομυίδης έγινε μόνιμος επίδοτης τής... «ΤΑΕ». Έμφανίζεται κάθε Τετάρτη στό Βόλο, κάθε Πέμπτη και Παρασκευή στη Θεσσαλονίκη και τίς υπόλοιπες μέρες τής έβδομάδος στην Αθήνα, κι' έτσι ι- ππασται διαρκώς.

—Ένα πολύ έξαιρετικό ρεκόρ πραγμα- τοποίησε ή Ίωάννα Αλβέρ που πήγε στό Παρίσι τήν περασμένη έβδομάδα γιά νά τραγουδήση στό φεστιβάλ τής «Ούνεσκο», κατόπιν ύποδείξεως τού Μουσικού Συλ- λόγου.

Έφυγε άπ' έδώ Τετάρτη άπόγευμα, τρα- γούδησε τό άπόγευμα τής Πέμπτης στό Παρίσι, και τήν Παρασκευή τό έράδυ είχε ξαναγυρίσει στην Αθήνα.

Τό ταξίδι της αυτό, άν κι' έξαιρετικά σύντομο ήταν πολύ περιπετειώδες. Ύστε- ρα από μία δραματική πτήση έφτασε στό Παρίσι μέ καθυστέρηση πολλών ώρών, τά έμμερώματα, χωρίς νά τήν περιμένει τήν ώρα εκείνη κανείς από τούς άντιπροσώπους τής «Ούνεσκο».

—Έτσι θρέθηκε στό «Ηλύσια πεδία» ά- γνωστη μετέξυ άγνώστων και χρειάσθηκε νά ζητήσει τήν προστασία ενός πολιμαν, ο όποιος και τήν ώδήγησε στό ξενοδοχείο πού θα έμεινε.

Μετά τήν Αλβέρ θα φύγουν γιά τό Πα- ρισί γιά τό φεστιβάλ τής «Ούνεσκο» ή Δανάη και ή Μαίρη Λό.

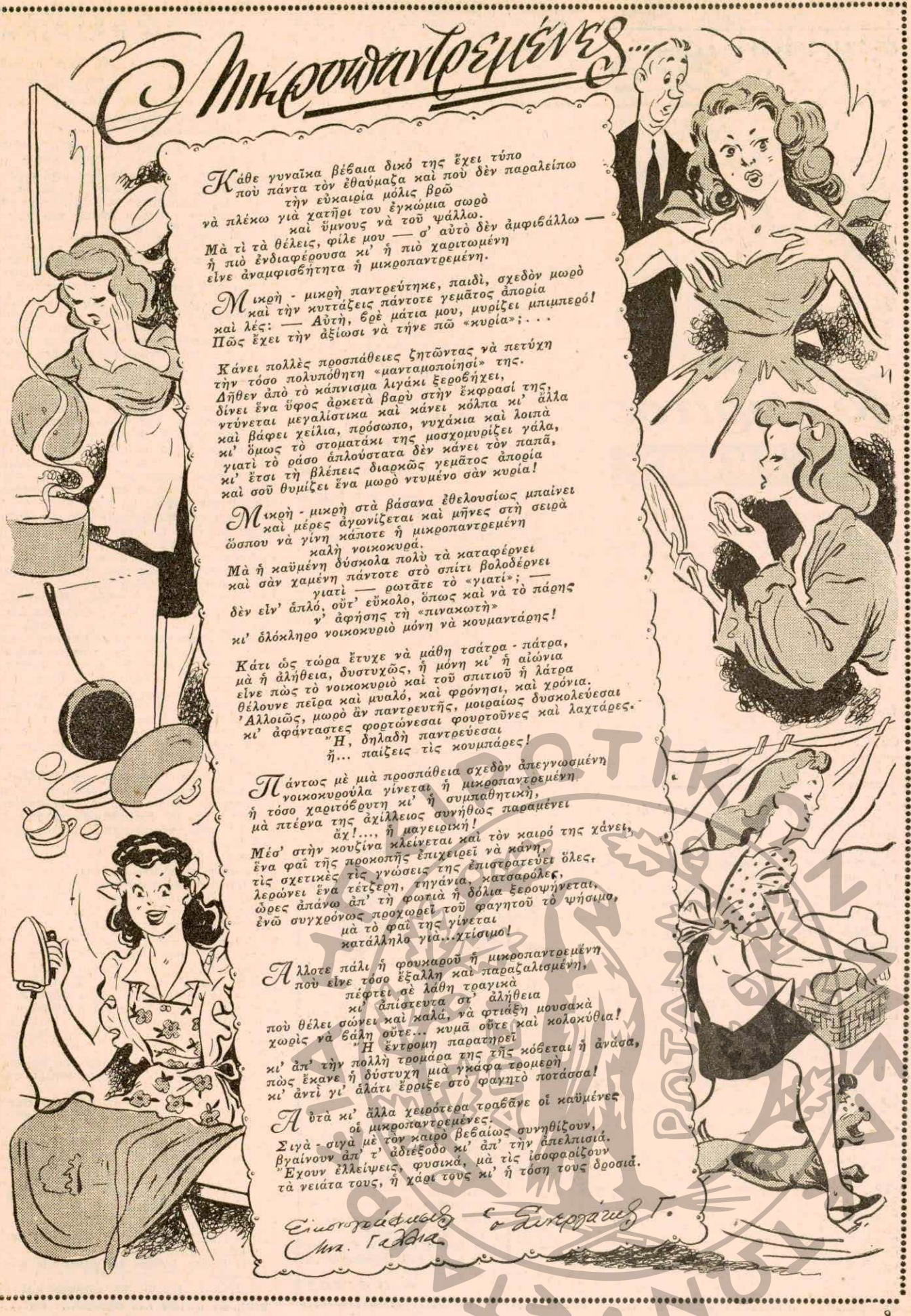
—Ο Ορέστης Λάσκος έτυχε έγκάρδιας ύποδοχής στην Αδδίσ Αμμέντα από τούς εκεί όμογενείς. Οί δυο συναυλίες του στην πρωτεύουσα τής Αιθιοπίας τού άπέδωσαν 150 χρυσές λίρες. Τώρα ο Λάσκος έρρισκε-ται στό Βελγικό Κογκό.

—Η Μις Γαλλία τού 1950 Μαριζ Ντε- λυρ, πού ήρθε πριν λίγες μέρες στην Αθήνα και έμφανίζεται σέ κοσμικό κέντρο είνε μόλις 19 ετών. Ο τίτλος τής «Μις» τής άνεμνήθη τό Δεκέμβριο στη Μασσα- λία όπου συναγωνίστηκε άνάμεσα σέ 180 όποψήφους. Χάρης στον τίτλο της αυτό μό- ρεσε νά κάμη διάφορες έμφανίσεις ως χο- ρεύτρια, και είχε πάρει μαθήματα κλασι- κών χορών από τή γνωστή Ρωσίδα καθη- γήτρια κ. Προεμπερσκάγια.

Η Μαριζ Ντελνρ είνε μοναχοκόρη, κι' έφυγε κρυφά άπ' τό σπίτι της!...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μικροπαντρεμένες...

Κάθε γυναίκα βέβαια δικό της έχει τύπο πού πάντα τόν θαυμάζει και πού δέν παραλείπει τήν εύκαιρία μόλις βρώ νά πλέκω γιά χατήρι του εγκώμια σωρό και ύμνους νά τού ψάλλω. Μά τί τά θέλεις, φίλε μου — σ' αυτό δέν άμφιβάλλω — ή πού ενδιαφέρονσα κι' ή πού χαριτωμένη είνε άναμφισβήτητη ή μικροπαντρεμένη.

Μικρή - μικρή παντρεύτηκε, παιδί, σχεδόν μωρό και τήν κυττάζεις πάντοτε γεμάτος άπορία και λές: — Αιτή, έρε μάτια μου, μυρίζει μπιμπερό! Πώς έχει τήν άξίωσι νά τήνε πώ «κυρία»;...

Κάνει πολλές προσπάθειες ζητώντας νά πετύχ τήν τόσο πολυπόθητη «μανταμοποιήσι» της. Αθήνεν από τό κέντισμα λιγάκι ξεροθήχει, δίνει ένα ύφος άρεκέτα βαρύ στην έκφρασί της, δίνει μεγαλίστικα και κάνει κόλπα κι' άλλα ντύνεται μεγαλίστικα, πρόσωπο, νυχάκια και λοιπά και βάφει χείλια, πρόσωπο, νυχάκια και λοιπά, κι' όμως τό στοματάκι της μισχυμυρίζει γάλα, γιατί τό ράσο άλλούστατα δέν κάνει τόν παπά, κι' έτσι τή βλέπεις διαρκώς γεμάτος άπορία και σου θυμίζει ένα μωρό ντυμένο σαν κυρία!

Μικρή - μικρή στά βάσανα έθελουσίως υπαίνει και μέρες αγωνίζεται και μήνες στη σειρά ώσπου νά γίνη κάποτε ή μικροπαντρεμένη καλή νοικοκυρά.

Μά ή καυμένη δύσκολα πολύ τά καταφέρνει και σαν χαμένη πάντοτε στό στίτι βοιοδέρνει γιατί — ρωτάτε τό «γιατί»; — δέν είν' άπλό, ούτ' εύκολο, όπως και νά τό πάρης ν' άρήσης τή «νινακωτή» κι' όλόκληρο νοικοκυριό μόνη νά κουμαντάρης!

Κάτι ως τώρα έτυχε νά μάθη τάττα - πάττα, μά ή άλήθεια, δυστυχώς, ή μόνη κι' ή αιώνια είνε πώς τό νοικοκυριό και τού σπιτιού ή λάτρα είνε πώς τό νοικοκυριό και τού σπιτιού ή λάτρα. Θέλουμε πείρα και μυαλό, και φρόνησι, και χρόνια. Άλλοιώς, μωρό άν παντρευτής, μοιραίως δυσκολεύεται κι' άφανταστες φορτώνεται φορτύνες και λαχτάρες.

Η, δηλαδή παντρεύεται ή... παίζει τίς κουμπάρες!

Πάντως μέ μία προσπάθεια σχεδόν άπεγνωσμένη νοικοκυρούλα γίνεται ή μικροπαντρεμένη ή τόσο χαριτόβουτη κι' ή συμπαθητική, μά πτέρνα της άχίλλειος συνηθώς παραμένει άχ!... ή μαγειρική!

Μέσ' στην κουζίνα κλείνεται και τόν καιρό της χάνει, ένα φαί τής προκοπής έπιχειρεί νά κάνει, τίς σχετικές τίς γνώσεις της έπιστρατεύει όλες, λερώνει ένα τέτσερ, τήγανια, κατσαρόλες, ώρες άπάνω άπ' τή φωτιά ή δόλια ξεροψηνείται, ενώ συγχρόνως προχωρεί τού φαγητού τό ψήσιμο, μά τό φαί της γίνεται κατάλληλο γιά... χτέσιμο!

Άλλοτε πάλι ή φουκαρού ή μικροπαντρεμένη πού είνε τόσο έξαλλη και παραλαίσιμη, πέφτει σέ λάθη τραγικά κι' άπίστευτα σ' ή αλήθεια πού θέλει σώνει και καλά, νά φτιάξη μονακά χωρίς νά βάλη ούτε... κυμά ούτε και κολακύθια!

Η έντρομη παρατηρεί κι' άπ' τήν πολλή τρομάρα της τής κόβεται ή άνάσα, πώς έκανε ή δύστυχη μία γκαφα τρομερή κι' άντί γι' άλάτι έρριξε στό φαγητό ποτάσσα!

Αυτά κι' άλλα χειρότερα τραβάει οί καυμένες οί μικροπαντρεμένες. Σιγά - σιγά μέ τόν καιρό βεβαίως συνηθίζουν, βγαίνουν άπ' τ' άδιέξοδο κι' άπ' τήν άπελπισία. Έχουν έλλείψεις, φυσικά, μά τίς ίσοφαρίζουν τά ρειάτα τους, ή χάρη τους κι' ή τήση τους δροσιά.

Εισαγωγή από τον Δ. Καραγιάννη Γ.

Μα. Γαλβία

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Νυχτερινή περιπέτεια

Νύκτα τινά περιπατών εις πάρκον τού «Αρεως κι' έχων μεδίμα γλυκύ τριών κιλών ζαχαρέως άνίχνουν τό στενωπούς καθ' όλην τήν γραμμήν μεθ' όμματος περιπαθούς και νουηρού... Αμην!... «Ότε—ώ! παιδες! —ξαφνικώς και εξ άπίνης μάλλον ήθάνθην ως τά μύχια τεταραχην και σάλον ιδών εξ άποστάσεως—μά τήν Κλειώ τήν Μούσαν! —κυρίαν μακροφύστανον και μελανεμονούσαν. Χήρα! έσκέφθην πάσαντα τριών σφοδρώς τάς χείρας και νοιώθων κλίσιν, ως γνωστόν, μεγίστην προς τάς (χήρας

νά φθάσω άπεφάσιον πρό τέραςτος αίσίου εν όψει γάρ έρωτικού τρελλόδου ταιμμουσίον. Καί πλησιάζας εύθαρώς εν μέσω πλήρους ακότους κι' έχων εν νώ πεοιπαθείς και φλογερούς έρώτους έλαδον ύφος ένδοξον τόν γόη παριστάνων, κι' έχων και πόζαν —μά τό ναι! — τριάνοντα Σουλ- (τάγον,

«Ω, χήρα! εφιδύρισον, ω, χήρα (σκανδαλώδης «έλθε νά δρέψωμεν άνθους εις κήπον (δνειρώδεις, «έλθέ, σέ άναμένουσιν άγκάλαι φλογι- (σμέναι...» Πλήν ήκουσον εξαφνικώς: «Τί λές κα- (τηραμένη;» «Έντρομος παρετήρησον και — ω! τί (βεζιλίκιον! τί θέαμα δυσάρεστον και πρό παντός (άνοικειον — ή χήρα ή πεντάμορφος τής νύκτας τής (μοιραίας ήτο —ω, Ζεϋ! — καλόγηρος και δη (της Κερατίας!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«Εντρομος παρετήρησον και — ω! τί (βεζιλίκιον! τί θέαμα δυσάρεστον και πρό παντός (άνοικειον — ή χήρα ή πεντάμορφος τής νύκτας τής (μοιραίας ήτο —ω, Ζεϋ! — καλόγηρος και δη (της Κερατίας!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι του λιμανιού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τέλης συναντά πάλι τη Τζένη και επιμένει να του πει τι της συμβαίνει. Η Τζένη αρνείται. Μά του δηλώνει, ωστόσο, ότι τον αγαπάει, του δίνει το πρώτο και τελευταίο φιλή της και φεύγει με την καρδιά παραγμένη. Όλη τη νύχτα μένει άπληνη. Το μαρτύριο της είναι απερίγραπτο. Το πρωί τρέχει κοντά στη μητέρα της.

10^{ον} —Πολύ πιό καλά... Να μην ήτανε το χέρι μου και το πόδι μου, θα μπορούσα να σηκωθώ, να σε ξεκουράσω...

Γέλασε δισσμένα η Τζένη: —Μη στενοχωριέσαι, μαμά, της είπε. Τά καταφέρνω και μόνη μου... —Ναί, με είσαι αμάθητη... Θά κουραστής...

—Δεν κουράζομαι! μη σε νοιάζει... Πήγε και της έφερε το γάλα της. —Εσύ δεν θα φάς; τη ρώτησε η Πέρσα.

—Δεν πεινώω... —Αν δεν φας, δεν θα φάω κι' εγώ... Υπόκυψε στο στοργικό έκδιασμο της μητέρας της η Τζένη, και ρούφηξε ανόρεχτα, μηχανικά, ένα ποτήρι γάλα.

—Δεν θα πάς ούτε σήμερα στο μαγαζί; τη ρώτησε η άρρωστη.

Κοκκίνισε ως τ' αυτιά η Τζένη: —Οχι, μαμά... απάντησε παραγμένη. —Γιατί;

—Μά, δεν σου είπα;... Μπορώ να μην πάω λίγες μέρες, για να κάτσω κοντά σου, να σε περιποιηθώ...

Μέσα της συλλογιζόταν με πίκρα ότι μπορούσε να μην πάη όσο υπήρχαν ακόμα τα λεφτά που της είχε δώσει ο κ. Κορνήλιος... Υστερα...

Απότομα, σηκώθηκε. —Πού πάς; τη ρώτησε η μητέρα της. —Θα ψωνίσω τίποτε για το μεσημέρι... της απάντησε απότομα.

—Ήθελε να δγῆ, ν' αναπνεύσει λίγον καθαρόν αέρα... —Θα σου στείλω την 'Αριστέα... είπε. Να κάτση μαζί σου, μη χρειαστής τίποτα.

—Μην αρνήσεις... —Οχι, μαμά... Θα γυρίσω γρήγορα... Βγήκε από το σπίτι της, και πήρε άσκοπα τους δρόμους. Οί λιγοστοί διαβάτες της έρμησε γειτονιάς περνούσαν δίπλα της αδιάφοροι. Κανένας δεν γύρισε να την κυτάξει. Κι' όμως, η φτωχιά είχε το φριχτό συναίσθημα ότι απάνω στο πρόσωπό της ήταν άποτυπωμένη με γράμματα καυμένη από πυρωμένο σίδερο ή παντοτεινή ντροπή της...

Περπατώντας, ολόενα, έφτασε στην άκροθαλασσιά. Μπροστά της, κάτω από

τους βράχους, απλώνονταν η θάλασσα. Τά κυματάκια έρχοντοσσαν να σκάσουνε στά πόδια της. Καθέινε τους της φάνηκε σαν άνασασμός. Και σαν παρηγοριά... Μέσ' από το παραγμένο της μυαλό πέρασε σέ μια στιγμή η ιδέα για την ξαφνική, την τέλεια απόλυτρωσι... —'Αν έπεφτε! 'Απαλά, τά κυματάκια θ' ανοίγανε για να τη δεχτούνε, θα δεχόντουσαν να καθάρισουνε τη ντροπή του κορμιού της σ' ένα σφιχτό τους αγκάλιασμα... Ο θάνατος θάρχότανε να της χάριση την εύτυχία της λησμονιάς... Ξαφνικά όμως, μπροστά στά μάτια της πρόβαλε δακρυσμένο, άπελπισμένο, το πρόσωπο της φτωχιάς άρρωστης, που την περίμενε να γυρίση... Ο θάνατος της κόρης της, θα αγκάλιαζε μοιραία κι' αυτήν. Κι' όχι ο θάνατος σέ μια στιγμή: ο μαρτυρικός, ο σιγανός θάνατος, που φτάνει σιγά-σιγά, χωρίς να διάζεται, άδυσώπητα άργός, άδασταχτα μαρτυρικός, ο θάνατος από λύπη, από φτώχεια, από πείνα...

Γύρισε μελαγχολικά κι' απομακρύνθηκε από τη θάλασσα η Τζένη. 'Η απόλυτρωσι δεν ήταν εύτυχία που της επιτρεπότανε... Σιδερένια άσπαστα δεσμά τη δένανε χωρίς οίκο με τη ζωή... —'Επρεπε να ζήση!... —'Επρεπε να ρουφήξω ως το τέλος το ποτήρι του πόνου... Θά ζούσε!

Με το κεφάλι της σκυμένο, πήρε σιγά-σιγά το δρόμο του σπιτιού της. Λίγο πριν φτάση, ένοιωσε δυο χέρια ν' αρπάζονε τά δικά της, κι' άκουσε μια φωνή πολύ κοντά στ' αυτή της: —'Επί τέλους! Σε γυρεύω από το πρωί...

Σήκωσε τά μάτια της, και δρέθηκε μπροστά στη Βούλα. Χλώμιασε.

—Τί με θέλεις;... τη ρώτησε απότομα. Παραξεμένη η άλλη από το ύψος της, την κύτταξε θαθεία, έρευνητικά στά μάτια:

—Τί σε θέλω;... —'Απαγορεύεται, δηλαδή να σε ζητάω;

Κατάλαβε η Τζένη ότι είχε πληγώσει τη φιλενάδα της.

—Με συγχωρείς, Βούλα... της ψιθύρισε. Είμαι όμως τόσο δυστυχισμένη!...

Η Βούλα της είπε σοδάρα: —'Εχω να σου μιλήσω...

—Λέγε μου... —Οχι, εδώ, στή μέση του δρόμου... —Τότε, πού;

—Νά, πάμε σ' εκείνο το έρημικό καφε-νεδάκι... Θά κάτσουμε εκεί στή λιακάδα... Δεν θα μάς προσέξῃ κανείς.

Πήγανε και κάτσανε. Για λίγο, καμιά του δεν μίλησε. Απάνω τους δάρυνε μια άσφυκτική σιγή.

Υστερα, μίλησε η Βούλα: —'Ακου, Τζένη... Ξέρεις, είνε για τόν Τέλη...

—Για τόν Τέλη;

Ο έξυπνος κι' ο έργατικός

Ο μπαμπάς συμβούλευε το γνιό του, ένα μαντράχαλο είκοσι χρόνων, που δεν ένοιούσε ν' άρχιση καμιά δουλειά.

—Θα σου φέρω παράδειγμα δυο γνωστούς μας, του είπε στο τέλος. (Και του ανέφερε τά ονόματά τους).

Ο ένας ήταν έξυπνος, ώραιος και γλεντζές. Ο άλλος ήταν σοδάρος στίς σκέψεις του και έργατικός. Μολαταύτα όμως, ο έξυπνος δεν πρόκοννε στή ζωή. Ένώ ο έργατικός όταν πέθανε, άφησε στή χήρα του περιουσία πέντε χιλιάδες λίρες...

—Ναί, απάντησε ο μαντράχαλος. —Αλλά δεν ξέρεις και τη συνέχεια.

—Ποιά είνε η συνέχεια; —Σήμερα έμαθα ότι... ο έξυπνος παντρεύεται τη χήρα του έργατικού!... Κόκκαλο ο μπαμπάς.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Παγωμένη, η φτωχιά κύτταζε τη φίλη της, τρέμοντας για τόν τί θ' άκουε...

—Ναί, για τόν Τέλη... ξανάπε σιγά, σοδάρα, η Βούλα.

—Τί έκανε;...

—Χτές το βράδυ γύρισε πολύ άρνησά στο σπίτι... Αυτός, που δεν ήξερε παρά τόν γραφέιο του και τόν σπιτί, χτές το βράδυ γύρισε μεθυσμένος!

—Μεθυσμένος;!

—Ναί... Στουπί στο μεθύσι... Ήταν έντελώς άγνώριστος. Όταν μπήκε μέσ' στο σπιτί, νόμισα πώς είχε μπη ξνας κακούργος άνθρωπος, άγνωστος, με τά μαλλιά του άνακατεμένα, τά μάτια του κατακόκκινα, τη γρήγορη άνάσα του πού μύριζε δυνατά οινόπνευμα!...

—Ο Τέλης;!...

—'Απίστευτο δεν σου φαίνεται και σέ να;... Κι' όμως είνε αληθινό... —'Επεσε άπάνω στο κρεβάτι του άψυχος, σαν πεθασμένος... Τόν ζύγωσα και θέλησα να του χαϊδέψω λίγο τά μαλλιά. Τότε, απότομα, έξαγριώθηκε: «Φύγε!...» μου φώναξε. 'Απομακρύνθηκε λίγο τρομαγμένη. Γότε όμως, δυνατοί λυγμοί φουσκώσανε το στήθος του, ενώ από τόν στόμα του άόχινε να δγαίνουν άναστεναγμοί μαζί με κρυρέλια από λόγια: «Δέν μ' αγαπάει... Δεν θα γίνη ποτέ δική μου...», υπόρεσα μόνο να ξεχωρίσω. Τόν ξαναζύγωσα, και τόν χαϊδέψα απαλά. Αυτή τη φορά δεν έξαγριώθηκε. Μόνο πού δυναμώναν οί λυγμοί του... «'Εννοια σου...», του μουρμούρισα πολύ κοντά στ' αυτό του. «'Αυριο θα πάω εγώ να τη δρώ, να στή φέρω...».

Πετάχτηκε όρθός, με τά μάτια του πού λάμπανε σαν πυρωμένα κάρβουνα μέσ' στο σκοτάδι. «Θά τόν κάνης αυτό;», μου φώναξε άρπάζοντά μου τά χέρια και σφιγγόντάς τα δυνατά μέσ' στά δικά του. «Στ' όρκίζομαι!», του απάντησα με δύναμη. Χύμηξε στήν αγκαλιά μου, κι' άρχισε να κλαίη εκεί σά μωρό παιδί... Με τόν κλάμα του νανουριόσθηκε. Μόλις ένοιωσα ότι είνε κοιμηθή, τόν έξπλωσα μαλακά στο κρεβάτι του. Δεν κοιμήθηκε εγώ καθόλου. Όσοπου ξημέρωσε. Τότε, με πήρε κι' έμένα λιγάκι ο ύπνος. Όταν ξύπνησα, ήτανε περασμένες δέκα, κι' ο Τέλης κοιμόταν ακόμα. Ντύθηκε σιγά-σιγά, με προσούλαξ, για να μην τόν ζυπνήσω, και βγήκα. Έφτασα στίτι σου' δεν σ' ήύρα: ήτανε μονάχα η 'Αριστέα. Μου είπε ότι είχες δγῆ για να ψωνίσης. Σε περίμενα στο δρόμο και σ' ήύρα...

—'Ακουσε τη φιλενάδα της η Τζένη ως τόν τέλος, χωρίς να τη διακόψη, μ' ένα ένδιαφέρον γεμάτο άγωνία. Είχε σκύψει τόν κεφάλι της, κι' έμενε άμιλητη, χλωμή...

—Λοιπόν; τη ρώτησε η Βούλα. Δεν μιλάς;...

—Τί να πώ;...

—Δεν καταλαβαίνεις ότι ο Τέλης περνάει μια κρίσι πολύ επικίνδυνη έξ αίτίας σου;... Δεν τόν λυπάσαι;... 'Αν δεν νοιώθης αγάπη γι' αυτόν, δεν νοιώθεις τουλάχιστον οίκτο και τύψεις;...

Ο τόνος της Βούλας ήτανε θεληματικά σκληρός, σχεδόν έχθρικός... —'Ετσι προσπαθούσε να έξαναγκάση τη Τζένη να μιλήση, για ν' άμυνθή, να δικαιολογηθή...

—Δεν νοιώθω τύψεις, ούτε οίκτο, Βούλα, για τόν Τέλη... είπε σιγά, σταθερά η Τζένη. —'Αλλά αγάπη, λατρεία!... 'Ασε με να στ' όμολογήσω, γιατί είν' η μόνη δικαιολογία μου.

—Τόν αγαπάς, λές, και τόν άφίνεις σ' αυτή τη φοβερή άμφιβολία, πούναι χειρότερη κι' από άρνησι;...

—Δέν τόν άφίνω σέ καμμίαν άμφιβολία, Βούλα. Του τόν είπα καθαρά και ξεστερα: Δεν έχω δικαίωμα να τόν αγαπήσω, ούτε να δεχτώ την αγάπη του—και, τολύ περισσότερο τόν όνομά του, πού μου δ πρόσφερε με τόσο άνύποπτη προθυμία...

—Σου πρότεινε να γίνης γυναίκα του; 'Η Τζένη έγνεψε «ναί» σκύδοντας τόν κεάλι της, κι' άφινόντας τόν σκυμένο...

—Κι' εσύ του άρνήθηκες;...

—'Επρεπε να τόν άρνηθώ... Τό αντίθετο θάταν άτιμία!...

—'Η Βούλα έπιασε τά χέρια της φιλενάδας της: —Γιατί, Τζένη; Σε ρώτησα και προχτές, σέ ρωτάω και σήμερα... 'Εχεις κα-

θήκον, έχεις υποχρέωσι να μου άπαντήσης. —Δέν σου φτάνει, Βούλα, τόν ότι τόν λατρεύω και δέ θα τόν πάρω ποτέ;...

—'Ακουσε: δεν είνε δικαίωμα σου να παίρνης αποφάσεις αυθαίρετες...

—Όταν πρόκειται για μένα; —Δέν πρόκειται μονάχα για σένα. 'Ε-δω παίζεται κι' η ζωή του Τέλη... Δεν έχεις δικαίωμα να τη θυσιάσης... Δεν έχεις δικαίωμα να τόν ρίξης στήν άπόγνωση...

—Τόν σώζω!... απάντησε με δύναμη η Τζένη.

—Λέγοντάς του «όχι»;... 'Απομακρύνοντάς του τη μοναδική εύτυχία πού σ' αυτήν πιστεύει—την ένωσι με τόν μαζί σου;...

—'Η ένωσι του μαζί μου, θάτανε ντροπή γι' αυτόν, έγκλημα, χυδαίο έγκλημα για μένα... Δεν μπορεί να δεχτώ ούτε τόν ένα, ούτε τόν άλλο!...

—Γιατί, Τζένη;... Γιατί;

Σιωπηλή, άνασαιίνοντας γρήγορα, η Τζένη άφισε τά δάκρυα να δώσουνε αντί για τά λόγια την απάντησ στή φίλη της...

—Μην κλαίς! της φώναξε η Βούλα νευρικά. Μίλησε επί τέλους. Τί έχεις;... Τί σου συμβαίνει;...

—Δέν είμαι άξια για τόν αδερφό σου, Βούλα! —'Εσέπασε μ' ένα λυγμό η Τζένη.

—Γιατί; Τί έκανε;

—Δόθηκε σ' έναν άλλον άντρα! Οί πέντε αυτές λέξεις μαστιγώσανε δυνατά τη Βούλα. Κατάμουτρα. Κάτω από τόν μαστίγωμά τους, τόν πρόσωπό της κοκκίνισε πρώτα δυνατά, κι' ύστερα χλώμιασε.

—Τί λές;... μουρμούρισε θροχνά, με φρίκη.

—Την αλήθεια!... Την τραγική αλήθεια. Αυτή πού δεν μπορώ να όμολογήσω σ' αυτόν, γιατί δεν έχω τόν ήρωισμό να τόν κάνω να με περιφρονήση...

—Δόθηκες σ' έναν άλλον άντρα;... ξανάπε η Βούλα, σά νάθελε να έξακριώση ότι δεν είχε κάνει λάθος στή φοβερή φράσι πούχε άκούσει.

—Ναί... —Σέ ποιόν;

—Τί σημασία έχει σέ ποιόν; Σε κάποιον πού πλήρωσε τόν γάλα της μαμάς, τόν δούτορο, τόν αύγό της;...

—Δόθηκες για λεφτά!...

—Ναί, Βούλα! κι' όχι για μένα—αυτή είνε η μεγάλη, η μοναδική δικαιολογία μου. Δόθηκε γι' αγάπη της μητέρας μου, από φόβο μήπως αυτή στερηθή κάτι... Μου χρειάζεται τόσο αυτό τόν δυστυχισμένο, τόν βασανισμένο πλάσμα, πού θέλησα να τόν διατηρήσω με κάθε τρόπο στή ζωή...

—Καλά, και γιατί δέ ζήτησες από μάς χρήματα;

—Καλή μου Βούλα, ξέρεις καλά, και τόν ξέρω πιό πολύ εγώ, ότι πολλές φορές τά λεφτά σας ήρθαν να με σώσουνε προσωρινά από τόν αδιέξοδο... Δυστυχώς, η ζωή δεν σταματάει. Κι' οί ανάγκες της δυστυχίας είνε καθημερινές και μόνιμες... Τό να σας ζητάω και να μου δίνετε δεν ήτανε κάτι πού μπορούσε να γίνεται δι-σκόως. Μοιραία, έπρεπε να δωθῃ μια λύσι πού θα έξασφάλιζε μόνιμα την κατάστασι.

—Και δρῆκες την καλύτερη!... έκανε με πίκρα η Βούλα.

—Καλύτερη η χειρότερη, αυτή ήταν η μοναδική λύσι, καλή μου Βούλα... Δεν είχα να διαλέξω άνάμεσα σέ πολλές...

Μείνανε για λίγο σιωπηλές οί δυο κοπέλλες—η μία γιατί δίσταζε να ρωτήση, η άλλη γιατί δίσταζε ν' απαντήση... Στο τέλος, η Βούλα ψιθύρισε:

—Μαντεύω τώρα ποιάς μπορεί νάναι αυτός.

—Ποιάς; τη ρώτησε παγωμένη η Τζένη. —Αυτός πού εκπροσωπεί τη... τη λύσι! Δέ μίλησε η Τζένη.

—Είνε ό... ο κ. Κορνήλιος!... ξανάπε η Βούλα με τη φωνή της πούτρεμε.

—'Εγνεψε «ναί» με τόν κεάλι της η Τζένη, ταπεινωμένη άφάνταστα.

—Βλέπεις, λοιπόν, είπε σέ λίγο στή φίλη της, ότι δέ μπορώ πιά με κανέναν τρόπο να δεχτώ την αγάπη τού αδερφού σου... Δεν έχω δικαίωμα να πιστώσω τ' όνομά του με τη δική μου τη λάσπη!

—Φτωχεία μου Τζένη!... —'Η Βούλα είχε δακρύσει.

—'Ακουσε... της είπε η Τζένη πυρετικά. Δός μου τόν λόγο σου ότι δεν θα κά-

νης ποτέ καμιά συζήτησι γι' αυτό στόν Τέλη...

—Γιατί;

—Γιατί δεν θέλω να με περιφρονήση... —Μ' άφοσύ σε λατρεύει ο δύστυχος!

—Θά με περιφρονήση άμα μόνος... Είνε τόσο άγνός ο ίδιος, τόσο τίμιος, πού η δική μου ή προστυχία θά τόν πληγώση τόν ίδιο θαθεία, θα σκοτώσι όμως χωρίς άλλο τόν έρωτά του...

—'Εγώ νομίζω ότι σ' αγαπάει τόσο, πού θά είν' εύτυχία του να σε συχωρέση. Πετάχτηκε όρθη η Τζένη:

—Πριν από λίγο, φώναξε, όταν δρέθηκε μπροστά στή θάλασσα, σκέφτηκα ότι ο θάνατος στήν αγκαλιά της θάτανε για μένα η μεγάλη, η μοναδική απόλυτρωσι!

Με σταμάτησε όμως στήν άκρη ενός βράχου, η ίδια πώς η μητέρα μου θά μ' ακολουθούσε ύστερ' από βασανιστικό μαρτύριο στόν τάφο... Στ' όρκίζομαι όμως Βούλα στή ζωή της μητέρας μου, στή ζωή του Τέλη, πώς θα σκοτωθώ άμέσως μόλις μάθῃ εκείνος την τραγική μου ιστορία, την έλεεινή μου περιπέτεια!...

Την είδε τόσο παραγμένη, τόσο άποφασισμένη η Βούλα, πού φοδθήθηκε: —'Εννοια σου... της είπε. Δεν θά τού πώ τίποτα...

—Μου όρκίζεσαι;

—Σου δίνω τόν λόγο της τιμής μου... —Κι' εγώ σοί ώρκίστηκα πριν... είπε, πιό ήσυχη τώρα, η Τζένη. 'Αν μιλήσης, θά σκοτώσης δυο ανθρώπινα πλάσματα: Κι' έμένα πού φταίω, και τη μητέρα μου πού δεν φταίει...

Δέν απάντησε η Βούλα. Δεν ξαναμίλησε κι' η Τζένη. Και μείναν έτσι, σιωπηλές, οί δυο φιλενάδες, με τά κεφάλια τους σκυμένα, σά να τά δάριανε και τά δυο η ντροπή πού πραγματικά δάριανε μονάχα τόν ένα...

ΙΣΤ!

Περάσανε λίγες μέρες. 'Η Τζένη σχεδόν δεν έβγαίνε από τόν σπιτί της. Και δεν δεχότανε κανέναν. 'Εκεί, καθισμένη δίπλα στο προσκέφαλο της μητέρας της, περνούσε ώρες ολόκληρες μιλώντας της, διαβάζόντάς της κανένα διδβλιο, κανένα περιόδικό...

Η Βούλα κι' ο Τέλης δεν είχανε πιά ξανάβρει. Πιστή στήν υπόσχεσί της η Βούλα, ούτε τού είχε πῆ τόν φοβερό μυστικό της αγάπης της, ούτε τόν είχε άφίσει να πάν να τη δῇ...

—'Εν' άπόγεμα, η Τζένη καθότανε δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας της, μ' ένα περιόδικό άνοιγμένο στά πόδια της, χωρίς όμως να τόν διαδύη. 'Η άρρωστη, με

κλειστά τά μάτια της, έμοιαζε σά να κοιμάται.

Ξαφνικά, τά χείλια της κουνηθήκανε: —Τζένη...

Πετάχτηκε η Τζένη, κι' έσκυψε λίγο άνήσυχη πάνω από την άρρωστη.

—'Εδω είμαι, μαμάκα... Θες τίποτα;... —'Οχι... —'Οχι... Θάθελα μόνο... να σου μιλούσα!...

—Τί έχεις να μου πῆς, μαμάκα;... —Κάτι σχετικό με σένα... Με μένα... —Πες μου μαμά... 'Αν αυτό θά σ' εύχαριστήση...

—Θά με ξαλαφρώση, κορούλα μου... Δεν ξέρω γιατί, φοβάμαι ότι θά πεθάνω...

—Μην τόν λές αυτό!

—'Αιθρώποι είμαστε, Τζενούλα μου... 'Η ώρα πού θά μάς φωνάξη ο Θεός είνε άγνωστη. Πολύ περισσότερο εγώ, πούμαι άρρωστη, μπορώ να πεθάνω από τη μία στιγμή στήν άλλη, παίρνοντας μαζί μου τόν μυστικό μου — τόν μυστικό μας!...

—Τόν μυστικό μας;...

—'Εμεινε για λίγο σιωπηλή η Πέρσα. —Υστερα, ξανάπε πιό σιγά, με πόνο:

—Ναί, Τζενούλα... 'Εχουμε ένα μεγάλο, δραματικό μυστικό οί δυο μας: Τη γέννησί σου...

—'Εσκυψε η Τζένη με άγωνία πάνω από τη μητέρα της:

—Τη γέννησί μου;... ρώτησε σά θλιμένη ήχη τής άρρωστης.

—'Αναστένανε εκείνη, και συνέχισε: —'Ηταν τόν καιρό πού η καρδιά μου διψούσε για έρωτα. 'Ημουν τότε νέα, παιδί, με μια μεγάλη πίστι στή ζωή — και στούς άντρες... Μεγάλο λάθος αυτό, κορούλα μου! Κι' η ζωή και οί άντρες, στήνουνε συχνά παγίδες για να αχμαλωτίσουνε τ' άμυαλα πουλιά... Σε μια τέτοια παγίδα έπεσα κι' εγώ! 'Αγάπησα! Τά πρώτα δειλά πετάγματα της καρδιάς μου με φέρανε κοντά στόν άντρα πού ένσάρκωσε τόν κοριστικό μου, δυνεά μου... Χωρίς ύπολογισμό, χωρίς ύστεροδουλία, πίστεψα τούς όρκους του και ξεχάστηκε στήν αγκαλιά του!...

Κουρασμένη, λαχανιασμένη από τη διήγησι κι' από τη συγκίνησι πού την έπνιγε, η Πέρσα σταμάτησε. Συγκινημένη, άναστατωμένη μπροστά στήν πτυχή αυτή της ζωής της μητέρας της πού άνοιγότανε σιγά-σιγά μπροστά στά μάτια της, η Τζένη περίμενε άνυπόμονη τη συνέχεια, χαϊδεύοντας μηχανικά τά γκρίζα μαλλιά της άρρωστης...

—'Υστερ' από λίγον καιρό, συνέχισε η Πέρσα, ένοιωσα μέσα μου τά πρώτα σκιότῆματα της καινούργιας ζωής πού μούχε χάρισει ο έρωτάς!... Πελαγωμένη, θέλησα

60 ΜΕΡΕΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Η Λυς Τσέλως μια γεαρά Γαλλίδα πού γεννήθηκε στίς 'Ινδίες, προσπαθεί να καταρρίψει τόν ρεκόρ νηστείας πού κατέχει σήμερα ο 'Ινδός φακίρης Μπουρμα, μένοντας νηστικός μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρό επί 53 μέρες. Η Λυς Τσέλως σκοπεύει να μείνη τουλάχιστον δυο μήνες μέσα σέ μια σαρκοφάγο από πλέξιγκλας, στήν οποία κλειστική στίς 10 'Ιανουαρίου, 'Ανωτέρω η Λυς Τσέλως μέσα στο γυάλινο φέρετρό της άπ' τόν όποιο έδήλωσε πώς δεν θα δγῇ πρό της 12ης Μαρτίου.

να εμπιστευτώ αμέσως το μυστικό μου — σε ποιόν άλλον;... στον ώραίο μου σύνενοχο... "Αλλοίμονο!... Από την πρώτη στιγμή, κατάλαβα ότι ο άνθρωπος που του τάχα δώσει όλα, κάθε άλλο ήταν παρά άξιος για τη μεγάλη θυσία μου!... Από την πρώτη στιγμή, η ιστορία αυτή φάνηκε ότι τον κούραζε... Το παιδάκι που θα γεννιόταν, δεν ήταν καθόλου εύτυχια γι' αυτόν μονάχα μπλέκαζε!... Προσπάθησε αμέσως να γλυτώσει από την ευθύνη μου — δωσε φόρμακο για ν' αποφυγή τη μητρότητα που τόσο τον ενοχλούσε... Τά πύρε ή μπτέρα μου, με ρώτησε, μ' έδειρε, κι' άναγκάστηκε να της τά πώ όλα... Τότε, εκείνη τάπε στον πατέρα μου, αυτός πήγε να με σκοτώσει, στείλανε το θείο μου να μιλήσει με τον άνθρωπο που μ' άνοιότανε τόσο σκληρά, κι' εκείνος μ' άρνήθηκε άλλη μια φορά... Καί, κάτι χειρότερο! Το ίδιο βράδυ, από φόβο μήπως το μπλέξιμό του μεγαλώσει, μάζεψε τα πράγματά του — ήτανε νοίκιασέ μας, στην ίδια την αυλή μας — και τσάκωσε σαν κλέφτης! Σαν κλέφτης της τιμής μου και της ευτυχίας μου!...

Με δάκρυα στά μάτια, η Τζένη μουρμούρισε, σφίγγοντας μ' άνωφελή λύσσα τις γροθιές της:

— Τόν άτιμο!...

— Ναί, Τζένη!... είπε με φωνή που τρεμε ή άρρωστη. "Ήταν άτιμος! Γιατί είχε καταδικάσει στην αιώνια δυστυχία, έκτος από με — που, επί τέλους, δεν πείραζε... — κι' ένα άλλο πλάσμα: Τόν καρπό των διαβατικών φιλιών του, τó παιδί που τó καταδίκασε να γεννηθεί χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα — έσένα, Τζένουλα!

Κλαίγοντας, η Τζένη έπεσε στην άγκαλιά της μπτέρας της. Και οι δυο γυναίκες κλάψανε για λίγη ώρα εκεί, ένωμένες, άνακατεμένες την πίκρα των δακρύων τους σε μία μόνη σπονδή στον άνθρωπο πόνου... "Υστερα, σιγά-σιγά, ηρέμησαν. "Η Τζένη σηκώθηκε:

— Λοιπόν, μαμά!...

— Άναγκάστηκε να έξοριστώ σ' ένα χωριουδάκι, κι' εκεί άνάμεσα στα ζώα, σά ζωά κι' εγώ, σε γέννησα. Από την πρώτη στιγμή, από την πρώτη σου φωνούλα, άπό τó πρώτο σου χαμόγελο, έννοιωσα πως ένα καινούργιο θάρρος ζωντανεύει την καρδιά μου!... Δεν ήμουν πιά μόνη μου είχα μία κόρη, ένα προορισμό στη ζωή... "Ήμουν τó στήριγμά σου! "Έπρεπε να ζήσω για σένα!...

— Μανούλα μου... Γλυκειά μου μανούλα!...

— Πόσο κουραστικός ήταν ο άνήφορος! Σε κάθε δήμα, νόμιζα πως θα πέσω... Μά πάντα με κρατούσε εσύ, τó μικρό άγγελουδάκι με την τεράστια δύναμη... Δίπλα μου πέρασαν από τότε όλες οι δυστυχίες, που τις δέχτηκα με ήρεμία, με άδιαφορία. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Άλληλογραφία

Πέτρον Ζ. (Μεσολόγγι): Πήρα τó πονεμένο γράμμα σας. Οι στίχοι σας πραγματικά ώραιοι. Θάρρος όμως! Μή χάνετε τη δύναμή σας που θα σας κάνει να νικήσετε... "Η ζωή κράτησε για τους διαλεκτούς της τούς πόνους. Τα δάκρυα γίνονται συχνά διαμάντια-στίχοι, όπως οι δικοί σας... Σ τ ρ α τ ι κ ή ν Κ α ν. Κ., (Αόρισα): Μου ζητάτε να ένδιαφερθώ για τó μέλλον σας. Δυστυχώς, δεν έχω δυνατότητα. Άπευθυνθήτε σε κάποιον με πολιτικά μέσα. Τ ρ ο β α τ ό ρ ε: Άπό τις δυο συνθέσεις σας προτιμώ τη χαμπανέρα "Ενώ έξω έρέχει". Συνεχίστε. Σ τ ρ α τ. Ν. Σ α σ υ ν. (Σ.Τ.Γ. 919): Άπευθυνθήτε στην "Επαγγελματική Σχολή Θεάτρου". Φοιτήτριαν Φ. Σ. Α.: Καί τó πεζό σας καί τó ποιήμα σας δείχνουν τη λεπτή ψυχή σας, την καθαρά γυναικεία ευαισθησία σας. Μ ι α μ ι κ ρ ή π ο υ έ λ π ι ζ ε ι: Ευχαρίστως να σας "εοθήσω να γίνετε συγγραφέας. Στείλτε μου κάτι δικό σας. Καί χίλια ευχαρίστως για τά κολακευτικά, ως την υπερβολή, λόγια σας. Γ. Μ., (Σ.Τ.Γ. 917α): Διαβάστε Παλαμά, Πορφύρα, Μαλακίση, Χατζόπουλο, Τέλο Άγρια, Στασινοπούλου. Γ. Κ α λ., (Β.Σ.Τ. 902): Οι στίχοι σας πολύ καλοί. Δώστε τους σε κανένα συνθέτη να τους μελοποιήσει. Άξίζουν. Σ α σ α - Λ ι - ά ν α: Ευχαριστώ για τις λίγο καθυστερημένες εύχές σας, που σας τις ανταποδίδω.

Χ. Κ. Χ.

Διεπίστωσα ότι έτρωγαν γάλα, μπισκότα, μπόν φιλέ, μακαρονάκια με φρέσκο θούτυρο κλπ.

Πώς έμεινε η Άθήνα χωρίς κυνοδρομίες...

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του συνεργάτου μας Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τά μεγάλα σχέδια συγχρονισμού των Άθηνών δεν έλειψαν ποτέ. Στο μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου διάστημα υπεβλήθησαν στις κυβερνήσεις δεκάδες σχέδια ένξωραισμού της πρωτεύουσής και προσαρμογής της ένφάνισής της στις σύγχρονες τουριστικές απαιτήσεις.

Πολλοί εισηγήθηκαν την άνέγερση μεγάλων ξενοδοχείων γύρω στην Άκρόπολη, κατά τρόπο που οι θεράντες τους να συνδέωνται με τόν "Ιερό Βράχο με... μικρά γεφυράκια. "Έτσι οι κακομαθημέντοι περιηγητά θα έπιναν τη σαμπάνια τους ή θα χόρευαν και θα άπελάζονταν και τόν Παρθενώνα. Τό τερπνόν μετά τού ωφελίμου. "Ένα άλλο σχέδιο — αυτό παρά τρία να πραγματοποιηθή — ήταν ή άνέγερση στην κορυφή τού Λυκαβηττού ένός υπερμοντέρνου κέντρου, ή μάλλον οικοδομικού συγκροτήματος που θα περιλάμβανε: ξενοδοχείο, έστιατόριο, καμπαρέ, καζίνο με ρουλέττες κλπ. Κατά τó σχέδιο έπρεπε να κατεδαφισθή ή... άκαλαίσθητη έκκλησία τού "Αγίου Γεωργίου και να κατασκευασθή μία άλλη... μοντέρνα.

— Καί πως θ' άνεβαίνη ο κόσμος στο Λυκαβηττό; ρώτησα μία μέρα έναν από τούς διαφημιστάς τού μεγαλοπρόβουλου σχεδίου.

— Θα κατασκευάσουμε όδοντωτό σιδηρόδρομο από την πλατεία Συνάγματος ως την κορυφή τού Λυκαβηττού. Θα τά κανονίσουμε έτσι ώστε οι πελάται των κέντρων μας να άνεβοκατεβαίνουν δωρεάν, υπό την προϋπόθεση δέβασι ότι θα παίξουν στο καζίνο, μου έξηγησε.

Ευτυχώς, όπως είπαμε, ο Λυκαβηττός δεν έξευρωπαίστηκε.

Τά σχέδια όμως έκμοντερνισμού των Άθηνών και προσαρμογής της ζωής τους στις απαιτήσεις της εποχής, δεν έλειψαν. "Ένα από τά σχέδια αυτά ήταν και ή όργάνωσις κυνοδρομιών. "Ο πρώτος που σκέφθηκε πως δεν ήταν δυνατόν να μείνη ή πρωτεύουσα της "Ελλάδος χωρίς κυνοδρομίες, ήταν ένας "Ιταλός, ο όποιος άνελάμβανε να μεταφέρη από την πατρίδα του και τά κατάλληλα σκυλιά.

Είπε τη σκέψη του σ' έναν "Ελληνα φίλο του, νεαρό, συμπαισθότατο, μορφωμένο και άναζητούντα εκείνη την εποχή εργασία. Τόν έπεισε. "Όταν ύπογραφήσε τó

συμφωνητικό — άρχες τού 1934 άν θυμούμαι καλά — ο "Ελληνας συνεταιρσός ήλθε και με όρθηκε στα γραφεία της "Πατρίδος". "Ήταν πολύ γνωστός μου και ήθελε τη δημοσιογραφική μου βοήθεια. Μου είπε ότι οι κυνοδρομίες κυριαρχούσαν σ' όλη την Εύρώπη και πήγαιναν να έκτοπίσουν τις ίπποδρομίες. "Η Άθήνα δεν ήταν σαστό να ύστερή.

— Θα φέρουμε, προσέθεσε 40 ειδικά σκυλιά από την "Ιταλία, τó ένα καλύτερο από τó άλλο. Θα έγκαταστήσουμε την έπιχείρησι σε μία τεράστια έκτασι, μεταξύ Νέας Σμύρνης και Π. Φαλήρου, ή βορείως των Άμπελοκήπων και θα χαρίσουμε στο κοινόν μία ώραία ψυχαγωγία.

"Αν και δεν είχα πεισθή ότι οι κυνοδρομίες ήταν κάτι που έλειπε από τας Άθήνας και ότι θα ήταν ντροπή για την πρωτεύουσα της "Ελλάδος να μνη τις άποκτήσει, ύποσχεθήκα άμέριστη στο φίλο μου τη δημοσιογραφική συνδρομή μου.

— Μην περιμένεις όμως, τού είπα, να δημοσιεύσω σχετική καμπάνια, προτού έλθουν τά σκυλιά και τά δά.

Και μία μέρα — τόν "Ιούνιο ή "Ιούλιο τού 1934 — ήλθαν τά σκυλιά από την "Ιταλία. Πήγε και τά έφερε ο "Ιταλός που είχε συλλάβει πρώτος τó μεγαλοφυές σχέδιο. "Ήταν έξαίρετα, εύκινητα, με ψηλά κανιά, με θαυμασία γραμμή, περίφημα στο είδος τους και άριστοκρατικά στούς... τρόπους τους. Δεν έτρωγαν τó κάθε τι. "Ήβλεπαν γάλα, μπισκότα, μπόν φιλέ... μακαρονάκια φιλοκομένα με φρέσκο θούτυρο, κλπ.

Τά είχαν έγκαταστήσει σ' ένα ειδικό χώρο στη Νέα Σμύρνη και την περιποίησι τους είχαν αναλάβει ο "Ιταλός με την οικογένειά του. Πήγα και τά είδα μία μέρα και δεν άργησα να γίνω θαυμαστής τους και θαυμαστής των κυνοδρομιών. "Ο "Ιταλός έβαλε μερικά να τρέξουν προς τιμήν μου και τά σκυλιά έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μ' ευχαριστήσουν. "Εξυπνότατα τετράποδα δεν είχα δει στη ζωή μου.

Τί έμεινε λοιπόν για τη λειτουργία των κυνοδρομιών; Τά πάντα: Πρώτα ή άδεια, που όλο και θαόβαινε, αλλά δεν έβγαίνε. "Υστερα τó οικόπεδο. Οι έγκαταστάσεις, ή όργάνωσις ειδικής συγκοινωνίας για τούς πελάτας. Τά κεφάλαια. Δεν ύπρχε τίποτε, πλην της ιδέας και των σκύλων. "Ο φίλος μου έλιτιζε πως άν έπαρινε την άδεια, δεν θα δυσκολευόταν να βρή τά κεφάλαια. "Ένας ύπουργός άνελαβε να τακτοποιήση τó ζήτημα, αλλά οι μέρες περνούσαν χωρίς αποτέλεσμα.

Σ' αυτό τó μεταξύ τó συστάσιο των σκυλιών όλο και περιοριζόταν. Έλλείπει των μεγάλων πόρων που χρειαζόνταν για την άρτια λειτουργία τους. Στην άρχή κόπηκαν τά... μπόν φιλέ και άντικατεστάθηκαν με... έντεράκια και πατσάδες. "Υστερα κατργήθηκαν τά μπισκότα και κατεβλήθη προσπάθεια να συνθησίσουν τά ζωά στο εύγευστότατο ελληνικό ψωμί. Τά δύστυχα ύπέφεραν φοβερά από την άλλαγή της διαίτης και άπό την άφύρητη ζέση τού καλοκαιριού τού 1934. "Έτσι άρχισαν να μαραζώνουν κι' όταν τά έθανείδα τά λυπήθηκε ή ψυχή μου. Δεν μπορούσαν να πάρουν τά πόδια τους! Καί προορίζονταν για κυνοδρομίες...

"Ο φίλος μου έξακολουθούσε να τρέχει για την άδεια και να έπαυαπυεται στις διαβεβαιώσεις τού γνωστού του ύπουργού. Πέρασαν άλλοι δυο μήνες, ώπου μια μέρα βγήκε ή άδεια, με την έγκρισι τού ύπουργικού συμβουλίου. "Ο φίλος μου μου τó άνήγγειλε με... δάκρυα στα μάτια.

— Θα κλαίς δέβασι από τη χαρά σου, τού είπα. Συχαρητήρια.

— Ποιά χαρά μου; έκανε ενώ σκούπιζε τά δάκρυά του. Τώρα που βγήκε ή άδεια... ψόφησαν τά σκυλιά! Δεν έμεινε ούτε ένα! Δεν ύπορεσαν να συνθησίσουν στο νέο διαιτολόγιο.

— Την έπαθαν, είπα στον φίλο μου προσπαθώντας να τον παρηγορήσω, σαν τó γαϊδούρι τού Ναρεδδίν Χότζα, που ψόφησε μόλις τó έμαθαν να μνη τρώη... Κάτι περιεργα πράγματα που συμβαίνουν με τά ζωά...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΡΩΤΟΛΟΓΙΑ

Με τó φακό τού ματιού

ΜΙΑ ΑΠΟ τις πρώτες ύποσχέσεις που δίνει κάθε νέος ύπουργός της "Εργασίας μόλις έγκατασταθή στον έπίσημο θώκο του, είναι ότι θα έπεκταθή « άφευκτως » και στούς άγρότας ο θεσμός των Κοινωνικών Άσφαλίσεων. "Ας σημειωθεί ότι ή εύεργετική αυτή για τόν κόσμο της υπαίθρου έπέκτασις έπρόκειτο να είχε πραγματοποιηθή από τó 1934! "Εκτοτε οι άγρόται ζούν με τó όνειρο και με τις ύποσχέσεις που τούς δίδουν κατά καιρούς οι νέοι ύπουργοί.

Τό σημειώνουμε αυτό για την ιστορία, έπειδή και ο νέος ύπουργός δεν παρέλειψε να δεβαιώσει ότι «ο θεσμός των Κοινωνικών Άσφαλίσεων θα έπεκταθή... άπαραιτήτως και εις τούς άγρότας, λίαν προσεχώς...».

★

ΕΝΤΕΛΩΣ... τυχαία ο Δήμαρχος Άθηνών άνεκάλυψε ένα «σχολάζον» κληροδότημα 200 χιλιάδων δολλαριών που τó άφηκε ένας όμογενής της Άμερικής για την ίδρυσι λαϊκών λουτρών.

"Ανεξάρτητα από τη χρησιμότητα που έχουν τά λαϊκά λουτρά για τις άπορες οικογένειες Άθηνών — που συνήθως στερούνται και των έντελώς στοιχειωδών μέσων καθαριότητας — ή «άνακαλύψις» τού κ. Δημάρχου πρέπει να γίνη άφορμή γενικωτέρας έρεύνης σχετικά με τά κληροδοτήματα, που άντιπροσωπεύουν εκατοντάδες δισεκατομμυρίων και δεν φροντίζει κανείς για τη διαχειρίσι τους. Καί μόνο να έξακριβωθεί τί απέγιναν τά χρήματα των ένθικών κληροδοτημάτων και ποιοι τά... κατεβροχθισαν, είναι νομίζομεν κάτι...

★

ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕΝ κι' έμεις με την όμόφωνη γνώμη τού καθημερινού Τύπου ότι πρέπει να ξυλωθή αυτό τó θλιβερό κατασκευασμα που λέγεται «Έκθεσις "Επιδιώσεως τού Ελληνικού Λαού» και που καλύπτει όλη σχεδόν την έπί της όδου Σταδίου πλευράν της πλατείας Κλαυθμόνος.

Τό ζήτημα όμως είναι τί θα γίνη μετά τó ξύλωμα. "Υπάρχει κανένα σχέδιο έντελώς στοιχειώδους έστω έξωραισμού της πλατείας; "Η στη θέσι της μίας άσχημίας που θα φύγη, θα έλθουν δέκα άλλες; "Όπως γίνεται συνήθως...

★

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ σημειώνονται τακτικώτατα κρούσματα έπιθετικής δράσεως λυσσασμένων σκύλων. Πρό ήμερών σημειώθηκε ένα στη λεωφόρο Πανεπιστημίου και έδήθηκε να όργανωθεί όλόκληρος έκστρατεία έως ότου άνακαλυφθή και έξοντωθή ο τετράποδος έπιδρομέας.

"Η έξόντωσις των άδεσπότην σκύλων πρέπει να ένταθή αυτούς τούς τελευταίους χειμερινούς και τούς πρώτους άνοιτιάτικους μήνες, ώστε να έξουδερνωθούν οι κίνδυνοι τó καλοκαίρι. "Αρκεί να έτα άλλα βάσανα τού κόσμου...

★

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ από τó Βόλο 8-Μτι έπροκάλεσε αίσθήματα λύπης και δυσφορίας ή είδησις ότι πρόκειται να καταργηθή ο τοπικός ραδιοσταθμός μόλις έγκατασταθή ο νέος σταθμός των Άθηνών. "Ο σταθμός Βόλου — λέγουν οι έπιστολογράφοι μας — έκτος ότι έστοίχισε 100 και πλέον έκατομμύρια, έξυπηρετεί τó κοινόν της πό-

λεως και της περιοχής, και, επί τέλους, είναι αυτόρκης. Τά λίγα έξοδά του καλύπτονται από τις εισπράξεις των διαφημίσεων. "Όσον άφορά τη βελτίωσι τού προγράμματος του, αυτό είναι ζήτημα χρόνου και μέσων. Φθάνει να βοηθήση ο κεντρικός ραδιοσταθμός».

Αυτά μας γράφουν από τó Βόλο. Οι άρμόδιοι τού "Εθνικού "Ιδρύματος Ραδιοφωνίας έχουν, νομίζουμε, ύποχρέωσι να τά προσέξουν.

★

Η ΕΚΘΕΣΙΣ τού Γάλλου ύδρολόγου κ. Μπρινό, συμφωνεί με τη λύσι τού προβλήματος της ύδρευσεως που έπρότεινε τó ύπουργείο Δημοσιών "Εργων. Με τη λύσι της "Υλίκης, δηλαδή, που μπορεί να πραγματοποιηθή σε δύομισι χρόνια. "Ενώ ή λύσις της Σουβάλας, που προτείνει ή Ούλεν, θα φέρη τó νερό τó 2000 μ.Χ.

"Επί χρόνια οι εύσυνείδητοι μηχανικοί τού κράτους προσπαθούν να πείσουν την Ούλεν ν' άποδεχθή αυτό τó σωτήριο έργο. Καί επί χρόνια ή "Εταιρεία "Υδάτων άντιδρά. "Εάν είχε έφαρμοσθή έγκαιρώς ή λύσις της "Υλίκης, δεν θα βρισκόμαστε σήμερα στην άνάγκη να ύφιστάμεθα νέους περιορισμούς. Δεν έξομεν άν γι' αυτό τó ζήτημα μπορούν να ζητηθούν εύθυνες. "Εκείνο όμως που έχουμε να πούμε είναι ότι τά έργα πρέπει ν' άρχίσουν άμέσως, για νάρθη γρήγορα τó νερό, παρά την άντίθετη έπιθυμία της "Εταιρείας "Υδάτων.

★

ΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, να μία πραγματικά σοβαρά άπόφασις για την άποσυμφορήσι της κυκλοφορίας: "Όλοι οι σταθμοί των υπεραστικών λεωφορείων, θα συγκεντρωθούν στη λεωφόρο Κωνσταντινουπόλεως, που παρέχει δύο μεγάλα πλεονεκτήματα: 1) Τó πλάτος της είναι τεράστιο. 2) Είναι κοντά στην "Ιερά "Οδό, που άποτελεί την κυρία άρτηρία των υπεραστικών συγκοινωνιών.

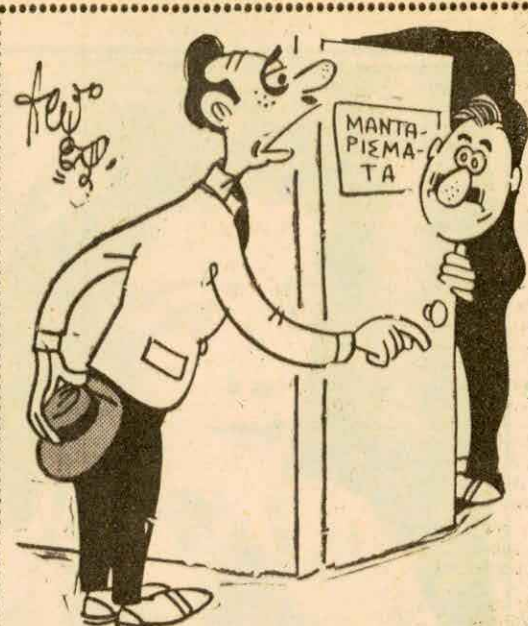
"Εάν όρισθή εκεί και ένας κεντρικός σταθμός των φορτηγών, θ' άναπνεύση μία μεγάλη περιοχή της πόλεως (γύρω άπ' την "Ομόνοια), που έχει μεταβληθή σ' ένα άπέραντο γκαράζ λεωφορείων και φορτηγών, οι δέ χιλιάδες των περιόικων ύφιστανται άπίστευτο μαρτύριο από τόν διαρκή θόρυβο και τη φασαρία των φορτοεκφορτώσεων.

★

ΠΟΛΥ σωστά είναι αυτά που γράφει ο «Ταχυδρόμος» της Άλεξανδρείας, σχετικά με τó «έτος τού άποδύμου "Ελληνισμού». "Να προηγηθή έπίσημος άνακοινωσις δια της όποιας να δίδεται άπαξ και δια παντός καθηρορηματική διαβεβαίωσις ότι οι άποδύμοι, μεταβαίνοντες εις την "Ελλάδα, δεν πρόκειται να καταστούν άντικείμενον έκμεταλλεύσεως προς χρηματισμόν τού δημόσιου. Τό άρθρον τού «Ταχυδρόμου» έκφράζει τη γνώμη όλων των "Ελλήνων τού έξωτερικού, που ύφιστανται άδικες και βασανιστικές γραφειοκρατικές τολαιπωρίες και όταν έρχονται στην πατρίδα τους και όταν φεύγουν. "Εχουμε άκουσει πολλούς όμογενείς, να διακηρύσσουν, φευγόντας, ότι δεν πρόκειται να έανάρθουν. Γι' αυτό και τó κομμά των "Ελλήνων τουριστών της Αιγύπτου, στρέφεται προς την "Ιταλία, την Κύπρο και άλλες χώρες.

Καλά τά λόγια και οι συγκινητικές προσφωνήσεις και οι τοιχοκολλήσεις και τά παρόμοια. "Η καλύτερη προπαγάνδα όμως, είναι τά έργα. "Εργα χρειάζονται, άν θέλουμε με τó «έτος άποδύμου "Ελληνισμού» να μνη είναι τó πρώτο και τελευταίο.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Με συγχωρείτε, έδω μαντάρωνται... καβέλλοι! (Τού Άρχέλαου)

— Ένα μοναδικό σχέδιο για την άποσυμφορήσι της κυκλοφορίας (Τού Σ. Πολενάκη)

— "Αφισε, επί τέλους ήσυχη τη γάτα καύμνε! "Αγχαίλας!... (Fouriere)

Η χαριτωμένη στάρ Σάρα Τζώρτζι

Η κόρη του πρώην "Αγγλου πρωθυπουργού στάρ στο Χόλλυγουντ

ΟΤΑΝ άρχισε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, το τελευταίο από τα τέσσερα παιδιά του τότε Αγγλου πρωθυπουργού Ουίνστον Τζώρτζι, η νεαρή Σάρα, ήταν κιόλας γνωστή αστέρι του αγγλικού θεάτρου και του κινηματογράφου. Μέχρι την εποχή εκείνη η Σάρα είχε παίξει σε πολλά θεατρικά έργα και σε αρκετές ταινίες.

Μπροστά, όμως, στις ανάγκες από έμψυχο υλικό που είχε η πατρίδα μας, αναφέρει η Σάρα, εγκατέλειψε κάθε μελλοντικό καλλιτεχνικό όνειρο και κατατάχθηκε αμέσως στο Γυναικείο Βοηθητικό Σώμα "Αντισεροπορικής Αμύνης. Η πατρίδα μου κινδύνευε από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς. Έπρεπε να την υπηρέτησω.

Στο Σώμα αυτό, που τόσες πολύτιμες υπηρεσίες πρόσφερε στον αγώνα της Μεγάλης Βρετανίας, η Σάρα υπηρέτησε από τον Οκτώβριο του 1941 μέχρι τον Δεκέμβριο του 1945, μ' εξαίρετη δράση και ηρωισμό. Παρασημοφορήθηκε μάλιστα από τον Άγγλο βασιλέα. Ξαναγύρισε στο θέατρο τους πρώτους μήνες του 1946, αλλά δεν έμεινε πολύ: καιρό. Μία ενοίκια προσφορά από Ιταλικά στούντιο την έφερε στη Ρώμη, όπου έμεινε εκεί έξη μήνες και πήρε μέρος σε δυο Ιταλικές ταινίες. Έπειτα έφυγε για το Παρίσι, όπου γύρισε μία ταινία και έπαιξε σε αρκετά θεατρικά έργα, και στο τέλος, δρέθηκε στη Ν. Υόρκη όπου για έξη ολόκληρους μήνες έπαιξε στο Μπροντγουάι τη γνωστή θεατρική επιτυχία «Φιλαδέλφεια Στόρυ», στην οποία σημείωσε πραγματικό θρίαμβο, με αποτέλεσμα να αφιερώσουν οι εφημερίδες τα πιο ένθουσιώδη σχόλια γι' αυτήν και το ταλέντο της. Μόλις τελείωσαν οι παραστάσεις αυτού του έργου, η Σάρα ετοιμάστηκε να επιστρέψει στο Λονδίνο, όπου την καλούσαν άλλες θεατρικές υποχρεώσεις. Τη στιγμή όμως που ετοίμαζε τις αποσκευές της, ένα τηλεφώνημα στο ξενοδοχείο της από τα στούντιο της Μέτρο του Χόλλυγουντ, της άλλαξε τα σχέδιά της.

—Μις Τζώρτζι, έλεγε η φωνή του σκηνοθέτου Τζωρτζ Σίδνεϋ α-

πό την άλλη άκρη του σύρματος, σάς τηλεφώνω ύστερα από θερμή σύσταση και μεγάλη επιμονή του Φρέντ Άσταϊρ. Ο Φρέντ σάς είδε στο θέατρο και ένθουσιάστηκε με το ταλέντο σας. Θέλει σώνει και καλά να σας έχη κοντά του στο φιλμ που θα γυρίση σε λίγο με τον τίτλο «Βασιλικός Γάμος» και με έπεφτο να σας καλέσω εκ μέρους του. Τι λέτε, λοιπόν; Κάνετε ένα ταξίδι μέχρι εδώ για να σας γνωρίσουμε;

Υστερα από την επίσημη αυτή πρόσκληση, η Σάρα πήρε το πρώτο αεροπλάνο και έφτασε στην πόλη του κινηματογράφου. Η υποδοχή που της έγινε ήταν στ' αλήθεια αποθεωτική. Καθώς φάνηκε, όμως, έπειτα, η υποδοχή αυτή δεν ήταν για την καλλιτέχνη Σάρα Τζώρτζι, αλλά για την κόρη του πρώην Αγγλου πρωθυπουργού, ο οποίος είχε και έχει μεγάλες συμπάθειες στην Αμερική. Όλες οι εφημερίδες αφιέρωσαν μακρές περιγραφές για την άφιξη της αλλά καμιά δεν έγραψε ιδιαίτερος για την τέχνη της. Όλες επέμεναν να την λένε μικρότερη κόρη του «Πατέρα της Νίκης».

—Δεν είμαι κόρη κανενός «Πατέρα της Νίκης», έλεγε νευριασμένα η Σάρα, χτυπώντας το κομψό πόδι της. Είμαι απλώς η ήθοποιος Σάρα Τζώρτζι, κόρη του γέρο-Γουίνου, του «ερασιτέχνη ζωγράφου». Τίποτα άλλο!

Μέχρι να γυρισθ το φιλμ «Βασιλικός Γάμος», δλοι στο Χόλλυγουντ πίστευαν ότι, αν η νεαρή αυτή ήθοποιος θα πετύχαινε στον κινηματογράφο, θα το χρωστούσε μόνο στο διασημό όνομά της. Όταν όμως τελείωσε το γύρισμα και προβλήθη το φιλμ, τότε αμέσως οι γνώμες άλλαξαν! Όλοι ξεχασαν τη κόρη του πρώην Αγγλου πρωθυπουργού. Στο πρόσωπό της έβλεπαν μόνο την καλλιτέχνη με το μεγάλο ταλέντο στην ήθοποιία, στο χορό και στο τραγούδι. Έτσι η Σάρα δεν άργησε να κατακτήση την κινηματογραφούπολη. Σήμερα είνε ένα καινούργιο αστέρι της οθόνης με πολλές και ενδιαφέρουσες προτάσεις να μείνη για πάντα στο Χόλλυγουντ. Θα πεισθή άρα γε να μη φύγη ή θα νοσταλγήση την πατρίδα της και τους δικούς της, ιδιαίτερα τον γέρο-Τζώρτζι, για τον όποιον τρέφει απέραντη αγάπη και στοργή; Ο

Σάρα Τζώρτζι

καιρός θα το δείξη.

Η Σάρα γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 7 Οκτωβρίου του 1924 και είνε το τέταρτο, όπως είπαμε, κατά σειρά παιδί του Ουίν-

στον και της Κλημεντίνης Τζώρτζι. Πρώτο είνε η κυρία τώρα Μαίρη Σόουμς, δεύτερο η επίσης κυρία Ντιάνα Σάντς, τρίτο ο Ράντολφ και τελευταίο η Σάρα, η οποία τον Οκτώβριο του 1949 παντρεύτηκε κι' αυτή με τον γνωστό στην Αγγλία καλλιτέχνη-φωτογράφο Άντονι Μπωσάν, ύστερα από σύντομο αλλά αμοιβαίο έρωτα. Όταν ο Τζώρτζι έμαθε το είδύλλιο της τρίτης κόρης του, περιορίστηκε να δώσει τη συγκατάθεσή του και να παρατηρήσει με το χιούμορ που τον διακρίνει:

—Μου το ξεμυάλισε το κορίτσι αυτός ο κύριος φωτογράφος!

Ας ελπίσουμε ότι δεν ξεμυάλισθηκε κι' αυτός, ώστε... να μη ξέρη τί κάνει...

Από ηλικίας 16 ετών ακόμη η Σάρα έδειξε τη κλίση της προς το θέατρο. Σπούδασε στην Βασιλική Ακαδημία Δραματικών Τεχνών του Λονδίνου και 19 ετών κοπέλλα άρχισε τη θεατρική καριέρα της σ' ένα θέατρο της αγγλικής πρωτεύουσας. Από τότε μέχρι σήμερα έπαιξε με πολλούς θιάσους κατά προτίμηση έργα του Σαίξπηρ και του Μπέρναρντ Σω, χωρίς να διαφέρει και για τα σύγχρονα έργα.

Σήμερα το ζεύγος Μπωσάν είνε χωρισμένο προσωρινώς. Η Σάρα βρίσκεται στο Χόλλυγουντ και ο σύζυγος στο Λονδίνο από καιρό.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Τζέρι Μουρ

Χαίρετε νιά πάντα!..

Από τ' ανοιχτό παράθυρο ξεπαινε άρωματισμένο το αεράκι της άνοιξης, άνεμί-
ζοντας έλαφρά τις κουρτίνες.
Γευάτη χάρι, πάνω στο άνθισμα της ή-
λικίας της ή Άδαμαντία —κόρη του συμ-
βολαιογράφου Γ. Λέμα— έκανε την τουα-
λέττα της, δρθία μπρός στον καθρέφτη κι
ό νους της πετούσε στον άμορφο νέο που
είχε γνωρίσει πριν από τρείς βδομάδες στο
χορό της Φιλοπτώχου Έταιρείας, στον
«Παρνασσό». Της τόν είχαν συστήσει ως
ποιητή — κι' αληθινά φαινόταν τέτοιος και
στην ψυχή και στην εμφάνισι, με τό ευγε-
νικό πρόσωπο και τὰ μεγάλα τὰ άνειρο-
πόλα μάτια του.

Τόν άγάπησε άπ' την πρώτη στιγμή.
Ξανασυναντήθηκαν άρκετές φορές από τό-
τε κι' ένοιωσε γι' αυτόν ένα άίσθημα φλο-
γερό, άσυγκράτητο.

Έξασφα μπήκε στην κάμαρα ή κυρία
Λέμα, ή μητέρα της νέας, ήλικιωμένη και
σοβαρή, χήρα.

—Καλημέρα, μανούλα! φώναξε ή Άδα-
μαντία.

—Καλημέρα, κόρη μου! Άρνησες, βλέ-
πω, να ξυπνήσης. Ήοθα να σου πώ ότι ό
άρραβωνιαστικός σου, ό κ. Δημάδης έρχε-
ται μεθαύριο από την Κύπρο. Μου τό ά-
ναγγείλε ό θεός σου, που πέρασε από δω
τό πρωί...

—Αί!... έκανε ή Άδαμαντία. Ξαφνια-
σμένη.

—Βέβαια! συνέχισε ή μητέρα της. Κα-
ταλαβαίνεις λοιπόν, παιδί μου, ότι πρέπει
να έτοιμάσωμε τό γάμο σας για τό Πά-
σχα.

Τό πρόσωπο της νέας χλώμιασε.

—Μά... είπε κοιτιάζοντας. Ξέρεις, μα-
νούλα, πώς τόν κ. Δημάδη δεν τόν αγαπώ!

—Δεν πειράζει! άπάντησε ή μητέρα
της. Ή αγάπη έρχεται μετά τό γάμο... Κι'
ό άρραβωνιαστικός σου είνε τόσο καλός,
όσο και πλούσιος.

—Μά ξεκινά ότι έχει τὰ διπλά μου χρό-
νια; Πώς μπορούμε να ταιριάξωμε έτσι;

—Σέ καλό σου, παιδί μου! Κι' άν εί-
ναι κάπως μεγαλύτερός σου, είνε όμως έ-
λο υγεία και δράσι. Ή μήπως θάθελες,
τάχα, κανέναν από τούς άμυαλους κι' ά-
πρόκοφτους νεαρούς, που συχνάζουν στα
«Δαρδανέλια»; Όχι! Πάστο άπόφασι: Έ-
γώ κι' ό θεός σου τού δώσαμε τό λόγο

μας και βέβαια δεν θά ντροπιαστούμε τώ-
ρα στον άνδρωπο. Θυμάσαι και πώς στην
άρχή, όταν σου τόν προξενούσαμε, δεν εί-
πες όχι...

—Ναί. Μά τότε ήμουν μικρή ακόμα.

—Και τώρα; Δεν νοιώθεις τό συμφέρον
σου; Μά —σου τό λέω: θά τόν πά-
ρης! Τό Πάσχα θά τελειώσουν όλα, ό-
πωσδήποτε!... φώναξε κοφτά ή κ. Λέμα.

Ή νέα έρεθισμένη από τόν προσπαχι-
κό τόνο της μητέρας της, άποκρίθηκε έν-
τονα και μ' έπιμονή:

—Κι' εγώ λοιπόν, μαμά, σου λέω: ό-
χι! Κ' έπιτέλους, μάθετέ το: Ά γ α π ώ
ά λ λ ο ν! Τού ώρκίστηκε αιώνια άνάπη,
κι' ό όρκος μου είνε ιερός!

—Πώς!... έκανε κατάπληκτη ή μητέρα
της. Σίγουρα, τρελλάθηκε! Προτιμώ να
σε νεκροφιλήσω, παρά να σε ιδώ να κακο-
πέσης...

—Τότε μητέρα μου, θά με νεκροφιλή-
σης!

Κατασυγχυσμένη βγήκε άπότομα από
τό δωμάτιο της κόρης της ή κ. Λέμα.

Ή Άδαμαντία άποτέλειωσε τό ντύσιμό
της έκνευρισμένη. Όχι! Δεν θ' άνεχόταν,
να παντρευτή έναν ήλικιωμένο κι' άσχημο
άντρα, έπειδή ήταν πλούσιος.

Ή όσγή τήν έπινιγε. Φούντανε τό θυμό
της τό πείσμα, ή άγανάκτησι, ή άπογοή-
τευσι. Όλα γύρω της της φαινόταν μαύ-
ρα. Έσφίγγε τὰ δόντια της και τὰ μά-
τια της δούρκωναν από τὰ δάκρυα...

Ντύθηκε, κατέβηκε διαστικά τή σκάλα
κι' έφυγε, κλείνοντας πίσω της άπότομα
την έξώπορτα.

Ή μητέρα της, που άκουσε τό θόρυβο,
σκέφτηκε με παράπονο: «Παράξενο! Πρώ-
τη φορά βγαίνει, δίχως να με φιλήσει...».

Ύστερ' από τρείς σχεδόν ώρες, ένας
μικρός χτύποςε την πόρτα του σπιτιού
και παράδωσε στην κ. Λέμα ένα δεμα-
τάκι.

Ή χήρα άνέβηκε στο σαλόνι και τό ά-
νοιξε με περιέργεια.

Μέσα σ' αυτό δροσκόνταν ένα άσημένιο
μενταγιόν, δυό δαχτυλίδια κι' ένα δαχιο-
λάκι χρυσό—τὰ κοσμήματα που φορούσε
ή κόρη της! Και άνάμεσά τους ένα έπισκε-
πτήριο, όπου ή Άδαμαντία είχε γράψει
διαστικά μιά μονάχα λέξι: «Χαίρετε
για πάντα!...».

—Μά τί είν' αυτά;... Θεέ μου!... ψιθύρι-
σε ταραγμένη.. Μήπως;... Μά—όχι, όχι!
Άχ, τό πεισματάριο τό κορίτσι! Δεν
φαντάζουσαι νάκανε καμιά τρέλλα... Τρέ-
μα και να τό συλλογιστώ... Θεέ μου, λυπή-
σου με!...

Λίγο νεώριτερα, σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο
του Πειραιώς, ό διευθυντής του πήγε να
χτυπήσει την πόρτα του δωματίου 13, για
να ρωτήσει την καινούργια πελάτισσα του,
μιά νεαρή κι' άμορφη κοπέλλα, άν χρειά-
ζεταν τίποτα.

Χτύπησε την πόρτα, δεν πήρε άπάντη-
σι, ξαναχτύπησε δυνατώτερα, και στο τέ-
λος άνοιξε διακριτικά.

Πάνω στο κρεβάτι της άντίκρουσε τότε
τη νέα δουπηγμένη στο αίμα της, νεκρή!

Είχε αυτοκτονήσει, κόβοντας θαδεία με
ευράφι της φλέβες και τών δυό της χει-
ρών... Στη γλυκειά της βυί ό θάνατος είχε
βάλει τή χλωμή του σφραγίδα...

Πλάι της, πάνω στο κοιμοδίνιο, ή άμοι-
ρη κοπέλλα είχε αφήσει ένα σημείωμα:

«Θερμή παράκλησις: Πάρτε ένα ά-
μάξι κι' οδηγήστε με στο σπίτι μου,
στην διεύθυνσι που γράφω παρα-
κάτω.

Άδαμαντία Λέμα κλπ.»

Στό μεταξύ ή κυρία Λέμα είχε ντυθή
και έτοιμαζόνταν να φύγει για να μάθη τί
συνέβαινε με την κόρη της.

Μά μόλις βγήκε στο δρόμο κι' έβριξε έ-
να δλέμμα άντίκρου πάγωσε σύκορμη.

Ένα άμάξι πλησίασε. Και πάνω σ' αύ-
τό, πλάι σ' έναν άγνωστο κύριο, κείτοταν
ή κόρη της δουπηγμένη στο αίμα της.

Ή άμοιρη μητέρα σωριάστηκε στο πε-
ζοδρόμιο ξεφωνίζοντας άπελπισμένα:

—Κόρη μου... παιδί μου, σέ σκότω-
σα!... Γιατί να τό κάης αυτό, κορούλα
μου, χρυσό μου παιδί!...

Σώπασε άξάφνα κι' άπόμεινε άκίνητη.

Ό μεγάλος πόνος της είχε συντρίψει.
Κι' ένα μίση μετά την αυτοκτονία της κό-
ρης της έφυγε κι' αυτή για να την συναν-
τήσει στον άλλο κόσμο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χιούμορ

Καλλιτέρες να μην πέθαινε...

Τήν ήμέρα της κηδείας της συζύ-
γου ενός φιλάργγυρου ό οικονομός του,
του παρουσιάσε έναν λογαριασμό για
τά έξοδα της ταφής: πάνω από 800.
000 φράγκα.

—Όχτακόσιες χιλιάδες; φώναξε ό
φιλάργγυρος. Τότε... καλλιτέρες να μην
πέθαινε!...

Σ' ένα δημόσιο γραφείο παρουσιά-
στηκε μιά μέρα ένας άνδρωπος που
άπ' την περιβολή του φαινόταν εργα-
τικός και ζήτησε από τόν άρμόδιο ύ-
πάλληλο κάποια πληροφορία.

Ό υπάλληλος προθυμότατος τού έ-
δωσε την πληροφορία που ζητούσε.

—Σας ευχαριστώ πολύ! τού είπε
ό εργατικός, με πολλή ευγένεια. Με
καταυποχρεώσατε, κύριε!... Δυστυχώς
μόνο πού δεν μπορώ κι' εγώ να σας
περιποιηθώ.

—Και τί εργασία κάνετε, παρα-
καλώ; ρώτησε ό υπάλληλος.

—Είμαι... νεκροθάφτης, κύριε!...

Ό σύζυγος: Τά πουλιά μας
αφάνισαν τὰ σταφύλια της κληματα-
ριάς. Τι να κάνουμε;

Ό σύζυγος: Μά μου πάρης και
νούργιο καπέλλο και να κρεμάσουμε τό
παλτό μου για σκιάχτρο!

—Είπε ή τετάρτη φορά που έργο-
μαι να σας ζητήσω να μου επιστρέ-
ψετε τὰ λεπτά που μου χρωστάτε!

—Σεχνάτε πόσες φορές χρειάστη-
κε γαρθό εγώ σε σας, ώσπου να μου
τά δανείσετε;...

Αί, και πώς τὰ περνάτε στο
καινούργιο σπίτι;

—Να σου πώ. Άν δεν πλευριτώ-
σουμε τό χειμώνα, θά περάσουμε ένα
δροσερό καλοκαίρι!...

Ό ξενοδόχος: Ποιος είνε;
Ό υπηρέτης: Άφέντη, τέσ-
σερες ξένοι. Ό ένας είνε Άγγλος...

Ό ξενοδόχος: Βάλε τον στη
μεγάλη αίθουσα. Οι Άγγλοι πληρώνουν
καλά.

Ό υπηρέτης: Ό δεύτερος εί-
νε Γάλλος.

Ό ξενοδόχος: Στο υπερώο
βάλε τον για να φωνάξη όσο θέλει. Ό
τρίτος;

Ό υπηρέτης: Είνε Ίταλός.

Ό ξενοδόχος: Δός του τό δω-
μάτιο που είνε κοντά στην κουζίνα.

Ό υπηρέτης: Ό τελευταίος
είνε Έλληνας. Σάν νησιώτης μου φαί-
νεται... ξέρω γά!...

Ό ξενοδόχος: Βάλ' τον στο
γραφείο, δός του τις χθεσινές εφημε-
ρίδες και μιά τράπουλα!...

Ό υπηρέτης: Ό άπο-
ρων έτών με κάνετε;

—Είκοσι επτά κυρία μου!

—Μά έσείς, καλέ, είσθε μάντις;
—Όχι... Είμαι έμπορος και κάνω
πενήντα τοίς εκατό έκπτωση!...

Ένα άντρώγγο παρουσιάζεται στο
δικαστήριο, ζητώντας διαζύγιο για τό
«άσυμβέβαστον των χαρακτήρων».

—Ή γυναίκα μου είνε στριφνή,
κακή, φωνακλού! δηλώνει ό σύζυγος.

—Ό άντρας μου είνε παληάνθρω-
πος, θάναυσος, ύδριστής! φωνάζει ή
σύζυγος.

—Μά τότε πού βρισκετε τό άσυμ-
βέβαστον των χαρακτήρων;... έπεμ-
βαίνει με άπορία ό δικαστής.

Ό Φερναντέλ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Στό νέο του φίλμ «Άντε-
μάρ» ό Φερναντέλ είνε ό
ίδιος πρωταγωνιστής και σκη-
νοθέτης. Συγγραφέας τού σε-
ναρίου είνε ό Σασά Γκιτού, που
θά σκηνοθετούσε επίσης τό
φίλμ άν μιά σοβαρή άρρώστεια
δεν τόν ανάγκαζε ν' αναθέσει
τή δουλειά αυτή στον Φερναν-
τέλ που κάνει έτσι τό ντε-
πουτο του στη σκηνοθεσία κι'
άρχισε ήδη τό γύρισμα των
πρώτων σκηνών του φίλμ. Στις
σκηνές αυτές τόν ρόλο τού Άν-
τεμάρ, σε παιδική ήλικία, τόν
παίζει ό μικρός Άντρέ Μπου-
νέλλι ένας μαθητής της Νικαίας
που ανακάλυψε ό Φερναντέλ και
που μοιάζει τόσο με τόν καλ-
λίτεχνι, ώστε ό ίδιος έλεγε πρό
ήμερών: «Είνε ολόιδιος ό έαυ-
τός μου όταν είχα την ήλικία
του. Όπως αυτός έτσι κι' ε-
γώ τότε προκοιούσα τὰ γέλια
με μόνη την εμφάνισί μου!»

Τό ώραίο κατάλευκο άλο-
γο τού Μουσολίνι που είδαμε
στό φίλμ «Φαμπιόλα» είχε τε-
λευταία δυσάρεστες περιπέτει-
ες. Ένώ γυριζόταν τό φίλμ
«Κόκκινοι χιτώνες» μερικά παι-
διά που έμαθαν ποιος ήταν άλ-
λοτε ό κύριός του τό πετροδό-
λησαν άλύπητα. Ύστερα από
μερικές μέρες, μόλις είχε συ-
νέλθει από τὰ τραύματά του,
έπεσε στα χέρια μερικών φα-
σιστών που τού έδωσαν τό-
σα λαχρωτά και άλλες λιχου-
διές, ώστε παρ' όλίγο μιά τρο-
μερή βαρυστομαχία να τό κά-
νι να πάη να βρῇ τόν κύριό
του!...

Όι κριτικοί τού Άγίου
Φραγκίσκου της Άμερικής ά-
πομένουν κάθε χρόνο τρία πρω-
τότυπα θαδεία. Τό ένα τό δι-
νουν στο... χειρότερο φίλμ της
χρονιάς, και τὰ δυό άλλα στους
... χειρότερους ήθοποιούς. Έ-
φέτος τὰ θαδεία αυτά τὰ πή-
ραν τό φίλμ «Μαύρο τριαντά-
φυλλο», ή Χέντυ Λαμάρ
για τό ρόλο της στο φίλμ
«Σαυφών και Δαλιδά» και ό
Μίκυ Ρούνεϊ για τό ρόλο
του στην «Πύρινη σφαίρα»

Παραλλάξας οι κριτικοί
της Νέας Υόρκης διάλεξαν τα
τέσσερα καλύτερα έδεστικά
φίλμ. Τά 3 είνε ευρωπαϊκά και
τό ένα άμερικανικό: Τό «Θαύ-
μα» τού Ρεσσελίνι, «Ζοφρούα»
τού Μαρσέλ Πανιόλ, «Έκδρο-
μή» τού Ζαν Ρενουάρ και «Ό-
λα για την Εύα» με την Μπέ-
τι Νταίβις.

Ή Ίταλίδα καλλιτέχνης
Συλβάνα Μάνγκκα-
νο και ό Γάλλος Λουί
Ζορντανά ν' θά γυρίσουν
στην Ευρώπη υπό την διεύθυνσι
τού Γάλλου σκηνοθέτου Ζάκ
Τουρνέρ ένα... άμερικανικό φίλμ.
Πρόκειται για την «Άννα των
Ίνδιων» που θά γυριστή για
λογαριασμό τού παραγωγού
Ντάρρυλ Ζάνουκ.

Ποιν αναλάβει τό ρόλο
Συλβάνα Μάνγκκα-
νο, είχε εκφράσει στον άν-
τρα της, τόν Ίταλν παραγωγό
Ντίνο ντε Λαουρέντις, την έπι-
θυμία να γυρίση την «Κυρία
με τας Καμελίας». Δυστυχώς
όμως τὰ 68 της κιλά την άναγ-
κασαν, προσωρινά τουλάχισ-
τον, να έγκαταλείψη τό... ό-
νειρό της αυτό.

Ό Λωρην Μπακώλ
υπόγραψε ένα πενταετές συμ-
βόλαιο με την «Φόξ». Κατά τό
διάστημα αυτό θά γυρίζη ένα
φίλμ τό χρόνο. Τό συμβόλαιο
δεν την έμποδίζει να γυρίζη
ταινίες και για άλλες εται-
ρείες.

Ό Κάρολ Ρήντ, ό σκη-
νοθέτης τού «Τοίτου ανθρώπου»
δεν είνε καθόλου ευχαριστημέ-
νος από την ταινία του αυτή.
«Μπορεί, λέει ό Τρίτος άν-
θρωπος» να γνώρισε παγκόσμιο
έπιτυχία. Έγώ πάντως κάθε
φορά που τόν ξαναδλέπω άνα-
καλύπτω και νέα τρομερά λά-
θη». Ό Κάρολ Ρήντ ίσχυριζε-
ται πώς είνε δύσκολο σ' ένα
σκηνοθέτη να γυρίση ένα νέο
φίλμ όταν τό τελευταίο του
γνώρισε τόσο μεγάλη έπιτυ-
χία. Γι' αυτό και άναζητούσε
έπί 18 μήνες τό σεναριο της
νέας του ταινίας. Τέλος διάλεξε
τόν «Εξόριστο των νήσων»,
τού Ζοζέφ Κουραντ, ίσως από
πρόληψι, γιατί και στο έργο
αυτό υπάρχουν τρία δρώνα
πρόσωπα. Άλλά ίσως και από
τυχαία σύμπτωσι.

Στον «Εξόριστο των νήσων»
δεν πρόκειται ν' άκούσουμε τό
«ταίτερ» τού Άντον Καραά.
Άλλά ό Κάρολ Ρήντ μάς έπι-
φυλάσσει μιά νέα έκπληξη: τόν
«Κόκκινο χιτώνες» μερικά παι-
διά που έμαθαν ποιος ήταν άλ-
λοτε ό κύριός του τό πετροδό-
λησαν άλύπητα. Ύστερα από
μερικές μέρες, μόλις είχε συ-
νέλθει από τὰ τραύματά του,
έπεσε στα χέρια μερικών φα-
σιστών που τού έδωσαν τό-
σα λαχρωτά και άλλες λιχου-
διές, ώστε παρ' όλίγο μιά τρο-
μερή βαρυστομαχία να τό κά-
νι να πάη να βρῇ τόν κύριό
του!...

Όι κριτικοί τού Άγίου
Φραγκίσκου της Άμερικής ά-
πομένουν κάθε χρόνο τρία πρω-
τότυπα θαδεία. Τό ένα τό δι-
νουν στο... χειρότερο φίλμ της
χρονιάς, και τὰ δυό άλλα στους
... χειρότερους ήθοποιούς. Έ-
φέτος τὰ θαδεία αυτά τὰ πή-
ραν τό φίλμ «Μαύρο τριαντά-
φυλλο», ή Χέντυ Λαμάρ
για τό ρόλο της στο φίλμ
«Σαυφών και Δαλιδά» και ό
Μίκυ Ρούνεϊ για τό ρόλο
του στην «Πύρινη σφαίρα»

Παραλλάξας οι κριτικοί
της Νέας Υόρκης διάλεξαν τα
τέσσερα καλύτερα έδεστικά
φίλμ. Τά 3 είνε ευρωπαϊκά και
τό ένα άμερικανικό: Τό «Θαύ-
μα» τού Ρεσσελίνι, «Ζοφρούα»
τού Μαρσέλ Πανιόλ, «Έκδρο-
μή» τού Ζαν Ρενουάρ και «Ό-
λα για την Εύα» με την Μπέ-
τι Νταίβις.

Ή Ίταλίδα καλλιτέχνης
Συλβάνα Μάνγκκα-
νο και ό Γάλλος Λουί
Ζορντανά ν' θά γυρίσουν
στην Ευρώπη υπό την διεύθυνσι
τού Γάλλου σκηνοθέτου Ζάκ
Τουρνέρ ένα... άμερικανικό φίλμ.
Πρόκειται για την «Άννα των
Ίνδιων» που θά γυριστή για
λογαριασμό τού παραγωγού
Ντάρρυλ Ζάνουκ.

Ποιν αναλάβει τό ρόλο
Συλβάνα Μάνγκκα-
νο, είχε εκφράσει στον άν-
τρα της, τόν Ίταλν παραγωγό
Ντίνο ντε Λαουρέντις, την έπι-
θυμία να γυρίση την «Κυρία
με τας Καμελίας». Δυστυχώς
όμως τὰ 68 της κιλά την άναγ-
κασαν, προσωρινά τουλάχισ-
τον, να έγκαταλείψη τό... ό-
νειρό της αυτό.

Ό Λωρην Μπακώλ
υπόγραψε ένα πενταετές συμ-
βόλαιο με την «Φόξ». Κατά τό
διάστημα αυτό θά γυρίζη ένα
φίλμ τό χρόνο. Τό συμβόλαιο
δεν την έμποδίζει να γυρίζη
ταινίες και για άλλες εται-
ρείες.

Ό Κάρολ Ρήντ, ό σκη-
νοθέτης τού «Τοίτου ανθρώπου»
δεν είνε καθόλου ευχαριστημέ-
νος από την ταινία του αυτή.
«Μπορεί, λέει ό Τρίτος άν-
θρωπος» να γνώρισε παγκόσμιο
έπιτυχία. Έγώ πάντως κάθε
φορά που τόν ξαναδλέπω άνα-
καλύπτω και νέα τρομερά λά-
θη». Ό Κάρολ Ρήντ ίσχυριζε-
ται πώς είνε δύσκολο σ' ένα
σκηνοθέτη να γυρίση ένα νέο
φίλμ όταν τό τελευταίο του
γνώρισε τόσο μεγάλη έπιτυ-
χία. Γι' αυτό και άναζητούσε
έπί 18 μήνες τό σεναριο της
νέας του ταινίας. Τέλος διάλεξε
τόν «Εξόριστο των νήσων»,
τού Ζοζέφ Κουραντ, ίσως από
πρόληψι, γιατί και στο έργο
αυτό υπάρχουν τρία δρώνα
πρόσωπα. Άλλά ίσως και από
τυχαία σύμπτωσι.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιά υποχρεωτική κυρία

Ύπάρχουν στον κόσμο μερι-
κοί άνδρωποι πολύ υποχρεωτι-
κοί! Χωρίς ναχουν κανένα φα-
νερό συμφέρον, σε σκληρώ-
νουν με την προθυμία και με
την καλωσύνη τους. Λίγοι εί-
ναι αυτοί οι καλοί άνδρωποι,
που ξεχωρίζουν μέσα στο τε-
ράστιο πλήθος των εγωιστών,
που δεν φροντίζουν παρά μο-
νάχα για τόν έαυτούλη τους,
όπως — γιατί να τό κρύψου-
με; — είμαστε τού λόγου
μας. Λοιπόν, μέσα στους έξυ-
πνερτικούς αυτούς τύπους είνε
και ή κυρία Άννα Γκριζογα-
λάν, μιά ζωντοχήρα, άρκετά
νόστιμη, έδώ που τὰ λέμε.

Την είχε αφήσει ό άντρας της
πριν από κάμποσα χρόνια,
γιατί είχε μπλέξει με μίαν
άλλη. Και όμως ή κυρία Άν-
να στάθηκε με αξιοπρέπεια
στον πόνο της και δεν έκε-
μταλέυτηκε τή ζωντοχηρεία της
που τραβάει τούς άντρες, ό-
πως τό μέλι τραβάει τις μυί-
γες. Περιουσία δεν είχε ή κυ-
ρία Άννα, εκτός από τό σπι-
τί που καθόταν. Ζούσε όμως με
άρκετη άνεσι. Όχι πολυτέλει-
ες, δέβαινα, ούτε μεγάλη ζωή.

Άλλά τό σπíti της ήταν κα-
λοβαλμένο, με ηλεκτρικό ψυ-
γείο και τηλεφώνο, οι έπι-
σκέψεις της στα έμπορικά και
στη μοδίστα συχνές, έδούλευε
τό πινάκλι με πολλή έπιτυχία,
τέλος πάντων, έκανε μιά ζωή
που έδειχνε οικονομική άνε-
ση. Ήταν πλέον ήταν και
πολύ κοινωνικός τύπος. Είχε
πολλές, μα πάρα πολλές γνωρι-
μίες, με οικογένειες καθώς
πρέπει και καλλιεργούσε συ-
ντηματικά ούτις τις σχέσεις.

Κάθε μέρα έπρεπε να έπισκε-
φθί δύο ή τρία φιλικά της
σπίτια.

Έχθες ήμουν στής κυρίας
Χατζιπαπαδοπούλου. Σήμερα
τό μεσημέρι περάσα να πώ μετὰ
καλημέρα στην κυρία Σταβο-
... ..

Τό άλλο μεσημέρι ήρθαν μα-
ζύ. Ή Μαίρη κρατούσε θριαμ-
βευτικά ένα στρογγυλό πακέ-
το και είχε τό ευχαριστημένο
κι' άνάλαφο εκείνο ύφος, που
παίρνουν οι γυναίκες όταν γυ-
ρίζουν από τὰ έμπορικά με τὰ
χέρια γεμάτα. Λές και γίνον-
ται όλοκληρες ένα χαμόγελο.

Ξεδίπλωσε τό πακέττο και μου
παρουσίασε ένα γκριζό ύφασμα
για ταγαράκι. Ήταν πολύ ό-
μορφο — όλα τὰ γυναικεία ύ-
φάσματα είνε όμορφα, ιδίως ό-
ταν είνε ακριβά. Τό ίδιο ευχα-
ριστημένη ήταν και ή κυρία
Άννα, που φάνηκε τόσο χρήσι-
μη στη Μαίρη. Την ευχαρι-
στήσαμε.

—Σας παρακαλώ, άπάντησε
έκείνη. Δεν έκανα κανέναν κό-
πο! Μάλλον περίπατος ήταν
... ..

Εγώ τρία ραδιόφωνα, γιατί τρελλαινούνται για... χο-
ρωδία!...

(Του Άρχέλαου)

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

γαιανίδη! Και τώρα λέω να
πάω στην κυρία Κακομανω-
λίδη...

Από την κυρία Κακομανωλί-
δη τή γνωρίσαμε κι' έμεις.

—Λαμπρή κυρία! μου είπε
ή Μαίρη, που είχε ένθουσιασθή
με τή γνωριμία της.

Ήταν ακριβώς ή μέρα που
ή Μαίρη μου είχε άποσπάσει
ένα χρηματικόν ποσόν για και-
νούργιο φόρεμα.

για μένα — και στράφηκε στη Μαίρη: Αυτό το ταγεράκι θέλει μεγάλη προσοχή στο ράψιμο. Πού λέτε να το ράψετε; — Έχω μία μοδίστρα που έρχεται στο σπίτι! — **Α! Όχι.** Σας συνιστώ να την αλλάξετε. Δεν θέλω να πω πως δεν ράβει καλά ή μοδίστρα σας. Άλλα, αν μου επιτρέψετε να έχω μία γνώμη, της λείπει εκείνος ο αέρας, που δίνει όλη τη χάρη στο φόρεμα. Να σας πάω στη δική μου. Έγώ ράβω στη Ζωζώ. Έχει παριζιάνικο «γκού». Ράψτε και σ' αυτή μία φορά και δεν θα την αλλάξετε ποτέ!

Έδωσαν ραντεβού για το άλλο πρωί. — Λαμπρή και υποχρεωτική κυρία! μου ξαναείπε η Μαίρη, όταν έφυγε η νέα μας φίλη. Το ενδιαφέρον της με συγκινεί!

Σιγά - σιγά η κυρία Άννα Γκριζογαλάνη, έγινε στενή μας φίλη. Για μένα ήταν πάντα «άγαπητή κυρία Γκριζογαλάνη», αλλά, μεταξύ τους, οι γυναίκες προχώρησαν περισσότερο: Ήταν «Άννα μου» και «Μαϊράκι μου». Την καλέσαμε σε τραπέζι κι' ήρθε μ' ένα θουμάσιο μπουκέτο λουλούδια.

Στα τραπέζια κουβεντιάζονται καμιά φορά και πεζά θέματα. Κι' έτσι, λοιπόν, ήρθε η κουβέντα για τους σοβάδες του σπιτιού, που είχαν αρχίσει να ξεφτιίζουν σε μερικά σημεία. — Όλο λέμε να τους φτιάξουμε, είπε η Μαίρη κι' όλο τ' αναβάλλουμε.

Α! Μην το αμελήσετε καθόλου! ενδιαφέρθηκε η άγαπητή κυρία Άννα. Μπορεί να πέση κανένα κομμάτι σοβάς και να σας χτυπήση.

Αυτό λέω κι' εγώ, Άννα μου! Τη Δευτέρα πρέπει να φωνάξουμε σοβατζή, χωρίς άλλο. — Έχετε άνθρωπο δικό σας; ρώτησε η Άννα.

Όχι, αλλά κάποιον θα βρούμε, είπα εγώ.

Τότε να σας στείλω το δικό μου. Έχω έναν τεχνίτη πρώτης γραμμής. Να μη φέρετε κανένα και σας περάση τίποτα ψευτοπασαλείματα και θέλετε νέο σοβάτισμα σε τρεις μήνες!

Μά γιατί να μπής στον κόπο. Άννα μου; είπε η Μαίρη.

Τι κόπος, καλέ; Κόπος, επειδή θα ειδοποιήσω έναν άνθρωπο νάρθη;

Τη Δευτέρα ήρθε ο άνθρωπος, συστημένος.

Σε τρεις μέρες έλαμψε το σπίτι από την ασπράδα. Τότε ανακάλυψε η Μαίρη πως η κουζίνα μας δεν είχε ευκολίες. Το σπίτι που καθόμαστε είναι παλιό και τα παλιά σπίνια έχουν μεγάλες άπλες, αλλά ευκολίες μηδέν. Και η ευκολία που έλειπε από την κουζίνα ήταν τα ντουλάπια.

Η άγαπητή μας Άννα βρήκε πολύ σωστή την ιδέα της Μαίρης να βάλη ντουλάπια.

Την έχεις δη τη δική μου, είπε. Είναι γεμάτη από ντουλάπια. Όλα τα κρύβω εκεί μέσα και δεν υπάρχει τίποτα έξω! Βάλε κι' εσύ και θα με θυμήσης.

Πρέπει να φωνάξουμε μαραγκό! είπε η Μαίρη.

Να σας στείλω εγώ το δικό μου! προσυποποιήθηκε η άγαπητή μας Άννα. Αυτός δεν είναι μαραγκός. Είναι καλλιτέχνης!

Γιατί - οι περισσότεροι μαραγκοί βάζουν ό,τι ξυλό νανε. Ένώ ο δικός μου προσέχει. Διαλέγει ξύλα ξερά και κάνει δουλειά στέρεα.

Να μας τον στείλεις, Άννα.

Ήρθε και ο μαραγκός και μάς έφτιαξε και τα ντουλάπια.

Η Μαίρη ευχαρίστησε για μία ακόμα φορά την αγαπητή μας Άννα.

Είσαι θησαυρός, καυμένη, της είπε. Έγώ, τι να σου πω. Είμαι καταυποχρεωμένη μαζί σου!

Και δεν ήμαστε έμεις μονάχα καταυποχρεωμένοι. Άλλα και όλες οι φίλες της. Γιατί σε όλες, η άγαπητή μας Άννα, φαινόταν χρήσιμη κι' εξυπηρετική. Στη μία έστελνε τον ξυλουργό της. Στην άλλη την ηλεκτρολόγο της. Την άλλη την συνάδευε στον έμπορά της. Και ούτω καθεξής. Και όλες έλεγαν:

Τι χρυσή γυναίκα!

Με το δικό τους νομίζω. Τέτοιους εξυπηρετικούς τύπους δεν τους συναντάς σε κάθε σου δόμα.

Ακόμα και για τον έφοδιασμό του σπιτιού έδειχνε ενδιαφέρον. Πότε μάς μιλούσε για ένα περίφημο λάδι που της πήγε ο λαδάς της και μάς συνιστούσε να πάρουμε έναν τενεκέ κι' εμείς. Πότε για ένα σπάνιο βούτυρο, που της πήγε ο βουτυράς της. Πότε για ένα εξαιρετικό τυρί, που της πέτυχε ο τυράς της. Και η Μαίρη έλεγε πάντα:

Να μας τον στείλεις κι' εμάς, Άννούλα μου!

Και πάντα μάς τον έστελνε, η καυμένη, καλή της ώρα.

Τελυταία η Μαίρη άρπαξε γρίππη. Πως τόμαθε η Άννα κι' έτρεξε πρώτη - πρώτη, κι' εγώ δεν ξέρω. Παρηγόρησε τη Μαίρη, της έπιασε το σφυγμό, της έβαλε θερμομέτρο. Είχε 38 και μισό.

Καλέσατε γιατρό; ρώτησε.

Όχι, είπα εγώ. Γρίππη είν' αυτή, θα περάση μόνη της.

Καλέ τι λέτε! Η γρίππη έχει κι' επιπλοκές! Πρέπει να φωνάξετε γιατρό!

Ναί, συμφώνησε κι' η Μαίρη. Ας τον καλέσωμε για καλό και για κακό.

Ποιά γιατρό έχετε; ρώτησε η άγαπητή μας Άννα.

Έχουμε έναν της γειτονιάς, τον κύριο Ψυχοστάνη.

Δεν τον έχω ακουστά! Θα σας στείλω το δικό μου, τον κύριο Χειρουργίδη. Έπισημην εξαιρετικός. Τον έχω συστήσει σ' όλες τις φιλικές μου οικογένειες και είναι κατευθυνόμενες μαζί του. Γιατρός που ανασταίνει νεκρούς!

Τώρα, για μία γρίππη... είπα.

Από τα μικρά αρχίζουν τα μεγάλα! Να μου επιτρέψετε να επιμείνω στο Χειρουργίδη.

Συμφώνησε κι' η Μαίρη και δεν έπεμεινα εγώ στον Ψυχοστάνη. Στο κάτω της γραφής, γιατρός ο ένας, γιατρός κι' ο άλλος. Ό,τι ζημιτά θα μπορούσε να κάνει ο πρώτος, την ίδια θα έκανε κι' ο δεύτερος. Μόνο που ο δεύτερος είχε ακριβότερη διατίμησι στις δίξιές του. Άλλα ήταν πιο επιβλητικός,

κι' έρχοταν με το δικό του αυτοκινητάκι.

Ακροάστηκε με πολλή κομψότητα τη Μαίρη κι' έγραψε δύο συνταγές.

Θα ξανάρθω αύριο! είπε, φεύγοντας.

Τι σας χρωστώ, γιατρέ; τον ρώτησα στο κεφαλόσκαλο.

Δεν είναι ανάγκη, να με πληρώσετε από τώρα. Θα σας στείλω το λογαριασμό στο τέλος.

Μας έτιμησε με έφτα επισκεύες, έν όλω ένα εκατομμύριο. Μείναμε πολύ ευχαριστημένοι μ' αυτό το γιατρό και ο γιατρός, ελπίζω, με το εκατομμύριο. Ακόμα περισσότερο ευχαριστήθηκε η άγαπητή μας Άννα, γιατί πήραμε το γιατρό που μάς σύστησε.

Τέτοιοι έπιστήμονες είνε σπάνιοι! είπε. Γρήγορα θα τον δώτε καθηγητή του Πανεπιστημίου!

Και ακόμα πιο περισσότερο ίκανοποιήθηκε η Μαίρη, όχι τόσο για το γιατρό, όσο με την καλή μας φίλη.

Λαμπρή γυναίκα! είπε.

Ναί, παραδέχθηκα κι' εγώ. Άργήσαμε, αλλά την πετύχαμε. Μας έχει δγάλει, η καυμένη, από ένα σωρό κόπους!

Ναί, η καυμένη! Κι' από τους αδιόκοπους κόπους που έκανε η ίδια, με τόση αυταπάτη να τρέχη από τη μία φίλη της που είχε γρίππη στην άλλη που είχε γρίππη και να συσταίνη το Χειρουργίδη σε όλες, την άρπαξε κι' εκείνη και κρεββατώθηκε για τα καλά. Χρέος είχαμε να πάμε κι' εμείς να τη δούμε και να της παρασταθούμε, όπως μάς παραστάθηκε κι' εκείνη. Συγκινήθηκε πολύ, η άγαπητή μας φίλη, που είδε πως πήγαμε να τη δούμε. Και μείναμε ώρα πολλή κοντά της. Δηλαδή, η Μαίρη έμεινε. Έγώ πήγα στις δουλειές μου και θα πενούσα το βράδυ να την πάρω.

Να φέρης και τίποτα γλυκά! μου σφύριξε στ' αυτί η Μαίρη, καθώς με τύλιγε με το κασκόλ, στην είσοδο.

Μάλιστα. Όταν ξαναγύρισα το βράδυ, είχα κι' ένα κουτί με πάστες, που τις άκουμψα στην τραπεζαρία. Η Μαίρη είχε ανασκουμπωθεί και παράσταινε την άφοσιωμένη αδελφή του Έλέους, κοντά στην υποχρεωτική μας φίλη. Κάθησα κι' εγώ στην κρεββατοκάμαρα και λέγαμε διάφορα ευντράπελα, για να περνά η ώρα.

Κάποια στιγμή η άγαπητή μας κυρία Άννα επεθύμησε μία λεμονάδα. Η ύπηρεσία της έλειπε — είχε πάει να ειδοποιήση έναν υδραυλικό να πεταχτή ως της κυρίας Χατζηπαπαδοπούλου για κάτι μερεμέτια — και προθυμοποιήθηκα εγώ.

Κάτσε συ, Μαίρη, είπα. Όσο για μία λεμονάδα, την καταφέρνω.

Μά γιατί να μπήτε στον κόπο; έκανε η καλή μας φίλη.

Τι κόπος καλέ! διαμαρτυρήθηκα. Μεγάλη μου ευχαρίστησις είνε!

Ποτήρι θα βρήτε στον μπουφέ! είπε η ασθενής.

Πήγα στην τραπεζαρία. Καθώς άνοιγα το συρτάρι, τα μάτια μου πέσανε σ' ένα χοντρό τετράδιο. Εκείνο που με τράβηξε ήταν ο τίτλος:

«Έσοδα και έξοδα μηνός Ιανουαρίου». Πάντα είχα την άπορία πως τα βόλευε και τα καλοπερνούσε η καλή μας φίλη. Ο διάβολος της περιεργείας μ' έσπρωξε ν' ανοίξω το διβλίο. Θα πήτε πως αυτό που έκανα ήταν άδιακρισία. Και μήπως εγώ λέω πως δεν ήταν; Το άνοιγω, λοιπόν και διαβάω.

Έσοδα:

«Από έμπορον Α. Γ. για ύφασματα των κυριών Χατζηπαπαδοπούλου, Κακομανλίδη και Καραμουρτζαχείλη (αυτή ήταν η Μαίρη) ποσοστά 450.000. Από Ζωζώ, ποσοστά τριών φορεμάτων των ιδιών, 375.000. Από μαστρο-Θανάση, για σοβατίσματα οικίας Καραμουρτζαχείλη, ποσοστά 50.000 και σοβάτισμα της κουζίνας μου δωρεάν. Από μάστορ Νικόλαν, ποσοστά για την κατασκευή ντουλαπιών κουζίνας Καραμουρτζαχείλη και πατάρι κυρίας Λουλουδοπούλου 250.000».

Ήταν ακόμα, άραδιασμένα πολλά άλλα τέτοια κοντύλια. Δεν έλειπαν ούτε οι έπισκευές καλοριφέρ, ούτε οι νεροχύτες, ούτε οι λαδάδες και οι βουτυράδες. Τίποτα δεν περιφρονούσε η καλή μας φίλη, απ' όπου μπορούσε να δγάλη τα ποσοστά της! Και, τέλος, το μεγάλο κοντύλι:

«Από ιατρόν Χειρουργίδη, ποσοστά μου για τριάντα δύο έπισκέψεις εις οικογένειάς ταδε και τάδε, μηνός Ιανουαρίου, 960.000. Σύνολον έσόδων, δύο όχτακόσια τριάντα».

Όσο για τα έξοδα, δεν μ' ενδιαφέροναν.

Όστε αυτά μάς κάνεις, άγαπητή μας κυρία Άννα, ψιθύρισα. Μπράβο σου! Κι' εμείς τα κοροΐδα σου λέμε και ευχαριστώ.

— Έλα να με δοθήσης στη λεμονάδα! φώναξα στη Μαίρη. Της έδειξα το διβλίο:

— Άνοιξε τα μάτια σου και διάβασε! Είνε κάτι που σ' ενδιαφέρει!

Εγώ κουβάλησα τη λεμονάδα στην άγαπητή μας φίλη. Σε λίγο ήρθε κι' η Μαίρη, που είχε μία σαστισμένη έκφρασι σαν χτυπημένη κόττα.

Πως αισθάνεσθε, άγαπητή μου κυρία Άννα; τη ρώτησα, όταν ήπιε τη λεμονάδα.

Έχω πυρετό και εξάντλησι!

Σας κουράρει πάντα ο Χειρουργίδης;

Ναί!

Λοιπόν, θα τον αφήσετε, κυρία μου. Θα σας στείλωμε εμείς το δικό μας γιατρό!

Γιατί;

Για να δγάλουμε κι' εμείς κάτι, άγαπητή μου κυρία Άννα φώναξα. Κι' αν χρειαστήτε καμιά φορά κανένα ηλεκτρολόγο, σας παρακαλώ να προτιμήστε το δικό μας!

Πήρα τη Μαίρη από το χέρι και την τράβηξα. Άρπάξα και το κουτί με τις πάστες.

Τις πάστες θα μπορούσες να τις αφήσης! μου είπε η Μαίρη στο δρόμο.

Από τότε δεν ξαναείδαμε την άγαπητή μας κυρία Άννα. Και όποτε άκούω για υποχρεωτικούς ανθρώπους, που σ' εξυπηρετούν, χωρίς συμφέρον, κομπώνουναι δύο φορές!

ΠΑΝ. ΠΑΠΛΔΟΥΚΑΣ

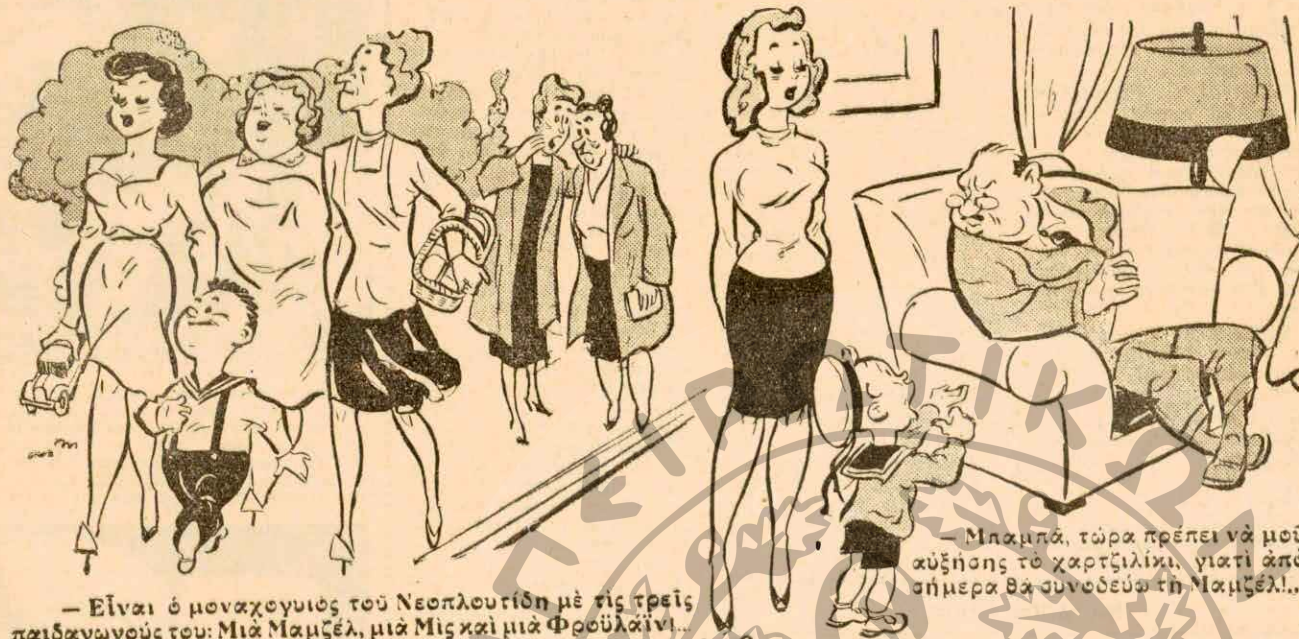
Παιδαγωγοί

ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

— Είναι η καινούργια παιδαγωγός... Λέει μάλιστα πως αυτή έμαθε τα παιδιά του Άϊζεν-χάουερ Έγγλεζικά!

— Μάλιστα, Μαμζέλ, αυτό είναι το πουλάκι μου και σας το έμπιστεύομαι!...

— Είναι ο μοναχογιός του Νεοπλουτίδη με τις τρεις παιδαγωγούς του: Μιά Μαμζέλ, μία Μις και μία Φρούλαϊν!

— Μάλιστα, δεσποινις, εμείς ζητάμε μία παιδαγωγό για να δώση καλή άναθροφή στο γυϊόκα μας!..

Η διαθήκη της Μπεμπέκας

(Η σκηνή σ' ένα κομψό μινιατουριστικό διαμέρισμα, καθοδηγούμενο με το λεπτεπίλεπτο γούστο που έχει κάθε λεπτή κι' αισθητική γυναίκα. «Θερμή» ατμόσφαιρα, απ' το «καλοριφέρ» της γυναικείας καρδιάς...

ΕΚΕΙΝΗ : Γερασμένα νειάτα, 28 χρονών. Παραμελημένη εμφάνιση, με ζωγραφισμένες απαλά τις «φροντίδες» στο πρόσωπο, λες κι' ο Θεός δεν θέλησε να τις «σκάνει» βαθεία τόσο νωρίς... Ήδη, αβυσσική, κι' αληθινά χαριτωμένη στη γοητευτική της ατημελησία, που είναι και λίγο συγκινητική...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τύπος Γιώργου Πατά. (Νομίζω πως η περιγραφή φτάνει).

Είπε δρόδυ... «Αργά... Έκείνη μ' ανάτασε μαλλιά φορεί μία ρόμπα «μωβ» κι' ομοιόχρωμα πασπαμάκια. Και... αλλά πρέπει πιά ν' άρχισή η «παράσταση»:

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει μ' αγωνία μία κουβέντα σε ζωηρό τόνο): «Όταν μου τηλε-

Με λίγα λόγια

—Οι Ιθαγενείς του Θιβέτ πιστεύουν, ότι αν αποκτήσουν έστω και μία τρίχα από το κεφάλι του Δαλάι-Λάμα, δεν τους πλησιάζουν τα πονηρά πνεύματα!

—Στην Κίνα προτού εκτελεσθή η θανατική ποινή προσφέρεται στον μελλοθάνατο πλούσιο γεύμα χάριν.. παρηγοριάς!

—Στην Κίνα ο άνθρωπος που θα σκοτώσει τον πατέρα του αποκεφαλίζεται και μαζί μ' αυτόν τιμωρείται κι' ο δάσκαλός του γιατί δεν του έδιδε να τιμά τον πατέρα του.

—Τον 14ον αιώνα η Σαφία του Ουρανίου Κράτους ήταν η Λι-Μπέν-Χου, η οποία είχε γράψει τρυφερότατα ποιήματα αφιερωμένα στον αγαπημένο της Λι-Χου.

—Στην κεντρική Κίνα υπάρχει μία επαρχία που λέγεται Γιουάν. «Όλοι οι κάτοικοί της, άντρες, γυναίκες, παιδιά είναι χαισιόποτες.

—Οι «Ιάπωνες» του ζήτημα της ρεκλάμας είναι σπουδαίοι. «Όταν περνάει κανείς με το σιδηρόδρομο βλέπει και στα δάση ακόμη διαφημίσεις εμπορικών καταστημάτων.

—Οι Κινέζοι, όταν προσκληθούν σε γεύμα είναι υποχρεωμένοι να φέρουν μαζί τους και τα πηρούνια τους που είναι κατασκευασμένα από έλεφαντόδοντα.

—Τα κορίτσια των σχολείων της Κίνας μένουν δυο ώρες στις τάξεις τους, ύστερ' από το τέλος των μαθημάτων τους, και φτιάχνουν επιδέσμους για τους στρατιώτες.

—Στην «Ιαπωνία» τα ψάρια πωλούνται ζωντανά, γιατί τα μεταφέρουν στις πόλεις μέσα σε μεγάλα δοχεία.

—Στην Κίνα είναι τόσο εύφορη η γη ώστε κατ' ακρίβειες ύπολογισμούς ένα μίλι τετραγωνικό μπορεί να θρέψη 4.000 κατοίκους.

ΕΚΕΙΝΗ : Θέλεις έναν

καφέ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : «Όχι, δεν θέλω ακόμα...»

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται) : Θά σου κάνω καλό... (Με κίνησι αυθόρμητη πιά να δγάλη το μαντηλάκι της απ' την τσέπη της ρόμπας και της πέφτει ένα χαρτάκι που τ' άρπάζει και το κρύβει πάλι, ταραγμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τι είν' αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθώντας να κρατήσει ψηχραιμία) : Τιποτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν άγρια) : Λες ψέματα!...

ΕΚΕΙΝΗ : Είν' ένα υπ ό π τ ο γ ρ α μ μ α !... (Σαρκαστικά). Κάνεις το «θύμα της ήθικης που το «έγκατέλειψε ο σύζυγος για κάποιον άλλον»! Κι' είσαι κι' εσύ ένοχη!...

ΕΚΕΙΝΗ : «Απίστη!...»

ΕΚΕΙΝΟΣ : «Αφίσε τις δικαιολογίες και τα παράπονα. Τά ξέρω καλά αυτά τα γυναικεία κόλπα.

ΕΚΕΙΝΗ : Θά μετανιώσης για τα λόγια σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μή ζητάς να παραστήσης τη μάρτυρα. Δώσε μου άμέσως το γράμμα. Γιατί διατάξεις; Τάχεις χαμένα... Στο πρόσωπό σου είναι ζωγραφισμένος ο φόβος. Δώσε μου το γράμμα.

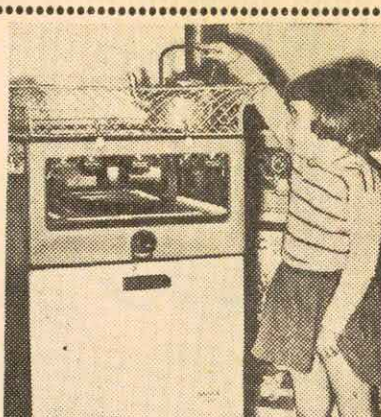
ΕΚΕΙΝΗ (με άπειριγραπτή πίκρα) : Πάτο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τ' άρπάζει με δάνασο τρόπο που δείχνει όλο τον εγωισμό του άρρενος. Είν' ένα φύλλο από τετράδιο. Διαβάζει δυνατά) : «Η διαθήκη μου: Α-φώνω, έπειδή πρόκειται να πεθάνω, το χρυσό μου σκουρολάκι στην αγαπημένη μου μανούλα και... (κουτιά-ζει από ένα λυγμό κι' η φωνή του «πέφτει», μα συνεχίζει όσο μπορεί δυνατά) : και την κούκλα μου τη μεγάλη, που αγαπώ πολύ, στον κακό μου μπαμπά που μάς άφησε κι' έφυγε. Η μανούλα δεν μου τώπε ποτέ, μα εγώ τώμωθα στο σχολείο... Είμαι πια μεγάλη και ξέρω τη ζωή. Είμαι έντεκα χρονών. Και θέλω την ώρα που θα με θάψετε, ο μπαμπάς να φιλήσει τη μανούλα και να ξαναγυρίσει στο σπίτι μας και να μείνει εκεί γιατί η μανούλα τον αγαπάει πάρα-πάρα πολύ και όλο κλαίει που δεν έχει το μπαμπά. Αυτή, είνε η τελευταία μου θέλησι. Μπεμπέκα. Ύστερ' από γράφο: Σας φιλώ και τους δυο πολύ-πολύ. Μα πάρα πολύ...»... («Όλο του το κορμί τρέμει. Τα δάκρυα μουσκεύουν τα ρούχα του)... Τι κτήνος είμαι!... (Πέφτει στην αγκαλιά της γυναίκας του και κλαίει σά μικρό παιδί). ...Πές μου... Είνε καλά τώρα το πουλάκι μας;

ΕΚΕΙΝΗ (άνακατεύοντας τα δάκρυά της με τα δικά του στο πιό γλυκό, στο πιό συγκινητικό «κοκτέιλ» που μπορεί να φτιάξουν οι καρδιές για να μεθύσουν αιώνια) : Ναι!... Είνε καλά!... «Εντελώς καλά!... Μήν το ξυπνήσεις... (Καί... κλείνει γρήγορη, ζωηρή, ευτυχισμένη και γεμάτη δικαιο έγωισμό για τον προορισμό της η :

Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Συχνά, τα παιδιά που θέλουν να δουν τι μαγειρεύει η μητέρα τους, άποδογυρίζουν την κατσαρόλα με το φαγητό και παθαίνουν σοβαρά εγκαύματα... Μία αγγλική εταιρεία, λοιπόν, τ' άβήτησε στις ηλεκτρικές κουζίνες που κατασκευάζει. Ένα προστατευτικό δίχτυ.

4 ΓΥΡΙΛΛΟΙ

Η άμερικανική διανομή αυτοκινήτων υιοθέτησε την έφευρίσε ενός Γερμανού μηχανικού που έγκειται στο να τοποθετούνται σε κάθε αυτοκίνητο τέσσερες γυρίλλοι, κρυμμένοι στην άκρη των προφυλακτήρων, μπρος και πίσω. Σε περίπτωση ανάγκης λειτουργούν και οι τέσσερες.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ

Η πολυθρόνα αυτή για τα μωρά, κατασκευάστηκε από μία αγγλική εταιρεία κατόπιν προσεκτικής μελέτης. Είνε ελαφροτάτη, και συγκρατεί το μωρό χωρίς λουριά. Είνε δολοκλήρη από αλουμίνιο και κοστίζει σχετικά πολύ φτηνά.

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ στα πρώτα του βήματα

Ποιούς είχε δασκάλους ο άθα-νatos ήρωας

Ο Καραϊσκάκης, στην αρχή - αρχή του πολεμικού σταδίου του — πρίν, δηλαδή, από την Έπανάστα-σι του 1821 — είχε καταταγή στο σώμα του Κατσαντώνη, του φοβερού κλέφτη, που τον τρώμαζε ολόκληρη η Ρούμελη. Άρχηγος σε όλες τις μάγκες (ένωσιες) των κλεφτών, για τις πολεμικές επιχειρήσεις έναντι του Άλφιασά των Ίωαννίνων, ήταν ο άτρωμος Δίπλας, θείος του Κατσαντώνη.

Ο Δίπλας μιλούσε συχνά στα παλληκάρια του για την πολεμική κλέφτικη ταχτική. «Όταν άρχισε ο Δίπλας να μιλάει, ο Καραϊσκάκης πήγαινε, καθόταν απέναντί του και κρεμόταν από το στόμα του άρχηγού! Άκούγε κι' έγραφε στο μυαλό του όλα του Δίπλα τα λόγια.

Τί άκουγε και σημείωνε στο νο- του ο Καραϊσκάς; Άκούγε λόγια σαν αυτά:

—Προσέχετε να μη τ' αζαβάνε-τε στους πολέμους... Γιατί, ώρε, πρέπει να ξέρετε ότι ποτέ στον κό-σμο δεν θά προκύψη συντροφιά, ό-σο κι' αν είνε όρκοιμένη για θά-νατο και για ζωή, αν ο συντροφος δέ μείνει πιστός στο σύντροφό του, ως το τέλος. Αυτός ο όρκος είνε η δύναμή μας. Ένας μονάχος να δρε-θή να φοβηθή, φτάνει όλους να μάς χάσει (άφανισή). Η συντροφιά πρέ-πει να πολεμά για το σύντροφο, καθώς κι' ο σύντροφος πρέπει να πολεμά για τη συντροφιά...

Στεκόταν λίγο ο Δίπλας και έα-νάριζε:

—Γι' αυτό να ξέρετε όλοι πέρα-πέρα, πως σύντροφο πληγωμένο ή σκοτωμένο δέ θά τον παρατήσουμε χάμα και να φύγουμε... Αυτό ποτέ μου δεν τ' έκανα ένώ. Αυτό ποτέ να μην τ' κάνετε και σεις. Μα παρών κι' άλλον όρκο, χωριστόν, έγω: Πληγωμένος ο ίδιος, είτε σκοτωμένος, δεν θ' αφήσω τους συντρόφους μου!...

Ο Δίπλας ό,τι έλεγε το κρά-ταγε.

Έτσι μία φορά, σε κάποια κρί-σιμη ώρα, ενώ οι Άρβανιτάδες του Άλφιασά βρισκόντουσαν όχι μα-κριά, το σώμα του Δίπλα μαζί με το σώμα του Σουλιάτη Κασμά, πρίν ακόμη άρχισή η μάχη, ήρθαν σε διαφώνια και μάλλωσαν:

—Αυτό το πόστο που θά πιά-σουμε για να πολεμήσουμε δεν είνε καλό. Νά πάμε αλλού! έπτε ο Δί-πλας, με την πείρα του την παλιά.

—Οι Σουλιάτες δεν φεύγουν! ή-ταν η απάντησι του Κασμά.

Άρχισε η μάχη και τότε οι Σου-λιιάτες καταλάβαινε το λάθος τους.

—Νά φύγουμε, ώρε Δίπλα! έπτε ο Κασμάς.

—Ο Δίπλας δέ φεύγει ποτέ, μό-νο σκοτώνεται! ήταν τότε κι' η ά-πάντησι του ήρωα.

Έμεινε και σκοτώθηκε ο Δίπλας! Ο Κατσαντώνης κι' ο Καραϊσκάκης πληγώθηκαν.

Και να τί ακολούθησε:

Μερικά παλληκάρια ενώ το του-φεκίδι έπεφτε ακόμη πήραν στον ώ-μο τους πληγωμένους για να φύ-γουν. Και μερικά άλλα ζύγωσαν λίγο το Δίπλα, που τον πέρασαν για τραυματισμένο άσκημα, να τον πάρουν κι' αυτόν. Τον ήρσαν μι-σοπλαγιασμένο, πάνω σ' ένα λιθάρι με το τουφεκί στα χέρια. Πλάι του σκόρπια κάμποσα καμένα φυσέκια. Πήγαινε πιά κοντά. Κι' είδανε πως είχε το χέρι του στη σκαντάλη, έ-τοιμος να ρίξη! Τον φώναζαν, και δεν τούς άποκρίθηκε. Σκύψανε άπά-

νου του. Ο Δίπλας ήταν σκοτωμέ-νος σε στάσι πολεμιστή που εξα-κολούθουσε, θαρρείς, να πολεμά! Κάνανε τότε να τον άνασκηώσουνε. Μα την ίδια ώρα το τουφεκίδι άρ-χισε άγριο άπ' τη μεριά των Άρ-βανιτάδων. Τότε έπιασε τον τόπο του καθένα από τα παλληκάρια και παραφύλαγαν να δούνε τί θά κάναν οι άντικρυνόι.

Άζαφνα στο πλάι τους, έπεσε μια τουφεκιά... Γυρίζουν, και τί να δούν; Ο κατεπάνος τους, ο Δί-πλας, είχε ρίξει!

Και σ κ ο τ ω μ έ ν ο ς — όπως τ'ό είχε δάλει όρκο του και νόμο του, ο ήρωας ο άσυγκριτος — έδινε πρώτος το σύνθημα της μάχης πάλι! Κι' άναψε πάλι το τουφεκίδι και στο τέλος όλοι μαζί οι κλέφτες πήρανε κυνηγώντας τους Άρβανιτες με τ' α σπαθιά!

Πώς είνε αυτό το άναπάντεχο να πυροβολήση ένας σκοτωμένος; Όπως κατάλαβαν ύστερα τα παλ-ληκάρια, εκεί που ο Δίπλας, νε-κρός πιά, είχε το χέρι του στη σκαν-τάλη, κρύωσε το δαχτυλό, ζάρωσε, έκλεισε, και τράβηξε!

Αυτό ήταν το θαύμα, που έκανε το Δίπλα να φυλάξη το λόγο του, ότι «και σ κ ο τ ω μ έ ν ο ς δεν θ' ά-φινε τους συντρόφους του»...

Σε τέτοιο σχολείο και κάτω από τέτοιους δασκάλους πέρασε τα νεα-νικά του χρόνια ο κατοπινός άρχι-συνάργος των Έλλήνων, ο Γιώρ-γος Καραϊσκάκης.

Γι' αυτό και σκότώθηκε πολεμών-τας — άρχιστάτης — αυτός! — στην πρώτη γραμμή, μαζί με τους στρατιώτες του.

Όμως ακόμη το όνομα του Κα-ραϊσκάκη ζή και βασιλεύει στην Έλλάδα. Όπως ζή και του Κα-τσαντώνη και του Δίπλα και τώσων άλλων τα όνόματα, που δεν ξεχά-στηκαν κι' ούτε ποτέ θά ξεχαστούν.

Ο Κατσαντώνης, ως το μαρτυ-ρικό θάνατό του, είχε τον Καραϊ-σκάκη στα δεξιά του. Όπως είχε και τον Τσάκα και το Δίπλα. Τον Καραϊσκάκη όμως ξεχωριστά τον έ-κτιμούσε, άπ' όλους.

Μία μέρα τον φώναζε και του χάρισε ένα περίφημο κανοκιάκι. Αυτό το είχε πάρει ο Κατσαντώνης δώ-ρο από τα χέρια του Ρώσου, να Έλληνα την καταγωγή, στρατηγό Παπαδόπουλου, τον καιρό που τα Έφπάνησα ήταν υπό ρωσική κα-τοχή.

Το τηλεσκόπιο αυτό ο Καραϊσκά-κης το είχε μαζί του στην έκστρα-τεία της Ρουμελις. Τότε που διο-ρίστηκε γενικός άρχηγός του έλλη-νικού στρατού, κατά τα τέλη του 1826. Όταν ύστερα, άρχος του 1827, αποφάσισε την έκστρατεία του Πειραιά, για την άπελευθέρω-σι της πολιορκημένης από τον Κι-ουταχή Άκροπόλεως, αυτό το ά-κριβό δώρο του Κατσαντώνη χάθη-κε! Είχε κάπου παραπέσει και τ'ό πύρε, τυχαία. Ο Φαγκίστας, ένας παλιός του Καραϊσκου σύντροφος από την εποχή των Κατσαντωγαίων.

Το πήρε ο Καραϊσκάκης και τον ευχαρίστησε.

Πέρασαν λίγες μέρες ακόμα και κάλεσε ο άρχιστάτης τον Φαγ-κίστα, ένα πρωινό, στη σκηνή του.

—Ωρε μπρά (άδελφοποιέ), του έπτε μπροστά στους στρατηγούς Κ. Τζαβέλα και Χατζηπέτρο, πάρε το κιαλί να μου το κράτας, μήπως τ' ξαναχάσουμε. Κι' αν σκοτώθώ, δώ σου να είνε...

Το τηλεσκόπιο αυτό σώζεται, και σήμερα και βρίσκεται στο Μουσείο της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπί-δων, μαζί με κάμποσα άλλα κει-μήλια των ήρωικών εκείνων χρό-νων.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Η μάσκα

«Έρχονται κι' οι Άπόκριες! Γλεντάτε και χο- (ρεύτε! (ρεύτε!) 'Αλλά κι' έφέτος, δυστυχώς, η μάσκα άπαγορεύει- (ται. Μπορεί καθένας να ντυθή και να μασκαρευθή, αλλά θά έχη πάντοτε το πρόσωπο σπαθί!

Στο καρναβάλι της ζωής, με τους πολλούς μπε- (λάδες, έχουμε γίνει όλοι μας, έν γένει, μασκαράδες. Μία μάσκα ο καθένας μας φορεί διαλεχτή. Κι' έτσι μία μάσκα δεύτερη έκρίθη περιττή!

Η δική των καυσίμων

Κατόπιν άγορεύσεων και λόγων επισήμων, έβγηκε κι' η απόφασις στο ζήτημα καυσίμων. Άπόφασις που ήτανε καταδικαστική. Κι' άλλοι τη βρίσκουν άυστηρά και άλλοι έπεικρη. Με την άπόφασι αυτή πολλών έβγηκε τ' άχτι. Και σβύσανε τα καύσιμα κι' άπόμεινε η.. στάχτη!

Γυάλισμα

Είς νεαρός υπάλληλος κάποιου στιλβωτηρίου, που ν' άπαιτήση ήθελε εμφάνισιν κυρίου, τ' άφεντικό του σούφωρε, λίρες μία ντουζίνα με τις όποιες κουστούμια εύθως έπηρε φίνα!

Και όταν τον έτσάμπησαν, έδήλωσε ο καυμένος, ότι τις δούτηξε έπειδή, ήταν έρωτευμένος, με μία κοπέλλα νόστιμη και ήθελε σ' εκείνη, κομψός να εμφανίζεται και πάντα στο καντίνι!

Λοιπόν, ο δράστης έχει αυτό το έλαφρυντικό και ο καθένας δέβαια θά τον δικαιολογήσει. Ο νέος ήταν στιλβωτής και ήταν φυσικό να ήθελε στη γκόμενα λίγο να τής γυαλίση!

Άνοιξις

«Ο Φλεβόρης κι' αν φλεβίση, καλοκαίρι θά μύριση!» Μα διόλου δεν έφλεβισε και δεν μάς έσιγύρισε και καλοκαίρι μύρισε!

Δεν έδρεξε, δεν χιόνισε, δεν έκανε βορρηάδες. Χαρά Θεού! Και άνοιξις! Και χαρωπές λιακάδες! Ηλιος χαδιάρης κι' απαλός μέρα σχεδόν δεν λείπει. Και δώρο χειμωνιάτικο ήταν μονάχα η.. γρίπη!

Χειμώνας απολαυστικός, γλυκός σαν το σρόπι. Τέτοιο χειμώνας, φίλοι μου, δεν έχουν άλλοι τόποι! Όχι, ποτέ δεν έχουν τέτοιο ήλιο τρυφερό. Μα έχουν χιόνια, συννεφίες και μπόρες και.. νερό!

Τα νοίκια

Χαρήτε ένοικιασταί! Δώρον για σας έφέτος! Αύξανοντα τα ένοίκια, όλα ανεξαιρέτως. Άλλα αυτή την αύξησι, εύθως και αυτόματος, θά την τσεπώση γενικώς το έξυπνο το κράτος! Με κρατική άποδείξι το νοίκι θά έξοφληται για να πανηγυρίσουμε και οι... ιδιοκτήται!

Σοφόν το μέτρον, πράγματι και δίχως άντιρρήσεις. Ένα σπίτι και οικοδομείς και γίνεσαι... πατήρης! Κι' ύστερα το δημόσιο — καθώς το! — να μου ζήσης! — έρχεται μες στο σπίτι σου και μπαίνει... νοικοκυ- (ρης!

Γυναικείο χρέη

Οι σκανδαλώδεις οι παλιές άδάντες καταργούνται και οι γυναίκες στο έξης θά προσωποκρατούνται όσάκις στο Δημόσιο χρωστανε λίγα φράγκα, και δεν τού τα πληρώνουνε τα χρέη ντάγκα - ντάγκα.

Οι ενδιαφερόμενες δεβαίως άλαλαζανε κι' άμέσως στους «άρμοδιους» τούς άντρες έφωνά- (ζανε: —Ώστε για λίγα χρέη μας στη φυλακή θά πάμε; —Εί.. όρε, τότε, κύριοι, να... μη σας τ' αχρωστάμε!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

«ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ!...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Ο τύπος του «Πελοπίδα» του «Θησαυρού», κι' αν' όχι εντελώς ό θάιος, πάντως περίπου. ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΝΙΑΔΗΣ: Φίλος του: Ο τύπος του «άστείου της παρέας», φαρσέρ και άργόσχολος. Α', Β', Γ', Δ', Ε', Στ' Γιατρός... και λοιποί!
ΛΕΛΑ: Το πιο όμορφο κορίτσι της «Αθήνας». Περήφανη κομμωστριά και ξανθογάλλανο «σεξ-άππλ». (Έλευθερα μετάφρασις: «Ερωτική ακτινοβολία»).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο έργενικο πολυτελές κομψό διαμέρισμα του κ. Ραπανακία).
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: «Α! άκου να σου πω! Αύριο ούτε θα πατήσης εδώ ούτε θα τηλεφωνήσης. Στις έξη πρόκειται να δέχτώ το πιο όμορφο κορίτσι της Αθήνας! Και συγχρόνως το πιο ήθικό!...
ΓΙΩΡΓΟΣ (είρωνικά): 'Αντιλαμβάνομαι πόσο θα είναι «ήθικό» από την αύριανή επίσκεψι που σου κάνει!
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (αύστηρά): Σου άπαγορεύω να τη θίγης! Είναι μνηστή μου! Χθές της το άνηγγειλα!
ΓΙΩΡΓΟΣ (κρυπτοσκαπτικά): Σου ζητώ συγγνώμη! Άλλα ήξερα πως συνήθως μία σοβαρή μνηστή έρχεται στο διμερίσμα του μνηστήρος όταν πλέον θα έχη γίνει... σύζυγος.
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (πεισσωμένος): Θόρρη με τη μαμά της!
ΓΙΩΡΓΟΣ (που θέλει να τον φέρη σε αδιέξοδο): «Ε, τότε γιατί να μην είμαι κι' εγώ να πάρουμε το τσάι και να κάνωμε παρέα και οι τέσσερες;
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (σ' άμνηχία): Για

τον κακό σου τον καιρό! Γι' αυτό!...
ΓΙΩΡΓΟΣ (ψύχραιμα): Αυτό δεν είναι άπάντησι! Είναι υπεκφυγή άνόητου ανθρώπου!
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (έξαλλος και κατακόκκινος απ' το θυμό): Μά έλεγχο θα μου κάνης μέσα στο σπίτι μου τώρα; Κεχαγιά σ' έβαλα στο κεφάλι μου; (Ωρύεται). Δεν θέλω να πατήσης αύριο τ' άπάγεμα εδώ! Το κατάλαβες;... Δικαιώμα μου δεν είναι;
ΓΙΩΡΓΟΣ (πάντοτε ψύχραιμος): Φυσικά! Μά μη μου λές για «ήθική μνηστή» και για μαμά και άηδίες, γιατί το να υποτιμάς την εύφύια μου δεν είναι διάλου δικαιώμα σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την έπομένη το μεσημέρι. Ο Γιώργος όλομόναχος στο γραφείο του).
ΓΙΩΡΓΟΣ (τηλεφωνεί): 'Ο γιατρός, παρακαλώ;
Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Ο ίδιος.
ΓΙΩΡΓΟΣ (τονίζει): 'Εδώ Χρήστος Ραπανακίας, δικηγόρος. 'Οδός Σερίφου 136. 'Εχω γρίππη, γιατρέ μου. Θα είχατε την καλωσύνη να μ' έπισκεφθήτε κατά τις 6½ το άπόγευμα;
Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Εύχαρίστως. Σερίφου 136;
ΓΙΩΡΓΟΣ: Μάλιστα.
Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Μείνετε ήσυχος. Στις 6½ άκριδώς θα είμ' εκεί.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Ευχαρίστω! (Κλείνει το τηλέφωνο και ξαναπαίρνει άλλο νούμερο).
Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Ο ίδιος.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο Ραπανακία).
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (μόλις άρχίζει την «έπίθεσι»): Λέλα μου! Άγαπημένο ίνδαλμα των όνείρων μου!... Χουσό μου όνειρο των ίνδαλμάτων μου!... (Βήχει). Γκούχ! Έπαθα «τράκ» και δεν ξέρω τί λέω!... Σε λατρεύω, Λέλα!
ΛΕΛΑ (μ' «έμπειρη» διάισθησι πουηγάζει στη γυναίκα μέσα απ' τα δάθη των αίωνων): Φρόνιμα, όμως... Ένα φιλάκι θα σου επιτρέψω, μόνον!
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (μέσα του): Πέφτει! Τη γοήτευσα! (Χτυπάει επίμονα το κουδούνι). Ποιος διάολος μ' ένοχλεί τώρα; (Νευρικά). Ένα λεπτό!... (Τσέχει έξαλλος κι' άνοίγει την πόρτα. Ένας κύριος με τσάντα πάει να μπη διαστικός). Τί θέλετε κύριε;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Είμαι ό γιατρός.
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Και λοιπόν;
Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Ηρθε να εξετάσω τον κύριο Ραπανακία. Δεν μου τηλεφωνήσατε;
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (σφίγγει τις γροθίες του): Πήγαίνε στο διάολο, χριστιανέ μου! Πήγαίνε στο διάολο! (Τον σπρώχνει βίαια και του κλείνει την πόρτα καταμouτρα). Κτήνος!...

(Ο θεατής, ή μάλλον ό άναγνώστης αντίλαμβάνεται τη συνέχεια. Θα δωθήση κάπως κι' ό συγγραφέας: Κάθε λεπτό της ώρας χτυπά ένκευριστικά το κουδούνι. Καταπλέουν με τις τσάντες κατάκοποι και διαστικοί πενήντα γιατροί! Πολλοί έρχονται μαζεμένοι: Τρεις-τρείς, πέντε-πέντε! Ο Ραπανακίας δρίζει χυδαία!... Και φτάνουμε στις δώδεκα και πέντε):

ΛΕΛΑ: Άπηύδησα, χρυσέ μου! (Σηκώνεται). Έσύ εδώ μέσα έχεις φρενοκομείο, δεν έχεις σπιτί!... Δανειστά σου είναι όλοι αυτοί!... Δεν μου είπες πως χωστάς σ' όλο τον κόσμο!... (Τραβάει στην πόρτα). Γειά σου! Δεν πρόκειται να με ξαναδής.

ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (κραυγάζει): Δανεισταί! Δεν χωστάω πουθενά, μισή δεκάρα! Λέλα!... Άν τυχόν μου φύγης θα κάνω φόνο!

ΛΕΛΑ (είρωνικά): Μην τον κάνης γιατί θα πάς στη φυλακή! (Κλείνει την πόρτα και φεύγει τρέχοντας). Γειά σου!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε δεκαπέντε μέρες).
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (στο κρεβάτι με γρίπη και πυρετό. Τηλεφωνεί): 'Ο γιατρός παρακαλώ;
Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Ο ίδιος.
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Έδώ Ραπανακίας. 'Οδός Σερίφου εκατόν...
Α' ΓΙΑΤΡΟΣ (άγρια): Άφίστε με ήσυχο, κύριε! Πώς τολμάτε κι' ένοχλείτε, χωρίς λόγο, τους έπιστήμονας; Γελοίο!... (Κλείνει).

(Ο Ραπανακίας παίρνει 80 γιατρούς κι' όλοι τον δρίζουν! Παίρνει κατόπιν τον όδοηκαστό πρώτο γιατρό).

ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Έχω γρίππη, γιατρέ μου! Μπορείτε ναρθήτε σπιτί μου; Ραπανακίας εδώ! 'Οδός...
ΓΙΑΤΡΟΣ (διακόπτοντάς τον): Ραπανακίας είπατε; Ραπανακίας;...

ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Μάλιστα, γιατρέ. Έλεος!... Υποφέρω... Με καίει ό πυρετός!... Δεν άκούτε που χτυπούν τα δόντια μου;... Μ' άκούτε;... Ραπανακίας... γριπποδλητος... στο χείλος του τάφου!...

ΓΙΑΤΡΟΣ (έξαλλος): Θα σε καταγγείλω στην άστυνομία, παλιάνθρωπε!... (Κλείνει).

ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ (παίρνει τρέμοντας από τα νεύρα του το άστυνομικό τμήμα): Άστυνομία εκεί; Έδώ Ραπανακίας δικηγόρος, Σερίφου 136. Θέλω ένα γιατρό... Και δεν έρχεται κανένας! Ένα γιατρό, για τ' όνομα του Χριστού και της Παναγίας!...

ΑΣΤΥΝ.: Δεν έρχεται, είπατε κανείς γιατρός; Γιατί;
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Έχουνε προσωπικά μαζί μου! Θέλω να δρής ένα γιατρό, να τον δέσετε και να τον φέρετε εδώ διά της βίας!

ΑΣΤΥΝ.: Όλοι οι γιατροί έχουνε «προσωπικά» μαζί σας;
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Μάλιστα!
ΑΣΤΥΝ.: Καλά-καλά! Έν τάξει.

ΣΚΗΝΗ 5η

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ (μπαίνει): 'Ο κ. Ραπανακίας;
ΡΑΠΑΝΑΚΙΑΣ: Έγώ.
ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: 'Ηρθε απ' την άστυνομία, ό γιατρός!... (Του περνάει το ζουρλομανδύα). Περάστε στο αυτόκινητο!

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Δυό όμορφα ΜΑΤΙΑ

Τί συμβουλεύει μιά άντιπρόσωπος του Κοτύ

ΤΑ όμορφα μάτια είναι ένα χάρισμα άνεκτίμητο. Η διατήρησι όμως κι' ή ολοκληρωσι της όμορφιάς τους άπαιτεί όρισμένες φροντίδες — όχι πολύ κόπο, αλλά αρκετή προσοχή. Πρώτ' απ' όλα, τα μάτια πρέπει να χαμογελάνε, μαζί με το στόμα, φωτίζοντας το πρόσωπο. Πρέπει επίσης να εκφράζουν ένδιαφέρον, κι' όχι να κυτάνε μηχανικά και άτονα. Όσο πιο άνοιχτά είναι τα μάτια σας, όταν κυττάζετε, τόσο νεανικότερη έκφρασι δίνουν στο πρόσωπό σας. Οι βλοσυρές ματιές, τα λοξοκυτάγματα, κι' οι άλλες παρόμοιες έκδηλώσεις στενοχωρίας, άγωνίας, δυσφορίας, κλπ., απ' ενός δείχνουν τα μάτια μικρότερα απ' ό,τι είναι πραγματικά κι' απ' έτέρου συντελούν στο σχηματισμό μικρών ρυτίδων όλόγυρά τους.

Η κόυρασι των ματιών ελαττώνει τη διαύγειά τους και τα στεφανώνει με μαύρους κύκλους. Άλείφετε το λεπτό δέρμα όλόγυρά τους με λιπαρή κρέμα, για να μη ρυτίδωθώ. Για να φαίνονται λαμπερότερα, βάζετε στο έπάνω βλέφαρο λίγη ειδική κρέμα. Άν κάνετε εργασία κοπιαστική για τα μάτια, φροντίζετε να τα ξεκουράζετε κάθε τόσο, σκεπάζοντάς τα με τις φούστες σας ή κυττάζοντας σε άπόσταση. Όταν τα νοιώθετε κουρασμένα, τα φρεσκάρετε με δαμπάκια βουτηγμένα σε χαμομήλι. Άν έχουν έρεθισθή απ' τη σκόνη ή τον άνεμο, τα βουτάτε σ' ένα δοχείο με ειδική λουσιόν για τα μάτια.

Ο ύπνος σας πρέπει πάντα να νάναι άρκετός. Μην υποβάλλετε τα μάτια σας σε ύπερβολική προσπάθεια και μην τα έκθέτετε σε άντηλία ή σε κακό φωτισμό. Άν χρειάζεστε ματογυάλια, μη διατάσετε να τα φορέσετε. Τα μάτια σας θα πάρουν έτσι μεγαλύτερη ζωντάνια και θα φαίνονται ώραιότερα πίσω απ' τα κρύσταλλα.

Όπως οι ζωγραφικοί πίνακες, έτσι και τα μάτια φαίνονται ώραιότερα, όταν έχουν το κατάλληλο διακοσμητικό «κάδρο». Μιά ειδική κρέμα για τις βλεφαρίδες τις δυναμώνει και τις κάνει πυκνότερες. Έξ άλλου, μπορείτε να τις γυρίζετε λίγο προς τα πάνω με τα δάχτυλά σας ή μ' ένα κατάλληλο εργαλείο που υπάρχει στα μυρωπλεία.

Η άπόχρωσις του κραγιονιού, με το όποιο θα σκιάσετε έλαφρά τα βλέφαρά σας (μπλέ, πράσινο, βιολέ, γκρίζο ή καφέ) έξαρτάται απ' το χρώμα των ματιών σας. Πάντως, το βάσιμο μ' αυτό πρέπει ν' άρχίζη απ' τη μέση του έπάνω βλέφαρου και να «σβύνη» σιγά-σιγά προς τα έξω και προς τα πάνω.

Το ρίμμελ για τις βλεφαρίδες υπάρχει σε διάφορα χρώματα: μπλέ, μαύρο, καφέ... Βάζετε μόνο στο άπάνω βλέφαρο. Με λίγο περισσότερο ρίμμελ στις έξωτερικές γωνίες των βλέφαρων, τα μάτια φαίνονται μεγαλύτερα.

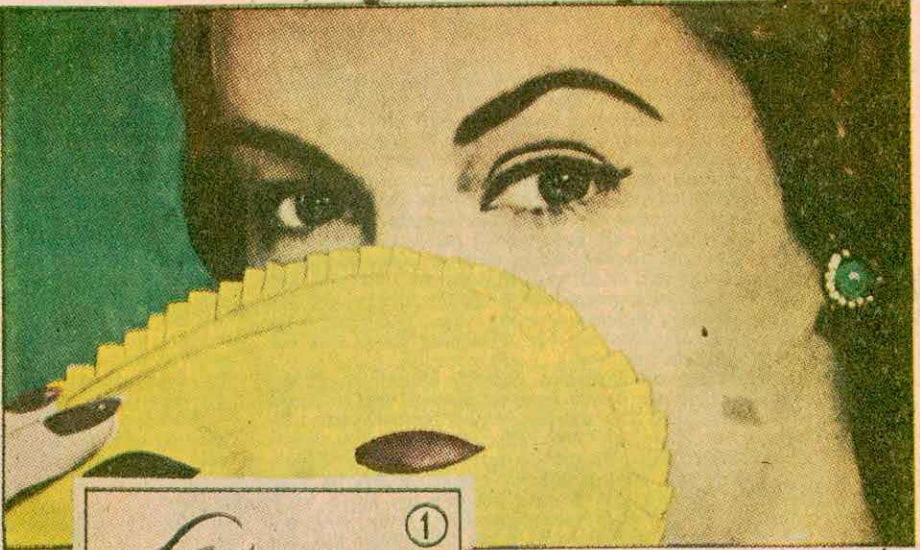
Να κι' ένα «τρύκ» του μακιγιάζ των ματιών: Τραβάτε με το κραγιόνι μιά λεπτή γραμμή στη βάση των έπάνω βλεφαρίδων προχωρώντάς λίγο πιο έξω απ' τις έξωτερικές γωνίες των ματιών. Το κραγιόνι αυτό δάχη χρώμα ταιριασμένο με το ρίμμελ. Με λίγο ρουζ κάτω απ' τα μάτια φαίνονται λιγώτερο οι μελανοί κύκλοι που τα στεφανώνουν. Φοαντίζετε, έξ άλλου, να μην περιορίζετε όλο το ρουζ στα μύλα των μάγουλων, άφίνοντας τελείως άβαφο το χώρο μεταξύ αυτών και των ματιών.

Άς δούμε τώρα τις συμβουλές που δίνει για τα μακιγιάζ των ματιών μιά ειδί-

κή: ή Λουίζα Μπριούελ, άπεσταλήμένη του περιήμου οίκου καλλυντικών Κοτύ, που ταξιδεύει τώρα στην Άμερική δίνοντας μαθήματα στις γυναίκες.

Η άπλότης είναι το μεγάλο μυστικό της έπιτυχίας κάθε μακιγιάζ. Όστόσο, θα μακιγιαρισθήτε κάθε φορά αναλόγως της περιστάσεως — π. χ. λιγώτερο για ένα άπογευματινό τσάι και περισσότερο για ένα βραδυνό πάρτυ. Ειδικά το μακιγιάζ των ματιών έχει 4 διαδοχικά στάδια, κατά τη διδασκαλία της Λουίζας Μπριούελ:

1) Άοχίζοντας απ' το κέντρο του βλέφαρου, όσο το δυ-

Τα όμορφα μάτια είναι ένα άνεκτίμητο χάρισμα, ή διατήρησι όμως της όμορφιάς τους άπαιτεί όρισμένες φροντίδες. Ειδικά το μακιγιάζ τους έχει τα παραπλεύρως 4 διαδοχικά στάδια, που επεξηγούνται στις συμβουλές αυτές της Λουίζας Μπριούελ.

νατόν κοντύτερα στις βλεφαρίδες, τραβάτε μιά λεπτή γραμμή σ' όλο το μήκος του μ' ένα καλοευσμένο και μυτερό κραγιόνι. Στις έξωτερικές γωνίες, στρίβετε λίγο τη γραμμή προς τα πάνω, για να έπιτύχετε ένα πικάντικο «έμφέ». (Σχεδ. 1).

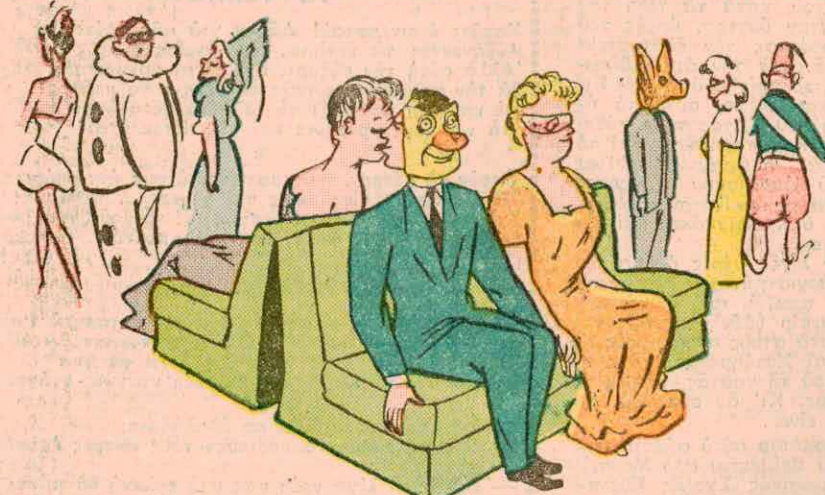
Για την ήμερα, βάζετε κραγιόνι (μαύρο κατά προτίμηση) μόνο στο άπάνω βλέφαρο. Για το βράδυ, μπορείτε να δάλετε και στο κάτω, άφου όμως δοκιμάσετε και πεισθήτε ότι σας πάει. Στην περίπτωση αυτή γίνεται πλατύτερη ή γραμμή του άπάνω βλέφαρου.

2) Για να φαίνονται τα μάτια σας μεγαλύτερα και έκφραστικότερα, άπλώνετε τη σκιά που δάλετε στα βλέφαρα, με το δάχτυλό σας, απ' το κέντρο τους προς τον κροταφο. (Σχεδ. 2). Χρειάζεται γι' αυτό κάποια έξασκήσις και γούστο.

3) Για να φαίνονται μακρύτερες και παχύτερες οι βλεφαρίδες σας, βάζετε άφθονο ρίμμελ, άρχίζοντας απ' τις ρίζες τους και προχωρώντάς ως την άκρη τους. Ύστερα, άφου στεγνώση, ξεχωρίζετε μεταξύ τους τις βλεφαρίδες κι' άφαιρείτε μ' ένα στεγνό βαυστάκι το περίσσευμα του ρίμμελ. (Σχεδ. 3).

4) Για να κάμετε πιο άρμονικές τις άναλογίες του προσώπου σας, σκουραίνετε μ' ένα κραγιόνι τα φρύδια σας, αλλά με μολυβίες μικρές κι' έλαφρές, κι' όχι με μιά ολοκληρωτή και έντονη γραμμή. Με τον ίδιο τρόπο, αν θέλετε, τα επεκτείνετε λίγο περισσότερο απ' το πραγματικό μήκος τους, ή τα κάνετε να φαίνονται λίγο παχύτερα. (Σχ. 4).

Κάθε έξυπνη κι' ίκανή γυναίκα πρέπει να ξέρη να προσαρμόζη το μακιγιάζ της στον τύπο της φυσιογνωμίας της. Πως θα θεσπισώθε ότι τα καταφέρατε καλά; Όταν ο άντρας σας ή ό άρραβωνιαστικός σας σας πη κυττάζοντάς σας με θαυμασμό: «Δεν ξέρω τί έκάμας σήμερα στον έαυτό σου, πάντως όμως φαίνεσαι πιο όμορφη».

'Αποκηρύγματα κόλπα

«France-Dimanche»

ΑΠΟ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1944 ἡ συντριβὴ τῶν Γερμανῶν — τουλάχιστον στὴ δική μας περιοχὴ — φαίνεται καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀκόμη ἀναποφύεκτη καὶ ἐπικείμενη. Ἡ ραγδαία προέλασις τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων πρὸς τὴν καρδιά τοῦ Γ' Ραΐχ, ἦταν τὸ χτύπημα τοῦ σφυρίου ποὺ κάρφωνε τὰ καρφία στὸ φέρετρο τῶν Γερμανῶν ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὴν Ἑλλάδα. Κάθε μέρα σχεδὸν, οἱ ἐδῶ στρατιωτικοὶ ἡγέτες, ἀπὸ τὸ στρατηγὸ τῆς ἀεροπορίας Φέλμυ — ποὺ εἶχε παρὶ τὴν τῶν τίτλο τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητῆ Ἑλλάδος — ὡς τὸν περιβόητο ἀρχηγὸ τῶν "Ες-Ες Σιμάν, συνέρχονταν σὲ ἀτέλειωτες καὶ συχνὰ θορυβώδεις συσκέψεις στὴ «Μεγάλῃ Βρετανία», στὸ «Πεντελικό» τῆς Κηφισίας καὶ σὲ ἄλλα ξενοδοχεῖα, γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί θὰ κάνουν. Πληροφορίες ἀρκετὰ αὐθεντικές ἔλεγαν σχετικῶς ὅτι, σοβαρὲς διαφωνίες εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνωνται μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν ἡγετῶν καὶ ὅτι ἰδιαίτερως ὁ στρατηγὸς Φέλμυ δὲν ἔκρυβε τὴν ἀντίληψιν, πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ καταλήξουν σὲ μιὰ ἐντιμὴ συνβολογὴ μὲ τοὺς Συμμάχους, παρά νὰ συνεχίσουν μιὰ ἐντελὴ ἀσκόπη αἱματοχυσία. Καὶ εἶνε χαρακτηριστικὸ τοῦ κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς γερμανικῆς πολεμικῆς μηχανῆς τὸ γεγονός ὅτι, παρὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν διαθέσεων αὐτῶν ἑνὸς ἀνωτέρου Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ, τὰ "Ες-Ες δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ λάβουν κανένα μέτρο ἐναντίον του.

Ὅπως δὲ, μὲσα σὲ εὐχρηστικὸ χρονικὸ διάστημα, ἔγιναν ἀρκετὲς ἀποπειρὲς γιὰ νὰ θοῦν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότεροι Γερμανοὶ στρατιῶτες ἀπὸ τὴν παγίδα, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε μοιραία γι' αὐτοὺς ἡ Ἑλλάδα. Ἀπὸ τῆς 26 Αὐγούστου, ἔφατ' τραῖνα ἔφευγαν κάθε μέρα ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς τῆς Ἀθήνας, γεμάτα στρατιῶτες καὶ ὕλικα, γιὰ νὰ γυρίσουν ἐπείτα ἀπὸ μιὰ-δύο βδομάδες ἀδείαν καὶ νὰ πάρουν ἄλλους. Αὐτὸ γίνονταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἐρθεῖ στὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τῆς 27 Αὐγούστου οἱ Γερμανοὶ ἦσαν σὲ διαρκὴ καὶ αὐστηρὴ ἐπιφυλακὴ. Σὲ ὅλα τὰ κεντρικὰ κτίρια εἶχαν τοποθετηθῇ διπλοσκοποὶ μὲ χειροβομβίδες καὶ περιστροφὰς στοὺς ζωστήρες. Περίπολοι διέτρεχαν συνεχῶς τὴν Ἀθῆνα καὶ κάθε τόσο κλείνονταν διάφοροι κεντρικοὶ δρόμοι, ὅπως π. χ. ἡ ὁδὸς Κοραΐ, ἡ ὁδὸς Πραξιτέλους καὶ ὁ χώρος ὁ γύρω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Ναυτικῶν ποὺ εἶχαν τὶς περισσότερες ὑπηρεσίες τους. Ἐκείνες ἀκριβῶς τὶς μέρες, ἄρχισε ἀκόμη καὶ κάποια προσπάθεια νὰ συγκεντρώσουν τοὺς στρατιῶτες τοὺς καὶ ὠρισμένα σημεῖα τῆς πρωτεύουσας: Στὸ χτίριο τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου μὲ τοὺς γύρω δρόμους, στὴν περιοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Λυκαβηττοῦ στὸ Κολωνακί, στὴ συνοικία Κυπριαδίου κλπ. Συγχρόνως ἔκτακτα, διασκέπτεται καὶ πολυδάπανα μέτρα λαμβάνονταν γιὰ τὴν ὁχύρωσιν ὅλων τῶν περιοχῶν.

Κάτω ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά, ἀνοίγονταν ὑπόγειες στοές, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ τυχόν πολιορκημένοι Γερμανοὶ νὰ θοῦν σὲ στιγμὴ κινδύνου ἀπὸ τὰ πῖο ἀπίθανα μέρη. Καὶ συχνά, οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ εἶχαν ἕνα περιβολάκι ἢ μιὰ αὐλὴ ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ἔβλεπαν ἐντρομοὶ νὰ ξεφύτρων ἕνα κεφάλι Γερμανοῦ ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ἀνοίγε ἔξωφικα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν ἦσαν τίποτε μπροστὰ στὴν ὑπόνομυσιν τοῦ Πειραιῶς. Ἀπὸ τὸ Μάιο τοῦ 1944 στὸ Κερατσίνι καὶ συγκεκριμένα στὸ Ἡλεκτρικὸ Ἐργοστάσιον οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κουβαλήσει μεγάλαις ποσότητες ἐκρηκτικῶν ὕλων γιὰ νὰ ἀνατινάξουν, μόλις θάπαιρναν διαταγὴ νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν. Εἶνε ἀλήθεια πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ἀγγλος συνταγματάρχης Λέσλι Ρούφους Σέππερντ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς βρετανικῆς ἀποστολῆς στὴν Ἀττικὴ, προσπάθησε νάρρη σὲ συνεννόησιν — μὲσω τοῦ κ. Γ. Λάβδα — μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς Ἡλεκτρικῆς Τόμας Χάουζεν γιὰ νὰ γίνῃ συμβολικὴ καὶ ὄχι πραγματικὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἐργοστασίου. Μὰ ὁ τελευταῖος ἀπαίτησε νὰ διὰ προσωπικὰ τὸ συνταγματάρχη. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκείνος δὲν τὸ δέχτηκε, ἡ συμφωνία ναυάγησε. Τότε ὁ Σέππερντ μαζί μὲ τὸν Ἀγγλο λοχαγὸ Μὰκ Ἰντρ δοκίμασε νὰ ἐξοπλίσῃ τοὺς ἠλεκτροτεχνίτες, ὥστε νὰ χτυπήσουν τοὺς Γερμανοὺς ποὺ τὸ φύλαγαν καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώσουν στὴ δεδομένη στιγμὴ. Μὰ κανεὶς δὲν συμφώνησε.

—Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμᾶς, τοῦ εἶπαν οἱ ἠλεκτροτεχνίτες. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ βοήθεια, μὰ εἴμαστε σὲ θέσιν νὰ διώξουμε τοὺς Γερμανοὺς ὅταν θὰ φάσῃ ἡ κατάλληλη στιγμὴ. Ὁ Σέππερντ ἔμεινε καταπληκτός. Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ μιὰ τέτοια ἀρνήσιν. Μὰ οἱ ἐργάτες τῆς Ἡλεκτρικῆς, ποὺ ἦσαν κι' αὐτοὶ ὁργανωμένοι, ὅπως τότε ὁ περισσότερος κόσμος, εἶχαν λόγους νὰ μὴ θέλουν νὰ δεχτοῦν τὴν πρότασιν τοῦ Ἀγγλου. Ἦθελαν ν' ἀποδείξουν γι' ἄλλη μιὰ φορὰ, πὼς ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴ θύελλα καὶ τὴν καταστροφὴν ποὺ προετοιμαζόν οἱ Γερμανοὶ φεύγοντας. Προπαντὸς ὅμως ἦθελαν ἡ νίκη αὐτὴ νὰ εἶνε καθαρὰ ἐλληνικὴ. Νίκη ἐνὸς λαοῦ, ποὺ ἀγωνίζονταν μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ του ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κατοχῆς.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν υπερήφανον αὐτὴ ἀρνήσιν, ὁ Μαῖν Ἰντρ, προσπάθησε νὰ ὁργανώσῃ πυρηνὲς ἀντισυμμοτᾶς στοὺς γύρω συνοικισμοὺς, μὰ καὶ ἐκεῖ δὲκε τὴν ἴδια καὶ δικαιολογημένη ἀντίδρασιν. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ μίαν ὑπόθεσιν

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ μάχη τῆς Ἡλεκτρικῆς

γεμάτα Γερμανίδες δασκάλες, νοσοκόμες καὶ δαχτυλογράφους τῆς Βέρμαχτ.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἡ μερίδα ἐκείνη τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν μὲ τὸν Φέλμυ ἐπὶ κεφαλῇ, ποὺ ἤθελε νὰ πετύχῃ κάποια συνθηκολόγησιν, προσπάθησε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς κυβερνητὲς τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ πετύχῃ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἕλληνας πατριώτες καὶ ν' ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις. Γιὰ νὰ δώσουν κάποια δαρύτητα στὶς προσπάθειές τους αὐτὲς καὶ νὰ πετύχουν κάπως τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Συμμάχων, φρόντισαν, μὲ τοὺς ἰδίους πάντοτε διαμέσους, νὰ διαδώσουν ὅτι εἶχαν ὑπονομεύσει ὄχι μόνο τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς καὶ ὅλες τὶς στρατιωτικὲς ἐγκαταστάσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἀθήνας καὶ ὅτι θὰ τ' ἀνατίναζαν στὸν ἀέρα, ἂν δὲν γίνονταν δεχτές οἱ προτάσεις τους. Μὰ κανένας ἀληθινὸς Ἕλληνας δὲν θέλησε νάρρη σ' ὅποιονδήποτε ἐπαφὴν μαζί τους καὶ καμιά πατριωτικὴ ὁργάνωσιν, ὅλων τῶν παρατάξεων, δὲν δεχόταν νὰ διαδίδῃ τὶς προτάσεις τους σὲ ἑξωτερικόν.

Τὸ μόνο ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχαν οἱ ἀποπειρὲς αὐτές, ἦταν νὰ σχηματισθῇ μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀνώτερος ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ διευθυντὴ τοῦ γερμανικοῦ γραφείου

ποὺ ἀφοροῦσε αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἔτσι οἱ δύο Βρετανοὶ σταμάτησαν τὶς προσπάθειές τους ἐντελῶς ἀπρακτοί. Στὸ μεταξὺ, καθὼς οἱ μέρες περνοῦσαν, οἱ Γερμανοὶ ἀρχίσαν ν' ἀπομακρύνουν ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶχαν διαταχθῇ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Ἀθῆνα. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τῆς γερμανικῆς πρεσβείας, φόρεσαν στολὴ κι' ἔμειναν ἐπιφυλακῇ. Τὴ νύχτα τῆς 29 Σεπτεμβρίου, ἀρξίσε ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν γυναικοπαίδων τῶν Γερμανῶν. Στὶς 30 τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου, ἔφυγαν δύο τραῖνα

τύπου Σβέρμπελ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἂν ὅλες αὐτὲς οἱ διαδόσεις ἦσαν ἀληθινές. Ὁ Σβέρμπελ βρέθηκε ἀπροετοίμαστος καὶ δὲν ἔφερε τί ν' ἀπάντησιν. Τοὺς εἶπε, ὥστόσο, πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ὑπερβολές καὶ ὅτι μόνο ἐγκαταστάσεις στρατιωτικῆς φύσεως, σὰν τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς καὶ ὠρισμένα ἐργοστάσια θ' ἀνατινάσσονταν. Οἱ Ἕλληνες ὑπάλληλοι διαμαρτυρήθηκαν ἐντόνα καὶ δήλωσαν ὅτι ὅλ' αὐτὰ χτίστηκαν μὲ τὸν ἰδῶτα καὶ τὸ αἷμα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἀν τὰ κατὰστροφαν θὰ καταδικάζαν τὸ λαὸ αὐτὸ στὴ δυστυχία.

—Λυποῦμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Σβέρμπελ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, δὲν εἶνε δυνατόν ὁ γερμανικὸς στρατὸς ν' ἀφίσῃ τὶς ἐγκαταστάσεις αὐτὰς νὰ πᾶσουν στὰ χέρια τῶν Βρετανῶν γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν κατόπιν ἐναντίον μας.

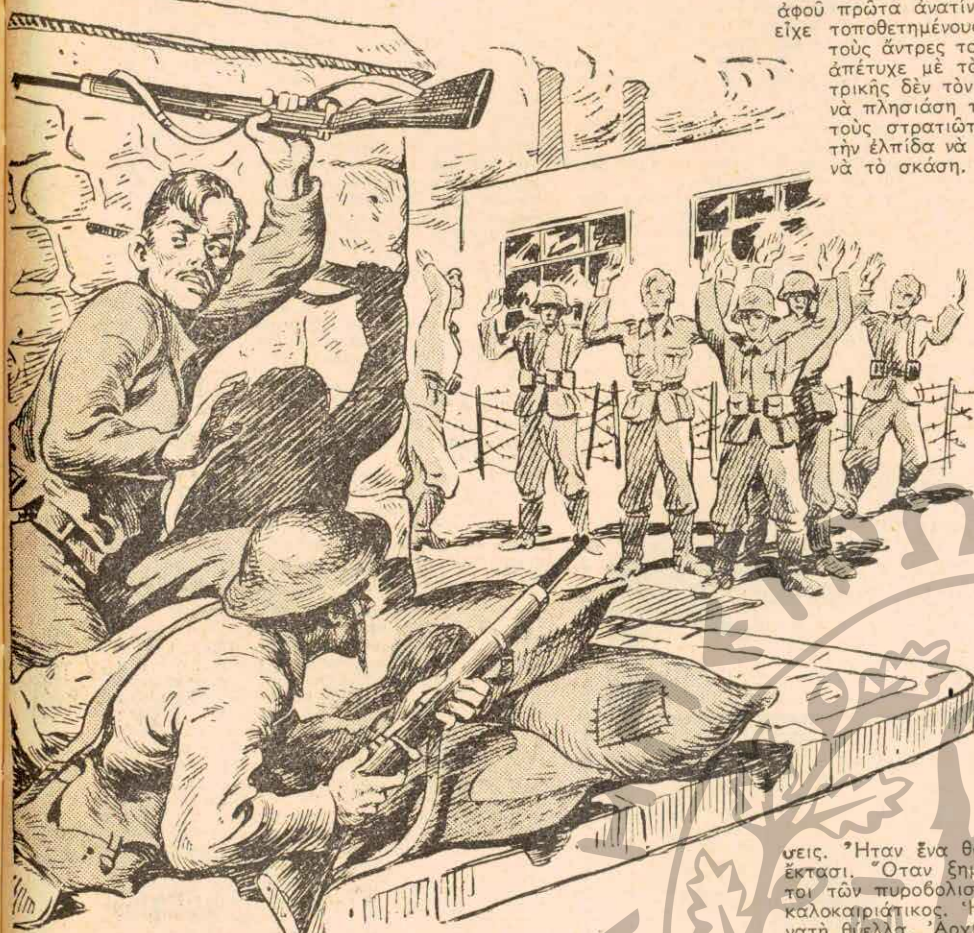
Πραγματικὰ, στὶς 11 Ὀκτωβρίου, ἀρχίσαν οἱ ἀνατινάξεις στὸ λιμάνι Πειραιῶς. Ὑστερα ἀπὸ τὴν δεξαμενὴ τοῦ Βασιλειάδου, ἦρθε ἡ σειρὰ τῶν σιλό, κι' ἡ καταστροφὴ ἀπλώθηκε στοὺς γερανούς, τὰ κρηπίδωματα καὶ τὶς ἀποθήκες ὡς πέρα στὴ Σχολὴ Δοκίμων. Φλόγες καὶ τεράστιες στήλες καπνοῦ

σκέπασαν τὸν ἐρειπωμένο Πειραιᾶ. Τὴν ἴδια μέρα ὁ Φέλμυ, πονηρὸς καθὼς ἦταν, ἔστειλε στὸν δήμαρχο Ἀθηνῶν ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε ἐπὶ λέξει:

«Ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀνακοινώσω, ὅτι ὁ γερμανικὸς στρατὸς ἐκέρυξε τὰς Ἀθῆνας ἀνοχύρωτον πόλιν. Ἡ ἀποχώρησις τῶν στρατιωτικῶν τμημάτων ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως ἤρξισε. Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐλήφθη μὲ τὴν προσδοκίαν, ὅτι θὰ ἐκτιμηθῇ ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

ΦΕΛΜΥ, στρατηγὸς τῆς Ἀεροπορίας».

Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος ποὺ εἶχε βρῇ ὁ Γερμανὸς διοικητὴς, γιὰ νὰ καλύψῃ τὸν ἐξευτελισμὸν του, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτρέπετο σὲ φυγὴ, ἐμπρὸς στὶς πρώτες συμμαχικὲς δυνάμεις ποὺ προσήγγιζαν. Τὴ νύχτα τῆς 12 Ὀκτωβρίου, ὁλόκληρη ἡ παραθαλάσσια περιοχὴ τοῦ Πειραιῶς ἐξακολουθοῦσε νὰ δονῇ ἀπὸ τὶς ἀνατινάξεις. Ὡστόσο διάφορες πατριωτικὲς ομάδες μὲ ἀρχηγούς ψυχωμένους καὶ δοκιμασμένους σὲ πόλεμον «ἐπαφῇ» εἶχαν συγκεντρωθῇ σὲ ὠρισμένα σημεῖα, ἔτοιμες ν' ἀρχίσουν τὴ μάχη. Τὸ Ἡλεκτρικὸ Ἐργοστάσιον φυλάγονταν ἀπὸ μιὰ δύναμιν ἑκατὸ περίπου Γερμανῶν, ὑπὸ τὸν ὑπολοχαγὸ Χάινς Λίντεμαν, σὸν ὁποῖον ἔγιναν διαδήματα νὰ τὸ παραδόσῃ χωρὶς αἱματοχυσία καὶ νὰ παραδοθῇ καὶ ὁ ἴδιος. Αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνο ἀρνήθηκε, ἀλλὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ δάλῃ φωτιὰ στὸ φυτίλι μὲ τοὺς δυναμίτες καὶ νὰ τὸ ἀνατινάξῃ. Μὰ τότε ἡ ομάδα ποὺ σχηματίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου κι' ἀπὸ παῖδια τῶν συνοικισμῶν Ἀμφιάλης καὶ Εὐγενίας, πήραν τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιτεθοῦν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ νὰ δώσουν τὸ μᾶθημα ποὺ ἀξίζει στὸν ἐχθρό.

Μερικοὶ Γερμανοὶ στρατιῶτες ποὺ κατάλαβαν πὼς τὸ παιχνίδι ἦταν πιά χαμένο, σήκωσαν τὰ χέρια γιὰ νὰ παραδοθῶν...

Τὰ χαράματα τῆς 13 Ὀκτωβρίου, ἀκούσθηκαν δυνατὲς ἐκρήξεις ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις τῆς Σέλλ καὶ ἔξαπσε πυρκαγιά. Ὑστερα φάνηκαν ἔξω γερμανικὰ καμιόνια νὰ πλησιάζουν τὴν Ἡλεκτρικὴν. Πήγαιναν νὰ ἐνισχύσουν τὴν δύναμιν τοῦ Λίντεμαν πρὸς τὴν φρουρὰ. Μὰ τὸ ἐργοστάσιον ἦταν κιόλας κυκλωμένο ἀπὸ μιὰ ομάδα ποὺ εἶχε δυναμικὸ ἀρχηγό. Ὁ τελευταῖος σὰν εἶδε τὰ καμιόνια, τ' ἀφίσε νὰ πλησιάσουν ἀρκετὰ. Καὶ μόλις ἔφθασαν σ' ἀπόστασιν εἰκοσι μέτρων περίπου, ἔδωσε τὸ σήνημα ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις. Πανικόβλητοι οἱ Γερμανοὶ, πῆδησαν ἔξω ἀπ' τὰ καμιόνια κι' ἀκροβόλησθηκαν μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι. Παρ' ὅλο ποὺ τὸν περίμεναν αὐτοὶ, ὁ αἰφνιδισμὸς ποὺ τοὺς ἔγινε, τοὺς καταρράκωσε. Ἡ μάχη ἀρχίσε σκληρῇ. Τὸ κελαιδῖμα τοῦ πολυβόλου, ποὺ ἔδωσε τὴν νίκη στ' ἀλβανικὰ βουνά, μιλοῦσε καὶ πάλι στὴν ψυχὴ τῶν σκλαδωμένων ποὺ ἔπαιρναν τώρα τὴν ρεβάν τῆς λευτεριάς μὲ τὸ χέρι

τους, χωρὶς καμμιὰ ξένη βοήθεια. Τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου, μολοντοῦ ἀσπλο, πρόστρεξε νὰ βοηθήσῃ. Μερικοὶ βγήκαν κρυφὰ ἔξω κι' ἔτρεξαν γιὰ νὰ φέρουν ἐνισχύσεις. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰς ὥρας ἀγῶνα, λιγότεψαν τὰ πυρομαχικά τους, ἐνῶ οἱ Ναζιδεὲς γάζωναν ἀδιάκοπα μὲ τὰ πολυβόλα ταραττές καὶ παραθύρα.

Ἡ στιγμὴ ἦταν κρίσιμη. Μὰ κανεὶς δὲν σκέφθηκε ν' ἀποχωρήσῃ. Ἀντίθετα, ἡ ομάδα ποὺ προαναφέρθηκε μὲ τοὺς λίγους ἀνθρώπους τῆς καὶ μὲ τὸ λιγώτερον ἀκόμη ὄπλισμόν της, ὁλοένα περιέσφιγγε τὸ ἐργοστάσιον. Καταποτισμένοι καλὰ σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις τῶν Γερμανῶν, προχωροῦσαν ἀποφασιστικὰ γιὰ τὸ τελικὸ χτύπημα. Ὁ Λίντεμαν, ἀφίξε ἀπὸ τὸ κακὸ του. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς μιὰ φοῦχτα ἀποφασισμένη παιδιὰ τοῦ λαοῦ, θὰ τὸν ἐκτόπιζαν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ποὺ τὸ νόμιζε ἀπόρητο. Μὰ ὥστόσο ἔλπιζε ἴσως ἀκόμη σὲ κάποιο θαῦμα. Καὶ ἐξακολουθῶσε τὸν πόλεμον μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διέθετε τὴν ὥρα ἐκείνη. Μέσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον, κείτονταν κιόλας, ἀρκετοὶ νεκροί, ὅλα Ἑλληνόπουλα, ποὺ θυσιάσθηκαν γιὰ τὴν ἰδέαν τῆς λευτεριάς. Μὰ καὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀπώλειες μεγάλες. Τὶ ὠφελοῦσε ὅμως πιά αὐτὴ ἡ θυσία τους;

Μερικοὶ στρατιῶτες, ποὺ κατάλαβαν πὼς τὸ παιχνίδι ἦταν χαμένο, σήκωσαν τὰ χέρια γιὰ νὰ παραδοθῶν. Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς τους, ποὺ δρῶσκονταν ἀντίκριν τοὺς πετᾶς δύο χειροβομβίδες καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ξαπλώσουν κατάχαμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ σφαῖρα τὸν πέτυχε κατὰσθη καὶ τὸν σάρωσε κάτω νεκρό. Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες μπόρεσαν νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα. Αὐτὸ ἔκανε καὶ τὸ Λίντεμαν, τὴν τελευταία στιγμὴ, νὰ συλλογισθῇ τὴ ζωὴ του. Κι' ἀπόφασισε, ἀφοῦ πρῶτα ἀνατινάξῃ τὸ ἐργοστάσιον μὲ τοὺς δυναμίτες ποὺ εἶχε τοποθετημένους στὰ ὑπόγεια, νὰ δραπετεύσῃ μαζί μὲ τοὺς ἀντρες τοῦ ὅπως-ὅπως. Μὰ καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἀπέτυχε μὲ τὸ χειρότερον τρόπο. Οἱ ἐργάτες τῆς Ἡλεκτρικῆς δὲν τὸν ἀφίσαν, μὲ τὰ διασφαλισμένα πυρὰ τους, νὰ πλησιάσῃ τὸ φυτίλι. Εἶδε κι' ἀπέβηκε στὸ τέλος, πῆρε τοὺς στρατιῶτες του, ἀνέθηκε σὲ τρία καμιόνια καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διασπάσῃ τὸν ἐξωτερικὸν κλοιὸν, προσπάθησε νὰ τὸ σκάσῃ. Τὴ μὴν καταστροφὴν ποὺ ἔκανε στὸ ἐργοστάσιον, ἦταν ὅτι ἀνατίναξε τὶς τουρμπίνες του καὶ στράβωσε τὶς ἀντλίες του, πράγματ' ἀληθὲς ποὺ διορθώνονταν εὐκόλως. Ἀφίσαν ὅμως πίσω τοὺς πολλοὺς νεκροὺς κι' ὁ ὑπολοχαγὸς Χάινς Λίντεμαν, πιάστηκε ἀχμάλωτος μαζί μὲ 83 Γερμανοὺς, ποὺ παραδόθηκαν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἀπὸ τὸ Νικάνδρο Κεττίε, στὸ Βρετανὸν ἀντισυνταγματάρχη Γιάνκ. Ἡ μάχη τῆς Ἡλεκτρικῆς εἶχε λήξει, μὲ νίκη τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως εἶχε δηλωθῇ στὸ συνταγματάρχη Σέππερντ καὶ στὸ βοηθὸ τοῦ λοχαγῶ Ἰντρ. Γιὰ τὴ νίκη αὐτὴ, θυσιάσθηκαν 11 Ἑλληνόπουλα: Οἱ Σωτήρης Καραμπόκας, Χριστόφορος Ἀγαλιώτης, Π. Καβαλλιεράτος, Νίκος Καραποτάκης, Γιώργος Οἰκονομίδης, Γιώργος Γιόρδας, Γιάννης Κοσμίδης, Π. Συρίγος, Γ. Βρεττάκος κλπ.

Στὶς ομάδες αὐτὲς ἀκόμη θάβεται καὶ ἡ διάσωσις ὁλόκληρου σχεδὸν τοῦ Πειραιῶς. Μὲ ἀφάνιστους κινδύνους κατάρθωσαν νὰ κόψουν ἐγκαιρῶς τὰ κεντρικὰ καλώδια πυροδότησεως. Ὑπονομευμένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἡ πόλις μὲ αὐτόματ' πυροδότησι, θὰ κατέρρεε μὲσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ θὰ ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὰ εἰρηπιαστὰς ἐκατοντάδες οἰκονεῖες. Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τῆς Ἡλεκτρικῆς, δίσωσαν καὶ τὴ Σχολὴ Δοκίμων, ἕνα τμήμα ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, τὸ μεγάλο γερανὸ τοῦ ἐργοστασίου ΣΕΚ καὶ πολλὰς ἄλλες ἐγκαταστάσεις.

Ἦταν ἕνα θαῦμα ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε σὲ τὴν ἐκτασί. Ὅταν ἐξημέρωσε καλὰ καὶ καὶ σταματήσαν οἱ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν καὶ τῶν ἐκρήξεων, ὁ σκῆνος πρόβαλε καλοκαίριτικός. Ἡ γαλάζια γαλήνη ὕστερα ἀπὸ μιὰ μιὰ δυνατὴ θύελλα. Ἀρχίοντοσε μιὰ καινούργια ζωὴ. Τίποτε δὲν ἔλεγε πὼς λίγῳ πρὶν ἀκόμη, θρονιούσε τὸ μανιχέρ κι' ἡ χειροβομβίδα καὶ πῶς ἡ πειραιώτικη γῆ βαδῶταν μὲ αἷμα. Φίλοι κι' ἐχθροί, οἱ Ἕλληνες, εἶχαν γίνῃ ἕνα καὶ παραληρούσαν. Ἦταν μιὰ Ἀνάστασις. Ἀνάστασις ποὺ ἔφερε τὸ μῆνυμα τῆς λευτεριάς ποὺ τὴν κέρδισε ὁ Ἕλληνοπλοῦς ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του...

Υ. Γ. Καὶ τώρα δύο λόγια γιὰ τοὺς Ἕλληνας (!) ποὺ ἀντὶ νὰ χαροῦν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν εἶδαν τὴν ἡμέρα τῆς λυτρώσεως μὲ τὸ πένθος στὴν καρδιά. Πρόκειται, ὅπως θὰ τὸ μαντεύατε, γιὰ τοὺς ἀχαρακτήριστους συνεργάτες τῶν κατακτητῶν. Εἶνε αὐτοὶ ποὺ διαβάδωντο ἐπὶ τὴν ἡμέραν τῆς λυτρώσεως. Οἱ ἀνέλληδες! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χυσοῦμε περισσότερη μελάνη πρὸς χάριν τους. Ἀλλὰ εἶνε τόσο θρασεῖς ποὺ φτάνουν στὸ σημεῖο ν' ἀπειλοῦν αὐτοὺς ποὺ ἀποκαλύπτουν τὰ κακοῦργήματα τῶν "Ες-Ες.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ἡ ἀλληλογραφία ὅπως ἐστίν)

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄ ω δ ε κ α ν ῆ σ ι ο ν , 'Ενταῦθα : Θά
 ἤθελα πάρα πολύ νά με διευκολύνετε καί νά
 μοῦ στείλετε περισσότερες πληροφορίες γιά
 τούς ἥρωες —ὅπως μοῦ γράφετε— τῆς Μυτι-
 λήνης κ.κ. Ν. Βολογιάνη καί Γ. Μοῦρα. 'Ε-
 γώ ὠριμένα στοιχεία γι' αὐτούς ἀρκετὰ ἐν-
 διαφέροντα, ἀλλά ὅλα μαζί ῥ' ἀποτελέσουν
 καί πῦρ σοβαρό καί κατάλληλο γιά τὸ «Θη-
 σοῦρό». Ἀφοῦ μένετε στήν Ἀθήνα, περάστε
 ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νά γνωρισθοῦμε. Γιά τὸ
 ἐνδιαφέρον καί τὴν ἀγάπη σας εὐχαριστῶ. Ἰ-
 ω ἀ ν ῆ ν Γ. 'Ο θ ῆ ς [τ ῆ ν , Τρίαντα-
 ῤόδον : 'Ελαθε τὸ γράμμα σας καί χάρηκα
 πολὺ πού ὅλα, ὅσα ἔγραψα γιὰ τὸ ἥρωικό η-
 σί σας συμφωνοῦν μὲ τὴν ἀλήθεια. 'Επειδὴ
 ἔχω ὑπ' ὄψιν νὰ ἐξαγαγῶ γιὰ τὴν Κρήτην,
 καθὼς καί γιὰ ὅλα τὰ Δωδεκάνησα, σὰς πα-
 ρεκαλῶ, ὅτι, στοιχεῖα καί πληροφορίες κατέχε-
 ρε γιὰ τὴ δράσι τῶν μυητικῶν ὁργανώσεων, ν'
 μοῦ τὰ στείλετε, μιά καί ἔχετε τὴν καλωσύνη
 νὰ μὲ βοηθήσετε στὸ ἔργο μου. Ἀν εἴνε
 δυνατόν ἀκόμη καί μερικεὶς φωτογραφίαι τῶν συ-
 νεργατῶν σας. Τοῦ αἰνιγματοῦ Χ. Αυτοῦ ἔχω
 καθὼς καί τοῦ ἀσυμπτωτῆ Ι. Κρασσόπουλου.
 'Η δίκη σας πολὺ καλὴ καί τὴν κρατῶ γιὰ τὸ
 θιβλίον μου. Γιά τὸ ἐνδιαφέρον σας χιλιάς εὐ-
 χαριστῶ. Κ ἄ ρ μ ε ν Σ ὁ ῥ ὶ ὅ ς : 'Εγρα-
 ψα κι' ἐλπίζω νὰ τακτοποιηθοῦν ὅλα. Λίγη ὀ-
 μοιομήν. Εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές. Ε. Πορ-
 τ ο κ ἄ λ λ η ν , Κων)πολιν : Πὺς εἴχατε τὴν
 ἐντύπωσι ὅτι τὸ πρῶτο σας γράμμα θὰ πῆ-
 γαινε στὸ καλὸν τὴν ἀρχήσαν; Τους κα-
 λούς μου φίλους, ὅπως ἐσεῖς, τοὺς χαιρεῖται
 ὅταν μοῦ γράφουν συχνά. Ἀλλωστε εἰμαστε
 συμπατριῶτες (γεννηθῆκα στὸ Γεντί - Κουλέ
 στὰ 1919) καί ὅπως καταλαμβάνετε αἰσθάνου-
 μαι ἰδιαιτέρη συγκίνησι ἐκ κάθε γράμματός
 σας. Χαιρετισμούς στοὺς δικούς σας. Μόλις κυκλο-
 φορήσουν οἱ «Κατὰσκοιοι» σὲ τὸ μὲν θὰ σὰς
 στείλω, Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν θὰ συνεχιστοῦν
 ἀκόμη στὸ «Θησαυρό». Περιμένα νὰ μοῦ ἐξα-
 ναγοφάτε. Σ τ ρ α τ ῖ ὠ τ ῆ ν Π. Θ. 573
 Τ. Π. : 'Ὅπως τὸ καταλάβετε καὶ μόνος σας,
 ἀγαπήτῃ μου φίλε, δὲν εἶμαι ἐνῶ δυστυχῶς ὁ
 ἀρόβιος νὰ γράφω τὸ ρεπορτάζ ποῦ μοῦ
 προτείνετε. 'Ὅσοτον ἔκανα λόγο στὴ διεύθυν-
 σι τοῦ «Θησαυροῦ», ἀν καί τὸ ρεπορτάζ αὐτὸ
 εἶνε κατάλληλον γιά καθημερινὴ ἐφημερίδα.
 'Ὅσοτον καί μορεῖ νὰ γίνῃ. Γιά τὸ ἐνδιαφέ-
 ρον σας εὐχαριστῶ. Α732 Τ.Χ., 'Ενταῦθα : Κά-
 νετε λάθος, ἀγαπήτῃ κορίε, δὲν ὑπάρχει καμ-
 μιά ὑπερβολὴ στοὺς «Κατὰσκοιοι» καί ἀπο-
 ρρίψτε γιὰ κάθε τι ποῦ γράφω νὰ σὰς τὸ ἀπο-
 δεῖξω μὲ ἐπίσημα ἔγγραφα. Δὲν ἔξωρ σὲ ποῖ
 σημεῖο τῆς γῆς ζῶσατε στήν κατοχή; ἀλλὰ
 καί στὸν Ἀρῆ ἀκόμη ἀν μένατε; ἔπρεπε νὰ
 ξέρατε πὼς ἡ ἐλληνική καὶ ἐν γένει ἡ συμ-
 μαχική δράσις στήν Ἑλλάδα, ἦταν καὶ ποῖ
 ξεπερνᾷσθε κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀνθρώπινη
 φαντασία. Ἀν διαβάσετε Ἀγγλικά, πάρτε
 τὴν «Ηρωική Ἑλληνική Τριλογία» τοῦ Κρα-
 χαμ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε τίς δικές μου «ὑ-
 περβολές». Πάντως σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐν-
 γενικό τρόπο ποῦ μοῦ γράφετε. Μ ἰ ἰ Ἀ Κ ο ἰ ο
 ν ο τ ῖ κ ῆ , Ἀγιά : Γιά ὅσα μοῦ γράφετε
 στὸ δεύτερο γράμμα σας δὲν ἔχετε νομιζῶ
 δικίον, γιὰτ' αὐτὰ ἀπάντησα ταχυδρομικῶς, σχε-
 δὸν ἀμέσως. Ἐκτός ἀν δὲν λάβατε τὸ γράμ-
 μα. 'Ὅσοτον τὸ δῆγμα ῥ' αὐτὸ τὸ ἔρθῃκα
 ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, μὰ ἀκατάλληλον γιὰ τὸ
 «Θησαυρό» ποῦ ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὲ δημοσι-
 ούσῃ συνεργασίᾳ ἀναγνωστῶν. Γι' αὐτὸ τὸ ἔ-
 δωσα νὰ δημοσιευθῇ στὸ «Σκαρβαθὸς» ποῦ
 εἶνε φιλολογικὸ περιοδικόν. Ἐκανα καλά; Ν ἰ
 τ α ς Σ π α ν ο π ὁ ὁ λ ο ο ν , Θεσ)νίκη :
 Ἀρνηθὰ νὰ σὰς ἀπάντησθαι καί γι' αὐτὸ σὰς
 ζητῶ συγγνώμην. Ἐλπίζω νὰ μὲ θυμώσατε μαζί
 μου. Γιά τὴν διεύθυνσι τοῦ Ἀλέξη Παπ. δὲν
 ἦταν δυνατό νὰ σὰς τὴ γράφω, γιὰτὶ δὲν ἦ-
 ξερα ἀν ἤθελε. 'Εστεῖλα ὅμως τὴ δική σας
 σ' αὐτὸν καί μοῦ ὑποσχέθηκε τίθ' αὐτὸς γρά-
 φω τὸ δίχως ἄλλο. Λίγη ὀμοιομήν λοιπόν. Μ ἰ
 χ α ῆ λ Σ π ἰ μ ε τ ἰ ὁ ὁ δ ῆ ν , Καθῶλλον:
 Μόλις σήμερα κατάρθωσα νὰ διαβάσω τὸ
 γράμμα σας, ὑστερα ἀπὸ τόσον καιρό. Σὰς
 ὀπσοχομαι νὰ κῶν ὅτι, μὴ πῶρὰ γιὰ ν' ἀνα-
 καλύψω τὸ πρόσωπον ποῦ τόσο πολὺ σὰς ἐνδι-
 αφέρει. Στὸ μεταδῶ, γράφετε ἀν θέλετε ἐκ
 μέρους μου στὴν διεύθυνσι αὐτὴ : Κον Κων-
 σταντῖνον Γιαννῶτον, Ἐμμ. Μηνεγιὰ 40, Ἀ-
 θῆνας. Ἐλπίζω νὰ σὰς βοηθῇ ἀποτελεσματι-
 κά. Ι. Γ. Α., Θεσ)νίκη : Συμφωνῶ κατὰ ἔ-
 να μεγάλο μέρος μαζί σας, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ
 γίνῃ; Νὰ σταματήσῃ νὰ γράφω γιὰ τοὺς Γερ-
 μανούς ποῦ ἐξεμβέβλιωσαν τὸν τόπο μας; Ἐγώ
 δὲν μιλῶ γιὰ τὸ λαὸ τῆς Γερμανίας ποῦ τοὶ
 ἀγνοῦν ὅσο καί σεῖς. Μιλῶ, ὅπως ἐλάτετε καί
 μόνος σας, γιὰ ὠριμένους ἀξιωματικούς καί
 ὀπλίτας ποῦ δὲν ἦσαν ἀνθρώποι, ἀλλὰ θῆρια.
 Ὅπως μιλῶ καί γιὰ τοὺς Ἑλλήνας ἐκείνους
 ποῦ συνεργάστηκαν μαζί τους καί πρόδωκαν τὴν
 ἀδελφία τους. Γιὰ σὰς, εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος
 ὅτι εἰσάστε Ἑλλήνας! Νὰ μοῦ ἐξαγοφάτε.
 Ἐ μ ἰ α ν ο ὑ ἡ λ Ε ὕ ὠ γ γ ἔ λ ο ο ν , διευ-
 θυντῇ Δημ. Σχολείου Κάμπου, Πατῆμου : Σὰς
 ἔγραψα ταχυδρομικῶς γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀ-

πάλαι σὰς καὶ περιμένω ἀπάντησι. Ζύντομα
 θα διαβάσῃς στὸ «Θησαυρὸν» δυὸ κεφάλαια ἀ-
 φιερωμένα σ' αὐτόν. Μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες
 τῆς δράσεώς του. Σὰς παρακαλῶ, ἀν σὰς εἶ-
 ναι δυνατόν, νὰ μοῦ στείλῃς μιὰ φωτογραφί-
 α του — ἂν ἔχῃς φυσικὰ — γιὰ τὸ διόλιμο μου.
 Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς. Μαχιάτην Ἀ-
 βὲί ας, Θεογίνκη; Σ' ὑπομνῶ ἀπολύτως μὲ
 ὅσα μοῦ γράφετε. Ἡ φράσι ἐκείνη γιὰ τὰ
 «φυγώματα παιδία» ἐκπρόσωποῦσε — γιὰ τοὺς
 τοὺς ἀρχαίους — τὴν πραγματικότητα. Τὰ ἴδια
 ἐκείνα παιδιὰ, ἔως ἀν ἀπὸ βέβηλο θάνατο
 εἴς Βρεταννοὺς ἀξιώματικούς καὶ τὸ ἐν ἀπ' αὐ-
 τὰ τοις ἐκείνοις γιὰ τὸν ἴδιον λόγον. Πάν-
 τως, ὅπως δὲ παρατηρήσατε καὶ σῆς, δὲν ἔ-
 γραψα τίποτε ἄλλο. Γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐν-
 διαφέρον σὰς εὐχαριστῶ. Χ α ρ ἂ λ α μ-
 πον Ματθεοῦρανήν. Θεογίνκη; Χαίρομαι
 ἰδιαιτέρως ὅταν παίρνω γράμματα ἀπὸ
 τὰ δικά σας. Γιατὶ κάθε φράσι τοὺς δείχνει
 πὺς ἔχω νὰ κάνω μὲ ἈΝΘΡΩΠΟΥ, μὲ ἀνθρώπου
 σκεπτόμενο, ἀφοῦ καὶ εἰλικρινῆ. Δυστυχῶς ἂ-
 ν τὴ στήλη αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ ποῦ περισσό-
 τερα, ἐκτός τοῦ ὅτι συμφωνῶ ἀπὸ κάθε ἀποψι-
 μαί σας. Ἀλλὰ ὑπάρχει μιὰ σοφὴ παροιμία
 ποὺ ἴσως δὲν τὴν ξέρετε καὶ ποὺ λέει: «Ὅταν
 σὺ τραβοῦν ἀπὸ τὰ γένια, όπου θέλουν σὺ
 πᾶν». Καταλαβαίνει τί θέλω νὰ πῶ; Εἰμὶ
 φίλος σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.
 Εὐχαριστῶ θερμὰ. Μ α ν α λ ἂ κ η ν Σ α λ-
 τ α φ ἔ ρ η ν η ν, Ζάκυνθον, Ἰ ω ἂ ν η ν Γ ρ α-
 μ α τ ι κ ἂ κ η ν, Ἀρίσαν, Ἰ ω ἂ ν η ν Ζ α ν-
 θ ὸ ν, Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ο ν Κ α π ρ ἂ λ-
 ο ν, Ἐ λ ε ὗ ρ ῆ ρ ι ο ν Λ α γ ο υ δ ἂ κ-
 η ν καὶ Γ ε ὡ ρ ῖ ο ν Χ α ρ ἂ λ α μ-
 π ῆ δ η ν, οἱ «Κατασκοποὶ» θὰ συνεχίσουν.
 Μ ι ἂ Ἐ λ ἡ λ ῖ ο ν π ο ὐ λ α Πα τ ρ ῖ-
 ω τ ῖ σ α, Θεογίνκη; Δὲν κἄναι λάθος, ἀγα-
 πητέ δεσποινίς γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Μπ. ποὺ
 διαβάσατε στὸ «Θησαυρὸν». Πρόκειται γιὰ τὸ
 ἴδιον ποὺ μοῦ ἀναφέρειτε στὸ γράμμα σας. Πα-
 ραδόχῃ καὶ τὸ σφάλμα μου καὶ σὰς ζητῶ συγ-
 χυρῇ. Αὐτὸ θα διορθωθῇ πιά ὅταν οἱ «Κατα-
 σκοποὶ» κυκλοφορήσουν ἐν τόμῳ. Πρέπει ὡ-
 στός νὰ σας ἐξηγήσω ὅτι ἄλλος μὲ πῆρε στὸ
 λαμπὸν τοῦ καὶ μάλιστα πολιτευτοῦ! Τί νὰ γί-
 νῃ ὅμως; Τὰ σφάλματα διορθωνοῦνται μὲν
 καιρῷ. Πάντως μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ ἡ πα-
 ροιολογί σας μὲ τὰ κεράσια καὶ τὸ αἶμα. Νὰ
 μοῦ ξαναγράψετε, ἂν δὲν εἴσαστε θυμημένη.
 Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην σας εὐχαρι-
 στῶ. Κ. Ν. 20.50; Γιὰ τὸν Μιχαῆλ Ἰωάν. θὰ
 σας γράψω μὲν καὶ καταρώσω νὰ μᾶλλον ποιῶς
 ἀκριβῶς ἦταν. Ἐπὶ τὴν μάλιστα πολὺ σύντο-
 μα, γιατί ἦδη ἐρίσκομαι στὰ ἴχνη του. Λίγη
 ὁποιοὺν Ρ ο δ ὶ λ φ ο ν. Ἀρίσαν; Πὺς εἶνε
 δυνατόν νὰ γραφοῦν τέτοια πράγματα; Τὸ
 λόγο του ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα. Εἰμὶ,
 ἀπολύτως συμφωνῶς μαζί σας, ἀλλὰ δυστυχῶς

A black and white photograph showing a woman lying in a hospital bed. She is propped up on pillows, looking towards the camera. The bed has a metal frame. In the foreground, there is a metal chair or stand. The image has a grainy, halftone texture.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Θέλοντας να βοηθήσει τους ασθενείς που δεν μπορούν να κουνηθούν απ' το κρεβάτι τους και να τους επιτρέψει να διασχίσουν και να τρώνε όσο το δυνατόν πιο άνετα, ο Άμερικανός Πάβλ Κάρλσντετ έφτιαξε το τραπέζι αυτό που με μεγάλη ευκολία παίρνει οποιαδήποτε στάσιμη θέση ή άρρωστο. Το ειδικό μπορεί να αλληλοσπαστεί μ' ένα καθρέφτη στην περίπτωση που ο άρρωστος θέλει να χτενιστεί και να καλλωπιστεί. Σ το κάτω μέρος της εικόνας το τραπέζι διπλωμένο πάνω απ' το κρεβάτι.

δεν μπορεί προς το παρόν να γίνει απολυτός τίποτα. Νά μου γράψετε συχνά και να μην έχετε την ιδέα πως με κουράζει. "Άλλωστε αυτή είναι η δουλειά μου: Νά μου γράψουν οι καλοί μου φίλοι και να τους απαντώ. Μ α θ η τ ά κ ο ν Λ α μ ί α ς, Λαμία: Το γράμμα μου μοιάζει με ηρωικό τραγούδι, μικρό μου φίλε. Πόσο χάρηκα που το διάβασα! Θά ήθελα να μου γράψης πού συχνά για να έπικοινωνώ μαζί σου. Νά μου στείλεις για τη διευθυνθεί σου, γιατί έχω μία έκπληξη για σένα. Συμφωνώ; Περιμένο. 20 ετών ανάγλυφστην, Ένταθα: "Οτι διαβάσατε στον «Δ» μου άξιζε με το παραπάνω, αλλά δεν σταιώ έγω και πρέπει να το πιστέψετε. Προσπαθώ να είμαι σύμφωνος με την αλήθεια, αλλά πολλές φορές σκοταδισμού πάνω σε απρόδεκτα εμπόδια. Για το άλλο ζήτημα, πώς μπορώ να γράφω; Καταλαβαίνετε τι έννοια; Για την εγώπη σας και τα αισθήματα σας, σας εύχριστώ χίλιες φορές. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Π α λ α μ ή δ η ν, Πολύγωνο Χαλκιδικής; Εύχριστώ, αγαπητέ μου φίλε, για το γράμμα σας και για τις πληροφορίες που μου στείλατε για τον "Τρίτων". Για την ηρωική του δράση και τη δράση του πληρώματος του, έχω έτοιμα αρκετά κεφάλαια. Θα δημοσιευθούν πολύ σύντομα. Β α ρ ρ υ Χ ε ι μ ω ν α 13, "Αρταν: Για τη Μπαρμπάρ Χιούτον, θα λάβετε απάντην από τη στήλη της «Αλληλογραφίας» του "Θησαυρού". Είμαι βέβαιος πως θα εύχριστήθητε. Χ. Α. Χ. ό Σ π ε τ α ι ώ τ η ς, Πειραιά: Πολύ ενδιαφέρον το γράμμα σας, από κάθε άποψι. Για το Βασίλη Χαχλώ, θα γράψω. Αυτές τις μέρες θ' ανέβει στη Νταού Πεντέλης. "Ελπίζω να τον συναντήσω. Εύχριστώ για το ενδιαφέρον. Ά ν τ υ ν ί α ν Β α ρ ε λ ύ, Ένταθα: Πώς όχι; "Οποτε θέλετε περάστε από τα γραφεία μας να συνεννοηθούμε. Ε ύ ά γ γ ε λ ο ν Λ ε ω ν ί δ η ν και Α π ό σ τ ο λ ο ν Α π ο σ τ ο λ έ ο υ λ ο ν. Οι «Κατασκοποι» θα συνεχιστούν. Μ ε λ έ τ ι ο ν Α τ α κ α ρ ί δ η ν, Θεσνίκη; Εύχριστος θα έγραφα για το Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης και για τους ηρωικούς φοιτητές του, άν μου στέλνατε συμπληρωματικά στοιχεία σ' αυτά που έχω. Να έλαιοι, θά με βοηθήσατε; Περιμένο και σας εύχριστώ. Τ ρ ο π α τ ι ώ τ η ν Π α π α δ ή μ η τ ρ ι ο ν Ά ν δ ρ έ α ν. 66 Ε.Τ.Α. 3ος λόχος Β.Σ.Τ. 900: Χάρηκα ιδιαίτερα με το γράμμα σας. "Ελπίζω να συναντηθούμε γρήγορα. Πότε θα κατέχετε στην Άθηνα; Κ ω σ τ α ν Π ά χ ο ν, Κοζάνη; Γιατί δεν απαντήσατε στο γράμμα μου; Δεν πιστεύω να χάθηκε. Πάντως σας ξαναγράφω από τη στήλη αυτή, ότι ενδιαφέρονται πάρα πολύ για τα στοιχεία που έχετε. Δεν θέλω να μεινείτε έξω από το θέλιό μου, γιατί η δράσις σας άξιζει με το παραπάνω να δημοσιευθί. Σας εύχριστώ για το ενδιαφέρον και περιμένο να μου απαντήσετε σύντομα. Θ ε ό δ ω ρ ο ν Μ ό σ χ ο ν, ΟΤΕ, Ρόδος: Γιατί και χαρά, παλιέ μου φίλε. Πότε θα συναντηθούμε και πάλι; "Ελπίζω να μου ξαναγράψης. Χαιρετισμούς στην κυρία σου. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Ά γ γ υ λ ο ϊ δ η ν, Κέρκυρα: "Οχι μόνον έσεις, αλλά και το επίθετό σας έχει κάποια αναδεία που ξεπερνάει τα όρια της εύπρεπιας. Αυτομυία που αυτοκαλείσθε «Έλληνες». Άλλα οι... "Ελληνες, όπως έσεις, προσπαθούν να καταστρέψουν την Έλλάδα! Φανταζομαι τι θα κάνετε στην κατοχή και πόσους θα ήπιατε στο λαίο μας! Κι' όμως κυκλοφορείτε ακόμη έλεύθεροι! Λ ε ο ν ά ρ δ ο ν Ρ ο ύ μ η ν ς, ΚΕΕΜ, λόχον Αξιωματικών, Β.Σ.Τ. 902: Αυτήθακα πολύ που ήρθατε στα γραφεία μας και δεν με ήρθατε. Οι ώρες που είνε 12-2, Δευτέρα — Τετάρτη και Σάββατο. Θά ήθελα πολύ να σας φηζώ το χέρι. "Αν σας είνε δυνατό, ξαναπεράστε από το "Θησαυρό". Είθ' άλλως να μου γράψετε νάρθω να σας συναντήσω έγω. Εύχριστώ θερμά για το ενδιαφέρον. Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν Μ α υ ρ ά κ η ν, Ένταθα: Δεν είνε δυνατό, αγαπητέ μου άγνωστο. Κάποια λάθος κάνετε. Άν ήμιον έδω έ... έκτελεσθείς, τότε πώς θα έγραφα τους «Κατασκοπούς»; "Εκτός αν τους γράψω από τον άλλον κόσμο! Πάντως σας εύχριστώ για το ενδιαφέρον και για το γεμάτο «χιομορ» γράμμα σας. Π α ν τ ε λ ή Α ύ γ ε ρ ι ν ό ς, Κυνουρία: "Αν είχα πάρει το γράμμα σας θα σας απαντούσα. Έτσι και άργά. Άλλά δεν το έλασα. "Επομένως άδικα θυμώνετε μαζί μου. Οι «Κατασκοποι» θα συνεχιστούν. Σε βίβλιο θα θούον, μόλις τελειώση η δημοσίευσίς τους στο "Θησαυρό". Εύχριστώ για την άγνηση. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Φ ρ υ α ν ί δ η ν, η Χ ι τ λ ε ρ ι κ ό ν π ρ ά κ τ ο ρ α ν, Θεσνίκη: Τι να σας πώ με όλα εκείνα που μου γράφετε και με τους άγκυλωτούς που πλαισιώνετε το γράμμα σας; Τι δουλειά σας την έζετε καλά. Πάντως, όπως είνε γνωστό, μετά από την άπελευθέρωσι της Έλλάδος, πολλοί έγκλημάτιες σας και σας κυκλοφορούν έλεύθεροι στο δρόμο. "Ολα όμως έδω πληρώνονται. Κάποτε θα τα πληρώσατε και σεις. Επειταπληκτικόν να βρίσκονται άνθρωποι σάν έσας ύστερα από τόσα έγκληματα που χιτηρόμοι. Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ν Ά ν δ ρ ο υ λ ά κ η ν, Χανιά: Περιμένο. Οι φωτογραφίες αρκετά ενδιαφέρουσες κι εύχριστώ.

I. B. I.

Ἀποκρηστικά

“Ανοίξε το Τριώδιον, ἀγαπητοί μου, πάλι
 με ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἔχομε Κερναβάλι
 καὶ ἐπειδὴ θὰ θέλαμε να πληροφορηθοῦνε,
 οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας γιὰ τοὺς πολιτικοὺς,
 πὼς βέλουν να γλентιστοῦνε, πὼς θὰ μασκερευθοῦνε
 πήγαμε καὶ ρωτήσαμε ἀμέσως μερικους.
 Ὁ κύριος πρωτοπυργὸς μάς εἶπε:—Δὲν νομίζω
 πὼς θάπρεπε εἰδικρινῶς νὰ μεταμφιεσθῶ
 μὲ ἀφοῦ γιὰ τὴν Πατρίδα μου ἀγαπητοί, φροντίζω
 τὴνδεον ἴσως Καίσαρος Ῥωμαίου να χρειασθῶ...
 Διότι Καίσαρ ἀν θυθῶ, δὲ ὦρα δεδομένη
 —κι' οἱ περιστάσεις βέβαια, ἐὰν τὸ ἀπαιτοῦν—
 θὰ λέν οἱ φίλοι μου οἱ μὴ ὑπουργοποιημένοι
 —Χαίρε! Οἱ μελλοθάνατοι Καίσαρ, σὲ χαιρετοῦν
 Μὰ ὅλ' αὐτὰ εἶναι σχέδια νομίζω περιττά.
 Καὶ ἀν αὐτὸ ἦταν πόθος μου πραγματικὰ παληὸς
 ἄλλαξε ἡ Κυβερνησις προσφάτως ἄρκετα,
 ὅπως περὶ τοῦ ὁ Μανωλῆρος,
 ποὺ ἐβγαλε τὰ ρουχὰ του καὶ τὰ βάζε ἀλλοιῶς!

Ὁ κύριος ἀντιπρόεδρος, ὁ Παπανδρέου ἦτο
 πού ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε μονάχῃ Κυβερνήτῃ
 κι' ἔκεινος θὰ μασκαρευτῇ, μὰ δὲν ἀποφασίζει
 σὰν τὶ κοστοῦμι προτιμᾷ πραγματικὰ νὰ βάλῃ,
 γιὰτὶ τὸ ἔνα τὸ βρωμιά, τὸ ἄλλο τὸ μυρίζε
 καὶ μένει ἀναποφασίστος καὶ ὅλο ἀμφιβάλλει...
 Μιὰ βάζει ἓνα ντόμινο, μιὰ ντύνεται Πιερρότος,
 κοστοῦμια ἀλλάζει διαρκῶς μ' ἀληθινὴ μανία
 ἢ γίνεται φραγκόπαπας, χορευτρία, πιλότος
 ἢ καπνοπώλῃς ντύνεται καὶ πάει στὴ Γερμανία.
 Ὅμως αὐτὸ τὸ ζήτημα στ' ἀλήθεια τὸν παιδεύει
 κι' ἐν μέσῳ ἀμφιέσεων πολλῶν τε κι' ἐπιδοξῶν
 ἐν τέλει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱρίδος μπερδεύει
 καὶ θγάνει... οὐράνιον τόσον!

'Ο τῶς ἀντιπρόεδρος Τσαλδάρης Κωνσταντῖνος
 διατάζει μεταμφιεσι καρναβαλίου καὶ βάλῃ
 «λιμενεργατῆς» καὶ ντυθῇ θὰ τῶθελε κι' ἐκεῖνος,
 μὰ δὲν τοῦ ἀρέσει καὶ πολὺ μέσα στὸ Καρναβάλι
 καὶ θυμηθῇ τὰ τραγικὰ
 τοῦ κομματός λ ι μ ε ν ι κ ᾶ...
 Λοιπὸν τί πρέπει καὶ ντυθῇ; Διατάζει ἀρκετὰ
 κι' ἀπὸ ἀνάγκη προφανῶς πολλὰς φιλοφροσύνης
 σ' ἕνα κοστούμι σταματᾷ
 καὶ κάνει μιὰ ἐμφάνιση «Ψῆφου ἐπιτασούνης»!
 Αὐτὸ του τὸ μασκάρημα, πολὺ τὸν ὠφελεῖ
 κι' ἔτσι μεταμφιέζεται καὶ πάει στὴ Βουλὴ...
 ἐκεῖ ποῦ τί ἀπόκριες ὁρατὶ τὴ περὰ,
 γιὰτὶ ἐκεῖ μέσα παίζονται τὰ Ρ ό π α λ α συχνά!

Νά κι' ὁ Πλαστήρας στὸν χορὸ μὲ ὅλη του τὴ χάρι
τὴν ἴδια μεταμφιεσι φορὰ τὴ θαυμασιά
ποὺ παριστάνει πάντοτε τὸν Μαύρο Καβαλλάρη.
Τὸ ἄλογο τὸ μοναχά, δὲν λέγεται Ἑξουσία
Σὰν Καβαλλάρης βέβαια ἔχει ἄλογα πολλὰ
καὶ τὴν «Ἀντιπολίτευσι» ἐσχάτως καβαλλᾷ.
ἀφ' οὗ ἀπ' τὸ πρῶτο τ' ἄλογο ποὺ τόσο τοῦ εἶχε ἀ-
(ρεῖσι)

• ὁ Σοφοκλῆς τὸν ἔκανε ἀπρόοπτα νὰ πέση!

Ὁ κύριος Σοφιανόπουλος, γνωστὸς πολιτικὸς, θέλει νὰ μεταφύγῃ νὰ κἀνῃ, μὲ διατάξει νὰ γίνῃ ἀρκύδω ρωσικῇ ἢ λέων ἀγγλικῇ. Αὐτὸ λοιπὸν εἰς δὴλῃμα πραγματικὸ τὸν βάζει. Ἐχεῖ κοροῦμῃ λέοντος ποῦ φῶνισε στὴ Λούτρα τὸ βάζει εὐθὺς ὁ ἀρχηγὸς μὲ τὰ ὄνειρα τὰ φρουδὰ.

πλην όμως του τὸ βγάζουνε, ὅσοι τοῦ πᾶνε κόντρα καὶ ἀπὸ κάτω φαίνεται ἡ ρούσικη ἀρκούδα!... Τότε πιά οἱ ἀντίπαλοι μαζί κι' ἀπὸ συμφῶνου, τοῦ λένε:—Σέ γνωρίσαμε κύρ-Γιάννη... Καὶ τοῦ (χρόνου!...

‘Ο κύριος Ζέρβας υπουργός των Δημοσίων Έργων κι’ αυτός μά μεταμφιεσι γυρεύει προσφύγων, και σκέφθηκε ο άνθρωπος, χωρίς των περιέργων ‘Αμερικάνος νά ντυθί κι’ αυτός βροχοποιός!.. —Και αν δέν φέρω μάς βροχή, μάς λέει υπερφάνως μήπως τυχόν την έφερε κι’ ο Στόρς ο ‘Αμερικάνος, πού τώρα μέ τή σύννεφα πολυ άνακα-εύτηκε κι’ ήρθε μέ φούμαρα πολλά, άλλα.. ξεμασκαρεύτηκε;

Ὁ κύριος Μαῦρος βουλευτὴς, ἴσως ντυθῇ γιὰ χάρι
καὶ γίνῃ... δικαστὴς.
Καὶ γιὰ νὰ κάνῃ κάτι τι, θὰ κάτῃ νὰ δικάζῃ
τὸν ὑπουργὸ πού θὰ ντυθῇ... οὐτοκίνητιστὴς!...

Χρηστάκος καὶ Χατζήμπης τὸν κόσμον θὰ χαλάσουνε
ὡς κ ό κ κ ι ν ο ι διαβόλοι,
ἀλλὰ στὴ μεταμόρφει τοὺς πάντας θὰ περάσουνε
οἱ Τσιριμωκοσβῶλοι,
ποὺ θὰ ντυθοῦνε πὶ καὶ φῆ
ὡς... Σιμακοὶ ἀδελφοί!...

‘Ο κύριος Κανελλόπουλος κι’ ἐκεῖνος, ὠρισμένως,
θὰ βάλῃ ἕνα τμόνιο καὶ μεταμφιεσμένος
θὰ βρῇ τὸν Στεφανόπουλο ἐνῷ θὰ προσπαθῇ
μ’ ἄλλο κοστούμι νὰ ντυθῇ...
Τότε θὰ συμφωνήσουνε πολλὰ καλὰ κι’ ὥραια !
— Μὲ τὴν ἀποκρυφτικὴ θεατρικὴ γιορτὴ
ἴδια κοστούμια νὰ βρῶμε γιὰ νὰ μαστε παρέα
κι’ ἀλλάγουν... ἄ σ ο ρ τί !...
Καὶ θὰ ντυθῶνε πᾶραυτα οἱ νεοὶ συνεταιῖροι
ὅπως σαφὲς ἐμάθαμε καὶ ὅπως τὸ τσιγάρο
μὰ ὅπου δόποτε διαβούν, νύχτα ἢ μεσημέρι
θὰ τοὺς φωνάζῃ ὁ λαός: — Πέραστε, σὰς γνωρίσαμε!

Ῥωτήσαμε καὶ τὸν Κοτζιά, γνωστὸ στους ἀναγνώ-
 κι' ἰδοὺ τί μᾶς ἀπήντησεν ὁ ὕψηλός Ὁ Κώστας (στας
 — Ἐγώ, που λέτε, φίλοι μου, χωρίς καιρὸ να χάνω
 σὲ κάποια ἔδρα τῶ ἀνέβω τὸν δικαστὴ να κάνω.
 "Ἐτσι ἐλήψην ἐλκρινῶς καί σ' ἄλλῃ ἐπιτυχίᾳ,
 γιὰτὶ ἀφού βάζουν δικαστὴ σὲ κάθε δημαρχία,
 πιστεύω ἀναγκαστικῶς
 ὅτι θὰ γίνω δημαρχός ἀπο... δικαστικός.

Αὐτὰ λοιπὸν θὰ γίνουνε τώρα τὸ Καρναβάλι, καθε μέγας ἀρχηγός, μετὰ πολλῆς χαρᾶς, ἐλπίζει μεταμφιεσθὶ ἐπιτυχῇ νὰ δῶν, νὰ γίνῃ μασκαρᾶς.

Θὰ βρῶν στὸς δρόμους ὅλοι τοὺς κι' ὅλοι θὰ μᾶς (πειράζουνε
καὶ θὰ κρατοῦν στὰ χέρια τοὺς φουσκές καρναβαλίου.
Καὶ ἂν μᾶς βρῶνε, στὶς φουσκιές μπορεῖ νὰ μᾶς (ταράζουνε,
σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο κάποιου καιροῦ παλαιοῦ
Κι' ἐμεῖς, ὁ δὺς-τυχὸς Λάσας θὰ τρώμε μερικὲς
ἀπ' τὶς χαρούμενες φουσκιές
καὶ θὰ γελάμε μοναχὰ μετὰ μεγάλου πόνου
καὶ πάλι ἀμετανόητοι θὰ λέμε:—Καὶ τοῦ χρόνου!..

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Η διατροφή μας στο μέλλον

Τεχνητά ψάρια, ένζυμα και
πλαγκτόν

Το πρόβλημα της διατροφής των κατοίκων του πλανήτη μας εξακολουθεί ν' απασχολή πάντοτε τους επιστήμονες. Η ανεπάρκεια των σημερινών μέσων αποτελεί κοινό μυστικό. Μία μέρα, που δεν θα είναι πολύ μακρινή, ο λιμός θα ξεσπάσει πάνω στη γη. Η μόνη ελπίς για να ξεφυγούμε απ' αυτόν είναι να έχουμε ανακαλύψει στο μεταξύ νέες πηγές απ' όπου να είναι δυνατόν να προμηθευθούμε τις τροφές που μας χρειάζονται ή να εımızαστε σε θέσι να τις παρασκευάσουμε χημικά. Κι' ένας Θεός μόνον ξέρει πόσες προσπάθειες έγιναν και συνεχίζονται πάντοτε προς αυτή την κατεύθυνση.

Εκτός από τα ξύλα και τα προιονίδια, που φαίνεται ότι μπορούν να μας δώσουν μία πρώτης τάξεως μέλασσα και τα φύκια, που μπορούν να μας προμηθεύσουν βιταμίνες και μεταλλικά άλατα, η προσοχή των επιστημόνων εστράφη στο περιόφημο πλαγκτόν της θαλάσσης, που αποτελεί μία ανεξάντλητη πηγή ουσίων πλούσιων σε ζωικές πρωτεΐνες. Βάσις της διατροφής των ψαριών σήμερα, θα μπορούσε να θρέψη το ίδιο καλά αύριο και τον άνθρωπο.

Το πλαγκτόν σχηματίζεται μόνο του στα βάθη της θαλάσσης. Υπολογίζεται ότι στη Μάγχη η ποσότης του ανέρχεται σε 1400 τόνους κατά τετραγωνικό χιλιόμετρο έτησίως. Στο φόντο του Όσλο, εξ άλλου, σχηματίζονται πάνω απ' το στρώμα του πλαγκτού 2½ τόννοι ζάχαρης κατά τετραγωνικό χιλιόμετρο κάθε 24 ώρες. Η ποσότης του πλαγκτού που σχηματίζεται κάθε χρόνο σ' όλες τις θαλάσσιες του πλανήτη του μας υπολογίζεται, σε 100 δισεκατομμύρια τόννων.

Πρόκειται, δηλαδή, για μία κολοσσιαία ποσότητα ζωτανής ύλης, που μένει άχρησιμοποίητη σχεδόν κατά το μεγαλύτερο μέρος της, γιατί οι «νέοκοι» της θαλάσσης καταναλίσκουν ένα μικρό μέρος της μόνον, ενώ το υπόλοιπο καταστρέφεται, παρασυρμένο από τα θαλάσσια ρεύματα.

Αλλ' οι σημερινοί επιστήμονες δεν βασίζονται στο πλαγκτό των θαλασσών μόνον. Είνε δέβαιοι ότι μπορούν να το δημιουργήσουν, χρησιμοποιώντας για αυτό το σκοπό δύο απλούστατα πράγματα: διοξείδιον του άνθρακος και ήλιακό φως. Υπολογίζουν, δηλαδή, ότι θα κατορθώσουν μ' αυτό τον τρόπο ν' αναπαράγουν το φαινόμενο της φωτοσύνθεσης, που φαίνεται ότι αποτελεί το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής πάνω στον πλανήτη μας.

Κατά το τελευταίο συνέδριο της Αμερικανικής Φιλοσοφικής Έταιρείας, που συγκροτήθηκε στη Φιλαδέλφεια, έξετέθησαν και διάφορα άλλα σχέδια για τη λύσι του προβλήματος διατροφής των κατοίκων του πλανήτη μας.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του καθηγητού Εύγενιου Ροσώβ, η πλήρης ανόδωσις του πλανήτη μας θα έξα-

σφάλιζε τη διατροφή τουλάχιστον 15 δισεκατομμυρίων ατόμων, που θα τρέφονταν με τα... κλαδιά και τα φύλλα ακόμη των δέντρων. Τα γεωμετρικά πειράματα απέδειξαν ότι 330 κιλά ξύλων μπορούν να μας δώσουν, έπειτα από κατάλληλη επεξεργασία, 50 περίπου κιλά ζάχαρη, λίπους και πρωτεϊνών. Αλλά, για να τραφούμε με ξύλα, πρέπει προηγουμένως να δημιουργήσουμε δάση. Γιατί τα υπάρχοντα σήμερα είναι τελείως ανεπαρκή γι' αυτό το σκοπό.

Ενας Σουηδός επιστήμων, ο δόκτωρ Χάρου Λάντεν υπέδειξε, εξ άλλου, τη συστηματική καλλιέργεια μικροοργανισμών, που είναι πλούσιοι σε θρεπτικά στοιχεία. Ένας απ' αυτούς, που είναι γνωστός με το όνομα «Ροντοτούλα γκρασίλι», περιέχει μέσα στα κύτταρά του μία λιπαρή ουσία, που μοιάζει με το φοινικέλαιο, καθώς και βιταμίνες Β, Α και D. 100 κιλά απ' αυτή την ουσία μπορούν να μας δώσουν, έπειτα από κατάλληλη επεξεργασία, 16,5 κιλά λίπους άριστης ποιότητας και 4 κιλά πρωτεϊνών.

Ενας άλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Σπόκρ, του Ίνστιτούτου Κάρνετζι, παρουσίασε μία σειρά μελετών και πειραμάτων του, που αποδεικνύουν τα εξής: 1) Ότι τα θαλάσσια φύκη τριπλασιάζονται σε όγκο κάθε 24 ώρες, αν εξασφαλισθώσ' αυτά συνεχής φωτισμός. 2) Ότι τροποποιώντας τη χημική σύστασι του νερού, όπου κολυμβούν, μπορούμε να παραγάγουμε απ' αυτά είτε πρωτεΐνες, είτε λίπη. Ο δόκτωρ Σπόκρ, σπριζίζοντας σ' αυτά τα πειράματα, υποστηρίζει ότι η συστηματική καλλιέργεια φυκών μέσα σε τεχνητές λιμνοθάλασσες θα μπορούσε να λύσει ικανοποιητικά το πρόβλημα της διατροφής των κατοίκων του πλανήτη μας.

Οι επιστήμονες αντιμετώπισαν επίσης το ζήτημα της γεύσεως. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του δόκτορος Βάλσορντ, τίποτε δεν εμποδίζει να φτιάξουμε συνθετικά προϊόντα, που να έχουν το σχήμα, το χρώμα και την ιδιότητα γεύσι των φυσικών, π.χ. ψάρια όλων των μεγεθών και των κατηγοριών, που να μην διαφέρουν καθόλου απ' τα φυσικά, λουκάνικα, όστρακόδεσμα, άστακος κλπ.

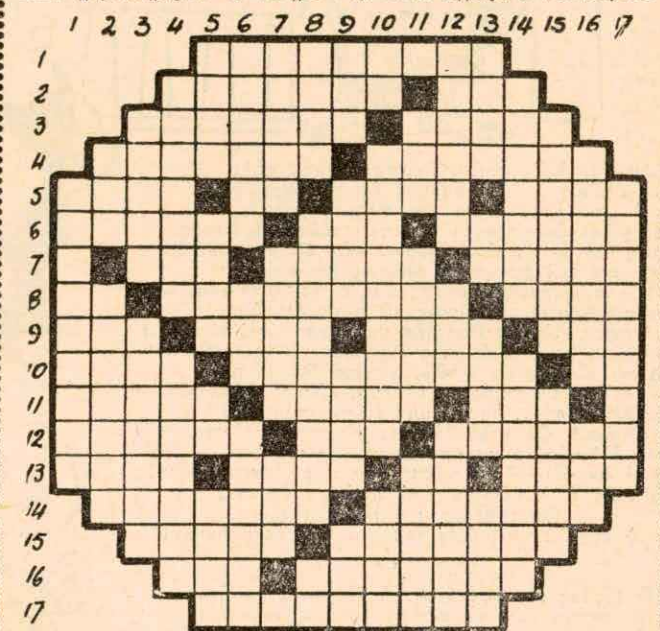
Μην νομίζετε ότι όλα αυτά θα γίνουν έπειτα από αιώνες. Οι επιστήμονες μας λένε ότι πολύ πριν από το έτος 2000 θα παραστή ανάγκη ν' αντικατασταθούν τα 50% τουλάχιστον των ειδών της διατροφής μας με συνθετικά παρασκευάσματα, γιατί τα φυσικά θα είναι τελείως ανεπαρκή για να μας θρέψουν, δεδομένου ότι σύμφωνα με τους ίδιους υπολογισμούς, ο πληθυσμός της γης θα έχει αύξηθ' ως τότε κατά 50% και πλέον (από τα 2.250.000.000 που είναι σήμερα θα έχει φτάσει τα 3.500.000.000), ενώ, αντίστοιχα, η παραγωγή της γης θα έχει μειωθ' κατά 30—45%.

Πάντως παρά τις άπαισιόδοξες προβλέψεις των διαφόρων επιστημόνων προί της μειώσεως των τροφίμων και των φυσικών προϊόντων λόγω της αβανωμένης καταναλώσεως, υπάρχουν ακόμα αρκετά μέσα διατροφής στη φύσι, άρκει να γίνή η κατάλληλη και επιστημονική τους εκμετάλλεσις.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 37

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Νησιά που ... τρώγονται ευχαρίστως.
- 2) Μία των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. — Αρχικά μεγάλου οργανισμού.
- 3) Και άλλη πολιτεία των Η. Π. Α., η αν προτιμάτε φίλμ του Έρρολ Φλύν. — Αβρά.
- 4) Ημέρα της εβδομάδος. — Έτσι χαρακτηρίζουν το κινημα-

τογραφικό έργο, που δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

5) Έδωσε το όνομά του σ' ένα είδος πιστολιού. — Σύμφωνο. — Σ ταχυδοχείο. — Καρπαζιά.

6) Θα την έβριτε στα ανάκτορα. — Πόλις της Βουλγαρίας επί του Δουνάβειου. — Δεν παντρεύτηκε ακόμα (ούδ.).

7) Τρία γράμματα που γνωρίζουν καλά όλοι οι πρόσκοποι. — Τουρκικό αξίωμα. — Τέτοια είναι τα πρόβατα.

8) Δύο όμοια φωνήεντα. — Η Έλβετία έχει άφθονα και περίφημα. — Αποτελούν τους μύς τ'ω σώματός μας.

9) Αρχαία νομισματική μονάδα. — Τό λέμε προφέροντας κάτι. — Πληθής. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν).

10) Εκάτερωθεν του «με» σημαίνει... αναπαράδι. — Φύσρα πουλιά. — Τα θέλωμε πάντοτε φρέσκα (καθ.).

11) Σύνολο ανθρώπων, με κοινό σκοπό. — Βγαίνει από τους κορμούς των δέντρων. — Αφρικανός φύλαρχος.

12) Ευδιάθετα. — Ξύλο στη γλώσσα των μωρών. — Απαραιτητο στο μακαλαβά.

13) Σημείο της αριθμητικής. — Νέοι (δημ.). — Νότα. — Πιο γνωστό ως ματικάπτι.

14) Έξαιρετικό. — Μπάτσος.

15) Θα την έβριτε στη ρόδα ενός ποδηλάτου. — Ανδρικό όνομα.

16) Αθλητικός Όμιλος Κηφισιάς. — Βίβλος μοιρασμένη σε δύο μέρη.

17) Κάτι που ζητούν πάντοτε οι καθυστερημένοι.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Δημητριακόν (δημ.).
- 2) Τίτλος αλλά και ποταμός. Τοπικό επίρρημα (δημ.).
- 3) Γνωστός ακαδημαϊκός. — Την τρέμουν οι στρατιώτες.
- 4) Έχουν κάποιο σωματικό έ-

λάττωμα (θελ.). — Ίδεώδη.

5) Υποδιαίρεσις ξένου νομισμάτος. — Αρχικά σιδηροδρομίων. — Άρθρο (άνεστραμμένο).

6) Σταματά κάθε κίνησι.

7) Πτηνοτροφή (τουρκ.). — Τουρκικό νόμισμα. — Δηλητήριο.

8) Λίμνη της Αθήσωνας απ' την οποία πηγάζει ο Κωανός Νεί-

λος. — Περιόφημο ανάκτορο της Ρώμης, που ήταν άλλοτε έδρα των Παπών. — Μόριο που δηλώνει άπορία ή προσδιορισμό.

9) Μέτρον δάρους. — Τό λέμε δείχνοντας ένα ώριμο μέγεθος. — Πρόθεσις. — Άγγλος ρήτωρ και πολιτικός του 18ου αιώ-

10) Δύο όμοια φωνήεντα. — Μικρά δωμάτια. — Πρόθεσις.

11) Λέξις όπως ακούγεται σε πολλά γυναικεία παραγγέλματα. — Έθνικός ευεργέτης. — Τιμωρείται πολύ εύσπερα.

12) Έμπνευστος ζωγράφος. — Κατοικίδιο ζώο. — Θα το έβριτε στις ακροποταμιές.

13) Είς διπλούν, γνωστός Έλλην ήθωροφός. — Βυζαντινή νότα. — Πολεμική λαχί. — Πράξις άσέβης.

14) Μικρή έλαφος. — Άγοράζει και πουλάει νομίσματα.

15) Ποταμός της Φθιώτιδος. — Νησι των Κυκλάδων.

16) Αδειάζω τελείως. — Ποσοτικό επίρρημα.

17) Έργον του Τολστόι.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Η λύσις του 316ου

στή σελ. 62

□ □

Χολέλιδοι στα βρέφη

Ένας Έλεδός γιατρός διαπίστωσε ότι ένα κοριτσάκι μόλις 4 ετών είχε χοληλιθούς. Ο πατέρας της μικρής είχε προσέξει ότι η κόρη του πάθαινε κρίσεις όταν έτρωγε ώριμους τροφές, ιδίως λιπαρές. Με την αφαίρεσις της χοληδόχου κύστεως, το κοριτσάκι θεραπεύθηκε. Ο γιατρός μελέτησε τότε τα ιατρικά χρονικά και έβριχε 245 περιπτώσεις χοληλιθών σε παιδιά —μεταξύ των άλλων και σε 19 νεογέννητα βρέφη! Παρατήρησε εξ άλλου ότι η πάθησις αυτή άπαντάται στα κορίτσια διπλάσια παρά στ' αγόρια.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ για το γάμο

Πολύτιμες συμβουλές
ένος ειδικού

Ένας διακεκριμένος ψυχολόγος, κοινωνιολόγος και συγγραφέας πολλών βιβλίων, ο δόκτωρ Άλμπερτ Γουίγκαν, σάς δίνει παρακάτω τις άπαντήσεις σε διάφορα ερωτήματα που άφορούν τις ερωτικές και τις συζυγικές σχέσεις.

1) Μπορεί μία γυναίκα να προδώσει τον άντρα που άγαπάει, για χάρη των παιδιών της;

Πιθανώτατα ναι. Σε έποχές καταστροφών ή πολέμων, οι γυναίκες προτιμούν συνήθως να σώσουν τα παιδιά παρά τον πατέρα. Συνεπώς, δεν θα διατάσουν άκόμη και να τον προδώσουν, αν αυτό χρειαστή, για να σώσουν το παιδί τους.

2) Σε ποιά ηλικία οι νέοι και των δύο φύλων αρχίζουν να προετοιμάζονται για να γίνουν καλοί κι' ευτυχισμένοι σύζυγοι;

Τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητός τους διαμορφώνονται κυρίως στην παιδική ηλικία. Απ' τα 5 ή 6 χρόνια τους, οι ευτυχισμένες ή δυστυχισμένες σχέσεις των γονέων τους τους άφίνουν μία βαθειά και μόνιμη έντύπωσι για τη σημασία του γάμου και της οικογενειακής ζωής.

3) Ποιοι παθαίνουν συχνότερα νευρική κατάπτωση, οι εύχαριστημένοι ή οι άτυχε σύζυγοι;

Έχει άποδειχθ' με στατιστικές και παρατηρήσεις ότι οι άτυχε σύζυγοι χάνουν τα λογικά τους σε μεγαλύτερη άναλογία απ' τους παντρεμένους. Έπομένως, ο γάμος συντελεί στην πνευματική και ψυχική σταθερότητα του άνδρος—τόσο του ευτυχισμένου συζύγου όσο και του άτυχου.

4) Είναι φρόνιμο για μία γυναίκα ν' αφιερώνει όλο της τη ζωή στον άντρα της και στα παιδιά της;

Οι ψυχολόγοι πιστεύουν ότι οι γυναίκες που δεν έχουν άλλα ενδιαφέροντα έξω απ' το σπίτι τους, ζουν έτσι από συνεδίση κι' όχι γιατί είναι ευτυχισμένες. Υπερβάλλουν τα καθήκοντά τους και χάνουν πολλά άφαιρα πράγματα της ζωής.

5) Τα μικρά ή τα μεγάλα πράγματα προκαλούν συνήθως την έχθρότητα και το χωρισμό συζύγων και φίλων;

Προπάντων τα μικρά, που φαίνονται άσήμαντα, κι' όμως είναι οι σταγόνες που ξεχειλίζουν το ποτήρι.

6) Γιατί είναι επικίνδυνο να παντρεύονται άνθρωποι πολύ διαφορετικοί στην αντίληψι ή την άνατροφή;

Γιατί ο άνώτερος θα νιώσ' τότε μία μοναξιά, κι' ο σύντροφός του ένα συναίσθημα κατωτερότητας. Υπάρχει δε ο κίνδυνος να ζητήσουν κι' οι δύο την ευτυχία σ' εξωτερικές σχέσεις—είτε ερωτικές είτε άπλάς κοινωνικές. Άσφαλέστερος είναι ο γάμος μεταξύ ίσων.

7) Μία νέα γυναίκα πρέπει να συμβουλευέται για τα σοβαρά ζητήματα τους γονείς της πρώτα ή τον άπειρο σύζυγό της;

Τό σύζυγο. Ο γάμος σημαίνει διακοπή κάθε εξαρτήσεως απ' τους γονείς. Άλλοιώς, οι σύζυγοι είναι μάλλον δύο παιδιά που δεν έχουν ακόμη ώριμάσει. Αυτό δεν θα πη άστοςό ότι δεν πρέπει κάπου-κάπου να συσκέπτονται κι' δυο μαζί με τους γονείς για διάφορες σπουδαίες υποθέσεις.

8) Οι πατέρες που άγαπούν τις

κόρες τους δίχως να τους τ'ο δείχνουν, ευθύνονται αν αυτές πάρουν τον κακό δρόμο;

Ναι. Έχει άποδειχθ' άναμφισβήτητα ότι η εκδήλωσις της πατρικής στοργής άποτελεί πολύτιμη προφύλαξι για την κόρη.

9) Μία πλούσια κοπέλλα πρέπει να παντρεύεται ένα άπένταρο φοιτητή και να τον χρηματοδοτή ως ότου μπορέσει εκείνος να κερδίσει τ'ο ψωμί τους;

Αν πρόκειται για ένα συνηθισμένο φοιτητή, όχι άκόμη δέβαιο για τη σταδιοδρομία του, δεν είναι φρόνιμος ένας τέτοιος γάμος. Τό αντίθετο όμως συμβαίνει προκειμένου για ένα νέο που παρέχει άσφαλείς έγγραφους ότι θα προόψ' και θα διακριθ'.

10) Οι περισσότερες γυναίκες παντρεύονται από έρωτα;

Ναι. Ένας ψυχολόγος όμως, που ρώτησε 100 απ' αυτές τις γυναίκες, εξακρίβωσε ότι κατά βάθος παντρεύτηκαν και για διάφορους άλλους λόγους, π. χ. έπειδή θεωρούσαν ότι «έτσι κάνουν όλα τα καλά κορίτσια», ή έπειδή είχαν θαρηθ' πιά να βλέπουν τους διαρκείς καυγάδες των γονέων τους...

11) Ποιά είναι τα τρία πιο άπαραίτητα πράγματα για ένα ευτυχισμένο γάμο;

Να γνωρίζονται καλά οι δυο σύζυγοι πριν παντρευτούν. Νάχουν σταθερή άπόφασι έπιτυχίας του γάμου τους. Ν' άγαπούν τα παιδιά τους και να τους δίνουν καλά παραδείγματα.

12) Οι άντρες που δείχνουν σ' όλο τον κόσμο τη στοργή τους προς τη γυναίκα τους, είναι πιο έρωτευμένοι απ' τους έπιφυλακτικούς τύπους;

Συνήθως, ναι. Οι άντρες γενικώς δεν υποκρίνονται. Όταν λοιπόν είναι εκδηλωτικοί μπροστά στον άλλο κόσμο, θάβ'οι ίδιοι και στο σπίτι τους. Άλλωστε, τίποτε δεν σκοτώνει τόσο γρήγορα την άγάπη μ'ας γυναίκες, όσο τ'ο να μην της δείχνη στοργή ο άντρας της.

13) Γιατί λέμε ότι «ό έρως είναι τυφλός»;

Γιατί διάφορα μικροπράγματα που θα μπορούσαν εύκολα να τ'ο δούν οι έρωτευμένοι πριν απ' τ'ο γάμο, προκαλούν άργότερα τα διαζύγια. Ένα απ' τα συχνότερα είναι οι κακοί τρόποι στο φαγητό. Άν οι έρωτευμένοι δεν ήσαν τυφλοί, θάβλεπαν από πριν αυτά τα πράγματα.

14) Μπορεί κανείς ν' άγαπάη δυο πρόσωπα συγχρόνως;

Όλοι οι ειδικοί τ'ο άποκλείουν. Όποιος δεν μπορεί ν' άποφασίση ποιά από τα δυο πρόσωπα τ'ο άντιθέτου φύλου άγαπάει, δεν άγαπάει πραγματικά κανένα απ' τ'α δυο.

15) Άν μία σύζυγος προσπαθή πραγματικά να συμπαθήσει τους συγγενείς του άνδρός της, αλλά δεν τ'ο κατορθώνει, πρέπει να τ'ους δείχνη ύποκριτική συμπαθεία;

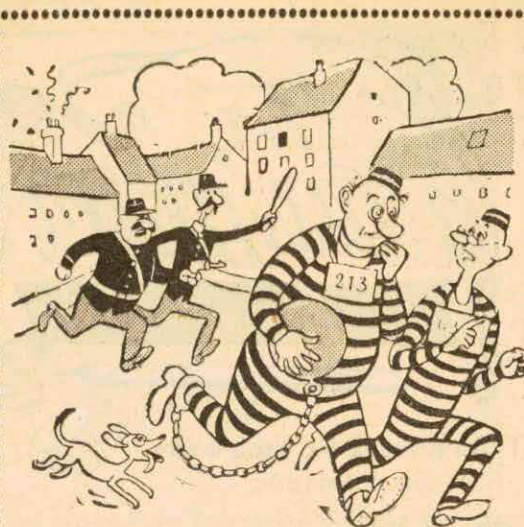
Ναι, έφ' όσον μπορεί. Υστερα, ή καλύτερη λύσις θάβ'οι να προσπαθή να τ'ους άποφύγ'η, αλλά εύγενικά πάντοτε.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΓΟΥΓΚΑΜ

□ □

Για ν' άποδείξη στο γιαιρό του πως είχε άδικο

Στο δικαστήριο της Τούλας (Ηνωμένες Πολιτείες) προσήχθη πρό ήμερών κάποιος Ρίτσαρντ Ουάιτλντ, κατηγορούμενος για μέθη. «Άν τ'ο παράκαμα αυτή την ήμέρα, έξηγήσε στους δικαστές του, ήταν γιατί ο γιατρός μου μού είχε π'ο π'ώς, αν έβ'οινα ούσκι, θάβ'οινα. Ηθελα, λοιπόν, να τ'ο άποδείξω πως είχε άδικο. Και τ'ο κατορθώσα!»

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

—Στ'ο έίπα, έγώ πως θάβ'οιναμε τ'ο μπελί μας με τ'η μεταμφίεσι που διαλέξαμε!... «Idi Paris»

—Για πέστε μου που μπορώ να κρύψω αυτό τ'ο πράγμα; Γιατί αν τ'ο δ'η ο συνάδελφός μου θάβ'οινα να τ'ο πάρουμε μαζί μας!...

Μην παρενεύεστε... Άνάλογα με τ'ον και τ'ο παίρνω μαζί μου και τ'ο κατάλληλο ζω!...

Τὰ ἀτυχήματα τῶν παιδιῶν

Τι δὲ κάνετε ὡς διου φτά- ση ὁ γιατρός

Ὅταν πάθῃ ἓνα ἀτύχημα τὸ παιδί σας, ἢ ὅταν παρουσιάσῃ παθολογικὰ συμπτώματα, θὰ καλέσετε θεοαίως τὸν γιατρό. Στὸ μεταξύ ὅμως, μπορείτε νὰ τοῦ προσφέρετε ὠριμένες φροντίδες, πού θὰ τὸ ἀνακουφίσουν. Αὐτὸ τὸ σκόπο ἔχουν οἱ συμβουλές πού σας δίνει παρακάτω ἡ διακεκριμένη Ἀμερικανίδα παι-
δίατρος Ζοζέφιν Κένυον:

1) Πόνοι στὴν κοιλιά.— Τὸ μωρὸ ζυπνᾷ ἀ-
πότομα μὲ δύνατ' κλάματα καὶ σφιγγεταί, σὰν
νάχῃ κένωσι. Ἡ κοιλία τοῦ μωροῦ νάναί φουσκω-
μένη καὶ σκληρὴ. Μὴν τοῦ δώ-
σετε καθαρτικὸ, γιατί μπορεί νὰ
προκείται περὶ σκωληκοειδίτιδος.
Μὴν τὸ διάζετε νὰ φάῃ. Κάμετέ
τοῦ ἓνα κλύσμα μὲ ζεστὸ νερό,
ἀπὸ μικρὸ ὕψος, ἂν ἔχῃ πρῆξι-
μο τῆς κοιλίας ἢ δυσκοιλιότητα.
Ἄν ἔχῃ πυρετὸ ἀνω τῶν 40ο
(στὸ ἀπνευσμένον) κι' εἶνε ἀνί-
συχον, μπορείτε νὰ περάσετε ὅλο
τὸ σῶμα τοῦ μ' ἓνα σφουγγάρι
δουτηγμένο σὲ κρύο νερό.

2) Σπασμοί.— Τὰ συμπτώ-
ματα εἶνε μυϊκὲς συσπάσεις, ἀ-
καμψία, ἀναποδογυρίσματα τῶν
δουλῶν, ἀπώλεια τῶν αισθησῶν, δύσ-
πνοια. Τὸ παιδί μπορεί νὰ δαγκάσῃ τὴ
γλῶσσά του, καθὼς σφίγγει σπασμωδικὰ
τὰ δόντια τοῦ. Διατηρήσετε τὴν ψυχραι-
μιά σας, ξεπλῶστε τὸ παιδί σὲ μιά μα-
λακὴ ἐπιφάνεια καὶ μὴν τοῦ δώστε φάρ-
μακὸ ἢ νερό. Ἄν ἔχῃ πυρετὸ, περνάτε τὰ
ποδια καὶ τὰ χέρια τοῦ μ' ἓνα σφουγγάρι
δουτηγμένο σὲ κρύο νερό ἢ σὲ ἀλκοὸλ ἀ-
ραιωμένο μὲ νερό κατὰ τὸ ἥμισυ. Μὴν τοῦ κάνετε ζεστὸ μπά-
νιο. Διατηρήτε τὸ καλὰ σκεπασμένο. Ἄν ἔχῃ δαγκάσει τὴ
γλῶσσά του, τραβάτε τὴν κάτω σιαγόνα, γιὰ νὰ τὴν ἐλευθε-
ρώσετε. Ὑστερα χώνετε ἓνα μαντλὶ ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ.

3) Πτώσεις καὶ χτυπήματα στὸ κεφάλι.— Μπορεῖ νὰ προ-
καλέσουν ὠχρότητα, ναυτία, ἐμετό, λιποθυμία, αἱμορραγίες ἀπ' τὴ
μύτη, τὸ στόμα ἢ τ' αὐτιά. Ἄν τὸ παιδί κοιμάται πολὺ
βαθεῖα, ζυπνᾷτε τοῦ γιὰ νὰ θεοαίωθῃτε πὼς δὲν ἔχει χάσει
τίς αισθήσεις τοῦ. Βάζετε κρύες κομπρέσες στὸ μέρος τοῦ χτυ-
πήματος. Μὴν τοῦ δώσετε νὰ φάῃ ἢ νὰ πῇ τίποτε, πρὶν ἔρθῃ
ὁ γιατρός.

4) Ἑγκαύματα.— Τὸ δέρμα κοκκινίζει ἀ-
πλῶς, ἢ πληγιάζει, ἀναλόγως τῆς σοβαρότη-
τος τοῦ ἐγκαύματος. Σὲ περιπτώσι ἐκτεταμέ-
νων ἐγκαυμάτων: ὠχρότης, γρήγορη ἀναπνοή,
ἀπώλεια αισθησῶν (συμπτώματα καταπληξί-
ας). Γιὰ νὰ προλάβετε τὴ μόλυνσι ἀπ' τὴν ἀ-
ναπνοή σας σκεπάζετε τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη
σας μ' ἓνα πλατὺ μαντλὶ. Κόβετε ὕστερα ἓνα
καθαρὸ πανί, τὸ πα-
τάτε μὲ πολὺ ζεστὸ
σίδερο γιὰ ν' ἀπολυ-
μανθῇ (ἂν ἔχετε γάλας
κι' ἐπιδέσμους ἀκόμη
καλύτερα). Ἀπλώνετε
δαζελίνην πάνω στὸ ἑγ-
καυμα, χωρὶς ὅμως ν'
ἀγγίζει ἀπάνω τοῦ ἢ
ἀκριχ τοῦ σκληνορίου,
καὶ τὸ δένετε. Ἄν ἐ-
ξακολουθῇ ὁ πόνος,
βάζετε καὶ δεύτερο ἐ-
πίδεσμο πάνω ἀπ' τὸν
πρῶτο. Ἀφίνετε τὸ

παιδί ἤσυχον καὶ ζεστὰ σκεπασμένο. Προκει-
μένου γιὰ μικρὰ ἐγκαύματα, μεταχειρίζεσθε
ἀντὶ δαζελίνης ἓνα ἀραιὸ πολτὸ ἀπὸ νερό καὶ
σόδα τοῦ φαγητοῦ.

5) Εἰσπνοὴ σκόνης, τάλκ, κλπ.— Δύσ-
πνοια, μελάνισμα τοῦ προσώπου, ἀπὸ ἀπό-
φραξι τῶν ρουθουνιῶν ἢ τοῦ λαιμοῦ. Ἀφίστε
τὸ παιδί νὰ βῇ ἢ νὰ φταρnisτῇ γιὰ νὰ βγάλῃ
τὴ σκόνη. Σκουπίστε καλὰ τὸ στόμα τοῦ.
Μπορεῖτε νὰ τὸ σκώσετε καὶ νὰ τὸ κρατή-
στε ψηλὰ ἀπ' τὰ πόδια καὶ νὰ τὸ χτυπήσετε
στὴν πλάτη μὲ τὸ χερί σας, ὥστε νὰ δοθῇ-
στε νὰ φύγῃ ἡ σκόνη. Ἄν εἶνε μεγάλη ἡ δύσ-
πνοια, θὰ τὸ πᾶτε ἀμέσως σὲ νοσοκομεῖο.

6) Κατάποσις ξένων σωμάτων.— Ἄν στα-
ματήσουν στὸ λαιμὸ, τὸ παιδί δυσκολεύεται
ν' ἀναπνεύσῃ. Κρατᾷτε κρεμασμένο τὸ παιδί
μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κατὰ καὶ τὸ χτυπάτε
στὴν πλάτη γιὰ νὰ τὸ υποβοηθήσετε νὰ βγάλῃ
τὸ ξένο σῶμα μὲ τὸ βῆχα ἢ ἐμετό. Ἄν
δὲν ἐπιτύχετε τὸ πηγαίνετε στὸ νοσοκομεῖο.
Μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τραβήξετε ἔξω τὸ ξένο
σῶμα, γιατί μπορεί ἔτσι νὰ τὸ σπρώξετε πρὸς
μέσα ἀκόμη. Μὴν τοῦ δώ-
σετε καθαρτικὸ. Ἄν ἔχῃ κατα-
πιῇ τελείως τὸ ξένο σῶμα,
τοῦ δίνετε βρασμένη πατάτα,
χυλὸ, μαλακὸ ψωμί, κλπ., πού
σχηματίζουν ἓνα προστατευ-
τικὸ στρώμα γύρω τρου κατὰ
τὸ πέρασμά τοῦ ἀπ' τὰ ἐν-
τερα. Ἄν χρειασθῇ ὁ γιατρός
τὸν καλεῖτε. Καί, τίς ἐπόμε-
νες 4—5 μέρες, παρακολου-
θεῖτε τίς κενώσεις τοῦ παιδι-
οῦ, γιὰ νὰ θεοαίωθῃτε ὅτι
βγήκε τὸ ξένο σῶμα.

7) Βῆχας «κρούπ».— Εἶνε ἀλλοιωτικός ἀπ'
τὸ συνηθισμένο, δραχνὸς καὶ πνιγηρὸς. Χειρο-
τερεύει τὴ νύχτα καὶ συνοδεύεται ἀπὸ δύσ-
πνοια. Βράστε νερό μέσα στὸ δωμάτιο, γιὰ
νὰ γεμίσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα μὲ ζεστὸς ἀτμός.
Τυλίχτε τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ μὲ ζεστὰ ρού-
χα. Ὅταν ἀρχίσῃ ν' ἀναπνέῃ εὐκολώτερα, μὴν
ἀνοίξετε τὰ παραθύρα.

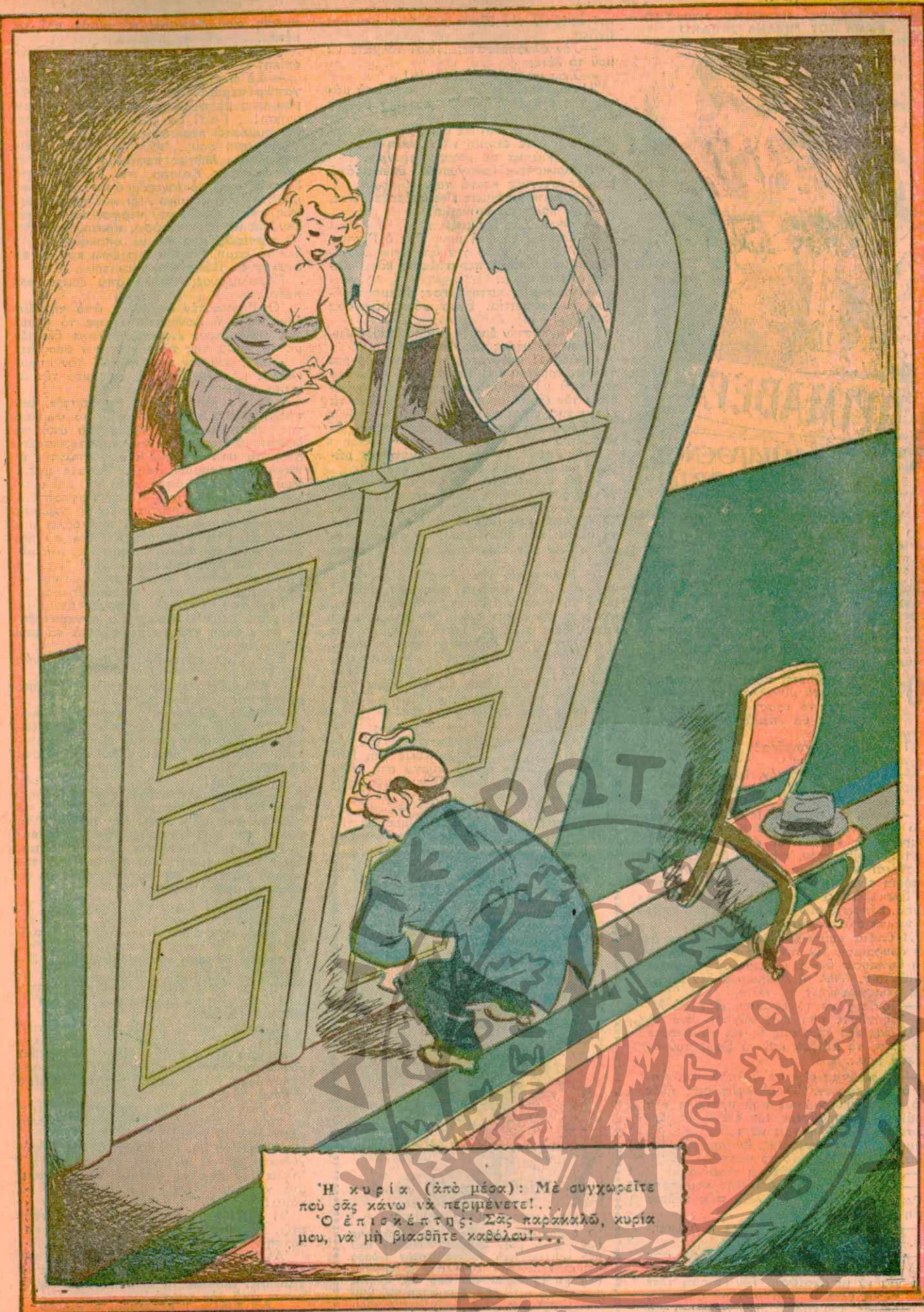
8) Διλητηριάσεις.— Προκα-
λέσετε ἐμετό χώνοντας τὸ δά-
χτυλό σας στὸ λαιμὸ τοῦ παι-
διοῦ. Ἄν δὲν ἐπιτύχετε ἔτσι, δώ-

στε τοῦ νὰ πῇ ἑλάτνορο (μιά
κουταλιά τῆς σούπας ἀλάτι σ'
ἓνα ποτήρι ζεστὸ νερό). Ἀφοῦ
κάνῃ ἐμετό, τοῦ δίνετε γάλα καὶ
τὸ πηγαίνετε ἀμέσως στὸν για-
τρό. Σὲ διλητηριάσεις μὲ ἀλυσ-
σίβα ἢ πετρέλαιο, πηγαίνετε ἀ-
μέσως τὸ παιδί στὸν γιατρό, χω-
ρὶς νὰ τοῦ προκαλέσετε ἐμετό.

9) Διλητηριάσεις.— Ἄν εἶνε ἀπὸ ἄνθρωπο,
χρειάζονται ἀμέσως περιποίησι γιὰ νὰ μὴ
μολυνθοῦν. Προκειμένου περὶ σκυλιοῦ, πρέ-
πει νὰ ἐξακριβωθῇ μήπως εἶνε λυσσασμένο.
Σὲ τσιμπήματα ἐντόμων, βάζετε κρύες κομ-
πρέσες καὶ λασίων καλαμίνης πού ἐλαττώ-
νει τὴ φαγοῦρα. Ἄν πρόκειται γιὰ τσιμποῦ-
ρι, μὴν τὸ τραβάτε μὲ τὰ δάχτυλά σας γιὰ
νὰ ξεκολλήσῃ. Ἀκουμπάτε πάνω τὴ φωτιά
ἐνὸς ἀναμένου τσιγάρου, ἢ τὸ σκεπάζετε
μὲ δαζελίνην, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀναπνεύ-
σῃ κι' ἔτσι νὰ πέσῃ μόνο του.

Ἄν ἔχουν χωθῇ στὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ ξένα σώματα, τὸ
πλένετε μὲ διάλυσι σόδας τοῦ φαγητοῦ (ἓνα κουταλάκι τοῦ
γλυκοῦ σ' ἓνα ποτήρι ζεστὸ νερό).
Ἄν δὲν φύγῃ ἔτσι τὸ ξένο σῶμα, καταφύγετε στὸν γιατρό.
Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε ἂν τὸ ξένο σῶμα ἔχῃ εἰσχωρήσῃ στὸ βολ-
βό, ἀφοῦ πρῶτα σκεπάζετε χαλαρὰ τὸ μάτι μ' ἓνα καθαρὸ
πανί ἢ μὲ γάλα ἀποστειρωμένη.

Z. KENYON

Ἡ κυρία (ἀπὸ μέσα): Μὲ συγχωρεῖτε
πού εἰς κάνω νὰ περιμένετε!...
Ὁ ἐπισκέπτης: Σας παρακαλῶ, κυρία
μου, νὰ μὴ βιασθῇτε καθελεῖ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καίσαρ Βοργιάς κατεβαίνει στο κελλί του Ραγκαστέν. Έκει, ο Ιππότης κατορθώνει πρὸς ὅλα τὰ δεσμά του, νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λακίμ. Καὶ σὲ λίγο ὁ τρομερὸς Βοργιάς βρίσκεται ἀναίσθητος στὴ διάθεσι τοῦ φυλακισμένου. Οὐ Ραγκαστέν τοῦ παίρνει τὸ κλειδί, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ τὰ περνά στὸν Καίσαρα. Βγαίνει ἐπειτα ἐξω, φορώντας τὰ ρούχα τοῦ Βοργιά κι' ἀσφάνα πέφτει πάνω στὴ Λουκρητία. Ἡ τρομερὴ γυναίκα τὸν παρασύρει, γεμάτῃ θαυμασμό, στὰ διαμερίσματά της καὶ τοῦ προσφέρει γέυμα.

—Βλέπετε, πρόσθεσε, ἐνὼ ξανάβαζε τὸ κύπελλο στὸ τραπέζι, ὅτι, ἂν τὸ κρασί εἶνε δηλητηριάζον, θὰ πεθάνετε μὲ καλὴ συντροφιά.

«Τί παράξενη γυναίκα!» σκέφτηκε ὁ Ραγκαστέν.

—Μὲ θεωρεῖτε, λοιπόν, ἱκανὴ νὰ δηλητηριάξω τοὺς ἀνθρώπους; ρώτησε γελώντας ἡ δοῦκισσα.

—Κυρία, ἀπάντησε ὁ Ιππότης, σὰς θεωρῶ ἱκανὴ νὰ κάμετε πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κάμουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Φαντάζομαι, λοιπόν, πῶς, ἂν ἓνα ἐμπόδιο βρίσκεται στὸ δρόμο σας κι' ἂν αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο εἶνε μὴ ἀνθρώπινη ὑπαρξίς, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὴ μέση... Εἰσάστε σὺν τὸν κεραυνὸ ποὺ καίει τὰ πάντα στὸ πέρασμά του...

Ἡ ἔννοια ποὺ εἶχαν αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν ὀλοφάνερη. Ὁ Ιππότης ἔλεγε καθαρά στὴ δοῦκισσα ὅτι τὴν θεωροῦσε ὡς δηλητηριάστρια. Ἀλλ' ἡ Λουκρητία δὲν εἰδείξε πῶς στενοχωρήθηκε γι' αὐτό.

—Κόντευα νὰ τὸ ξεχάσω, εἶπε σὲ λίγο. Ἐξηγήστε μου πῶς φύγατε ἀπὸ τὸ κελλί σας καὶ πῶς σὰς ὄρθηκα νὰ φορᾶτε τὴν τόκα, τὸ μανδύα καὶ τὸ ξίφος τοῦ ἀδελφοῦ μου...

—Τὸ πράγμα εἶνε πολὺ ἀπλό, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Ὁ ἀδελφός σας ἦρθε στὸ κελλί μου γιὰ νὰ μοῦ προτεῖνῃ μὴ ἀτιμία. Μοῦ πρόσφερε τὴν ἐλευθερία, ζήτησάν με γι' ἀντάλλαγμα νὰ τοῦ φανερώσω τὸ μυστικὸ μὴς γυναίκας, ἂν ὑποτεθῇ, βέβαια, πῶς ἤξερα αὐτὸ τὸ μυστικόν.

—Καὶ ποῖα εἶνε αὕτη ἡ γυναίκα;

—Ἡ Βεατρίκη, ἡ κόρη τῆς κομησσης Ἀλμα, ποὺ ἀκούσαν νὰ λένε πῶς πέθανε δηλητηριασμένη.

—Τί ἔγινε κατόπιν; ρώτησε ἡ Λουκρητία.

—Περίμενα νὰ ἐξοργισθῇ ὁ ἀδελφός σας ἀπὸ τὴν ἀρνήσι μου καὶ νὰ ριχτῇ πάνω μου γιὰ νὰ με σκοτώσῃ. Τὸν είπασα τότε στὰ χέρια μου, μ' ὅλο ποὺ με θάρρηναν οἱ ἀλυσίδες, τοῦ ἔσφιξα λίγο τὸ λακίμ γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του

καὶ κατόπιν τὸν ἔδεσα στὴ θέσι μου καὶ βγήκα.

—Τὸν ἀλυσοδέσατε;... Καὶ τολμάτε νὰ μοῦ τὸ λέτε;

—Σεῖς μὲ ρωτήσατε, κυρία!

Ἡ Λουκρητία χλόμιασε λίγο καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Ἐκάμε κατόπιν μερικά δῆματα μέσα στὸ δωμάτιο.

«Προσοχή! σκέφτηκε ὁ Ραγκαστέν. Νομίζω πῶς εἶνε ἐτοιμὴ νὰ φωνάξῃ τοὺς ὑπηρετές γιὰ νὰ με μαχαιρώσουν...»

Ἡ Λουκρητία ξαναγύρισε ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς κοντὰ του.

—Αὐτὸ ποὺ κάματε εἶνε ὑπέροχο! εἶπε.

—Μὲ κολακεύετε, κυρία...

—Ὅχι! Σὰς θαυμάζω...

—Ἐπείδει τὴ ζωὴ μου, εἶπε ὁ Ραγκαστέν. Λυπάμαι πολὺ γιὰ ὅ,τι ἔγινε...

—Ἀλλά, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ...

—Ποιὸς σὰς κατηγόρησε; διαμαρτυρήθηκε ἡ Λουκρητία. Εἶπα μόνο πῶς σὰς θαυμάζω!

Ὁ Ραγκαστέν ἔρριξε ἓνα πλάγιο βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς Λουκρητίας.

«Διάβολε! σκέφτηκε. Ἡ δηλητηριάστρια γίνεταί τρυφερὴ καὶ περιπαθὴς! Κι' αὐτὸ εἶνε ποὺ με φοβίζει περισσότερο. Ἀν ἀφίσω τὸν ἐαυτὸ μου νὰ κολακευτῇ ἀπὸ τὰ λόγια της, εἶμαι χαμένος!»

Ἡ Λουκρητία κάθισε σ' ἓνα χαμηλὸ ἀνάκλιτρο πλὴν τὸν Ιππότη.

—Κι' αὕτη τὴ νύκτα τὴν ἀγαπάτε; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

—Ὁὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ συζητήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπάντησε ὁ Ιππότης.

—Τὴν ἀγαπᾶτε! ξαναεἶπε ἡ Λουκρητία.

Ὁ ἀδελφός μου μοῦ τὸ εἶπε κι' ἄλλωστε τὸ βλέπω καὶ μόνῃ μου... Τί σημασία ἔχει;... Ἀν τὴν θέλετε, θὰ σὰς τὴν δώσω ἐγώ!

Ὁ Ραγκαστέν τὴν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς τὴν ποθεῖτε αὕτη τὴ γυναίκα; συνέχισε ἡ Λουκρητία. Ὁὰ σὰς τὴν δώσω ἐγώ! Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάμω γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾶ...

Καὶ σ' ἀγαπᾶ, Ραγκαστέν!... Ἀγάπα τὴν, ἀφοῦ τὸ θέλεις!... Ἀλλ' ἀγάπα με καὶ μένα!...

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς δύο ὥρες ποὺ πέρασαμε μαζί, μοῦ ἀνέκεις λίγο. Ὅσο γιὰ μένα, σοῦ ἀνέκω ὀλόκληρη!

—Κυρία...

—Ἀγαπήσέ με, Ραγκαστέν!... Ὁὰ κάμω, ὅ,τι θελήσεις!... Κιδιννεύεις στὴ Ρώμη;... Ἐχω ἓναν ὀχυρὸ πύργο στὴ νῆσο τῆς Κατέρας, ποὺ, ὅπως ἔξερεις, μοῦ ἀνήκει. Κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὲ ζητήσῃ ποτὲ ἐκεῖ!... Ἀν τὸ θέλεις, θὰ σοῦ φέρω τὴ Βεατρίκη σου καὶ θὰ μοιράσῃς τὴν

ἀγάπη σου ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ σὲ μένα...

—Κυρία, τὰ λόγια σας μοῦ προκαλοῦν φρίκη!

—Σὲ πιστεύω, Ραγκαστέν. Καὶ σ' ἀγαπᾶω περισσότερο γι' αὐτό... Νὰ μ' εὐχαριστήσῃ!... Γιατί θὰ ξέρω πῶς θὰ πρέπει νὰ κουραστῶ περισσότερο γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη σου... Ἀλλ' ἴσως δὲν θέλεις νὰ φύγῃς... Μήπως προτιμᾶς νὰ γίνῃς ἓνας δευτέρος Καίσαρ, πιο μεγάλος, πιο δυνατὸς καὶ πιο ἰσχυρὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου;... Πές μὴ μόνον λέξῃ καὶ τρέχω ἀμέσως στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου τοῦ Ἀγγέλου γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω, προτοῦ συνελθῇ.

Ὁ πατέρας μου θὰ με ὑπακούσῃ! Ἀν δὲν τὸ κάμῃ, θὰ τὸν σκοτώσω καὶ θὰ σὲ ἀνακηρύξω Πάπα στὴ θέσι του...

Παραληρούσε, τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα καὶ πόθο...

Ὁ Ραγκαστέν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἀλλ' ἡ Λουκρητία ἔγειρε τὸ κορμὶ τῆς πάνω του, ἐνὼ ταυτοχρόνως ἔσχιζε μὲ τὰ χέρια της τὰ ρούχα τοῦ φοροῦσε.

—Δός μου τὴν ἀγάπη σου! τὸν παρακάλεσε μὲ βραχνὴ φωνή. Δός μου τὴν ἀγάπη σου!

—Κυρία, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν, ἐνὼ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σφιγμένο τῆς, προτιμᾶ τὸ πιο δραστήριο ἀπὸ τὰ δηλητηρία σὰς τὸ πιο καλοκαίσιμον ἀνάμεσα στὰ ἔγχειριδιά σας ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τοῦ κορμιοῦ σας... Ἀφίστε με!... Μοῦ προκαλεῖτε ἀποστροφή, κι' ἀηδία...

—Δός μου τὴν ἀγάπη σου, Ραγκαστέν!

—Ὁὰ προτιμοῦσα νὰ ριξῶ τὴ γλῶσσα μου στὰ σκυλιά παρὰ νὰ προσβάλω μὴ γυναίκα! εἶπε ὁ Ιππότης. Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι γυναίκα... Εἶσαι μὴ μανία, μὴ μέγαιρα, ἓνα ἀνθρωπώμορφο τέρας! Ἐχω τὸ δικαίωμα, λοιπόν, νὰ σὲ προσβάλω καὶ νὰ σὲ μεταχειρισθῶ ὅπως τὶς ὀμοίεις σου...

Λέγοντας αὐτὰ, τὴν ἔσπρωξε βίαια μὲ τὰ χέρια του. Ἡ Λουκρητία συγκρατήθηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ τραπέζιου γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ἐχε γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς.

—Δὲν θέλεις, λοιπόν, νὰ μ' ἀγαπήσῃς; ρώτησε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Κυρία, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν, ποὺ εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τὰ λόγια ποὺ εἶπατε προητέρω σὰς εἶχαν φέρῃ πολὺ κοντὰ στὸ θάνατο...

—Ἀνανδρε!

—Ναί, εἶμαι ἀνανδρος, εἶπε ὁ Ιππότης, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀπαλλάξω τὸ σὺμπαν ἀπὸ σας, ἀφοῦ δὲν σκοτώσω τὸ τέρας, ποὺ μοῦ προτείνει τὴν ἀτιμία καὶ τὸ ἐγκλημα... Σκεφτήκατε, λοιπόν, στὰ σοβαρὰ νὰ σκοτώσετε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν σας, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ ἀκόλαστο πάθος σας;

—Ἀνανδρε! ξαναεἶπε ἡ Λουκρητία. Σὲ εἶχα νομίσῃ γιὰ δυνατὸ ἄντρα... Ἀλλὰ εἶσαι μόνον ἓνας ἀξιοθρήνητος ὑπηρετής, ποὺ δὲν ξέρεις νὰ κάνῃς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σκύβῃς τὴ ράχη σου μπροστὰ στοὺς δυνατοὺς!... Προτιμᾶς, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου τὸ ἔγχειριδίό καὶ τὸ δηλητηριό! Ἀς γίνῃ τὸ θέλημά σου! Ὁὰ τὰ ἔχῃς καὶ τὰ δύο!

Λέγοντας αὐτὰ, ἀνοίξε μὴ μυστικὴ κρύπτη, ποὺ βρισκόταν στὸν τοῖχο καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ ἓνα ἔγχειριδίον. Ἡ λεπίδα του ἦταν δηλητηριασμένη. Κι' ἡ πιο μικρὴ ἀμυχή ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ ἀμέσως τὸ θάνατο.

Ὁ Ραγκαστέν ἔκαμε ἀμέσως μὴ κίνησι πρὸς τὰ πλάγια καὶ πῆγε νὰ ὀχυρωθῇ πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

—Γιατί νὰ μὴ εἰσαι ἓνας ἄντρας; βρυχήθηκε. Ὁὰ σὲ σκοτώωα στὴ στιγμὴ!... Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σκοτώσω μὴ γυναίκα... Ὅχι! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω!

Ἡ Λουκρητία ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι, χτυπώντας το μὲ τὸ πόδι της καὶ κατόπιν ὤρμησε ἐναντίον τοῦ Ιππότου.

Ἀλλ' ὁ Ραγκαστέν περίμενε αὕτη τὴν κίνησι. Καὶ, καθὼς ἡ Λουκρητία ὤρμησε τὸ χέρι της, ἀπλώσε τὰ δικά του καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν καρπὸ.

—Ὁὰ πεθάνῃ! βρυχήθηκε ἡ μανία.

—Προσέξτε μὴν χτυπηθῇτε! τῆς ἀ-

πάντησε ὁ Ραγκαστέν σαρκαστικά. Γιατί αὐτὸ τὸ ἔγχειριδίον εἶνε τὸ ἴδιον ἐπικίνδυνον γιὰ σας ὅσο καὶ γιὰ μένα... Μαζέψετε τὸ πόδι σας πρὸς τὰ μέσα... Νά, τώρα θ' ἀφίσετε αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι νὰ πέσῃ κάτω.

Τὰ δαχτυλά του, σὺν δύο σιδερένιες ἀρπάγες, ἔσφιγγαν τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τῆς.

Ἡ Λουκρητία ἀφίσε ἓνα ὑπόκωφο βογ-γυγτό. Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸ ἔγχειριδίον ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ καρφώθηκε στὸ πάτωμα.

Μὰ ἡ δοῦκισσα δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ὑποχωροῦν εὐκολά. Γονάτισε ἀμέσως κι' ἔκαμε νὰ τὸ ξαναπάρῃ στὰ χέρια της. Ἀλλ' ὁ Ραγκαστέν τὴν παραμέρισε μὲ μὴ ἀπότομη κίνησι κι' ἄρπαξε τὸ δηλητηριασμένο ἔγχειριδίον.

Ἡ Λουκρητία ἔχασε ἀμέσως τὸ χρῶμα τῆς.

—ὦ, Θεέ μου, θὰ με σκοτώσῃ! ψιθύρισε μὲ σδυσμένη φωνή.

Καί, πραγματικά, ὁ Ραγκαστέν τὸ σκέφτηκε γιὰ μὴ στιγμὴ. Ἀλλὰ μετάνοισε ἀμέσως ἐπειτα καὶ τινάχτηκε ὀρθιος.

Κι' ἡ Λουκρητία σκώθηκε ἐπίσης.

—Σὰς χαρίζω τὴ ζωὴ, τῆς εἶπε ψυχρὰ ὁ Ιππότης. Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, χάρισα ἐπίσης τὴ ζωὴ στὸν ἀδελφόν σας...

Ἀλλὰ, κάνοντας αὐτὲς τὶς δύο πράξεις, ἐξάντλησα ὅλη τὴ μεγαλοψυχία μου... Προσέξτε καὶ σεῖς καὶ κείνος νὰ μὴν ξαναπέσετε στὰ χέρια μου. Ὁὰ σὰς ποδοπατήσω σὺν δηλητηριώδη ἔρπετα ποὺ εἰσάστε κι' οἱ δύο!

Ὁρμησε κατόπιν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, κρατώντας τὸ δηλητηριασμένο ἔγχειριδίον στὰ χέρια του.

Ἡ Λουκρητία εἶχε μείνῃ γιὰ μὴ στιγμὴ σὺν ἀποληθωμένη. Εἶδε ἰδὴ τὸ θάνατο ἀπὸ τόσο κοντὰ, ποὺ ἀπορούσε πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ζῇ ἀκόμη. Ἀλλὰ συνήλθε ὁ μέσως κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Βοήθεια, φύλακες! Βοήθεια!... Ἐνας κακοῦργος βρίσκεται μέσα στὰ διαμερίσματά μου!

Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν ἀμέσως ἀπὸ δλα τὰ μέρη τοῦ μεγάρου.

—Βρίσκεται ἀκόμη μέσα στὸ σπίτι! τοὺς φώναξε ἡ Λουκρητία. Φρουρήστε ὅλες τὶς ἐξόδους... Εἶνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὸν δούκα τῆς Γκάντίας...

Θέλησε νὰ δολοφονήσῃ καὶ μένα!...

Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ἔφυγαν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φρουρήσουν τὶς ἐξόδους...

Οἱ ἄλλοι ὤρμησαν μαζί μὲ τὴ Λουκρητία στὰ γειτονικά δωμάτια.

Ὁ Ραγκαστέν τρέχοντας ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο ἔφτασε, τέλος, στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν συμποσίων. Πίσω του ἀκούγονταν οἱ φωναὲς κι' ὁ θόρυβος τῶν δημάτων ἐκείνων ποὺ τὸν καταδίωκαν.

—Μήπως πρόκειται νὰ πεθάνω κι' ἐγώ σ' αὕτη τὴν αἴθουσα; ἀναρωτήθηκε.

Ἐρριξε ἀμέσως μὴ γρήγορη ματιὰ ὀλόγυρα. Καί, ξαφνικά, μὴ φρικαλέα εἰκὼν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θυμήθηκε τὶς σταλαγματιὰς τοῦ αἵματος, ποὺ προχωροῦσαν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης ὡς τὴν ταρατσα.

«Ἡ ὁδὸς τοῦ αἵματος ἴσως γίνῃ ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας!» ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, ὤρμησε πρὸς τὴν ταρατσα.

Κεῖνῃ τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα τοῦ βάθους ἀνοίξε μὲ ὀρμὴ κι' ἡ Λουκρητία μαζί μὲ καμμιὰ δεκαπενταριά φρουροὺς ἐσχύθηκαν μέσα στὴν αἴθουσα.

—Νάτος! φώναξε ἡ δοῦκισσα. Τὸν κρατᾶτε!

Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλ' ὁ Ραγκαστέν κατάφερε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν ταρατσα καί, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ φρουροὶ ὤρμησαν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, δισκέλισε τὰ κάγκελλα καὶ ρίχτηκε μέσα στὰ γκρίζα νερά τοῦ Τίβερι, ποὺ κυλοῦσαν ἀπὸ κάτω.

Ἡ Λουκρητία, βλέποντάς τον νὰ χάνεται ἀπὸ μπροστὰ της, ἀφίσε μὴ διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα λιπόθυμη.

Μὴ ἀγοραπωλησίᾳ ποὺ δὲν ἔγινε

Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ.

Κεῖνῃ τὴ στιγμὴ, ἓνας ἄνθρωπος χτύ-

πησε διακριτικὰ τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτη».

Ὁ Μπαρτολομέο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου, κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρό κι' ἀναγνωρίζοντας τὸν ἐπισκέπτη του, ἔτρεξε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Καλημέρα, ἀγαπητέ μου Εὐφράϊμ, τοῦ εἶπε. Ἦρθες στὴν ὥρα!

—Ἐκεῖνον ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, μουρμούρισε ὁ Ἑβραῖος, εἶνε γιατί μ' ἔκαμε νὰ τρέχω στοὺς δρόμους τέτοια ὥρα, ἀντὶ νὰ ἐκκουράζωμαι στὸ κρεβάτι μου, ὅπως ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

—Εἶχα τὸ λόγο μου, ἀπάντησε ὁ Μπαρτολομέο. Θέλω νὰ σοῦ πουλήσω κάτι πράγματα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μὰς ἰδῇ κανεὶς.

—Σίγουρα θὰ πρόκειται γιὰ καμμιὰ βρωμοδουλειά, εἶπε ὁ Ἑβραῖος.

—Ὁ Μπαρτολομέο δὲν κάνει βρωμοδουλειὰς, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν κυττάει τὸ συμφέρον του.

—Σωστά, εἶπε ὁ Ἑβραῖος. Τί ἔχεις, λοιπόν, νὰ μοῦ πουλήσῃς;

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου πῆρε μὴ βαθεῖα ἀναπνοή.

—Σήμερα θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Ραγκαστέν, εἶπε σιγᾶ.

—Καὶ γι' αὐτὸ μὲ κουβάλησες ἐδῶ αὕτη τὴν ὥρα; τὸν ρώτησε ὁ Ἑβραῖος. Τί δουλειὰ ἔχῃς σὺ κι' ἐγώ μὲ τὸ Ραγκαστέν;

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀπάντησε ὁ Μπαρτολομέο. Ὁ Ραγκαστέν ἔμεινε στὸ πανδοχεῖο μου. Ἐχω ἐδῶ τὸ ἄλογο καὶ τὰ ρούχα του...

—Καὶ λοιπόν;

—Αὐτὰ εἶνε τὰ πράγματα ποὺ θέλω νὰ σοῦ πουλήσω... Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ μὰς ἰδῇ κανεὶς...

Ὁ Ἑβραῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται.

—Ποῦ εἶνε τὸ ἄλογο καὶ τὰ ρούχα; ρώτησε.

—Θὰ σοῦ τὰ δείξω ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Μπαρτολομέο. Σὲ παρακαλῶ, ὅμως, νὰ σημειώσῃς πῶς δὲν πρόκειται νὰ σοῦ πουλήσω ἓνα ἄλογο καὶ μερικά ρούχα, ἀλλὰ τὸ ἄλογο καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ραγκαστέν, ποὺ ἔχει ἀναστατώνει ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τὴ Ρώμη... Καταλαβαίνεις πῶς αὐτὸ καὶ μόνο τριπλασιάζει τοῦλάχιστον τὴν ἀξία τους... Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τ' ἀγοράσῃ μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ μ' αὐτὰ...

—Καὶ γιατί δὲν φροντίζεις νὰ πλουτίσῃς ἐσύ; ρώτησε ὁ Ἑβραῖος μὲ εἰρυνικὸ ὄψος. Ὅπως λές καὶ μόνος σου, θὰ εἶνε εὐκόλῳ νὰ τὰ πουλήσῃς καί, μάλιστα, σὲ μεγάλῃ τιμῇ...

—Νὰ τὰ πουλήσω ἐγώ; φώναξε ὁ Μπαρτολομέο. Τὸ σκέφτεσαι αὐτό, Εὐφράϊμ; Θέλεις νάχω φασαρίες μὲ τὴν ἀστυνομία;

«Αλλά το άλλογο δεν βρισκόταν πιά εκεί».

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε! είπε ο Μπαρτολομέο.

—Ούτε κι' εγώ! πρόσθεσε ο Έβραϊος. —Για τα ρούχα πάει κι' έρχεται, είπε ο ξενοδόχος. «Αλλά το άλλογο;... Ποιός μπορεί να τώκλεψε;...»

Πρόσεξε τότε πώς η πόρτα του σταύλου ήταν ανοιχτή.

—Από δω βγήκε ο κλέφτης, είπε ο Εύφραϊμ.

—Αυτό το βλέπω κι' εγώ, απάντησε ο ξενοδόχος. «Αλλ' από πού μπήκε;... Μόλις πέρασε μέσα, έκλεισα την πόρτα».

Ο Έβραϊος άνασήκωσε τους ώμους.

—Δεν ξέρω, είπε. Δώσε μου τώρα τα χρήματα πίσω...

Το πράγμα ήταν πολύ θλιβερό για τον Μπαρτολομέο. «Αλλά δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά».

Ο Εύφραϊμ έναπληρε τα χρήματά του κι' έφυγε, μουρμουρίζοντας για τη νυχτερινή αυτή περιπλάνηση, που δεν είχε καταλήξει σε τίποτε. «Όσο για τον Μπαρτολομέο, έσπαζε του κάκου το κεφάλι του, για να καταλάβη πώς ρούχα κι' άλλογο είχαν εξαυλωθή με τόσο μυστηριώδη τρόπο».

Συννευμενος

Πέφτοντας στον Τίβερι, ο Ραγκαστέν έκαμε μια μεγάλη βουτιά κι' έπειτα από μερικά μέτρα, έβγαλε για μια στιγμή το κεφάλι του έξω, πήρε μια βαθειά αναπνοή κι' ύστερα το δούσε πάλι κάτω από το νερό.

Έτσι, έφτασε στο μέσον του ποταμού, που ήταν βυθισμένο ολότελα στο σκοτάδι κι' έβγαλε τότε και πάλι το κεφάλι του στην επιφάνεια.

Το μυαλό του λειτουργούσε έντατικά. Τί θάκανε τώρα; Κάθε στιγμή που περνούσε ήταν πολύτιμη. Έπρεπε να πάρη γρήγορα μια απόφαση.

Ο Ραγκαστέν ήταν καλός κολυμβητής. Αλλά τα ρούχα του και το ξίφος του Κάισαρος Βοργία που είχε ζωσθή τον δαίραιναν σε μεγάλο βαθμό. Καταλάβαινε, λοιπόν, ότι δεν θα μπορούσε να πάη πολύ μακριά.

Μια ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του. Το πανδοχείο του «Καλού Σαμαρείτη» δεν βρισκόταν μακριά. Ο Καπιτάν και μια ολοκαίνουργη στολή τον περιέμεναν εκεί. Γιατί δεν θα πήγαινε να τα πάρη; Οι διώκται του θα τον αναζητούσαν, δέβαια, όπουδήποτε άλλου, αλλ' όχι σ' αυτό το μέρος...

Χωρίς να διστάση ούτε στιγμή, άρχιζε τότε να κολυμπάη προς τα εκεί κι' έπειτα από λίγο βρισκόταν στο πίσω μέρος του πανδοχείου.

Το ν' αναρχικήθη στην ταρατσα που έβλεπε στο ποτάμι και να περάση από κει στο δωμάτιό του ήταν γι' αυτόν ένα παιχνίδι.

Όταν έφτασε εκεί, είδε στο άδύνατο φώς της αούλης που έμπαινε από το παραθύρο την καινούργια στολή που είχε αγοράσει πάνω στο κρεβάτι.

—Τόσο το καλύτερο! σκέφτηκε, χωρίς ν' αναρωτηθή για ποιο λόγο βρισκόταν εκεί. Είνε όλα στη θέση τους και δεν χρειάζεται παρά να τη φορέσω...

Άρχισε τότε να πετάη τα ρούχα του και να φοράη εκείνα που βρισκονταν πάνω στο κρεβάτι. Στο τέλος, έσφιξε στη μέση του τη ζώνη με το ξίφος του Κάισαρος Βοργία.

—Και να σκέφτωμαι, ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του, πώς το δικό μου βρίσκεται στα χέρια αυτού του διαβολοκαλόγερου, του δόν Γκασόνιο. Αλλά νομίζω πως δεν βγήκα ζημιωμένος από την ανταλλαγή, πρόσθεσε βλέποντας το μεγάλο διαμάντι και τα ρουμπίνια, που στόλιζαν τη λαβή του ξίφους του μισητού έχθρου του.

Προτού φύγη, έκαμε ένα δέμα τα ρούχα που είχε βγάλει, έβαλε μέσα σ' αυτά την τόκα και τις μπόττες του Κάισαρος και τα πέταξε μέσα στον Τίβερι.

Έπειτα, κάθισε τις σκάλες πατώντας στις άκρες των ποδιών κι' έφτασε ως το σταύλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Ευθυμια στην μιότυπα από ένα ταξείδι

Ασφάλειες και αποζημιώσεις

Τα πάντα ασφαλίζονται στην 'Αμερική. Όχι μονάχα τα κτίρια, τα χρήματα, τα μπιζού, τα ρούχα αλλά και τα μέλη του ανθρώπου. Χέρια, πόδια, αυτιά, μύτη κτλ. Αλλά η συνθεστέρα ασφάλεια είναι, σίγουρα, και η πιο πρωτότυπη: Κατά κανόνα ασφαλίζονται όλα τα... πεζοδρόμια των καταστημάτων. Έτσι αν τυχόν μπαίνοντας ή βγαίνοντας ή περνώντας από ένα κατάστημα σκονάψης στο πεζοδρόμιο και σπάσης το πόδι σου ο καταστηματάρχης αποφεύγει να σου πληρώση την αποζημίωσή και σε παραπέμπει στην ασφαλιστική του εταιρεία.

Το προνοητικό αυτό μέτρο λαμβάνεται κυρίως για το χειμώνα όποτε, με τα χιόνια και τους παγούς, τα πεζοδρόμια γλιστρούν και τα ολισθημάτα είναι συχνότατα και δαπανηρότατα. Γιατί ο κάθε καταστηματάρχης είναι υποχρεωμένος να καθαρίζει το πεζοδρόμιό του απ' τα χιόνια και τους παγούς. Αν, συνεπώς, κανείς γλιστρήσει προστά στο μαγαζί του και σπάση το πόδι του το κατάστημα φέρει όλη την ευθύνη κι' υποχρεώνεται στην καταβολή αποζημιώσεων. Με το να έχη ασφάλισι όμως, το πεζοδρόμιο, απαλλάσσεται από κάθε φασαρία.

—Τί πάθατε, κύριε;

—Τί έπαθα; Έσπασα το πόδι μου!

Θα με αποζημιώσετε!

—Ευχαρίστως, κύριε. Πάρτε τη διευθυνσι του ασφαλιστού μου και αφήστε με ήσυχο!

Δεν έχουν άδικο, λοιπόν, να λένε ότι οι 'Αμερικανοί είναι οι πρακτικώτεροι άνθρωποι του κόσμου.

Αλλά η ασφάλεια δεν περιορίζεται μόνο στα πεζοδρόμια. Όλα τα μεγάλα καταστήματα, με νέντε και δέκα πατώματα, έχουν πολλά ασσανσέρ και σκάλες αυτόματες, που γυρίζουν ολόενα. Βάζεις το πόδι σου, και η σκάλα σε ανεβάζει ή σε κατεβάζει μοναχή της. Παντού, σε όλα αυτά τα σχετικά επικίνδυνα για τους μύες και τους άφρημένους μηχανικά μέσα, υπάρχουν επιγραφές που προειδοποιούν: «Πρόσεχε το δήμα σου».

Η σκηνή σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα καταστήματα της Νέας Υόρκης. Μία φουριόα πελάτης μέσα στο πλήθος, στραβοπατά στην αυτόματη σκάλα, πέφτει, πιάνεται το φουστάνι της στο σημείο ακριβώς που διπλώνει το σκαλοπάτι και σκίζεται. Φασαρία, φωνές:

—Κατάστασις είναι αυτή! Τί σκάλα είναι τούτη!...

Αναστάσις. Ύστερικοί γρυλλισμοί. Συγκέντρωση των αιώνιων και απαραίτητων σε κάτι τέτοιες περιστάσεις περιέργων.

—Τί συμβαίνει;

—Έσχισε η κομμένη το φουστάνι της!

—Είνε τρομερό!

Η κυρία τσιρίζει και διαμαρτύρεται πιδ έντονα.

Έξαφνα παρουσιάζεται ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος. Είνε ο διευθυντής του καταστήματος. Πλησιάζει την κυρία και τη ρωτάει μ' ένδιαφέρον και καλωσύνη:

—Έσπασατε τίποτε, κυρία μου;

—Έσκισα το φουστάνι μου, τσιρίζει η κυρία, και παρ' όλιγο να σπάσω και το πόδι μου. Τί άθλιες σκάλες είναι αυτές που έχετε!

Κι' ο διευθυντής με άφογη ευγένεια:

—Φαντάζεσθε, κυρία μου, ότι φτιάσαμε

ειδικώς τη σκάλα μας για να σκίση το δικό σας το φουστάνι;

—Δεν ξέρω! έξακολουθεί να όρύεται η κυρία. Πώς θα βγώ έξω μ' αυτά τα χάλια;

—Ω, μη στενοχωριέσθε γι' αυτό. Περνάστε να φορέσετε ένα καινούργιο φουστάνι και το κρατάμε απ' την ασφάλειά σας. Η σκάλα μας είναι ασφαλισμένη.

Και ως έκ θαύματος ο θυμός της κυρίας εξατμίζεται στο πύ και φέ.

Κι' επειδή ο λόγος περί ασφαλειών: Κάποιος σκεφθηκε να εκμεταλλευθή αυτήν την ασφαλιστική mania των 'Αμερικανών. Ασφάλισι, λοιπόν, όλα τα πράγματα του σπιτιού του για ποσά μεγάλα κι' άφου πληρώσε λίγους μήνες τ' ασφαλιστρά του, παρουσιάστηκε στην ασφαλιστική εταιρεία και δήλωσε ότι του έκλεψαν ένα δαχτυλίδι αξίας δυο χιλιάδων δολλαρίων.

—Πότε σάς το κλέψαν, κύριε;

—Χτές το βράδυ.

—Για τί ποσόν το είχατε ασφαλίσει;

—Για το ποσόν της αξίας του. Δυο χιλιάδες δολλάρια.

—Θα σάς πληρώσωμε ευχαρίστως το ποσόν, κύριε, αλλά θα κάνουμε προηγουμένως την ανάκρισι μας.

Κινητοποιήσις της αστυνομίας, ανάκρισις κτλ. Το αποτέλεσμα ήταν ν' αποκαλυφθή το ψέμμα κι' ο έξυπνος επιχειρηματίας αντί να εισπράξη τις δυο χιλιάδες δολλάρια βρέθηκε στο φρέσκο. Η περίπτωση, που δεν είναι μοναδική, έξηγει γιατί δεν κάνουν τον έξυπνο οι ασφαλιζόμενοι κατά κλοπής, άπωλείας κτλ. Οποιος κάνει τον έξυπνο σε ζητήματα τέτοια αποδεικνύεται, κατά κανόνα, κουτός με περικεφαλαία. Διότι, άπλουστάτα, οι μπίζνεσμεν, δεν χωρατεύουν όταν πρόκειται για τα ώραια τους δολλάριακια.

Ψωμοτύρι την έχουν την αποζημίωσι οι 'Αμερικανοί. Όποιαδήποτε ζημία προκαλέσης, μικρή ή μεγάλη, θελήτη ή άθελητη θα υποχρεωθείς άμέσως στην πληρωμή αποζημιώσεως. Κι' άμα πληρώσης την αποζημίωσι όλα είναι... ώλ ράιτ! Μάτι να βγάλης, θα έκτιμηθή άμέσως σε δολλάρια.

Μου διηγούντα μία άνάλογη δίκη. Κάποιος από άπροσεξία έβγαλε το μάτι ενός άλλου με την άμπρέλλα του. Ο άπαλίσας το μάτι του υπέβαλε άγωγή και ζητούσε για το χαμένο μάτι του έκато χιλιάδες δολλάρια.

Κύριε δικαστά, διαμαρτυρήθηκε ο όφθαλμοδγάλτης, το ποσόν που ζητά ο κύριος είναι τερατώδες. Αν αυτός ζητά έκато χιλιάδες δολλάρια για το μάτι του, πόσο θα έπρεπε να μου ζητήση η Τζέννι Γιούγκο, αν της το έβγαζα;

Ο δικαστής που ήταν, φαίνεται, έπίσης θαυμαστής της Τζέννι Γιούγκο, άποφάνθηκε:

—Ένα έκατομμύριο δολλάρια!

—Έστω, είπε ο όφθαλμοδγάλτης. Το ένα μάτι της Τζέννης Γιούγκο, μπορεί να αξίζει ένα έκατομμύριο δολλάρια. Αλλά το μάτι του κυρίου ήταν και μυωπικό.

Καταντά άισχροκερδεία να ζητά τόσα χρήματα για ένα χαλασμένο μάτι!...

Δεν ξέρω τελικά πόσο έκτιμήθηκε το χαλασμένο μάτι του ανθρώπου. Πάντως αν πληρώσε έκατο χιλιάδες δολλάρια δεν άποκλείεται καθόλου να του έκανε μήνυσι έπί άισχροκερδεία. 'Αμερική είναι αυτή!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΝ

Μια ματωμένη κάμα!

Τα έγκλημάτα των χασικλήδων και γενικά των παθολογικών τύπων γίνονται συνήθως για το τίποτε. Σκοτώνουν για φύλου πήδημα. Να ένα από τα πιο χαρακτηριστικά έγκλημάτα του είδους αυτού. Πρόκειται για τον Σ. Δουλιτίδη που έσφαξε την γυναίκα του, στις 3 'Ιανουαρίου 1933 στην όδον Φαλασίας 4, στο στίτι του.

Ο Δουλιτίδης ήταν γνωστός στο Γκαζοχώρι για την παλληκαριά του και τα «ζοριλίκια» του. Ήταν έπίσης «καλό ποτήρι» κι' άχώριστος σύντροφος του «Θανάση με το τρύπι κεφάλι», δηλαδή του λουλά. Κάθε βράδυ έπρεπε να κάνει την βόλτα του στους τεκέδες του Γκαζοχωριού, γιατί είχε την ιδιοτροπία να μη βάζη «λιθάνι» στο στίτι του. Εκεί πάνω από το κρεβάτι του, έβλεπε κανείς ένα σωρό εικονίσματα. Γιατί ο Δουλιτίδης τα είχε καλά με τους άγιους, όπως οι περισσότεροι από τους τοξικομανείς που κυλούντα συνήθως από μια παθολογική θρησκοληψία. Ο Δουλιτίδης ήταν ο φόβος κι' ο τρόμος όλου του κόσμου, μα όταν έφτανε στίτι του γινόταν άρνάκι. Η γυναίκα του, μακαρίτισσα τώρα πια, δεν σήκωνε τα ζοριλίκια του και δεν φοβόταν ούτε τις κουμπούρες, ούτε και την άμφιστομη, την κάμα που διαρκώς είχε μαζί του. Οι θυμοί της κυρά Δουλιτίδη ήταν πιο φοβεροί απ' τους δικούς του. Έτσι ζάρωνε ο χασικλής στη γωνία και στα συχνά παραπονιόταν στη συμβία του:

—Καλά ντέ, δεν είπαμε και τίποτα... Μη μάς χαλάς τα «σύνεφα»!

Τα «σύνεφα» ήταν η ευχάριστη νάρκη του χασίς.

Από το πολύ κρασί και το χασίς δεν άργησε να πάθη ο Δουλιτίδης έναν φοβερό κλονισμό των νεύρων του. Και μία μέρα τον έκλεισαν στο ψυχιατρείο. Πέρασε πολλός καιρός ως που να βγί από εκεί μέσα. Όταν, τέλος, γιατρεύθηκε και τράβηξε για το Γκαζοχώρι, περνώοντας από τα γνωστά λημέρια του μπήκε σ' έναν τεκέ, το «φουμάρησε» και γύρισε ζαλισμένος στίτι του.

—Δεν κόβεται... Δεν κόβεται τ' αφιλότιμο!... παραπονέθηκε στη γυναίκα του.

Η κυρά Δουλιτίδη όμως, που είχε κουραστή να τον συντηρή και να τον φροντίζει στο ψυχιατρείο άγριεψε.

—Η θα γίνης άνθρωπος ή θα σου κλείω κατάμουτρα την πόρτα!

του δήλωσε. Ρεζίλι μ' έχεις κάνει στον κόσμο!...

Ορκίστηκε ο Δουλιτίδης να μη βάλη πιά στο στόμα του ούτε κρασί ούτε χασίσι και για να ξεχάση το βίσιό του ρίχτηκε στα χαρτιά. Μ' έναν άλλο φίλο του είχαν άνοιξει ένα μαγαζάκι. Μα ένα βράδυ ο Δουλιτίδης έφαγε όλα τα «κεφάλαια» τους στα χαρτιά και γύρισε άδέκαρος στο στίτι.

—Γυναίκα... τέρμα! δήλωσε. Πάει η έπιχείρησι!... Ξεσκονίστηκε!...

—Τί θέλεις να πής; τον ρώτησε εκείνη. Για πιά έπιχείρησι μού μιλάς;...

—Έβαλα λουκέτο στο μαγαζί. Δεν μ' άφηνες στο ποτήρι και στο λουλά μου. Τώρα μού τα έφαγε η ντάμα, η παιγνιδιάρα κι' η τρελλή!

—Έχασες τα λεφτά σου;

—Μέχρι πεντάρα!...

—Δεν έχεις πιά μαγαζί;

—Σου το είπα, βρέ γυναίκα, ήρθα τέρτσος!

Ο Δουλιτίδης είχε κάνει φαίνεται τις «τούρες» του, ήταν χασισωμένος και είχε κέφι γι' άστεία. Μα η κυρά Δουλιτίδη έγινε θηρίο άημέρο. Χύμηξε άπάνω του να τον ξεσχίση:

—Πέσε να κοιμηθής και μη με βάζης σε πειρασμό, φώναζε έκείνος.

—Να κοιμηθώ; Πώς να μού πάη ύπνος με το κακό που κανείς; Είσις ένας άχαίρετος, ένας άκαμάτης!...

—Ούφ, γυναίκα, είσαι άνυπόφορη! Θα μ' άφίσης στη στενοχωρία μου; Καμάρισε και πλάγιασε να κοιμηθής, σου είπα, διάβολε!

Μα η γυναίκα του αντί να ήρεμήση εξαγριώθηκε πιο πολύ και τον έβριζε. Ο Δουλιτίδης φούντωσε. Πάνω από το κρεβάτι, κοντά στα εικονίσματα, κρέμονταν η κάμα του.

Την άρπαξε, χτύπησε με δύναμη τη σύζυγό του στο μηρό και της έκωψε την άρθρωση. Το αίμα πετάχτηκε στο πρόσωπό του, στα χέρια του και πλημμύρισε το κρεβάτι.

Η γυναίκα του έβαλε τις φωνές:

—Μ' έφαγες κακούργε! Βοήθεια!

Μά, έπειτα από λίγες στιγμές, έχασε τις αισθήσεις της. Ο Δουλιτίδης δεν είχε καλά-καλά συνείδησι της πράξεώς του. Πλύθηκε, έλλαξε ρούχα, βγήκε από το στίτι του και πήγε να κοιμηθί σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο. Μα δεν τον έπαινε ο ύπνος.

Όλη τη νύχτα βασανίζονταν φρικτά. Το πρωί βγαίνοντας στο δρόμο άρχισε να γυρίζει έδω κι' εκεί. «Εμοιάζε σαν χαμένος, είχε χάσει κυριολεκτικώς τα νέρα του. Το μεσημέρι άκουσε τους έφημεριδοπάτες να φωνάζουν πως έγινε ένα φοβερό έγκλημα στο Γκαζοχώρι. Άγόρασε μία έφημερίδα και διάβασε πως είχαν βρή το πτώμα της γυναίκας του, βουτηγμένο στο αίμα της κι' ότι τον αναζητούσε η αστυνομία. Δίχως καθόλου να διστάση πιά τράβηξε για το Γημια:

—Ρε καλόπαιδα, είπε στο σκόπό, είνε άπάνω κανείς άνωτερος;

Ο σκοπός τον παρέπεμψε στον άξιωματικό της υπηρεσίας. Ο Δουλιτίδης μπήκε ήρεμος στο γραφείο:

—Διάβασα πως με ζητάτε, είπε. Είμαι... εγώ που σκότωσα τη γυναίκα μου! Μα δεν ήθελα να τη σκοτώσω. Έτσι της ήταν γραφό.

Έγώ πήρα το μαχαίρι, το έκανα βόλτα στον άέρα για να την τρομάξω, γιατί με είχε φάει με την γκρίνια της, κι' έκείνη έπεσε άπάνω μου και κόπηκε!... Κόττα, μαρέ, τί είνε ο άνθρωπος! Πέθανε άπο μία γρατζουνιά!...

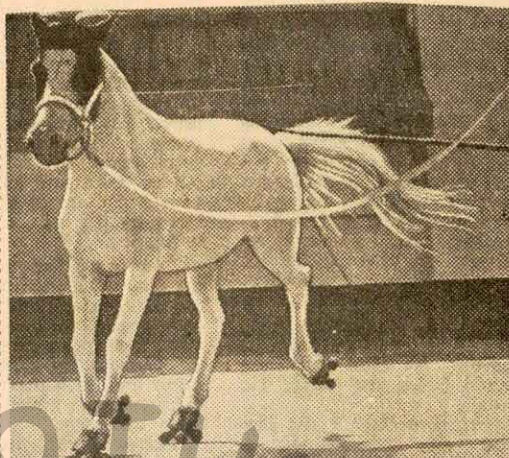
Ο Δουλιτίδης, κλείστηκε στις φυλακές, και το μαχαίρι του φυλάγεται στο Μουσείο του Αίματος και του θανάτου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

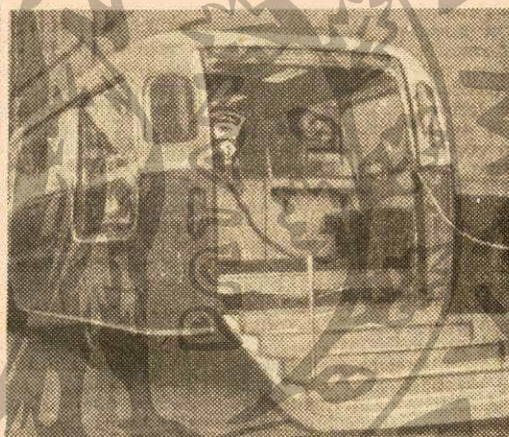
ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΝΤΟΥΛΑΠΑ

Μια Άγγλίδα νοικοκυρά έφτιαξε την πολυσύνθετη αυτή παιδική ντουλάπα που είναι συγχρόνως μικρή γκαρνταρόμπα, τουαλέττα και... κρεβάτι! Κάτω από την τουαλέττα υπάρχει ένα διπλό παιδικό κρεβάτακι. Έπάνω δε από την ντουλάπα υπάρχει άλλο ένα κρεβάτι, όπου φτάνει το παιδί ανεβαίνοντας μια σκάλα. Η πρακτική αυτή ντουλάπα είναι κατάλληλη για τις οικογένειες που έχουν ένα μικρό διαμέρισμα.

ΑΛΟΓΟ ΜΕ ΠΑΤΙΝΙΑ

Το άλλογο αυτό είναι ο «Τζιούμπι» και ανήκει σ' έναν 'Αμερικανό κτηνοτρόφο που είχε την όποιονή να το μάθι να τρέχη με πατινία. Για να έπιτυχ το μοναδικό αυτό κατορθώμα, ο κτηνοτρόφος χρειάστηκε τριών χρόνων ανεάναντη έπιμονή και ύπαιρη. Σήμερα του προσφέρονται, για το άλλογό του, τεράστια ποσά από διάφορα ταιρικά, αλλ' δεν έννοει με κανένα τρόπο ν' άποχωρήσι τον «Τζιούμπι» του.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

Μια μεγάλη έλεετική έπιχείρησις τροφοιών για να διευκολύνη τους πελάτες της καθιέρωσε ένα πρωτότυπο και έξυπνoτικό σύστημα πρατηρίων έπί αυτοκινήτων. Ση φωτογραφία μας ένα απ' τα αυτοκίνητα - παντοπωλεία της έπιχείρησεως.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΓΕΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΠΡΟΒΛΕΠΟΥΝ ΤΗ ΣΤΗΘΑΓΧΗ

Μια νέα μέθοδος εξέτασης του αίματος

Όσοι τώρα, οι γιατροί ήταν ανίκανοι να προβλέψουν τις προσβολές της στεφανιαίας αρτηρίας, τη σοβαρότερη δηλαδή και πιο διαδεδομένη καρδιακή πάθηση. Η αρώσωση αυτή έφτανε ύπουλα κι' άρρα, δίχως να φανερώνη κανένα σημάδι την προσέγγισή της. Κι' όταν έκδηλωνόταν εαφνικά, μ' ένα διαπεραστικό πόνο, ήταν πιά πολύ αργά...

Υπάρχουν κι' άλλες αιτίες των καρδιακών διαταραχών, όπως οι όξεις ρευματισμοί, ή αρτηριακή υπέρταση κι' οι κληρονομικές δυσπλασίες. Η προσβολή όμως της στεφανιαίας αρτηρίας, ή γνωστή με το όνομα «στηθάγχη», είναι η πιο θανατηφόρος, ιδίως για άτομα άνω των 45 ετών, κι' αποτελεί πιθανότατα την πραγματική αιτία πολλών θανάτων που αποδίδονται σ' άλλους λόγους.

Τώρα όμως ο Αμερικανός δόκτωρ Τζων Γκόφμαν επινόησε μια νέα μέθοδο εξέτασης, με την οποία ανακαλύπτει εγκαίρως τα πρώτα συμπτώματα της σκληρότητας των αρτηριών — της παθολογικής δηλαδή επεξεργασίας που προκαλεί τη στηθάγχη, τις αποπληξίες κι' άλλες καρδιακές και κυκλοφοριακές παθήσεις.

Με τον απλό αυτό τρόπο, θα μπορεί ο κάθε γιατρός να αποφανεί αν ένας άνθρωπος κινδυνεύει ή όχι απ' αυτές τις ασθένειες.

Αν το αποτέλεσμα της εξέτασης είναι αρνητικό, δεν υπάρχει τέτοιος φόδος. Αν είναι θετικό, δεν έπεται ότι ο άνθρωπος αυτός θα πάθη όπως δήποτε απ' την καρδιά του. Έχει όμως πιθανότητες να πάθη, και γι' αυτό είναι φοβερό να υποβληθεί σε μια ώριστη μέν δαίτα, ώστε ν' απομακρύνει τον κίνδυνο.

Πριν από 2 χρόνια, ο δόκτωρ Γκόφμαν προσπαθούσε να δει τι προκαλεί τη σκληρότητα των αρτηριών. Η ηλικία παίζει, βεβαίως, σημαντικό ρόλο. Όπως αποδείχθηκε όμως με νεώτερες έρευνες, η κυρία άφορη είναι η «χοληστερόλη», μια άσπρη ουσία, σαν κερί που παράγεται απ' το ήπαρ και υπάσχει επίσης σε ώριστες τροφές (ιδίως τα μυαλά, τον κρόκο του αυγού και τα ζωικά λίπη). Η ουσία αυτή, ενωμένη με ώριστες πρωτεΐνες, τις «λιποπρωτεΐνες», μεταφέρεται απ' το αίμα στα διάφορα μέρη του σώματος, για ν' απορροφηθεί απ' τους ιστούς.

Κάποτε ωστόσο η χοληστερόλη εισχωρεί στα τοιχώματα των αρτηριών και σχηματίζει μικρούς όγκους, που μεγαλώνουν σιγά-σιγά και στενεύουν τα αίμοφώρα άγγεϊα. Αυτή η κατάσταση λέγεται αθηροσκλήρωση, και μπορεί να οδηγήσει στη στηθάγχη.

Ο Γκόφμαν λοιπόν σκέφθηκε ότι μπορεί να φέιλεται σε κάποια άλλοι οι τιμές λιποπρωτεΐ-

νων, που δεν είναι πιά ικανές να συγκρατήσουν τη χοληστερόλη και την αφήνουν να κατακαθίσει μέσα στις αρτηρίες.

Για να δειβιωθεί, μεταχειρίστηκε μια ειδική φυγοκεντρική συσκευή με την άπτευτη ταχύτητα των 4.000.000 στρώων στο λεπτό. Το μηχανήμα αυτό είχε δλόνωρη τον ένα άτσαλένιο θώρακα πάχους 5 πόντων, για να μη συμβούν δυστυχήματα σε περίπτωση που θάσπαζε. Ο Γκόφμαν υπέβαλε σε φυγοκέντρωση επί 2 ώρες δείγματα ορού αίματος (του διαγούσε κιτρινωπού υγρού που απομένει αφού αφαιρεθούν τα ερυθρά αίμοσφαίρια). Είδε λοιπόν ότι το υγρό χωρίστηκε έτσι σε διάφορα στρώματα πρωτεϊνών.

Ένα απ' τα στρώματα αυτά δεν χωριζόταν απ' τα άλλα με μια ευθεία γραμμή. Η γραμμή διαχωρισμού του ήταν ανώμαλη, σαν όδοντωτή. Λεπτομερέστερες έρευνες απέδειξαν ότι η διαχωριστική αυτή γραμμή αποτελείται από μια μικρή ουσία, αλλά από πολλές, κι' ότι μια απ' αυτές είχε πιθανότατα σχέση με την αθηροσκληρωτική.

Υστερα ο Γκόφμαν πήρε αίμα από 100 καρδιακών, νέους κι' ηλικιωμένους που έπασχαν από στηθάγχη όπως έδειχναν τα ηλεκτροκαρδιογραφήματα. Σ' όλα λοιπόν αυτά τα δείγματα υπήρχε η μυστηριώδης κι' ελαττωματική ουσία, ή αλλιώς μνη πρωτεΐνη.

Προχωρώντας στις έρευνές τους, ο Γκόφμαν κι' οι βοηθοί του εξέτασαν έν δλώ 8.000 δείγματα αίματος, από διαφόρους ανθρώπους φαινομενικά υγιείς.

Και βρήκαν σε αρκετά την ανεπιθύμητη πρωτεΐνη, που έδειχνε ότι θα πάθαιναν αργότερα στηθάγχη, ίσως μετά 10 ή 20 χρόνια. Έτσι, υπόδεσαν να ξεχωρίσουν τους υποψηφίους για την ασθένεια αυτή.

«Πάνω απ' τα 40 χρόνια — λέει ο δόκτωρ Γκόφμαν — παρατηρείται αύξηση της επικίνδυνης ουσίας, σε άντρες και γυναίκες. Τη συναντά τότε κανείς στα μισά περίπου άτομα».

Τέλος, ο Γκόφμαν ζήτησε να εξακριβώσει αν η ελαττωματική πρωτεΐνη μπορεί να λείπει απ' το αίμα με κάποιο τρόπο. Δι-άλεξε λοιπόν 20 άτομα, που είχαν στο αίμα τους αυτή την ουσία. Και τα υπέβαλε σε ειδική δαίτα, με τροφές θρεπτικές αλλά δίχως χοληστερόλη. Κάθε τόσο, έπαιρνε δείγματα απ' το αίμα τους και τα εξέταζε. Σε 2—4 βδομάδες λοιπόν, η επικίνδυνη ουσία είχε ελαττωθεί ή είχε λείψει τελείως στα 17 απ' τα 20 άτομα.

Οι έρευνες αυτές έχουν τεραστίαι επιστημονική σημασία. Δεν σημαίνουν όμως ότι κάθε άνθρωπος πρέπει ν' αποκλείσει απ' τη δαίτα του όλες τροφές περιέχουσες χοληστερόλη. Τα αποτελέσματά τους ενδιαφέρουν

μόνον ώρισμένα άτομα, που έχουν προδιάθεση προς την αθηροσκληρωτική — είτε γιατί οι αρτηρίες τους είναι από κληρονομικότητα ευπαθέστερες, είτε γιατί δεν γίνονται κανονικά ή καύσις της χοληστερόλης στον οργανισμό τους. Οι άνθρωποι αυτοί θα μπορούν στο εξής να πληροφορηθούν εγκαίρως την προδιάθεσή τους, με τη νέα μέθοδο εξέτασης, και ν' ακολουθούν κατάλληλη δαίτα για ν' αποφυγούν τη στηθάγχη.

Στο μεταξύ ο δόκτωρ Γκόφμαν συνεχίζει τις δύσκολες και απαιτητικές έρευνές του, για να καταλήξει σε απολύτως βεβαιωτικά συμπεράσματα.

Γιατί σπάζουν οι τριχές

Όρισμένες εσωτερικές μεταβολές του χημισμού του σώματος, αποτέλεσμα ασθενειών, όπως π.χ. η ινφλουέντζα ή η πλευρίτις, προκαλούν περιέργες συνέπειες στις τριχές που μαλλιών και στα νύχια. Μια απ' αυτές τις παθολογικές καταστάσεις είναι η λεγομένη «αδυναμία τριχορρηξίας». Σχηματίζονται τότε στα μαλλιά μικροί κόμποι, και με το χτένισμα ή και την άλλη μετακίνηση του κεφαλιού πάνω στο μαξιλάρι, σπάζουν οι τριχές στα σημεία αυτά.

Οι επιτυχίες της χλωρομυκητίνης

Η χλωρομυκητίνη, ένα απ' τα σπουδαιότερα νέα αντιβιοτικά φάρμακα, αποδείχθηκε αποτελεσματική κατά της «ατύπου» πνευμονίας (που προκαλείται από ιόν) κι' άλλων παθήσεων των πνευμόνων και του λαιμού. Φέρνει την ενέργειά της, σε τέτοιες περιπτώσεις, μέσα σε 48 ώρες απ' τη χορήγησή της. Αποδείχθηκε εξ' άλλου το αποτελεσματικότερο φάρμακο κατά του τύφου.

Το καλλίτερο άνδελονοσικό

Χιλιάδες Αμερικανοί φυλακισμένοι βρέθηκαν να μολυνθούν με

έλονοσία, για να δοκιμασθούν ύστερα πάνω τους περισσότερα από 15.000 φάρμακα. Η «επιμυκητίνη», συνδυασμένη με κινίνη, αποδείχθηκε τέσσερες φορές αποτελεσματικώτατη απ' όλα τα δοκιμασθέντα. Φαίνεται επίσης πως είναι λιγότερο τοξική απ' τα άλλα άνδελονοσικά φάρμακα, έφόσον ο οργανισμός άντεχει ακόμη και σε δεκαπλάσια δόσι απ' την απαιτούμενη για θεραπεία.

Κατά των άμοιβάδων

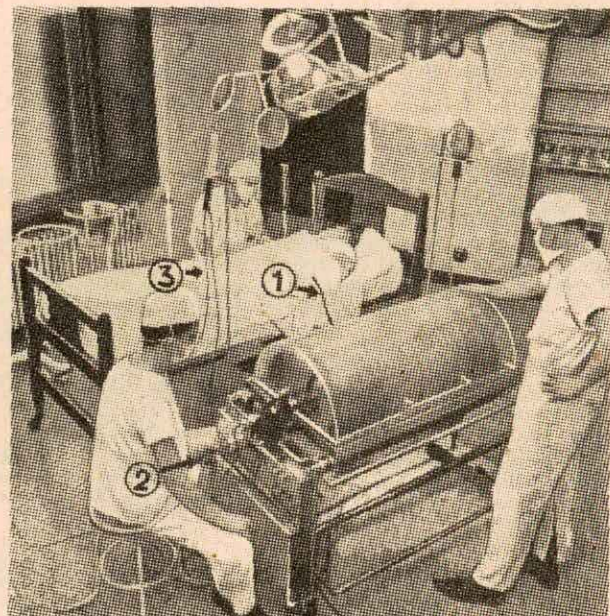
Η άμοιβαδική δυσεντερία είναι μια απ' τις πιο δυσκολοθεραπεύτες ασθένειες. Οι μελέτες που έγιναν σε τέσσερα άμερικανικά νοσοκομεία, με τρία νέα αντιβιοτικά φάρμακα, την τετραμυκητίνη, τη χρυσομυκητίνη και τη δικακινίνη, απέδειξαν ότι το πρώτο απ' αυτά δίνει τα καλύτερα αποτελέσματα. Πράγματι, 6 μήνες μετά τη διακοπή της θεραπείας με τετραμυκητίνη, διαπιστώθηκε ότι εξακολουθούσαν να μην υπάρχουν άμοιβάδες στα κόπρανα.

Για τόν χαρκίνο του προστάτου

Για να ζήσουν περισσότερα χρόνια και δίχως να υποφέρουν όσοι άντρες πάσχουν από καρκίνο του προστάτου, μπορούν να υποβληθούν σε ευνουχισμό κι' ύστερα σε θεραπεία με θηλυκές ορμόνες. Η μέθοδος αυτή εφαρμόστηκε σε 2.000 περιπτώσεις, μέσα στα τελευταία 9 χρόνια. Φυσικά, όσο ενωρίτερα εφαρμοσθεί η θεραπεία, τόσο καλύτερα αποτελέσματα φέρνει.

Λιγαστεύει τον ιδρώτα

Η υπερβρωσία των χεριών, των ποδιών, των μασχαλών, κλπ., μπορεί να καταπολεμηθεί με «μπαντίνη», ένα νέο φάρμακο που χρησιμοποιείται κατά του έλκους του στομάχου. Η λεπτομέρεια αυτή ανακαλύφθηκε τυχαίως. Από 144 δηλαδή έλκοσθεσίς, στους οποίους χορηγήτο «μπαντίνη», αρκετοί παραπονέθηκαν ότι στέγνωσαν υπερβολικά τα χέρια τους. Η παρατήρηση αυτή ώδηγησε τους γιατρούς στην εξακρίβωση ότι το φάρμακο λιγαστεύει την εφίδρωση.

ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΦΡΟΥΣ

Ο τελειοποιημένος αυτός τύπος «τεχνητού νεφρού» χρησιμοποιείται στο Νοσοκομείο Μπελντ της Ν. Υόρκης. Πάιρντ το αίμα από μια αρτηρία του άρρώστου και το διοχετεύει μέσ' από ένα σωλήνα από σελλοφάν, μήκους 40 μέτρων, εγκατεστημένων μέσα σ' ένα τύμπανο γεμάτο με ειδική χημική διάλυση. Οι ακαθαρσίες του αίματος περνούν απ' τα λεπτά τοιχώματα του σωλήνα κι' απορροφώνται απ' τη διάλυση. Έπειτα το αίμα ξαναγυρίζει καθαρό στο σώμα του άρρώστου. Η συσκευή αυτή χρησιμοποιείται για την αναπλήρωση των νεφρών επί ώριμο χροικό διάστημα, π.χ. κατά τη διάρκεια μιας εγχειρήσεως.

Το γάλα δεν πρέπει ΝΑ ΛΕΙΠΗ

Περιέχει ένα άγνωστο κι' απαραίτητο συστατικό

Χιλιάδες ένηλικοι φρονούν ότι το γάλα είναι τροφή κατάλληλη μόνο για τα παιδιά, και το έχουν αποκλείσει απ' τη δαίτα τους. Όλοι αυτοί λοιπόν στερούν τον οργανισμό τους από ένα πολύτιμο θρεπτικό συστατικό — μια άγνωστη χημική ουσία, απαραίτητη για την κανονική διατήρηση του σώματος σε κάθε ηλικία.

Η σπουδαία αυτή ανακάλυψη είναι το αποτέλεσμα μιας σειράς συγκριτικών πειράματων που έγιναν πάνω σε βρέφη ηλικίας από 3½ μέχρι 40 μηνών. Έντεκα απ' τα παιδιά αυτά υπεβλήθησαν στην κανονική δαίτα, με γάλα και μερικά πρόσθετα θρεπτικά στοιχεία, κι' άλλα τόσα σε δαίτα τεχνητή με όλες τις γνωστές αναγκαίες θρεπτικές ουσίες εκτός από γάλα. Τα πειράματα έγιναν από 5 γιατρούς του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης.

Τα 11 παιδιά της δεύτερας ομάδας διατρέφονταν με πρωτεΐνες, άλατα, σάκχαρα και λιπαρές ουσίες απολύτως γνωστές χημικής συνθέσεως, καθώς και με τις απαιτούμενες ποσότητες βιταμινών. (Αυτό το θρεπτικό μίγμα δίδεται και στα πειραματόζωα, όταν οι έπιστήμονες μελετούν διάφορα διατροφικά προβλήματα).

Τα παιδιά δέχθηκαν ευχαρίστως αυτή τη δαίτα. Έπειτα από λίγο καιρό όμως έπαψαν ν' αναπτύσσονται κανονικά. Με την προσθήκη μαγιάς της μύρας στη δαίτα τους, καλύτερα κάπως ή κατάσταση. Το βάρος τους όμως αυξήθηκε απότομα, όταν άρχισαν να διατρέφονται με γάλα.

Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση ενός βρέφους 3 μηνών: Στις 100 πρώτες μέρες της τεχνητής διαίτης, μεγάλωσε κανονικά το βάρος του. Υστερα, αφού έμεινε στάσιμο επί 80 ημέρες, άρχισε να ελαττώνεται. Όταν όμως υπεβλήθη στην κανονική δαίτα με γάλα, η ανάπτυξη του ξανάγινε φυσιολογική.

Οι έπιστήμονες δεδαιώθηκαν μ' αυτά τα πειράματα ότι το γάλα περιέχει κάποιο συστατικό απαραίτητο για την αύξηση του σώματος. Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη η φύσις αυτής της ουσίας. Φαίνεται όμως ότι είναι η ίδια μ' εκείνη που έχει ονομασθεί απ' τους βιολόγους «παράγων ζωικής πρωτεΐνης» και που αποδείχθηκε αναγκαία για την κανονική ανάπτυξη των ζώων. Η τελευταία αυτή ουσία περιέχεται στο κρέας, το ψάρι, τ' αυγά, το γάλα και τα γαλακτοκομικά και στη μαγιά της μύρας. Στα χορτορικά και τα σιτηρά υπάρχουν ελάχιστες ποσότητες της.

Τελευταίως εξακριβώθηκε ότι ο «παράγων ζωικής πρωτεΐνης» περιέχει βιταμίνη Β—12 (αυτήν που χρησιμοποιείται τώρα για τη θεραπεία της κακοήθους αναιμίας). Φαίνεται όμως ότι έχει κι' άλλα άγνωστα συστατικά.

Σχολιάζοντας τα πειράματα των γιατρών του Πανεπιστημίου της Ν. Υόρκης, που αναφέραμε πιο πάνω, ο καθηγητής Τσάρλ Κίνγκ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, έπιστημονικός διευθυντής του άμερικανικού Ιδρύματος Διατροφής, είπε τα εξής:

«Οι έρευνες αυτές δείχνουν πόσο σπουδαία είναι μια ισορροπημένη δαίτα από γάλα, δημητριακά, κρέας, αυγά, χορτορικά και φρούτα. Προκειμένου για το γάλα, εξέτασθηκε χωριστά το γυναικείο γάλα, το αγελαδινό και το κατσικίσιο, από της πλευράς των 274 θρεπτικών συστατικών που περιέχουν.

»Η παλιά αντίληψη ότι τα βρέφη πρέπει να διατρέφονται μόνο με γάλα, οι ένηλικοι με ψωμί ή κρέας, αποδείχθηκε λανθασμένη και προς τις δυο κατευθύνσεις: Απ' την κούνια δηλαδή ως τα γηρατειά του, ο άνθρωπος χρειάζεται μια πλήρη και ισορροπημένη δαίτα. Το γάλα δεν επιτρέπεται να λείπει απ' τους ένηλικους, ενώ εξ' άλλου η δαίτα των βρεφών πρέπει απαραίτητα να περιέχει και κρέας, κρόκο αυγού, δημητριακά και χυμούς φρούτων.

»Άλλα πειράματα και παρατηρήσεις που έγιναν στη Μασσαχουσέτη, απέδειξαν ότι και ο τρόπος διατροφής της μητέρας παίζει σπουδαίο ρόλο για την υγεία του παιδιού που θηλάζει. Πρέπει δηλαδή να συμπεριλαμβάνονται στη δαίτα της κρέας, γάλα κι' άλλες τροφές πλούσιες σε «παράγοντα ζωικής πρωτεΐνης», για να παρέχει γάλα άριστης ποιότητας στο παιδί της.

Το γενικό συμπέρασμα λοιπόν όλων των επιστημονικών εργασιών είναι ότι το γάλα αποτελεί μια φυσική τροφή αναγκαία για κάθε ηλικία.

Πώς να τρώτε τις πατάτες

Ξέρετε ότι οι θρασυμένες πατάτες, κι' αν ακόμη διατηρηθούν σε ψυγείο, χάνουν τα 30—50% των βιταμινών τους μέσα σε 24 ώρες; Αυτό αποδείχθηκε με πειράματα επιστημονικά πειράματα. Αν η δαίτα αποβληθεί με πρόσθετα επιστημονικά πειράματα, αν η δαίτα πλούσιες σε βιταμίνες C, όπως τα πράσινα λαχανικά, τα πορτοκάλια, τα λεμόνια, κλπ., δεν έχει πρακτική σημασία αυτή η εξαίρεση των βιταμινών που περιέχουν οι πατάτες. Όταν όμως δεν υπάρχουν άφθονες τέτοιες βιταμίνες, πρέπει τουλάχιστον να διασώζονται όσο το δυνατόν οι περιεχόμενες στις πατάτες. Η απώλεια τους περιορίζεται σημαντικά, αν οι πατάτες δεν ξεφλουδίζονται, αλλά βράζονται και τρώγονται άμεσως.

Γενικώς, οι πατάτες θεωρούνται απ' τους διατροφολόγους μια πολύτιμη και οικονομική τροφή, με πολλές θρεπτικές ουσίες. Υπολογίζεται δε ότι παρέχουν κατά μέσον όρον τα 11% των βιταμινών της ημερησίας διατροφής μας.

Οι βλάβες της σπονδυλικής στήλης

Όταν η σπονδυλική στήλη παθιά βλάβες που προκαλούν παραλυσία του κάτω μέρους του σώματος, φαίνεται ότι επηρεάζεται συγχρόνως κι' η παραγωγή ορμονών απ' τους γεννητικούς αδένες. Γι' αυτό, σε άντρες που έπαθαν παραλυσία, παρατηρήθηκε υπερβολική ανάπτυξη των μαστών.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

—'Αρτέμη, τί να πω της γυναίκας σου;...

—Βρήθεια, μαμάκα, με σκοτώνει!...

Μια προνοητική νοπέλλα...

Τό γραμμα της μητέρας

ΕΙΧΕ περάσει άκρι-
θώς ένας χρόνος
άπ' την ημέρα του θανάτου της
κόμησης ν' Άλμπέρ. Τά δυό παι-
διά της, ο Ρισάρ κι' η Λιζέτ, βρίσκονταν
σήμερα στην παλιά οικογενειακή τους έ-
παυλ, που δεν την είχαν επισκεφθή κα-
θόλου όλο τον τελευταίο χρόνο. 'Η μητέ-
ρα τους είχε εγκατασταθή εκεί άμέσως
μετά τόν θάνατο του συζύγου της, και τά
δυό αδελφία είχαν περάσει όλα σχεδόν
τά παιδικά και νεανικά τους χρόνια στην
παλιά αυτή έπαυλ. Δεν έμοιαζαν διόλου
μεταξύ τους ο Ρισάρ κι' η Λιζέτ.
Ο πρώτος ήταν ψηλός, ξανθός, σο-
βαρός κι' όνειροπόλος. 'Η δεύτερη
μελαχροινή, μικροκαμωμένη, γελα-
στή και φλύαρη. 'Ωστόσο σήμερα
φαινόταν ταραγμένη η Λιζέτ.
—Τί έχεις; τή ρώτησε ο άδελ-
φός της.
—Φοβάμαι!... άπάντησε εκείνη.
Τό γραμμα της μητέρας με κάνει
ν' ανησυχώ, δίχως νά ξέρω γιατί...
Θά τ' άνοιξουμε άφού φάμε;
—Ναί, αλλά νά μή σέ πιάσουν
τά κλάματα, γιατί δεν θά μπορώ
νά σε παρηγορήσω!
Σώπασαν κι' οι δυό. 'Η Λιζέτ
άρχισε ν' άναπολή τις θλιβερές ή-
μέρες του θανάτου της μητέρας
τους, τις πένθιμες διατυπώσεις
τους, τόν άνοιγμα της διαθήκης της,
πού τους μοίραζε την περιουσία
της... Μαζί με τή διαθήκη, ύπήρχε
κι' ένας κλειστός φάκελλος με την έπι-
γραφή: «Στά παιδιά μου. Νά τόν άνοι-
ξουν ένα χρόνο μετά τόν θάνατό μου».
—Είν' αλήθεια, Ρισάρ, ότι άρραβωνι-
άστηκες; ρώτησε ξαφνικά η Λιζέτ.
—'Α, τόχεις μάθει και σύ;... Ναί, είχα άρρα-
βωνιαστή, άπό χτές όμως διέκοψα όριστικά κά-
θε σχέση με την μνηστή μου... Έσ' πώς τά πάς
με τόν Πάολ;
—'Ω, μή μου μιλάς γι' αυτόν! Δεν θέλω πι-
νά νά τόν ξέρω!... Ξέρεις τί έκανε; Πήγε στό συ-
μβαίοντάς μας νά ρωτήσει πώς προίκα έχω!
—Μά αυτό είν' άπίστευτη προστυχιά!
'Η κοπέλλα δεν άπάντησε, αλλά τά μάτια της γέμισαν
δάκρυα. 'Ο Ρισάρ την κύτταζε προσεκτικά και κατάλαβε
άπ' την έκφρασή της ότι είχε πάψει ν' αγαπάη τόν Πάολ
κι' ότι δεν θά τόν συγχωρούσε ποτέ...
Μετά τό φαγητό, ο Ρισάρ είπε στην αδελφή του:
—Έφτασε ή ώρα!...
'Η Λιζέτ έβγαλε τό φάκελλο άπ' τό παλιό γραφείο
της μητέρας τους και τόν άνοιξε με ταραχή. 'Ο Ρισάρ
είχε κολλήσει τό πρόσωπό του στό τζάμι και κύτταζε
τό πάρκο...
«Αγαπητά μου παιδιά, — άρχισε νά διαβάξη η Λι-
ζέτ. Πέρασε ένας χρόνος... Όλα περνούν στην ηλικία
σας, κι' ή ζωή σας είνε τόσο γεμάτη άπρόοπτα, ώστε
τίποτε δεν μπορεί νά σας προκαλέση μεγάλη έκπληξη ή
δυνατό πόνο... Πρέπει, τώρα, παιδιά μου, νά σας έξο-
μολογήθω ένα μυστικό, πού ή συνείδησί μου δεν μου έ-
πιτρέπει νά τό πάρω μαζί μου στόν τάφο... Πρέπει
νά μάθετε την αλήθεια! Ποιός ξέρει πόσα καλά μπορέϊ
νά προκύψουν άπ' αυτό...
»Θυμάσαι, Ρισάρ μου, πόσο σ' αγαπούσαμε, έγω κι'
ο πατέρας σου. Κι' όμως, θησαυρέ μου, δεν ήσαν δικό
μας παιδιά!... Άφού επί 10 χρόνια δεν άποκτήσαμε παι-
διά, θελήσαμε νά υιοθετήσουμε ένα όρφανό. Πραγματικά,
σε πήραμε κοντά μας και σου προσφέραμε τή λατρεία
μας... Δυό χρόνια άργότερα, ήρθε ξαφνικά στόν κόσμο
ή αδελφή σου, η Λιζέτ. Σάς μεγαλώσαμε σαν πρηνή-
ματα αδελφία. Καί, πρίν πεθάνη ο δυστυχισμένος ο άν-
τρας μου, μ' έβαλε νά όρκιστώ πώς δεν θά σας φανερώ-
σω ποτέ τό μυστικό και πώς θ' άφίσω νά γίνη ό,τι γρά-
φει ή Μοίρα. Μά πρίος ξέρει άν ή Μοίρα δεν άπαιτούσε
την άποκάλυψή αυτή...
»Έκαμα τώρα τό καθήκον μου, παιδιά μου. 'Η συνεί-
δησί μου είνε ήσυχη... Έχετε την εύλογία μου! 'Η μη-
τέρα σας».

Αϊδοηματικό διήγημα

'Αμύλητος και χλωμός ο Ρισάρ γύρισε
στή Λιζέτ, πού τόν κύτταζε κατάπληκτη.
«Έρριξε ύστερα μία ματιά στό πάρκο. "Όταν ξανακτύ-
ταζε την κοπέλλα, διέκρινε στην ματιά της μία παράξενη
έκφραση, πού δεν την είχε ξαναδεί ποτέ...
—Καλύτερα πού τά μάθαμε όλα... της είπε ήρεμα,
μ' ένα θλιβερό χαμόγελο.
—'Ω, όχι! φώναξε εκείνη ζωηρά, άποφεύγοντας τή
ματιά του.
—Πολλές φορές ως τώρα είχα σκεφθή πώς ήταν άνώ-
φελή ή ζωή πού περνούσα! Νά πού έφτασε τώρα ή ώρα
νά δράσω, νά δημιουργήσω κάτι δικό μου. Με καταλα-
βαίνεις; Δεν μπορώ, Λιζέτ, νά έξακολουθήσω ν' άπολαμ-
βάνω τά αγαθά μιάς θέσεως πού μου φαίνεται κλεμένη...
Έχω, εύτυχώς, ένα δίπλωμα! Θά εργασθώ γιά νά ζήσω.
'Ο νέος έκαμε μερικά δώματα μέσα στό δωμάτιο, δί-
χως νά κυττάξη τή Λιζέτ. Έκείνη έμεινε άκίνητη στην
πολυθρόνα, με τό γραμμα άνοιχτό άκομη πάνω στό γό-
νατά της.
—'Ακουσε, Ρισάρ! του είπε σε λίγο. Κάμε μου μία
χάρι: Σκέψου καλύτερα. Άφισε νά περάση λίγους και-
ρός, πρίν άποφασίσης... Μείνε ένα χρόνο άκομη άδελ-
φός μου!...
Τά μάτια τους γέμισαν δάκρυα. 'Ο Ρισάρ γονάτισε
μπροστά στην κοπέλλα και της φίλησε τό χέρι. Ύστερα
άρχισε νά κλαίη μ' άναφυλλητά...
—Κάμε αυτό πού σου ζητώ! έπέμεινε η Λιζέτ. Θά
ξαναδρεθούμε έδώ σ' ένα χρόνο άκριθώς... όπως στό πα-
ραμύθιο! Και τότε φεύγεις, άν θέλεις... Παίρνεις άλλο
όνομα και ζής χωριστά, όπως σ' άρέσει. Σύμφωνοι;
—Ναί, Λιζέτ!
—Εύχαριστώ, Ρισάρ! του είπε η Λιζέτ συγκινημένη.
Της έσφισε κατόπιν τό χέρι κι' έφυγε.
*
'Η Λιζέτ έμεινε στην δίλλα. 'Ο Ρισάρ γύρισε στην πόλ.
Οί μέρες αυτές της μοναξιάς έκαναν τή Λιζέτ νά ύ-
ποφέρει. Συλλογίζονταν τό Ρισάρ κι' ή καρδιά της χτυ-
πούσε με λαχτάρα.
Συχνά έκλεινε τά μάτια και ψιθύριζε τ' όνόμά του:
—Ρισάρ!...
Και τά μάτια της δούρκωναν.
'Ενα χρόνο άργότερα, την ίδια μέρα, ο νέος έφτασε
πάλι στην έπαυλ. Δεν είχε όμως πάρει άκομη καμμιά
άπόφαση. Τό μόνο πού ποθούσε, ήταν νά ξαναδεί τή Λι-
ζέτ, έπειτα άπό τόσον καιρό, νά μιλήση μαζί της... 'Ο-
ταν όστόσο δρέθηκε μπροστά της δεν μπόρεσε ν' άρ-
θρώση ούτε λέξι άπ' τή συγκίνησι...
—Λιζέτ! φώναξε τέλος. Αγαπημένη μου Λιζέτ!...
'Η Λιζέτ ρίχτηκε με λυγμούς στην άγκαλιά του.
—Ρισάρ, καλέ μου Ρισάρ, ξαναγύρισες! Σ' εύχαρι-
στό, Ρισάρ!...
Μετά τό φαγητό, ένοίωσε νά τόν κυριεύη μία μυστική
και γλυκειά δίψα αγάπης και στοργής. Και κατάλαβε
πώς τίποτε δεν είχε τελειώσει, πώς ή ζωή μπορούσε νά
ξαναρχισθή... Τό ραδιόφωνο σκόρπιζε τους άργους και
παθητικούς ήχους ενός βάλς...
'Ο Ρισάρ ήπιε ένα ποτήρι πόρτο κι' ένοίωσε ν' άπλώ-
νεται σ' όλο του τό είναι, ως την καρδιά του, μία εύχα-
ριστη ξεστασιά κι' ένας πόθος νά ζήσει, ν' αγαπήση...
'Η Λιζέτ φαινόταν θλιμένη, μελαγχολική.
—Θέλεις νά χορεύουμε; της πρότεινε ο νέος.
Τόν κύτταξε μ' έκπληξη κι' εύχαρίστησι. Άρχισαν νά
χορεύουν ήρεμα, συγκρατώντας ως και την άναπνοή τους,
άφοσιωμένοι ο ένας στόν άλλο.
—Λιζέτ!...
—Ρισάρ!...
Τώρα είχαν σταματήσει πιά τό χορό, κι' άγκαλια-
σμένοι άκομη μιλούσαν σιγανά, διαβάζοντας ο ένας στό
μάτι το άλλο κάτι πού τους γέμιζε άπό χαρά άπε-
ρίγραπτη...
—Δεν θά φύγω, Λιζέτ!...
—'Ω, Ρισάρ!...
—'Οχι... Θά μείνω πάντα μαζί σου, κοντά σου... 'Η-
ταν άνυπόφορος γιά μένα αυτός ο χρόνος... 'Ησουν τόσο
μόνος!... Ποθούσα τόσο νά σε ξαναδώ!... Γιατί, γιατί
σ' αγαπά, Λιζέτ!...
'Η κοπέλλα θέλησε ν' άπαντήσει, αλλά ή εύτυχία της
έπνιγε τή λαλιά. Θυμήθηκε τότε τό γραμμα της μητέ-
ρας της και σκέφθηκε χαμογελώντας ελαφρά:
«Πόσο δίκιο είχε ή καυμένη ή μητέρα! Φανερώνοντας
μας την αλήθεια, μάς δούησε νά βρούμε την εύτυχία!»
ΠΙΕΡ ΕΡΒΕ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Χωρίς να χάσει καιρό η Λάουρα παίρνει το κορίτσάκι της και φεύγει από το σπίτι του παππού γιατρού. Ο Μπενέν τρέχει και ελπίσκει το συνένοχο του Μπενέν. Εκείνος του δείχνει έξι άλλα μωρά είσοδοις του συμβολαιογράφου Ντιζόν κ. Ντεσάν, δημοσιευμένη στις εφημερίδες διά της οποίας αναζητείται η Λάουρα Μερβιγύ, για ύποδοι που την ενδιαφέρουν. Οι δυο άρχιστοι άνησυχούν. Ο Μπενέν αναλαμβάνει να επισκεφθεί τον Μερβιγύ και την κ. Ναδερντέ. Πηγαίνει σπίτι τους και τους προτείνει να συνεργασθούν μαζί τους για τα συμφέροντά τους, αρκεί να πληρωθεί γι' αυτό.

— Παλιάνθρωπε! Κτήνος!...
47ον δρυχθήκε.
Μ' όλη της την πάρωσι, η κυρία Ναδερντέ θυμήθηκε εκείνη τη στιγμή πως ήταν μητέρα.

Ο Μπενέν μπήκε στη μέση και τους χώρισε.

—Μη φοβόσαστε, είπε στην κυρία Ναδερντέ, και γι' αυτό δεν έρχομαι να τ' αμαρτύνω. Εγώ το ξέρω, δεν πρέπει να τ' αμαρτύνω. Καί, γι' αυτό να κρατήσουμε αυτό το μυστικό, ο γιατρός κι' εγώ, δεν σ' αμαρτύνω παρά μια μικρή χρηματική θυσία.

—Όποτε ζητάτε χρήματα; μουμύρισε ο Μερβιγύ.

—Φυσικά, απάντησε ο έκδισατής. Τί ανάγκη έχουμε εμείς να εξυπηρετήσουμε τα συμφέροντά σας, και να διασώσουμε την υπόληψή σας, κρύβοντας ένα σκάνδαλο, που αν κοινολογηθεί, σ' αμαρτύνει για πάντα;

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί ήρθατε...

—Είστε πολύ έξυπνος! είπε ειρωνικά ο Μπενέν.

—Λοιπόν, ας εξηγηθούμε καθαρά: Πόσα θέλετε;

—Καθώς καταλαβαίνετε, θ' αναλάβουμε την υποχρέωσή να μην πούμε λέξη για τις νυχτερινές επισκέψεις της ανεψιάς σας, στο γι' ατρου Μπενουά.

—Μά δεν μπορείτε να κάνετε κι' άλλοι-ώς, παρατήρησε ο Μερβιγύ, γιατί διακινδυνεύετε και σεις. 'Αλλωστε, δεν μπορείτε ν' αποδείξετε και τίποτα...

—'Εμείς δεν διακινδυνεύουμε καθόλου, κύριε Μερβιγύ, απάντησε ο έκδισατής. 'Όσο για τις αποδείξεις, αυτές συγκεντρώνονται πολύ εύκολα. Θά σωπάσουμε λοιπόν προς τ' συμφέρον σας, και, με όλα τα μέσα, πού διαθέτουμε, θά σ' αμαρτύνω να διατηρήσετε τη σημαντική κληρονομία του αδελφού σας.

—Πέστε μου λοιπόν αμέσως τί ζητάτε; ρώτησε εκνευρισμένος ο Μερβιγύ. Αυτό είναι έκδισατός, αλλά τέλος πάντων...
—Πώς είπατε, κύριε Μερβιγύ; 'Ο-τι είναι έκδισατός; Καθόλου. Σ' αμαρτύνω την υπηρεσία μας, και σ' αμαρτύνω την αμοιβή μας. Είναι πολύ νόμιμο, και πολύ δίκαιο...

—'Ας μην παίζουμε με τις λέξεις, κύριε Μπενέν. Πόσα ζητάτε;
—Θέω μου, μόνο εκατό χιλιάδες φράγκα, απάντησε με προσποιητή αφέλεια ο έκδισατής.

—'Εκατό χιλιάδες φράγκα!.. φώναξε κατάπληκτος ο Μερβιγύ.

—Ξέρω ότι δεν μπορεί να διαθέσει κανείς αμέσως εκατό χιλιάδες φράγκα, εξασκολούθησε ο Μπενέν, γι' αυτό είμαστε συγκαταβατικοί, ο γιατρός κι' εγώ. Θά μ' αμαρτύνω δώσετε πενήντα χιλιάδες μετρητά και, γι' ατ υπόλοιπα θά μ' αμαρτύνω υπογράψετε γραμμάτια.

—Είστε τρελλός!

—'Όπως θέλετε, κύριε Μερβιγύ.

Ο Μερβιγύ ανασήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του, και του γύρισε τις πλάτες.

—Προσέχετε, του είπε ο Μπενέν, απάθεστατος, παίξετε μεγάλο παιγνίδι μαζί μας. Σ' αμαρτύνω προειδοποιώ ότι ο φίλος μας ο κύριος Μπενουά δεν είναι καθόλου υπομονητικός, κι' ότι δεν κάνετε καθόλου καλά, πού δελήσατε να τ' αμαρτύνω. 'Αν πηγαίνατε σ' αυτόν ελεύθερα, θά μπορούσε να φανεί λιγώτερο απαιτητικός. 'Αλλά σεις, τούναντι, τον απειλήσατε με μ' αμαρτύνω με το πιστόλι σας. Τώρα λοιπόν κι' αυτός έκδικιέται...

—'Εκατό χιλιάδες φράγκα!... επανέλαβε ο Μερβιγύ.

—Γι' ατ να μη χάσετε τέσσερα εκατομμύρια, και γι' ατ να μη ρεζιλευτήτε, απάντησε απαθείστατος πάντοτε ο έκδισατής.

—'Εμπρός, κύριε, είπε με πίκρα η κυρία Ναδερντέ.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τό χτένισμα

Φροσί, μ' αυτό σου τ' αμαρτύνω
θα έχωμε άνωμαλι—
και βάσανα μεγάλα,
γιατί ζητάς καλά και ντε
να κάνης χτένισμα μοντέ—
στην άδεια σου κεφάλια.

Φροσί, δεν είν' αυτή δουλειά
κάθε λιγάκι στα μαλλιά
να δίνης άλλη όνη,
στη μντη μου πολύ μ' αμαρτύνω—
και θά σ' αμαρτύνω με μ' αμαρτύνω—
σύριζα να σ' αμαρτύνω.

Τώρα τ' αμαρτύνω πολλή
και τόχεις κάνει τ' αμαρτύνω
σαν χαίτη αλογίσια,
πού κρέμεται λιγάκι φλόη,
μ' αμαρτύνω να σ' αμαρτύνω καρα—
στα σέβλτα και στα (φλόη)
Γισα

Μ' αυτό τ' αμαρτύνω (τό νέ)
δ' αμαρτύνω πιστεύεις, μ' αμαρτύνω
πώς παίρνεις όμορ—
και δεν μπορείς να κα—
ταλά—
'ντι άπλωσ από γελά—
κατάντησες φοράδα!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ρία Ναδερντέ στον αδελφό της, μην τ' αμαρτύνω. Η τιμή μας αξίζει το ποσόν, πού μ' αμαρτύνω.

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησαν στην πόρτα του γραφείου, κι' ένας υπηρέτης μπήκε μέσα, κρατώντας ένα επισκεπτήριο.

—Πέστε πως δεν είμαι εδώ, του είπε θυμωμένος ο Μερβιγύ.

Ο Μπενέν πήρε από τα χέρια του υπηρέτη τ' αμαρτύνω και τ' αμαρτύνω.

—Νομίζω ότι δεν μπορείτε να μη δεχτήτε αυτόν τον κύριο, είπε στον Μερβιγύ. Είναι ο υποκόμης Νταλμερύ.

—Πέστε στον κύριο να περάση, είπε άποφασιστικά η κυρία Ναδερντέ.

Ο υπηρέτης έφυγε.

—Μά, άρχισε να λ' αμαρτύνω ο Μερβιγύ.

—Δεν μπορείτε ν' άρνησθε να δεχτήτε τον υποψήφιο μνηστήρα της ανεψιάς σας, παρατήρησε ειρωνικά ο Μπενέν.

—Πώς! Τ' αμαρτύνω;... ρώτησε παραξε-
νεμένη η κυρία Ναδερντέ.

—Πολλά πράγματα ξέρω, κυρία, κα-
θώς βλέπετε, απάντησε ο έκδισατής.

Ο Νταλμερύ μπήκε στο γραφείο. Ο Μερβιγύ τ' αμαρτύνω κάπως ψυχρά.

—Σ' αμαρτύνω τ' αμαρτύνω την τιμή της επισκέ-
ψής σας; τ' αμαρτύνω.

—Σ' αμαρτύνω συγνώμην, κύριε, γιατί ήρ-
θα τόσο άπρόσδοκα, απάντησε ο υποκό-
μης, αλλά νομίζω ότι είχα δικαίωμα...

—Δεν ξέρω τί θέλετε να π' αμαρτύνω, άρχισε να λ' αμαρτύνω ο Μερβιγύ.

—'Αλλ' η άδελφή του τ' αμαρτύνω διέκοψε:

—'Αφισε τις προσποιήσεις, άδελφέ μου, του είπε. Η περίπτωση είναι πολύ σο-
βαρή. Ο κύριος υποκόμης Νταλμερύ μ' αμαρτύνω την τιμή να μ' αμαρτύνω την κόρη μου, και δέχτηκε πρόθυμα την πρότασή του. 'Εγώ προσκάλεσα τ' αμαρτύνω τον κύριο υποκόμη να μ' αμαρτύνω μ' αμαρτύνω.

—'Όποτε έχετε υποσχεθεί στον κύριο Νταλμερύ τ' αμαρτύνω την Λουκία; ρώτησε ο Μερβιγύ. Κι' εκείνη θά δεχτή;

—Ναί.

—Κι' εγώ;

—'Η δική σου ή συγκατάθεσι, άδελφέ μου, δεν είναι άπολύτως αναγκαία. 'Αλ-
λωστε, πρόσθεσε—κυττάζοντας τον απει-
λητικά—δεν μπορείς και να την άρνησθης.

Καί στράφηκε προς τ' αμαρτύνω Νταλμερύ.

—Μπορώ να μιλήσω μπροστά στον κύ-
ριο; ρώτησε ο υποκόμης, δείχνοντας τ' αμαρτύνω Μπενέν.

—Μάλιστα, απάντησε η κυρία Ναδε-
ρντέ. 'Από τ' αμαρτύνω δεν έχωμε μυστικά...

Ο Νταλμερύ κύτταξε τ' αμαρτύνω έκδισατή προ-
σεχτικά, αλλά δεν φάνηκε ν' αμαρτύνω ικανο-
ποιημένος. Ο Μπενέν τ' αμαρτύνω κατάλαβε και θέ-
λησε να τ' αμαρτύνω χτύπησε αμέσως εκεί πού έ-
πρεπε.

—Κύριε, του είπε, έχωμε έναν κοινό φίλο...

—Τί θέλετε να π' αμαρτύνω; ρώτησε παραξε-
νεμένος ο υποκόμης.

—'Ενωώ τ' αμαρτύνω Λοριόλ, έξακολού-
θησε ο έκδισατής.

—Γνωρίζετε τ' αμαρτύνω Λοριόλ;

—Πολύ καλά, κύριε υποκόμη, και πολ-
λές φορές μ' αμαρτύνω για σ' αμαρτύνω.

—'Όσο ψύχραιμος κι' αν ήταν ο Νταλ-
μερύ, δεν μπόρεσε να κρύψη την ταραχή του. Ο Μερβιγύ κι' η Ναδερντέ άλλαξαν μ' αμαρτύνω ματιά άπορίας, γιατί δεν καταλά-
βαιναν τίποτα απ' όλα αυτά.

—Κύριε Μερβιγύ, είπε ο Νταλμερύ, και σεις, κυρία Ναδερντέ, ήρθα να σ' αμαρτύνω ρωτή-
σω τί σημαίνει η άγγελία, πού διάβασα στην εφημερίδα.

—Τη διαβάσαμε κι' εμείς, είπε η κυ-
ρία Ναδερντέ.

—Και γι' αυτό ήθελε κι' ο κύριος Μπε-
νέ, γι' ατ να τ' αμαρτύνω συζητήσουμε, πρόσθεσε ο Ζοζέφ Μερβιγύ.

—'Όποτε δεν τ' αμαρτύνω δημοσιεύατε σεις; ξα-
ναρρώτησε ο Νταλμερύ. 'Αφ' αμαρτύνω όμως δεν
ζητάτε σεις πληροφορίες για κ' αμαρτύνω τ' αμαρτύνω,
τότε άσφαλώς θά είναι ο συμβολαιογράφος.

—'Ισως να πρόκειται για τ' αμαρτύνω κληρονομία
του αδελφού σας, κι' ίσως κάποιος έχθρος
ν' ανακίνησε αυτό τ' αμαρτύνω.

—Και τί νομίζετε ότι πρέπει να κά-
νουμε; ρώτησε ο Μπενέν.

—Να μάθουμε, απάντησε ο Νταλμερύ,
'500 τ' αμαρτύνω γρηγορώτερα, μήπως δρέ-
θηκε η περίφημη εκείνη διαθήκη υπ' αμαρτύνω της
Σοφίας και της Λάουρας Μερβιγύ, γι' ατ
την όποια είχε γίνει λόγος, όταν πέθανε
ο αδελφός σας.

—Και τί συμφέρον έχετε να τ' αμαρτύνω μάθετε
αυτό, κύριε υποκόμη; τ' αμαρτύνω ειρωνι-
κά ο Μερβιγύ.

—'Αγαπητέ κύριε, είπε, έπεμβαίνοντας
ο Μπενέν, η ερώτησι πού κάνετε στον
κύριο υποκόμη είναι άφελής. 'Αν οι δε-
σποινίδες Σοφία και Λάουρα Μερβιγύ ά-
ποδειχθούν οι πραγματικές κληρονόμοι, η
δεσποινίς Λουκία Ναδερντέ δάχη μ' αμαρτύνω πολ-
λή μικρή περιουσία, πού μόλις θά της
φθάνη να ζήση, με σχετική άνεσι, και τό-
τε, φυσικά ο κύριος υποκόμης θ' αναγκα-
ζόταν ν' άρνησθε την τιμή πού τ' αμαρτύνω κάνετε
να τ' αμαρτύνω δέχεται για γαμπρό σας...

—Βιάζεστε πολύ να βγάλετε συμπερά-
σματα, κύριε Μπενέν, είπε ταραγμένος ο
Νταλμερύ.

—'Αν κάνω λάθος, διορθώστε με, απάν-
τησε ο έκδισατής.

—'Ε, δέδοικα... αν τ' αμαρτύνω πράγματα πά-
ρουν αυτό τ' αμαρτύνω τότε... τραυλίζει ο ύ-
ποκόμης Νταλμερύ, χωρίς να τελειώση τ' αμαρτύνω
φράσι του.

—'Αλλ' έχετε άπολύτως δίκη, άγαπη-
τέ κύριε υποκόμη, συνέχισε ο Μπενέν, και
να ιδήτε ότι διαβάζω τ' αμαρτύνω σκέψι σας: 'Οχι
μόνο θά παραιτηθώ, με δαρεία καρδιά,
από τ' αμαρτύνω πρόθεσι σας να παντρευτήτε τ' αμαρτύνω
δεσποινίδα Λουκία, αλλά θ' αναγκαστήτε
να προσφέρετε τ' αμαρτύνω δνομά σας και τ' αμαρτύνω τί-
τλο σας στη δεσποινίδα Λάουρα Μερβιγύ,
πού, κατά τ' αμαρτύνω γνώμη σας, θά είναι ευτυχι-
σιμένη αν δεχτή... για τ' αμαρτύνω χατήρι τ' αμαρτύνω παι-
διού της.

—Είστε ο Διάβολος ο ίδιος, κύριε Μπε-
νέ, είπε ο Νταλμερύ, καταβυμμένος γι' ατ
τ' αμαρτύνω τ' αμαρτύνω αποκαλύψει.

Η κυρία Ναδερντέ τινάχτηκε άπάνω.

—Κύριε υποκόμη, είπε με ύποκοψη φ' αμαρτύνω,
δεν είναι ανάγκη να σ' αμαρτύνω π' αμαρτύνω ότι, απ' αμαρτύνω
αυτή τη στιγμή, κάθε μεταξύ μας σχέσι
διακόπτεται. Δόξα σοι ο Θεός, η κόρη
μου δεν είναι από κείνες, πού άγοράζουν
τους άντρες των.

—Κυρία Ναδερντέ, απάντησε ο Νταλ-
μερύ, είσατε τόσο δέδοικη ότι η δεσποι-
νίς Λουκία μπορεί να παντρευτή τόσο εύ-
κολα; 'Ακούστηκαν άρεκέτα γι' αμαρτύνω αυτήν και
για τ' αμαρτύνω θείο της... και σήμερα, πού έγκα-
τέλειψε τ' αμαρτύνω σπιτι σας, κανένας δεν παρα-
ξευνήθηκε...

—Φύγετε, κύριε! Φύγετε! φώναξε η κυ-
ρία Ναδερντέ.

—Φύγετε λοιπόν, πρόσθεσε κι' ο Με-
ρβιγύ άπειλητικά.

Και, στρέφοντας προς τ' αμαρτύνω έκδισατή, του
είπε:

—'Αγαπητέ κύριε Μπενέν, οδηγήστε τ' αμαρτύνω
κύριο να β' αμαρτύνω, και πέστε στον καμαριέρη
μ' αμαρτύνω, ότι δεν θά ξαναδεχτούμε ποτέ π' αμαρτύνω
αυτ' αμαρτύνω άνθρωπο.

Ο Μπενέν συνόδεψε τ' αμαρτύνω Νταλμερύ. χα-
μογελώντας ειρωνικά.

Όταν δρέθηκαν έξω από τ' αμαρτύνω γραφείο,
τ' αμαρτύνω ρώτησε με χαμηλή φωνή:

—Σ' αμαρτύνω ποιο ξενοδοχείο μένετε;

—Στ' αμαρτύνω Μεγάλο 'Ελάφι, απάντησε ο
υποκόμης.

—Μη φύγετε προτού σ' αμαρτύνω ιδώ.

Ο Νταλμερύ τ' αμαρτύνω κύτταξε παραξε-
νέως, κι' έτοιμαζόταν να τ' αμαρτύνω ρωτήση, αλλ'
εκείνος έβγαλε τ' αμαρτύνω δάχτυλό του στο στόμα,
για να τ' αμαρτύνω συστήση σιωπή.

—Καλά, είπε ο Νταλμερύ.

Κι' έφυγε από τ' αμαρτύνω μέγαρο.

Η έκδισατής της Λουκίας

Ο Μπενέν έσπευσε να ξανα-
νυρίσει στο
γραφείο του Μερβιγύ.

—Και τώρα, ας μη χάνουμε τ' αμαρτύνω καιρό

μας σ' αμαρτύνω συζητήσεις και σ' αμαρτύνω φιλονεικίες, έ-
πε. Πρέπει να εργατούμε. Με θέλετε σύμ-
μαχό σας, ή αντίπαλό σας;

—Σύμμαχό σας, απάντησε η κυρία Να-
δερντέ.

—Πολύ περισσότερο, πρόσθεσε με π' αμαρτύνω
κρα ο Μερβιγύ. άφ' αμαρτύνω δεν μπορούμε να
κάνουμε κι' αλλοιώς.

—'Όποτε παραδέχεστε κι' οι δυο σας
τους όρους μου; 'Εκατό χιλιάδες φράγκα
για να μη μιλήσουμε και για να σ' αμαρτύνω
δοηθήσουμε.

—Θά πληρωθώ μετ' αμαρτύνω έπιτυχία;

—'Ενωθείτε, άγαπητέ κύριε Μερβιγύ.

'Αλλ' οι πενήντα χιλιάδες πρέπει να μ' αμαρτύνω
προπληρωθούν όποσδήποτε.

—Είπε πολύ δαυρ...

—Μην τ' αμαρτύνω λέτε αυτό, κύριε Μερβιγύ.

—Καλά, σύμφωνα, κύριε Μπενέν, είπε
η κ. Ναδερντέ.

—Σεις, κύρια, παρατήρησε ο έκδισα-
τής, είσατε, εύτυχώς, πρακτική. 'Ελπί-
ζω, αμ' αμαρτύνω κι' όλος να μάθω περ' αμαρτύνω
πρόκειται και πού π' αμαρτύνω η Λάουρα. Δώ-
στε μου, σ' αμαρτύνω παρακαλώ, κ. Μερβιγύ, τ' αμαρτύνω
διευθύνσι της κυρίας σας, στο Παρίσι, γι'
ατ' αμαρτύνω πιθανόν να π' αμαρτύνω σ' εκείνη.

—Ναί, ναί, εκεί θά είναι, είπε ο Με-
ρβιγύ.

—Ξέχασα και κάτι άλλο, συνέχισε ο
έκδισατής. Ξέρετε ότι οι δικηγόροι κι' οι
μεσίτες παίρνουν πάντοτε μ' αμαρτύνω προκαταβολή
για έξοδα κινήσεως...

—Καταλαβαίνω: Σ' αμαρτύνω χρειάζονται χρή-
ματα.

—Μικροπράγματα, απάντησε ο Μπενέν.
Καμμία δεκαριά χιλιάδες φράγκα. Θά φτά-
σουν για τ' αμαρτύνω σύντροφό μου και για μένα.

—Μά, κύριε Μπενέν, διαμαρτυρήθηκε ο
Μερβιγύ, νομίζετε ότι είσι εύκολα έχει
κανείς στο σπιτι του 10 χιλιάδες φράγκα;

—Τό ξέρω. Δώστε μας γραμμάτια σας,
κι' αναλαβαίνουμε εμείς ε' αμαρτύνω δάρος μας τ' αμαρτύνω
προεξοφλητικό τόκο.

Ο Μερβιγύ άναγκάστηκε να συμμορ-
φωθεί με τ' αμαρτύνω απαίτησι του έκδισατή.

—Πολύ γρήγορα θάχετε ειδήσεις μου,
υποσχεθήκε ο Μπενέν, φεύγοντας.

Η πρώτη δουλειά του Μπενέν ήταν να
πάη να β' αμαρτύνω τ' αμαρτύνω και να τ' αμαρτύνω διη-
γηθή όλα όσα είχαν συμβ' αμαρτύνω.

Χωρίς τ' αμαρτύνω γραφείο του συμβολαιογρά-
φου Ντεσάν, με τ' αμαρτύνω όποιον, καθώς είπα-
με, ο Μπενέν συνεργαζόταν, ο έκδισατής
έμαθε ότι η άγγελία εκείνη είχε σταλή
στην εφημερίδα τρεις μέρες μετ' αμαρτύνω την επί-
σκεψι κάποιος κυρίας στο συμβολαιογρα-

φείο. 'Ο γραφέας τ' αμαρτύνω συμβολαιογράφου ά-
κουσε αυτή τ' αμαρτύνω κυρία να λ' αμαρτύνω, τ' αμαρτύνω ώρα
πού άποχαίρεταύσε τ' αμαρτύνω κύριο Ντεσάν:

—'Αμ' αμαρτύνω θά πάω στο Μοναστήρι των
Καρμηλιτών, και μεθαύριο θάμαι στο Πα-
ρίσι.

Η κατάστασι άρχισε να διαφωτίζεται:

'Η γυναίκα εκείνη δεν μπορούσε να ήταν
άλλη από τ' αμαρτύνω Λουκία Ναδερντέ, πού θά
π' αμαρτύνω πρώτα στο Μοναστήρι, για να ιδή
τ' αμαρτύνω Σοφία Μερβιγύ, κι' έπειτα στο Παρί-
σι, σ' αμαρτύνω θείας της.

'Αλλ' η Λάουρα; Τί άπέγινε η Λάου-
ρα με τ' αμαρτύνω κορίτσάκι της;

Οι δυο συνένοχοι ήταν δέδοικοι ότι η
νέα δεν ήταν όση ήταν. Δεν μ' αμαρτύνω
ρεσαν όμως, μ' αμαρτύνω όλες τις προσπάθειές τους,
να μάθουν πού π' αμαρτύνω. Η Λάουρα είχε γίνει
άφαντι.

Σύμφωνα με τ' αμαρτύνω υπόσχεσί του, ο Μπε-
νέν τ' αμαρτύνω άναφερε όλα αυτά στον Ζοζέφ Με-
ρβιγύ και στην άδελφή του.

Έπειτα, ενώ ο συμβολαιογράφος Ντε-
σάν έψαχνε να β' αμαρτύνω τ' αμαρτύνω, ο Μπενέν
π' αμαρτύνω να συναντησθ' αμαρτύνω Νταλμερύ. Καί,
χωρίς πολλές περιστροφές, τ' αμαρτύνω ρώτησε:

—Τί μου δίνετε για να σ' αμαρτύνω ξαναδω-
τ' αμαρτύνω Λάουρα Μερβιγύ, πλούσια ένοείται, και
να κατορθώσω να τ' αμαρτύνω παντρευθώ;

—Πέντε το' αμαρτύνω εκατό πάνω στην προίκα,
απάντησε ο υποκόμης.

—'Οχι. Τ' αμαρτύνω διπλά.

—Είπε πολλά. Θά σ' αμαρτύνω δώσω όχτώ το' αμαρτύνω
εκατό.

—'Ας είναι, παραδέχτηκε ο έκδισατής.

Θά μέινετε στη Ντιζόν;

—Ναί, έκτός αν νομίζετε σεις ότι δεν
πρέπει.

—Καλύτερα να μέινετε, τ' αμαρτύνω συμβούλε-
ψε ο Μπενέν.

Πέρασαν μέρες, πέρασαν εβδομάδες, και,
καμιά ειδήσι δεν είχαν για τ' αμαρτύνω Λάουρα
Μερβιγύ. Κι' όμως όταν άποχαίρετ' αμαρτύνω τ' αμαρτύνω
Μαριάννα, τ' αμαρτύνω είχε υποσχεθ' αμαρτύνω ότι θά της
έγραφε.

Πραγματικά, μόλις έγκαταστάθηκε στο
'Εμερύ, στο Παρίσι, η Λάουρα έγραψε στη
γρηά υπηρέτριά, και τ' αμαρτύνω εξήγησε όλα ό-
σα της είχαν συμβ' αμαρτύνω, από τότε πού εί-
χαν χωρίσει. Τ' αμαρτύνω ώρα, πού ο γραμματο-
κομιστής έφερε τ' αμαρτύνω γ

νοίξε το γράμμα, το διάβασε, και τότε κρυφά, χωρίς ν' αναφέρει τίποτα γι' αυτό στη Μαριάννα. Είδοποίησε όμως άμέσως το Μπενέν για την απροσδόκητη εκείνη είδηση, που είχε μάθει έντελώς τυχαία.

—Βεβαίως, είπε ο έκβιαστος, ο Διάβολος είναι με το μέρος μας, και τώρα όλα θα πάνε περίφημα. Αυτή την ανάκαλυψη, που κάναμε, πρέπει να την κρατήσουμε για μας μονάχα, και να μην το πούμε λέξι σε κανένα. Όταν θάρρη η κατάλληλη στιγμή, θα πληρωθούμε ακριβά. Ως τότε δεν πρέπει να έπωφεληθώ κανένας άλλος απ' αυτό...

—Σύμφωνοι, παραδέχτηκε ο ψευτογιατρός. Αύριο θα φύγουμε για το Παρίσι, και θ' αρχίσουμε άμέσως την επίθεσι.

Ο Μπενέν πήγε και βρήκε το Νταλμερύ, και του είπε να μην ανησυχή καθόλου, μόνο να περιμένει.

Άλλ' ο ύποκομος όχι μόνο ανησυχούσε, αλλά κι' υποψιάζονταν. Ο Μπενέν δεν του ένεπνεε καμμιάν εμπιστοσύνη, και γι' αυτό η άνωπομνησία του έγινε μεγαλύτερη, κι' η αγωνία του το ίδιο.

Σκέφτηκε να πάει να βρή τον συμβολαιογράφο Ντεσάν, που ήξερε πως ήταν ύποψηφος μνηστήρας της Λουκίας, κι' άγνούσε την εξέλιξι, που είχε πάρει αυτή η υπόθεσι. Πήγε λοιπόν, με την πρόφασι ότι ήθελε να παραγγείλη το σχέδιο του συμβολαίου.

Όταν ο τυχοδιώκτης τελείωσε, ο συμβολαιογράφος τον ρώτησε:

—Έρχεστε με τη συγκατάθεσι της κυρίας Ναδερντέ, και, κυρίως, με τη συγκατάθεσι της δεσποινίδος Λουκίας;

—Και ναι και όχι, απάντησε ο Νταλμερύ.

—Τι θέλετε να πείτε; Ναι, ή όχι;

—Ναι, γιατί η πρότασί μου έγινε δεκτή από την κυρία Ναδερντέ, και όχι γιατί δεν πήρα ακόμα απάντησι από τη δεσποινίδα Λουκία.

Ο Νταλμερύ, καθώς βλέπουμε, απέφυγε να κάνει λόγο για την υποδοχή, που του είχε γίνει, την τελευταία φορά, στο μέγαρο Μερδίου, κι' η στάσι πάλι του Ντεσάν τον έπεισε ότι οι ένδιαφερόμενοι δεν είχαν αναφέρει τίποτα σχετικό.

—Τότε, προτού προχωρήσουμε, του είπα ο συμβολαιογράφος, σας συνιστώ να ιδείτε την δεσποινίδα Λουκία Ναδερντέ, αφού όλα εξαρτώνται απ' αυτή.

Αυτό σκέπτομαι κι' εγώ να κάμω, είπε ο Νταλμερύ. Σκοπεύω να την επισκεφτώ στις βέαις της.

—Θα κάμετε πολύ καλά.

Η απάντησι αυτή του συμβολαιογράφου ήταν για τον Νταλμερύ μία επίδεδωμένη ιδέας του ότι η Λουκία είχε καταφύγει στής βέαις της, πράγμα για το οποίο, δεν ήταν βέβαιος ως τότε. Έμενε τώρα να μάθι και τη διεύθυνσί της. Δεν μπορούσε όμως να ρωτήσει τον συμβολαιογράφο, γιατί ασφαλώς εκείνος θα παραξενευόταν. Εύτυχως γι' αυτόν, θυμήθηκε ότι, κάποτε, σε μία συζήτισί του με την κυρία Ναδερντέ, εκείνη είχε αναφέρει την οδόν Γκραί.

Αυτό έφτανε στο Νταλμερύ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Αρραβώνες

Δημοσθένης Δρακογιαννόπουλος, Μοίρα Σορώτου, ήρραβωνίσθησαν.

Νικόλαος Καραμυτοπούλος, Γεωργία Μέλλου ήρραβωνίσθησαν στις 4)2)51. Τους εύχομαι ταχεία την στέφιν. Π. Κ.

Ο κ. Ίωάννης Μοσχολός και η χαριτωμένη δεσποινίς Δέσποινα Σταθάκη, ήρραβωνίσθησαν. Τους εύχομεθα ταχεία την στέφιν. Οικογένεια Χριστοδούλου

Ο ποιητής και κομπερασιέ κ. Χρήστοι Πύρπασος και η δις Έλεντισσα Σκρέκα ήρραβωνίσθησαν. Τους δακτυλίους αρραβώνας άντληλας ο γνωστός μεγαλέμπορος Ραφαήλ Παρίλας.

Ο κ. Στέφανος Παταγιαννάκης και η δις Ζωή Βλαχοπούλου έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου. Τους εύχομαι ταχεία την στέφιν. Μιχ. Πανατζής

Ο Βασιλεύς της Άγγλίας Γεώργιος Δ' και η κ. Φίτζερμπερτ.

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΣΟ στη σκιά του θρόνου

Ο μεγάλος έρωτας του Γεωργίου Δ'.

Πριν από 45 χρόνια, άνοιχτηκε μία μυστηριώδης κασετίνα, στο διαμέρισμα των άρχων του αγγλικού άνακτόρου του Άγιου Ιακώβου. Παρευρέθηκαν στο άνοιγμα της ο βασιλεύς Έδουάρδος Ζ' και οι νομικοί του συμβούλοι. Το περιεχόμενο της αποκάλυψε όλες τις λεπτομέρειες ενός παλαιού σκανδάλου της αγγλικής Αυλής.

Επρόκειτο για το ρομάντσο και το μοργανατικό γάμο κάποιας κ. Φίτζερμπερτ με το βασιλιά Γεώργιο Δ'. το θείο της βασιλίσσης Βικτωρίας. Οι βασιλικοί αρχαιοφύλακες ήσαν από πολλά χρόνια ότι η αλήθεια γι' αυτή την έρωτική ιστορία δρισκόταν μέσα σ' ένα σφραγισμένο κουτί, που το φύλαγε ο λόρδος Στούρτον. Μολονότι όμως άνακινήθηκε επανειλημμένως αυτό το ζήτημα, το κουτί άνοιχτηκε μόνο το 1905. Βρέθηκαν δε μέσα ένα πιστοποιητικό γάμου κι' άλλα σχετικά ντοκουμέντα.

Η Μαριάννα Άννα Φίτζερμπερτ ήταν κόρη ενός Άγγλου μεγαλοκτηματίου. Παντρεύτηκε στα 19 χρόνια της μ' ένα πυργόδεσπότη της περιοχής, χήρεψε τον ίδιο χρόνο, ξαναπαντρεύτηκε σε 3 έτη και σ' άλλα 3 έμεινε πάλι χήρα. Ο δεύτερος σύζυγός της της είχε άφισει ένα έτησιο εισόδημα 3.000 λιρών, που της εξήσφαλίζει μίαν άνεξάρτητη και άνετη ζωή.

Ένα βράδυ, στην Όπερα του Λονδίνου, τη γνώρισε ο Γεώργιος, πρίγκηψ της Ουαλλίας τότε, γοητεύθηκε απ' την ώμορφιά της κι' άρχισε τη συστηματική πολιορκία της. Της έστειλε λουλούδια, γουναρικά, κοσμήματα. Αυτή όμως τα επέστρεφε όλα. Γιατί ήταν 28 χρονών — 6 χρόνια μεγαλύτερη απ' τον πρίγκηπα — κι' είχε άρκετη πονηρία και πείρα της ζωής.

«Δεν θα καταδεχθώ να με κάνετε γυναίκα σας—του έγραφε—κι' εγώ πάλι δεν καταδέχομαι να γίνω φιλενάδα σας».

Ο Γεώργιος, ξετρελαμένος μαζί της, όρκιόταν να την παντρευτεί. Κυλιόταν στο πάτωμα, με ύστερικές κρίσεις, κι' άπειλούσε ν' αυτοκτονήσει. Η άρραία χήρα όμως έμενε άσυγκίνητη. Μόνον όταν έμαθε ότι ο πρίγκηψ είχε χτυπηθί σοβαρά μ' ένα μαχαίρι έτρεξε κοντά του. Και, βλέποντας το αίματοδομένο ποικάμισό του, γονάτισε δίπλα του κι' ύποσχεθηκε να τον παντρευτεί, αν έξουσε...

—Τώρα άμέσως! φώναζε ο Γεώργιος. Οί φίλοι του που βρίσκονταν εκεί, χρισμένσαν ώς μάρτυρες. Το ζευγάρι όρκίστηκε πάλι... σ' ένα ποτηρι κρασί πώς

θα ήσαν στο έξης σύζυγοι.

Όταν όμως γύρισε στο σπίτι της, η χήρα άνακάλυψε ότι το «αίμα», που είχε βαφει τα δαχτυλά της, ήταν... κόκκινη μπογιιά! Η πλγή του πρίγκηπος δεν ήταν παρά μία γρατζουνιά, που την είχε συμπληρώσει καταλλήλως με χρώμα.

Η κ. Φίτζερμπερτ έγινε τότε έξω φρενών κι' έφυγε άμέσως για την Εύρωπη.

Ο Γεώργιος πήγε ν' άρρωστήσει απ' την άπελπισία του. Έκλαιγε σαν μικρό παιδί, άδιαφορώντας αν τον έβλεπαν οι άνθρωποι του παλατιού...

Ηθελε να παντρευτεί τη χήρα, αλλά ύπήρχαν δυο σοβαρά έμποδια: πρώτα ο τίτλος του και δεύτερον η διαφορά της θρησκείας (η άγαπημένη του ήταν καθολική κι' αυτός διαμαρτυρόμενος). Οι νομομαθείς που άνέλαβαν να βρουν μία λύσι, γνώματευσαν ότι θα μπορούσε να κάμει το γάμο ως κόμης του Τσέστερ.

Στο μεταξύ, οι μυστικοί πράκτορές του, που έψαχναν σ' όλη την Εύρωπη, άνακάλυψαν επί τέλους την κ. Φίτζερμπερτ στην Όλλανδία. Όταν η Βουλή άρνήθηκε να δώσει άδεια για το γάμο, ο Γεώργιος άπέπληξε να παραιτηθί απ' το θρόνο, να πουλήσει τα κοσμήματά του και να φύγει με την άγαπημένη του για την Άμερική. Συγχρόνως, έστειλε στη χήρα φλογερά γράμματα—μερικά απ' τα όποια άποτελούντο από 50 σελίδες!

Τέλος, μαλάκωσε και πάλι την καρδιά της, έπέτυχε την άδεια του Πάπα κι' έβλεπας Άγγλος κληρικός εύλόγησε το γάμο τους.

Το άντρώγυνο έγκαταστάθηκε στο Μπράιτον. Επί 10 χρόνια, ο πρίγκηψ δεν γύρισε να κυτάξει άλλη γυναίκα. Έκανε τρελλά έξοδα για την άγαπημένη του. Στο τέλος όμως, το Κοινοβούλιο άρνήθηκε να έγκρινι άλλες πιστώσεις. Συγχρόνως υπέδειξε στο Γεώργιο ότι ώφειλε πιά να φροντίσει για ένα νόμιμο διάδοχο του Θρόνου. Του πρότεινε δε να παντρευτεί με την εξαδέλφη του, πριγκήπισσα Καρολίνα του Μπρουνδίκ.

Η οικονομική πίεσις τον άνάγκασε να ύποκύψει. Άλλωστε κι' η κ. Φίτζερμπερτ άναγνώρισε ότι τα συμφέροντα της χώρας προηγούντο και φρόντισε ν' άποφύγη στο έξης κάθε συνάντησι με τον πρίγκηπα. Δεν έδινε πιά καμιά απάντησι στα γράμματά του.

Την ήμερα των επισήμων γάμων του με την Καρολίνα, ο Γεώργιος είχε μεθύσει με κονιάκ, για να ξεχάσει τη λύπη του. Δεν έμεινε περισσότερο από μία ώρα στον κοιτάνα της συζύγου του, κι' όταν έφυγε από κεί ήταν άσπρος σαν το πανί...

Πέντε χρόνια άργότερα, έγραψε με πάθος στην πρώτη του γυναίκα πως δεν μπορούσε πιά να ζήσει δίχως αυτήν.

Το περιεργότερο είναι ότι όλα σχεδόν τα μέλη της Βασιλικής Οικογενείας ένωσαν τις παρακλήσεις τους με τις δικές του. Η ίδια η μητέρα του βεβαίωσε την κ. Φίτζερμπερτ ότι συμφωνούσε κι' αυτή.

Θέλοντας να κρατήσει τους τύπους, έκείνη ζήτησε συμβουλή απ' τον Πάπα, ο όποιος της έδωσε την άδεια να γυρίσει κοντά στον σύζυγό της. Ο Γεώργιος—λιγώτερο διακριτικός—έπέμεινε να γιορτάσει το γεγονός μ' ένα μεγάλο συμπόσιο. Η πριγκήπισσα Καρολίνα άποσύρθηκε σε μία βίλλα, στη λίμνη του Κόμο, όπου βρήκε επί τέλους τη γαλήνη και την ευτυχία.

Πέρασαν έτσι άλλα 18 χρόνια. Ύστερα, σε μία επίσημη γιορτή, ο Γεώργιος έκαμε μία θανασιμη προσβολή στην πρώτη γυναίκα του: Ώρισε δηλαδή τη βέσι της στο γεύμα, όχι στο πλευρό του, αλλά στη μακρυνότερη άκρη του τραπέζιου. Τ' άλλο πρωί μετάνοιασε και ζήτησε να την ξευμενίσει. Έκείνη όμως δεν τον συγχώρησε.

Από τότε χρίσαν όριστικά. Ώστόσο, ο Γεώργιος τη θεωρούσε πάντα ως την πραγματική του γυναίκα. Ζήτησε να τη δει, στις τελευταίες του στιγμές, κι' άφισε έντολη να τον θάψουν μ' ένα μενταγιδόν στο λαϊκό του, που περιείχε το πορτραίτο της.

ΣΤΑ άρχαία χρόνια, η γυναίκα έθεωρείτο είτε ένα «σκεύος ήδονής», είτε η δούλη του άντρας κι' η μητέρα των παιδιών του. Το 12ο όμως αιώνα, στη νότιο Γαλλία, γεννήθηκε απ' τους ποιητές και τους τροβαδούρους η καινούργια ψυχολογία του ρωμαντικού έρωτος, του αίσθηματος αυτού που άναστατώνει τον κόσμο επί αιώνας, που ένέπνευσε ποιητές και καλλιτέχνες, που προκάλεσε πολέμους και έπιδρομές...

Είχε πολλές νέες όψεις, η έκπληκτικώτερη απ' τις όποιες ήταν ότι θεωρούσε τη γυναίκα άνώτερο κι' ευγενέστερο πλάσμα απ' τον άντρα. Όπως έγραφε ένας συγγραφέας το έτος 1180 «ο αληθινός έρωας είναι ένα έσωτερικό μαρτύριο, που προέρχεται από τη θέα και την υπερβολική σκέψι της όμορφιάς του άντιθέτου φύλου». Ο ίδιος συγγραφέας διατύπωσε στο έργο του 31 κανόνες του έρωτος. Μεταξύ των άλλων, διακήρυττε ότι «όποιος δεν ζηλεύει, δεν αγαπάει».

Η νοοτροπία του ρωμαντικού έρωτος αυτής της έποχής έπέβαλλε στη γυναίκα νάναι άγέρωχη, ιδιότροπη, άπρόσιτη και τυραννική. Ώστόσο, ο έρωτευμένος έμενε πιστός κι' άφοσιωμένος δούλος της γοητείας της. Γιατί το αίσθημά του δεν είχε σκοπό του τη γαλήνη και την ίκανοποίησι, αλλά ένα άδιάκοπο κι' άσθεστο πόθο.

Οι τροβαδούροι πίστευαν ότι ο έρωας ξευγενίζει τον άνθρωπο, ότι ήταν η πηγή κάθε ψυχικού μεγαλείου. Θεωρούσαν ακόμη τη συζυγική άπιστία συγχωρημένη, κι' έπιβεδλημένη μάλιστα. Γιατί, κατά τις αντίληψεις τους, ο έρωας μεταξύ παντρεμένων ήταν άδύνατος, για τους έξης δύο λόγους: 1) Οι σύζυγοι ήσαν ίσοι, κι' ο έρωας δεν μπορούσε να ύπάρξει μεταξύ ίσων, έφόσον δεν ύπήρχαν έμποδια που να τους χωρίζουν. 2) Ο γάμος ήταν κάτι το μόνιμο, ενώ ο έρωας, αν γινόταν μόνιμος, θάχανε το χαρακτήρα της βασανιστικής άδεδαιότητος. Σ' αυτές τις άπόψεις περί ρωμαν-

τικού έρωτος στριβόνταν οι θρύλοι σαν του Τριστάνου και της Ίζόλδης, που προτίμησαν το θάνατο, ακριβώς όταν θα μπορούσαν πιά να ένωθούν έλεύθερα, γιατί άλλωώς το αίσθημά τους θα ζέτεπε σε πέζοτητα. Ο έρωας έπρεπε νάναι άπέλπιστος, με μοναδική κατάληξί του τον τάφο!

Αυτές οι αντίληψεις του Τριστάνου και των τροβαδούρων συνεχίσθηκαν επί 800 χρόνια, κυβερνώντας τις καρδιές, τα όνειρα και τη φαντασία της κάθε γενεάς...

Οι μεγάλοι συγγραφείς και ποιηταί τους έδιναν όλοένα καινούργια αίσγη. Ο Δάντης άποθανάτισε τον Πάολο και τη Φραντζέσκα ντά Ρίμινι, ο Σαίξπηρ το Ρωμαιο και την Ίουλιέττα...

Ακόμη κι' ο ύλιστικός 19ος αιώνα, με τις τόσες επιστημονικές κατακτήσεις του, συνέχισε την παράδοσι της μεσαιωνικής αυτής έπιποήσεως: του μεγάλου, άκατανίκητου, άπελπισμένου και πεισιθάνατου έρωτος. Την συναντούμε στο Βέρβερο του Γκαίτε, στην Άννα Καρενίν του Τολστόι, στην Κυρία με τας Καμελίας του Δουμά...

Στον 20ο όμως αιώνα, ο ρωμαντικός έρωας δέχθηκε ένα θανάσιμο χτύπημα. Άντρες και γυναίκες έγιναν ίσοι, κι' έπομένως έλειψε ένα αίσθημα που βασίζόταν στην άνισότητα δυο έντελως διαφορετικών όντων. Πώς να ύπάρξει ακόμη ο μεσαιωνικός ρωμαντικός έρωας σε μία κοινωνία, όπου η γυναίκα πήρε ίσαρικά τη θέσι της δίπλα στον άντρα σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής, στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στο έργοστάσιο, στο γραφείο...

Ο δεσποτικός πατέρας άνίκει πιά στο παρελθόν. Πριγκήπισσες παντρεύονται με φτωχούς, έκατομμυριοχιοι με κόρες έργατών. Στο δημοκρατικό αυτό κόσμο, καμμία δύναμι δεν μπορεί να χωρίσει δυο ανθρώπους που αγαπιούνται! Πώς λοιπόν να νοηθί ρωμαντικός έρωας χωρίς άνυπερβλήτα έμποδια;

Πέθανε ο ρωμαντικός έρωτας;

οικογενείας, μ' αυτό όμως δεν έπεται ότι ξαναγεννήθηκε ο ρωμαντικός έρωας. Με λίγα λόγια, ο ρωμαντικός έρωας δεν μπορεί πιά να ύπάρξει στην έποχή μας. Άλλά κι' ο άποκλειστικός φυσικός έρωας κατέληξε σε τελεία άποτυχία. Ποιά είναι λοιπόν η γραμμή που θ' ακολουθήσουν οι έρωτευμένοι;

Ίσως μπορεί να μας οδηγήσουν σ' αυτό οι βιολόγοι, που ασχολούνται με την εξέλιξι, με το μέλλον της ανθρώπινης. Έτσι, ο διάσημος Χούξλεϋ γνωματεύει ότι περνούμε τώρα μία περίοδο μεταβατική, που δεν πρόκειται να διαρκέσει πολύ.

Κατά το Χούξλεϋ το σεξουαλικό ένστικτό μας έμεινε ως τώρα άπομονωμένο μέσα στο νου μας κι' άνίκανο να άφοιωθί με τα ύπόλοιπα πνευματικά χαρακτηριστικά μας σ' ένα άρμονικό σύνολο. Είναι κάτι που λειτουργεί άνεξάρτητα απ' την άλλη προσωπικότητά μας, μία δύναμι άδάμαστη.

Άλλά ο Χούξλεϋ προβλέπει ότι θα πάψει να ένεργη μόνο με τη διέγερσι των αίσθησεων κι' ότι θ' άντιδρά—όπως όλη η πνευματική μας όντοτης—σε κάθε τι που θεωρούμε καλό, ώραιο, ύψηλο. Έτσι, θα λείψη η τραγωδία του φυσικού έρωτος μ' ένα πρόσωπο που το άποστρεφόμεθα ήθικα, και σε καμμία περίπτωση οι έναγκαλισμοί μας δεν θάχουν για συνέπεια τους την έχθρότητα, την πλγή, τη δυσπιστία και την πικρία.

Στη θέσι του νεκρού πιά ρωμαντικού έρωτος, οι αύριοι άντρες και γυναίκες θα γνωρίσουν ένα καινούργιο έρωτα, ο-λοκληρωτικό, ύγιαι κι' εύτυχισμένο. Αυτές είναι οι προβλέψεις του Χούξλεϋ.

Και τώρα λίγα λόγια για την πλήρωσι του έρωτος, το γάμο:

«Το βασικό μειονέκτημα του γάμου είναι ότι σπαράζεται στην αντίληψι πως δυο όντα τελεία άποφασίζουν να ένωσουν τη ζωή τους για πάντα, γραφει ο Ίσπανός συγγραφέας ντ' Αμπας. Άλλά τελεία όντα, προσθεθεί, δεν ύπάρχουν. Και αν συμβή να ύπάρχει κάποιο τέλει όν, αυτός η γυναίκα, δεν παντρεύεται».

Γι' αυτό, ίσως ένας μεγάλος αριθμός από άντρώγυνα δεν βρίσκουν την ευτυχία στο γάμο. Άλλά γιατί παντρεύονται οι άντρες;

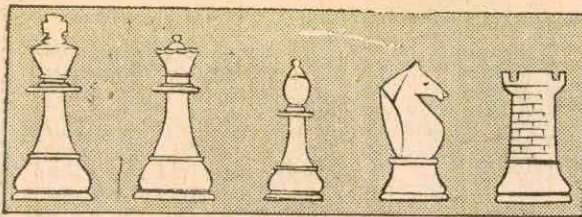
Ο Μπαλζάκ άναφέρει πολλές αίτίες: Την άγάπη, τη φιλοδοξία, την καλωσύνη, τον έγωισμό, την τρέλλα, την έπιπολιότητα, το συμφέρον, τη συνήθεια, τη καταιοδοξία, την άδυναμία κτλ. κτλ.

Οι γυναίκες από το άλλο μέρος παντρεύονται από άγάπη, άνάγκη, ζήλεια, συμφέρον, τον πόθο να ξεφύγουν από την τυραννία των γονέων τους ή για να μη μείνουν γεροντοκόρες.

Σύμφωνα με τον Άμερικανό στατιστικό δόκτορα Μαρτίνο Γιούνγκ, οι πιθανότητες για μία γυναίκα να βρή σύζυγο είναι: Από τα 15 ως τα 20 χρόνια 14½%, από τα 20 ως τα 25 52%, από τα 25 ως τα 30 18%, από τα 30 ως τα 35 15½%, από τα 35 ως τα 40 3¾%, από τα 40 ως τα 45 2½%, από τα 45 ως τα 50 3)8% και από τα 50 ως τα 55 ¼%.

Αυτοί είναι οι λόγοι και οι πιθανότητες που οδηγούν δυο ανθρώπους στο γάμο και στην ευτυχία.

Οι τροβαδούροι πίστευαν ότι ο έρωας ξευγενίζει τον άνθρωπο, ότι ήταν η πηγή κάθε ψυχικού μεγαλείου...

Μερικά από τα σημερινά «πιόνια» του σκακιού.

Το σκάκι και η ιστορία του

Μερικοί βεβύλοι για την προέλευσή του

Το σκάκι είχε ένα απ' τα αρχαιότερα παιχνίδια. Το έπαιζαν στην Περσία και στις Ινδίες τον 7ον αιώνα, ή ίσως κι' ενωρίτερα ακόμη. Παρίστανε δε ένα πόλεμο ανάκτορο, στον οποίο καθένας απ' τους δύο αντιπάλους προσπαθούσε κυρίως, όχι να εξοντώσει το «στρατό» του άλλου, αλλά να εκμηδενίσει το «βασιλεία» του. Ο γνωστός όρος του σκακιού «σάχ ματ» σημαίνει στην αραβική και την περσική γλώσσα «ο βασιλιάς πέθανε».

Σύμφωνα με μία παράδοση, το σκάκι επινόηθηκε απ' τον Έλληνα Παλαμήδη στην εποχή του Τρωικού Πολέμου, για να διασκεδάσουν την ανία τους οι πολιορκητές της Τροίας. Πιθανώτερος όμως είναι ότι προέρχεται απ' τις Ινδίες, απ' όπου έγινε άρκετο γνωστό στην Κίνα και την Περσία.

Ένας παλιός Ινδικός θρύλος λέει τα έξης για την εφεύρεση του σκακιού: Δύο πρίγκιπες απ' την ίδια μητέρα, αλλά από διαφορετικό πατέρα, ο Τάλκλαντ κι' ο Γκάου, πολέμησαν μεταξύ τους για τη διαδοχή του θρόνου. Ο δεύτερος, φιλήσυχος και αγαθός νέος, είχε διατάξει τους άνδρες του να μη δολοφονούν τον αδελφό του στη μάχη. Ωστόσο, ο Τάλκλαντ βρόθηκε νεκρός, όταν τον περικύκλωσαν οι δυνάμεις του Γκάου. Η μητέρα τους κατηγορήσε τότε το Γκάου ότι είχε σκοτώσει

τον αδελφό του. Θέλοντας να αποδείξει την αθωότητά του, ο νικητής ζήτησε τη συμβουλή των σοφών της χώρας του.

Αφού λοιπόν έκείνοι συσκέφθηκαν μία νύχτα, έβγαλαν ένα τεχνητό να φτιαστεί μια σκακιέρα και κάμποσα ξύλινα όμοιώματα των βασιλέων, των αξιωματούχων και των ανδρών των δυο στρατών. Μ' αυτό το νέο παιχνίδι, ο Γκάου απέδειξε στη μητέρα του πως ο Τάλκλαντ περικυκλώθηκε, βρέθηκε απομονωμένος απ' το δικό του στρατό και πέθανε απ' την απελπισία του.

Το 10ον αιώνα, το σκάκι διαδόθηκε, απ' την Αραβία, την Ισπανία και την Ιταλία, στη Δυτική Ευρώπη κι' έγινε το παιχνίδι των ευγενών. Τα «πιόνια» πήραν νέες ονομασίες: Οι ελέφαντες έγιναν επίσκοποι, τ' άλλα ιππότες κι' ο σύμβουλος βασιλίσσα. Η τελευταία αυτή μεταβολή δημιούργησε μία σοβαρή δυσχέρεια: Δεν ήταν πια δυνατόν να προβλεπθεί ένας γενναίος στρατιώτης σε... βασιλίσσα, δηλαδή ν' αλλάξει φύλο! Καταργήθηκε λοιπόν προσωρινώς αυτός ο κανόνας του σκακιού.

Όσο περνούσαν οι αιώνες κι' αποκτούσαν οι γυναίκες περισσότερη κοινωνική οντότητα, η «βασιλίσσα» του σκακιού — που στην αρχή μπορούσε να εκτελέσει μόνο λίγες και άργες κινήσεις — έγινε εύκινη και

ισχυρότατη. τον 13ο αιώνα, ήταν πια το ισχυρότερο «πιόνι» του σκακιού, εκτοπίζοντας τους «πύργους» που είχαν ως τότε την πρώτη θέση.

Τα τετραγωνάκια της σκακιέρας, που ήταν άχρωμα στην αρχή, έγιναν το 13ο αιώνα άσπρα και μαύρα (ή κόκκινα), πράγμα που διευκόλυνε πολύ τους παίκτες.

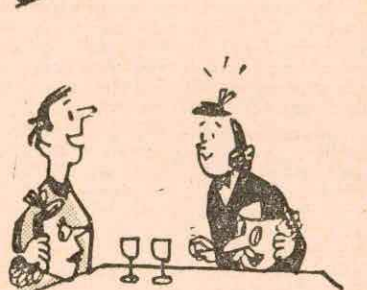
Ύστερα τα «πιόνια» του σκακιού έπαψαν πια να παριστάνουν μορφές βασιλέων, βασιλίσσων, επίσκοπων και στρατιωτών και πήραν απλά γεωμετρικά σχήματα, αλλά κάπως διαφορετικά μεταξύ τους. Ο ιππότης συμβολιζόταν απ' ένα κεφάλι αλόγου.

Αφού πια τα «πιόνια» έχασαν το ολόφανερο φύλο τους, έλειψε η δυσκολία του προβλεπσιμότητας του στρατιώτη σε βασιλίσσα, και καθιερώθηκε πάλι αυτός ο κανόνας στο σκάκι. Ορίστηκε επίσης ότι ο στρατιώτης αυτός μπορούσε να γίνει κι' οποιοδήποτε άλλο «πιόνι»: επίσκοπος, ιππότης, πύργος... έτσι χρειάζονταν ο παίκτης, εκτός βέβαια από βασιλέα.

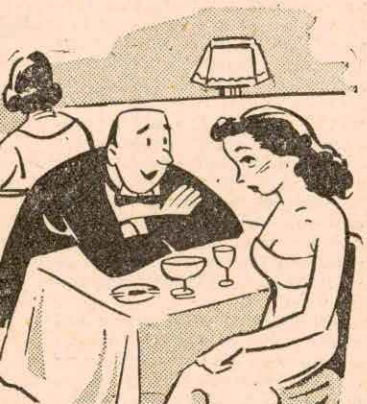
Η μεγάλη διάδοσις του σκακιού στον πολύ κόσμο άρχισε το 16ον αιώνα. Τότε εμφανίσθηκαν και τα πρώτα συγγράμματα των ικανωτέρων σκακιστών, που υποδείκνυν διάφορες κινήσεις και συνδυασμούς. Το πιο ενδιαφέρον απ' αυτά κυκλοφόρησε το 1561 κι' ήταν έργο του Ισπανού Ρόυ Λοπέθ ντε Σεγκούρα.

Σήμερα είναι τόσο πολλά τα βιβλία για το σκάκι, ώστε κανείς δεν μπορεί να θυμηθεί απ' έξω όλες τις κινήσεις που περιγράφονται σ' αυτά. Ωστόσο, ένας έρασκημένος επαγγελματίας σκακιστής είναι ικανός να εκτελέσει από μνήμης και με μεγάλη ταχύτητα 4—5 χιλιάδες είδη «άνοιγματος» (καθένα με 10—15 διδοχικές κινήσεις). Όσοι έχουν αυτή τη θεωρητική κατάρτιση υπερέρχουν συντριπτικά απέναντι των έρασιςτεχνών αντιπάλων τους. Γιατί εκτελούν τις 15 πρώτες κινήσεις μέσα σ' ένα λεπτό, ενώ οι αντιπαλοί τους χρειάζονται μισή ή μία ώρα για να τις αντικρούσουν. Έτσι, οι έρασιςτεχνες ζαλιζονται και χάνουν αρκετόν καιρό — πράγμα σπουδαίο στους αγώνες σκακιού, όπου η διάρκεια κάθε παιχνιδιού είναι ωρισμένη.

Πολλοί «άσσοι» του σκακιού είναι ικανοί να παίξουν με 30—50 αντιπάλους συγχρόως, και να νικήσουν τους πιο πολλούς. Άλλοι πάλι κατορθώνουν να παίξουν πολλά παιχνίδια μαζί, έχοντας τα μάτια τους δεμένα. Στα μέσα του 18ου αιώνα, ο Γάλλος σκακιστής Φιλντόρ κατέπληξε τον κόσμο παίζοντας, με τα μάτια δεμένα, με τρεις αντιπάλους συγχρόως. Ένα αιώνα αργότερα, οι Άγγλοι «άσσοι» του σκακιού έπαιζαν 10—12 τέτοια παιχνίδια. Το 1943, ο περίφημος Νάλντορφ αντιμετώπισε 40 αντιπάλους μαζί, με τα μάτια του δεμένα!

Απορητικές εκπλήξεις...

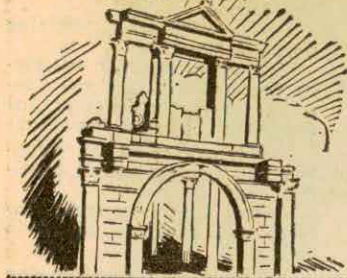

Μιλήστε μου για τον εαυτό σας, για τα όνειρά σας... για τον αριθμό του τηλεφώνου σας...

Πολύ φοβάμαι ότι τέλειωσε πια η καριέρα του ως παιδικού ήθοποιου!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η τέλετή του γάμου

Συνεχίζουμε τα του στολισμού της νύφης επί Τουρκοκρατίας.

Όταν τελειώνει ο στολισμός του κεφαλιού της νύφης, η στολίστρια καταπνέονταν με το στολισμό του στρώματος και με την ένδυμασίς της.

Το γυναικό μέρος του λαϊμού προς το στήθος το σκέπαζε με δίχτυ ή γιορτανί, δηλαδή μ' ένα πλέγμα από νομίσματα χρυσά, αργυρά και μικρά μαργαριτάρια, περασμένα σε νήμα.

Το γιορτανί κατέληγε σ' ένα μεγάλο κωνσταντινάτο σ' ένα εγκολπίο (κοινώς γκόλφι) που ώνομαζόταν και «άστερας». Επίσης από το λαϊμό κρεμόταν κι' η κανάκα, δηλαδή, πολύτιμη χρυσή ταινία, στην οποία κολλούσαν φλωριά, ρουμπιέδες και κωνσταντινάτα.

Η υπόλοιπη ένδυμασίς της νύφης αποτελείτο από τα έξης: αντεϊ από ακριβό ύφασμα, χρυσόκεντητο σαλβάρι, σαμαρόγουντα, πουκάμισο μεταξωτό, ζώνη πλατειά μεταξωτή χρυσόκεντητη, ή χρυσό μαντήλι που ώνομαζόταν και «τζε-βρές».

Στα χέρια, η νύφη φορούσε χρυσά βραχιλίσια αλυσιδωτά, γνωστά στους Αθηναίους της εποχής εκείνης με την ονομασία: μπεζελίκια.

Τα νυφικά υποδήματα ήταν διπλά: Τα λεπτά εσωτερικά που ώνομαζόντουσαν «μέστια» και τα εξωτερικά συστά υποδήματα.

Όταν η στολίστρια τελείωνε το έργο της, έβαζε σε μία λεκάνη τρεις δολούς αλάτι και όταν αυτό άρχιζε να διαλυεται ράντιζε τα δωμάτια κι' έλεγε:

— Όπως λιώνει το αλάτι, να λυώσουν οι όχτροί!

Η τελική διαδίκασία του στολισμού της νύφης ήταν η προσφορά από τη στολίστρια ενός φλυτζανιού γεμάτου από ποτό, μέσα στο οποίο έριχναν, απαραίτητα κονιάκι και ζάχαρη, για να μπορούσε η μελλοντική νύφη να αντέξει στην κόπωση, μετά τον πολυώρο στολισμό και την τέλετή του γάμου.

Ο στολισμός του γαμπρού δεν ήταν βασανιστικός όσο της νύφης. Τον έζυριζε και τον χτένιζε ο κουρέας κι' έπειτα άρχιζε το ντύσιμο. Του φορούσαν αντερί, γούνα, ζωνάκι και σαλβάρι.

Κατόπιν οι συνοδείες των μελλονύμφων έφταναν στην εκκλησία. Το μυστήριο τέλειτο όπως και σήμερα.

Η κρισιμότερη στιγμή, στους Αθηναίους γάμους των χρόνων της

Τουρκοκρατίας, ήταν για τη νύφη όταν τη ρωτούσε ο παπάς αν θέλει το γαμπρό για σύζυγο. Και φυσικά απαντούσε καταφατικά, χαμηλοβέπυσα και ντροπαλή.

Ωστόσο ο Δημήτριος Καμπούρογλου διηγείτο ότι κάποτε μία Αθηναία νύφη, απήντησε στην ερώτησή του παπά άροντικά.

Επρόκειτο για τη θυγατέρα του παλιού Αθηναίου Τσουκλαρά, απ' την οποία προήλθε και το μεταγενέστερο γυναικείο παρατσούκλι «τσουκλαρού», δηλαδή θαρραλέα, άντρο-γυναίκα.

Πώς συνέβη αυτό το εσθνικό; Τίς παραμονές του γάμου, ο γαμπρός άρχισε να ζητά παραπάνω απ' τη συμφωνημένη προίκα ένα έλαιστριβείο. Οι γονείς υπόκυψαν. Όταν, όμως στην εκκλησία ρώτησε ο παπας τη νύφη:

—Θέλεις τον τάδε για σύζυγό σου;

—Όχι! απάντησε κοφτά εκείνη.

—Αυτός σε θέλει!

—Δεν θέλει έμένα, θέλει το λησ-τριδί! πρόσθεσε η Τσουκλαρά.

Τα στέφανα του γάμου γίνονταν από κλήματα και συνήθως από το είδος που ώνομαζαν σίρικι. Τα στόλιζαν δε τα συγγενικά κορίτσια του γαμπρού, με ωραίες μεταξωτές ταινίες και χρυσώματα.

Μετά την εκκλησία, η πομπή γύριζε στο σπίτι, όπου έμπαινε πρώτη η νύφη. Εκεί τρεις γυναίκες συγγενείς του γαμπρού, τις προσέφεραν ένα φωμί, σύμβολο εύτυχίας, ένα ρόδι, σύμβολο πολυτεχνίας και μία τούφα δαμπτάκι, σύμβολο ειρηνικού βίου.

Μόλις πατούσε το πόδι της στο κατώφλι η νύφη, βουτούσε το μικρό δάχτυλο του δεξιού χεριού της σ' ένα κύπελλο με μέλι, και χάραζε στην εξώπορτα, τέσσερες σταυρούς. Το ίδιο έκανε κι' ο γαμπρός μ' ένα μικρό μαυρομάνικο μαχαίρι.

Μόλις έμπαινε το ζευγάρι στο σπίτι οι συγγενείς του γαμπρού πασάλευσαν το γενάκι του — αν είχε — μ' ένα κομμάτι δαμπτάκι, βουτηγμένο σ' άσπραδι αυγού, για να ζήσει να γεράσει και ν' ασπρίσουν τα μαλλιά του!

Αρκετά ενδιαφέρον, ήταν και το έθιμο που κρατούσε κάθε πεθερά της εποχής εκείνης. Όταν, μετά το γάμο, έφτανε η νύφη στο σπίτι, κρυβόταν, για να παρουσιαστεί μετά αρκετή ώρα.

Κι' αυτό εσήμαινε ότι η πεθερά φοβόταν μήπως η νύφη, μόλις την αντίκρυζε, έλεγε μέσα της:

Έξω πεθερά!

Έξω νοικοκυρά!

Αρχίζε κατόπιν ο χορός υπό τους ήχους των μουσικών οργάνων. Στο χορό οι γυναίκες κρατιόνταν μεταξύ τους από το χέρι και με τους άντρες μ' ένα μικρό μαυτλάκι.

Στους αθηναίους γάμους, στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, δεν υπήρχαν κουφέτα.

Τα κουφέτα είναι ευρωπαϊκό έθιμο που εισήχθη μετά τον Άγώνα του Εικοσινένα.

Στα χρόνια εκείνα μετά την τέλετή του γάμου, προσέφεραν στους καλεσμένους γλυκά, κυδώνι ή νεράντζι, που συνήθως κατασκευάζονταν από μέλι του Ύμηττου. Το γλυκό αυτό προσφερόταν τυλιγμένο σε χαρτί και έτρωγαν όλοι από αυτό, εκτός απ' τους νεονύμφους.

Η διαμονή των καλεσμένων στο σπίτι του γαμπρού δεν παρατεινόταν και πολύ. Μετά το χορό και τις ευχές, άποσύρονταν όλοι για να επανέλθουν, για το γαμήλιο τραπέζι, την επομένη.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΑΒΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η έκλεκτη καλλιτέχνης του τραγουδιού 'Ιωάννα 'Αλβα μετέθε την περασμένη εβδομάδα αεροπορικώς στο Παρίσι κι' έλαβε μέρος στο φεστιβάλ της «Ούνε-σκο» κατόπιν υποδείξεως του Πανελληνίου Μουσικού Συλλόγου.

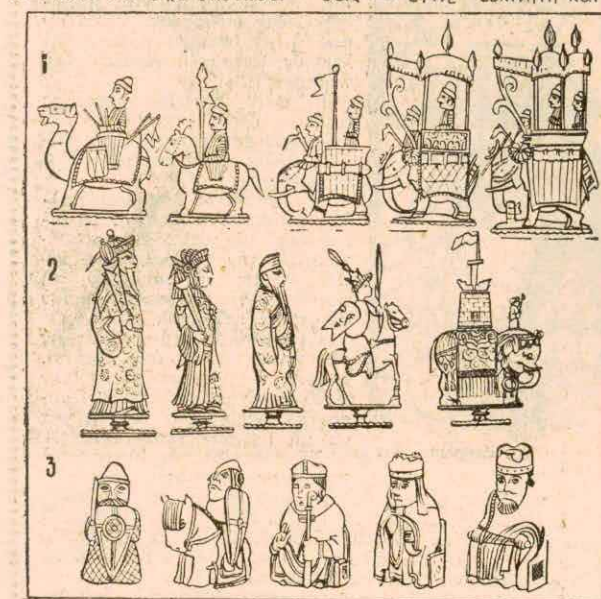
ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο Παρισινός ράφτης Ραφαέλ έτοιμάζει την ανοιξιάτικη συλλογή του. Κατά την διάρκεια της εργασίας του του άρεσει ν' ακούει άκροντέον που, όπως δηλώνει ο ίδιος, τον έμπνέει περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Ο Ραφαέλ επιθυμεί έφετος μία μεγάλη έκπληξη: Το ταγιέρ που θα μετατρέπεται σε φορεμά-τάκι, μόλις βγει η ζακέτα!

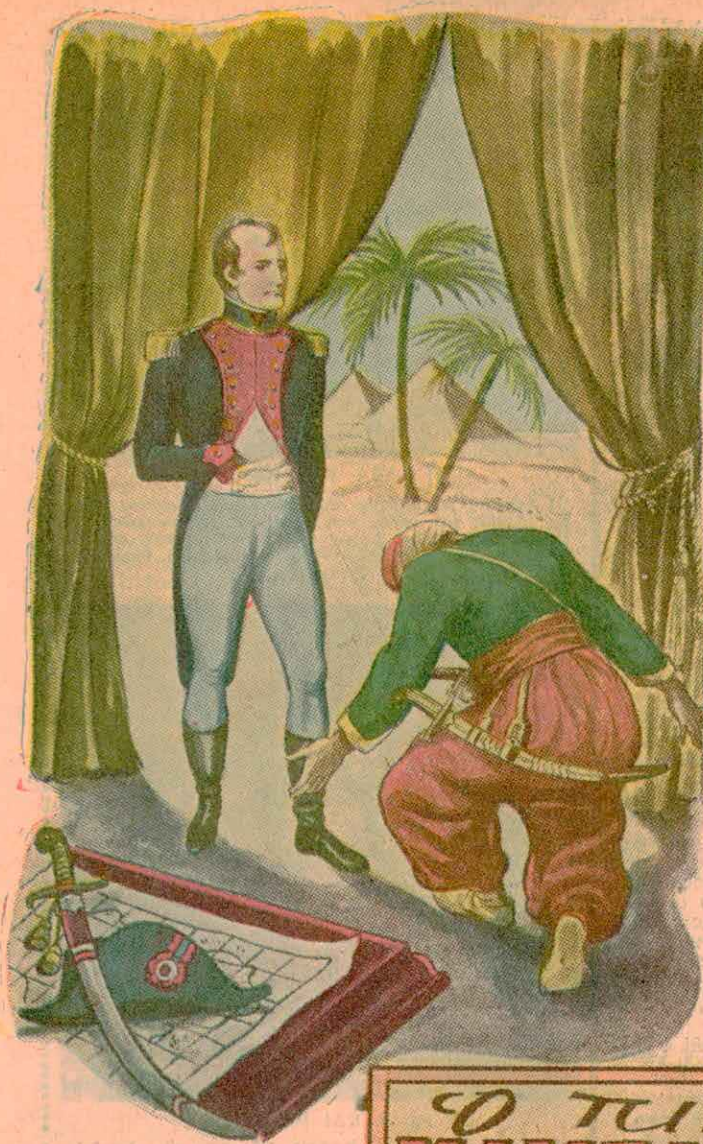

Η ΤΟΥΡΤΑ ΤΟΥ ΜΠΡΕΝΚ

Ο Αμερικανός Γουσταβός Μπρένκ, ηλικίας 105 χρόνων, γιόρτασε ελαφάτως για πρώτη φορά στη ζωή του την επέτειο των γενεθλίων του. Τόση μάλιστα ήταν η χαρά του, ώστε κατεβρόχθισε με βουλιμία και τό κομμάτι της τούρτας της εγγονής του, που ξέσπα-σε φυσικά σε κλάματα, μπροστά στον... αδηφάγο παππού της!...

Αυτές τις παραστάσεις είχαν τα «πιόνια» του σκακιού: 1) Στις Ινδίες, 2) Στην Κίνα, και 3) Κατά το Μεσαίωνα

—Είσαι μεγάλος, Σουλτάνε της Φωτιάς!... του είπε ο Ρουστάν.

ΣΤΗ μάχη των Πυραμίδων το περίφημο ιππικό των Μαμελούκων είχε νικήσει από τις δυνάμεις του Ναπολέοντος, του «Σουλτάνου της Φωτιάς» όπως τον ένομαζαν οι «Αραβες».

Οι Βοναπάρτες μπαίνοντας στο Κάιρο θριαμβευτής δέχτηκε από τον Σείχη «Ελ-Μπέκρι» ως δώρο ένα ωραίο αραβικό αέριο, που το κρατούσε από τα χαλινάρια ένας νεαρός Μαμελούκος.

Το βλέμμα του Ναπολέοντος — βλέμμα αέτου — καρφώθηκε όχι στο καθαρόαιμο αέριο, αλλά στον νεαρό «Αραβ», που ήταν ένας υπέροχος τύπος της φυλής του, με κάτασπρα δόντια και μάτια λαμπερά. Το γερό του χέρι έπαιζε μ' ένα δαμασκηνό μαχαίρι κρεμασμένο στη ζώνη του. Δεν του έκανε καμμία εντύπωση το επίτελο που περιτριγύριζε τον αρχιστράτηγο.

—Τό όνομά σου; τον ρώτησε ο Ναπολέων.

—Ρουστάν απάντησε ο Μαμελούκος.

—Πού βρίσκεται ο πατέρας σου;

—Κοντά στον «Αλλάχ! Πέθανε σαν γενναίος!».

Ο ΤΙΣ ΤΟΙΣ ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΣ

—Ο Σείχης σε έδωσε σε μένα. Πώς βρίσκεις το νέο σου κύριο;

—Μικρό!... απάντησε ο «Αράβης», αναμετρώντας το κοντό αναστήμα του νικητού των Πυραμίδων.

Η ειλκρινής αυτή γνώμη έκανε τους στρατηγούς Κλέμπερ και Δουμά να γελάσουν με την καρδιά τους.

Ο Βοναπάρτης χαμογέλασε κι' αυτός.

—Θα προτιμούσες, είπε στον νέο, κανένα κύριο ψηλό, σαν κι' αυτούς τους δυο;... Πρέπει να ιδούμε όμως αν κι' εκείνοι θα σε ήθελαν...

—Όχι, μά την πίστι μου! διαμαρτυρήθηκε ο Κλέμπερ. Αυτή η φάτσα δεν μ' αρέσει καθόλου.

—Εγώ, εδήλωσε ο Δουμά, δεν φοβάμαι το μαχαίρι του όσο το δηλητήριο. Αυτός ο νεαρός Μαμελούκος θα ήταν ικανός να με δηλητηριάσει!...

—Είπε γυιός στρατιώτου και όχι δολοφόνου, παρατήρησε ο Ναπολέων. «Αλλάσε δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς το μοιραίο του...»

Και γυρίζοντας στον νεαρό «Αραβ» πρόσθεσε:

—Τό δικό σου μοιραίο,

Ρουστάν, είναι να μείνεις στην υπηρεσία μου. Σε κρατώ. Και δεν δέχομαι καμμία αντίρρηση. «Ο Θεός είναι μεγάλος!...»

Ο «Αραβ» είχε παρακολουθήσει τη συζήτηση χωρίς να κινηθεί ούτε ένας μύς του προσώπου του. «Όταν όμως άκουσε την τελευταία λέξη του Ναπολέοντος μιά λάμψη πέρασε από τα μάτια του.

—Είπε γραφό μου! είπε σοβαρά.

Ο Ρουστάν, φανατισμένος από τα λόγια των Μουσουλμάνων δερβίσηδων, είχε αποφασίσει να σκοτώσει τον Βοναπάρτη. Είχε όρκησει να γίνει ο ελευθερωτής της «Ανατολής», που την έπιασε ο «Σουλτάνος της Φωτιάς».

Δεν είχε παρά έναν πόθο: Να φτάσει ως τον στρατάρχη και να τον χτυπήσει με το μαχαίρι του στην καρδιά!

Και τώρα η τύχη τον είχε ευνοήσει απίστευτα: Ο μόνος φρουρός του Ναπολέοντος θα ήταν αυτός! Βρισκόταν μόνος κοντά στον μικρόσωμο Κορσικανό, που τα δέματά του έκαναν τον κόσμο να τρέμει! Τό έργο του ήταν, ασφαλώς, πολύ εύκολο... Ο αντίπαλος του φαινόταν κατώτερος απ' ό,τι περίμενε.

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο νικητής των Πυραμίδων, ο «Σουλτάνος της Φωτιάς» που η απειλητική του σκιά απλωνόταν σ' όλη την έρημο της Σαχάρας;...

Τυλιγμένος στο μπουρνούζι του, ξαπλωμένος μπροστά στην είσοδο του δωματίου του στρατάρχη, ο Ρουστάν κύταζε τό μεγάλο κατακτητή.

Ο Βοναπάρτης κοιμόταν, βέβαιος για τό καλό του αίστρο. Η εμπιστοσύνη που έδειχνε στο Ρουστάν παρέλυ-

λαθε. Μερικές σταγόνες αίματος λέρωσαν τα σεντόνια του κρεβατιού.

—Πληγώθηκε;... του είπε ψυχρά ο Ναπολέων.

Και με τό μαντήλι του έδεσε τό ματωμένο χέρι του Ρουστάν, που έμενε ακίνητος και σιωπηλός. «Επειτα πρόσθεσε:

—Πήγαινε τώρα να κοιμηθείς και πρόσθεσε να μη ξαναείδες κακά όνειρα.

Γύρισε κατόπιν προς τον τοίχο και συνέχισε τον ύπνο του.

Ο Ρουστάν, ύπακούοντας σαν αυτόματο, ξαναγύρισε στη θέση του. «Όλη όμως τη νύχτα δεν κατώρθωσε να κοιμηθεί.

Απ' τό παραγμένο μυαλό του περνούσαν τρομερές σκέψεις. Με όλο τον στωικισμό του συλλογιόταν μ' αγωνία, τί σκληρό μαρτύριο τον περίμενε... Γιατί ο Ναπολέων είχε μαρτέψει, χωρίς άλλο, τό σκοπό του.

Θα τον κρεμούσαν, θα τον τουφεκίσαν, ή θα τον άποκεφάλιζαν!...

Ο τελευταίος θάνατος ήταν ο χειρότερος. Γιατί χωρίς κεφάλι πώς θα τον πήγαινε ο άγγελος «Αζράελ» στον παράδεισο του Μωάμεθ;

Δεν του περνούσαν απ' τό μυαλό καθόλου οι σκέψεις ότι μπορούσε να ζητήσει την επίεικία του Βοναπάρτη ή να δραπέτευση. Ο μικρόσωμος Κορσικανός είχε πάρει τώρα στα μάτια του διαστάσεις υπεράνθρωπου.

—Ήταν γραφό!... έπανε-λάμβανε ο Ρουστάν.

Όταν ξημέρωσε, ο Κλέμπερ κι' ο Δουμά, βασανιζόμενοι από κάποιο άόριστο προαίσθημα, πήγαν να επισκεφθούν τον άρχιστράτηγο.

—Συχωρώστε μας, αν σας άνησυχούμε, του είπαν. Μας εφόδιζαν τό πιθανά άποτέλεσμα της εμπιστοσύνης σας προς αυτόν τον νέο Μαμελούκο...

—Σας εύχαριστώ, κύριοι, για τό ενδιαφέρον σας, απάντησε ο Ναπολέων. «Αλλά τό μαχαίρι που θα με σκοτώσει δεν φτιαχτηκε άκόμη... Όσο για τό μαχαίρι του δυστυχισμένου Ρουστάν, δεν έκανε κακό παρ' όσον 'ίδιο τον κάτοχό του... Σφιγγοντάς το γιά... να με ύπερασπιστή, έκοψε μέσα στον ύπνο του τό δαχτυλά του!...

Ο Ρουστάν καθισμένος σταυροπόδι στη γωνία του δωματίου δεν έδειξε καμμία συγκίνηση για τό μεγαλοψυχία αυτή του κυρίου του.

Όταν όμως έμεινε μόνος μαζί του, γονάτισε μπρός του με σεβασμό και του είπε απλά:

—Είσαι μεγάλος, Σουλτάνε της Φωτιάς!

Και ή φράσι αυτή, που έδγαυε από τό χέιλη του γυιού της έρήμου, κολάκεψε πιά πολύ τό Ναπολέων, παρά τό λόγια, που του είχε πη κάποτε ο Κλέμπερ:

—Στρατηγέ, είσθε μεγάλος, όσο ο κόσμος!...

Από τότε ο Μαμελούκος Ρουστάν άκόλουθησε σαν πιστό σκυλί τον Βοναπάρτη σ' όλη την έκτακτική έκστρατεία του. Κοιμόταν πάντα μπροστά στην πόρτα του. «Αλλά ποτέ πιά δεν ξαναείδε... κακά όνειρα!

ΑΡΘΟΥΡ ΝΤΟΥΡΛΙΑΚ

ΤΟ ροχαλιτό δεν είναι ασθένεια, εκτός μόνο στην περίπτωση που έχει παθολογική προέλευση. Οι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι τα 8)10 των ανθρώπων ροχαλίζουν συμπτωματικά.

Τό ροχαλιτό παράγεται συνήθως έπειτα από μία έπίμονη εργασία ή οποιαδήποτε μυική υπερκόπωση και οφείλεται στην προσπάθεια που κάνει ο κοιμώμενος για να εισπνεύσει περισσότερο αέρα, που του είναι απαραίτητος, για να μπορέσει να αναζωογονήσει τό αίμα του, πλουτίζοντας το με οξυγόνο. Τό γεγονός αυτό εξηγεί γιατί οι εργατικοί ροχαλίζουν περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους και γενικά οι άντρες περισσότερο από τις γυναίκες. «Αλλά ποιος είναι ο μηχανισμός του ροχαλίσματος;

Στους κανονικούς ανθρώπους ο αέρας που εισπνέουμε, καθώς και κείνος που βγάζουμε από τους πνεύμονες, περνάει μόνον από τη μύτη, ενώ τό στόμα μένει κλειστό. «Αν, για οποιοδήποτε λόγο, ο άγωγός της μύτης άποδοιχθή ανεπαρκής για να τροφοδοτήσει τον οργανισμό μας με τό οξυγόνο που του χρειάζεται, καταφεύγουμε σ' ένα τέχνασμα, που άναπληρώνει αυτή την ανεπάρκεια: άνοίγουμε τό στόμα μας. Σχηματίζονται τότε δυο ρεύματα αέρος. Τό ένα απ' αυτά

«Αριστερά: Η μικρή αυτή μεταλλική συσκευή (1) εφύρνει τό άνοιγμα των ρουθώνων (2) και προλαμβάνει τό ροχαλιτό. Κάτω: Όταν τό ροχαλιτό οφείλεται σε χαλάρωση της κάτω σιαγόνας (3), ο έπίδεσμος αυτός (4) άποδίδει πολύ καλά άποτελέσματα, γιατί κρατάει τό στόμα κλειστό.

Μηχανισμός ΤΟΥ ΡΟΧΑΛΗΤΟΥ

Οι παθολογικές αιτίες που τό προκαλούν

περνάει πίσω από τη μεμβράνη του ουρανίσκου και τό άλλο έμπρός. «Ετσι συναντώνται στο άπίσθιο μέρος των ρινικών κοιλοτήτων. Αυτά τό δυο ρεύματα κάνουν τον μεμβρανώδη ιστό που τό χωρίζει να δονείται, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τό γλωσσίδι ενός πνευστού όργάνου κατά τό πέρασμα του αέρος μέσα στον αυλό. Τό ροχαλιτό που ξερομε όλοι δεν είναι τίποτε άλλο απ' αυτή τη δόνησι.

Μερικά άτομα, όμως, ροχαλίζουν με κλειστό τό στόμα. Στις περιπτώσεις αυτές, τό ροχαλιτό οφείλεται σε στένωσι των ρινικών πόρων. Στο έσωτερικό των προκαλούνται τότε έλαφρά σφυρίγματα και άλλοι δυσάρεστοι ήχοι.

Τό ροχαλιτό μπορεί, έξ άλλου, να οφείλεται σε ώρισμένες ασθένειες, που είναι άλλοτε έλαφρες κι' άλλοτε εξαιρετικά σοβαρές. Οι πάσχοντες από έμφύσημα και γενικά από όξεία ή χρόνια νοσήματα του άναπνευστικού συστήματος, οι καρδιοπαθείς κτλ., ροχαλίζουν κατά κανόνα, γιατί αισθάνονται την άνάγκη να εισπνεύσουν περισσότερο αέρα από κείνον που μπορούν να τους προμηθεύσουν οι ρουθώνες των. «Επίσης οι πάσχοντες από νοσήματα του ήπατος και των νεφρών, από άνωμαλίες ή παραμορφώσεις της ρινοφαρυγγικής κοιότητας (ρινίτιδες, φρυγγίτιδες, υπερτροφία των άμυγδαλών, έκδλαστήσεις κτλ.), από υπερβολική ανάπτυξη των λυμφατικών γαγγλίων στο άπίσθιο μέρος της μύτης ή στο βάθος του λαιμού κτλ. Τό ροχαλιτό είναι, έξ άλλου, συνήθιστα στους ανθρώπους που τρώνε και πίνουν πολύ.

Όταν τό ροχαλιτό οφείλεται σε παραμορφώσεις ή άνωμαλίες της ρινοφαρυγγικής κοιότητας, ο μόνος τρόπος θεραπείας είναι ή χειρουργική επέμβασις, που θ' απαλλάξει τους ρινικούς πόρους από τό εμπόδιο που δυσχεραίνουν τό πέρασμα του αέρος ανάμεσα σ' αυτούς, όποτε τό κακό σταματά όριστικά.

Μεταξύ των άνωμαλιών αυτών συγκαταλέγεται ή λόξευσις του διαφράγματος της μύτης ή ή υπερβολική ανάπτυξι των δυο μικροσκοπικών όστών που βρίσκονται στο κατώτερο καί άπίσθιο μέρος των δυο πόρων ή χωνών. Μία σοβαρότατη αιτία του ροχαλίσματος στα παιδιά είναι οι άδενοειδείς έκδλαστήσεις. «Η έξαγωγή των είναι ή μόνη λύσις. «Αλλά μόνον όταν παρέλθω τό όξύ στάδιο μπορεί να γίνει. «Η αρκετή διαδεδομένη αντίληψις ότι οι έκδλαστήσεις έπανεμφανίζονται όταν ή έξαγωγή

Δόκτωρ ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΤΑΝΙ

1: Κανονική άναπνοή, με κλειστό τό στόμα. 2: Ο εισπνεόμενος αέρας περνάει από τους ρινικούς πόρους και διέρχεται πίσω από τό μεμβρανώδη ιστό του ουρανίσκου, που δεν δονείται και δεν άναγίζει σενεώς κανένα ήχο. 3: «Ακαθώς» άνθρωπος που ροχαλίζει. Τα ρεύματα του αέρος που εισπνέονται ταυτόχρονα από τους ρουθώνες και τό στόμα προκαλούν τη δόνησι του μεμβρανώδους ιστού του ουρανίσκου. «Ετσι δημιουργείται τό ροχαλιτό. 4: Λόξευσις του ρινικού διαφράγματος με άποτελέσματα την έξαγωγή των ρινικών πόρων. Μία άλλη έξχειρησις με τοπική άνασθησία μπορεί να διορθώσει αυτή την παραμόρφωσι. 5: Οι πολυπόδες είναι μία απ' τις συχνότερες αιτίες του ροχαλίσματος. «Η έξαγωγή των γίνεται έπίσης με μία απλοδοσθη χειρουργική επέμβασι. Α. μεμβρανώδης ιστός του ουρανίσκου. Β. πολυπόδες. Γ. μέση χωνή. Δ. έσωτερική χωνή. 5: Οι άδενοειδείς έκδλαστήσεις, όπως κι' οι πολυπόδες, έμποδίζουν έπίσης την κανονική άναπνοή απ' τη μύτη. Α. μεμβρανώδης ιστός του ουρανίσκου. Β. έκδλαστήσεις. 6: «Η άφαίρεσις των έκδλαστήσεων γίνεται μ' ένα είδος κοχλιαρίου με κοφτερά άκρα.

Η συζήτηση περί στρεφόμενων γύρω απ' τις εξαιρετικές περιπτώσεις που συναντούν κάποτε οι γιατροί.

—Και σεις, δόκτωρ Σιδερέν, δεν έχετε να μάς διηγήσετε τίποτε περιεργό; ρώτησε ο οικοδεσπότης, ο εισαγγελέας Ρισλόν.

—Εγώ είμαι ένας άπλως συνοικιακός γιατρός... Το μόνο παράξενο που έχω υπόψη μου, είναι το περιστατικό του καθηγητού της φυσικής Ρομπέρ Νταγκλν, που τον περιποιούμαι από πολλούς μήνες. Όταν πρωτοήρθε να με συμβουλευτεί, ένοιωθε μόνο μια γενική κόπωση. Του σύστησα τα νωτικά, ανάπαυση, αλλαγή αέρος. Τίποτα όμως δεν ωφέλησε. Η κατάσταση του χειροτέρευε ολοένα. Θα αναγκασθί πιθανότατα πολύ γρήγορα να εγκαταλείψω το λαμπρό του στάδιο.

Η περίπτωση αυτή προκάλεσε το ενδιαφέρον των άλλων γιατρών που ήταν παρόντες. Τρεις απ' όλους, οι πια διακεκριμένοι, εξέτασαν το Νταγκλν, για να ανακαλύψουν τη μυστηριώδη πάθησή του. Βρέθηκαν όμως κι αυτοί εμπρός σε αίνιγμα.

Την άλλη μέρα, επισκεφθήκε το δόκτωρ Σιδερέν ο αστυνομικός Ταρντέλ, που είχε ακούσει τη διήγησή του στο σπίτι του εισαγγελέως. Του δήλωσε ότι, κατά τη γνώμη του, επρόκειτο για κάποιο μυστηριώδες κι άγρο έγκλημα, που θα επιθυμούσε πολύ να το διαλευκάνει. Ο γιατρός ανέλαβε να μιλήσει σχετικά με τον καθηγητή της φυσικής.

Ο άρχος ΘΑΝΑΤΟΣ

δεν διεξεδίκησε ποτέ την παρουσία των γονέων μου. Οσο για τις επιστημονικές εργασίες μου δεν είναι πολύ σημαντικές...

—Κι' ο γάμος σας; Μήπως δυσχερέστησε κάποιο παρακινούμενο υποψήφιο;

—Α, ναί! Έμαθα αργότερα ότι ένας συνάδελφός μου ήταν έρωτευμένος με τη γυναίκα μου, χωρίς όμως να εκδηλωθί ποτέ. Μά παρηγορήθηκε γρήγορα κι είναι σήμερα καλός μας φίλος.

—Είπε κι αυτός καθηγητής

της φυσικής, είπατε; Πώς λέγεται;

—Δεν θα σας πω τ' όνομά του, γιατί δεν θέλω να τον ενοχλήσετε δίχως λόγο.

Απ' τη στιγμή εκείνη, ο καθηγητής άλλαξε στάση. Έγινε επιφυλακτικός κι έδειξε στον αστυνομικό ότι οι ερωτήσεις του τον δυσχερούσαν.

Ο Ταρντέλ τον αποχαίρεται και πήγε κατ' ευθείαν στη Λέσχη των Επιστημόνων. Ο θρόνος τον ρώτησε. Μήπως σας φάνηκε η σάς μίσση κανείς για το γάμο σας, για κληρονομικά ζητήματα, για τις επιστημονικές επιτυχίες σας;..

Αφού σκέφτηκε λίγο, ο καθηγητής απάντησε:

—Όχι, υποθέτω! Κανείς

δεν μεταμφιεζόταν, φορούσε μια ψεύτικη γενειάδα κι έμπαινε σ' ένα σπίτι, αντίκριστού Νταγκλν, όπου είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα με ψευδώνυμο. Ένα πρωί, ο αστυνομικός μπήκε με αντίκλειδο στο διαμέρισμα αυτό κι' ανακάλυψε ενδιαφέροντα πράγματα...

Το άλλο απόγευμα, στις 4½, ξαναπήγε. Πέρασε ένα στενό και σκοτεινό διάδρομο και μπήκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Εμπρός στο παράθυρο αυτής της κάμαρας υπήρχε ένα τραπέζι φορτωμένο με μουστροβίδες ηλεκτρικές συσκευές.

Ο αστυνομικός κρύφτηκε σ' ένα ντουλάπι του τοίχου. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ: Σε δέκα λεπτά, μπήκε κάποιος στο δωμάτιο, κλείδωσε καλά την πόρτα και πλησίασε στο τραπέζι. Ήταν ο Σιδρέν μεταμφιεσμένος, όπως πάντα.

Έσκυψε πάνω απ' τα μηχανήματα και γύρισε ένα διακόπτη. Ακούστηκε αμέσως ένα έλαφρό τρίξιμο και φάνηκε μια μικρή φλόγα. Ο Σιδρέν έμεινε ακίνητος, με τα μάτια κερφαμένα στο αντικρινό παράθυρο, όπου φαινόταν πίσω απ' το τζάμι ο Ντανγκλν, που εργαζόταν στο γραφείο του.

Ξαφνικά ο Ταρντέλ πήδησε έξω απ' το ντουλάπι, κρατώντας το πιστόλι του.

—Ψηλά τα χέρια! φώναξε. Ζαν Σιδρέν, εν όνοματι του Νόμου σας συλλαμβάνω!

Ο καθηγητής έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα, σαν να μην πίστευε στα μάτια του.

Για μια στιγμή, ωστόσο, συγκέντρωσε το κουράγιο του και τράυλισε:

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Τι θέλετε μέσα στο... εργαστήριό μου; Ποιός είσαστε κύριε;

—Είμαι ο αστυνομικός Ταρντέλ!

Όταν άκουσε το όνομα του αστυνομικού ο Σιδρέν σάστισε. Έτσι ο Ταρντέλ πέρασε, χωρίς καμιά δυσκολία τις χειροπέδες στον καταχλωμο κι' αποσβολωμένο καθηγητή και διέκοψε τη λειτουργία του μηχανήματος.

Μισή ώρα αργότερα, ο δόκτωρ Σιδρέν κι ο Ντανγκλν έβγαλαν στο γραφείο του εισαγγελέως, που τους είχε καλέσει επείγοντας.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος ο καθηγητής.

—Οφείλετε, κύριε, του είπατε ο εισαγγελέας, να ευχαριστήσετε τον αστυνομικό Ταρντέλ, που σας έσωσε τη ζωή και συνέλαβε το δολοφόνο σας!

Ο Ντανγκλν κύτταξε έρωτα. Συναντιόνταν συχνά. Οι γονείς της έγιναν έξω φρενών όταν τόμαθαν... Μά ο Ντανγκλν άγνοει αυτές τις λεπτομέρειες.

Ο Ταρντέλ ευχαρίστησε το φίλο του για τις πληροφορίες του και του σύστησε να κρατήσει έντελώς μυστική τη συνομιλία τους. Αρχισε ύστερα να παρακολουθεί συστηματικά τον καθηγητή Σιδρέν.

Είχε καταστήσει η σκιά του, δεν τον άφινε νύχτα και μέρα.

Ο καθηγητής δεν είχε αντιληφθί το παραμικρό από αυτή την παρακολούθηση. Κι' ο Ταρντέλ έκανε περίφημα τη δουλειά του.

Ανακάλυψε έτσι ότι, κάθε απόγευμα κατά τις 5, ο Σιδρέν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

αποτραβηγμένος σε μια έξοχη δίλλα, αφοσιωμένος σ' επιστημονικές έρευνες.

Μήπως γεννήθηκε ποτέ καμιά δυσχερέσκεια μεταξύ τους;

—Μάλιστα. Για μερικά χρόνια δεν μιλούσαν εξαιτίας του γάμου του Ντανγκλν. Ο Σιδρέν είχε γίνει μισάνθρωπος και σοβαρός.

Μά γιατί του στοίχισε τόσο αυτός ο γάμος, εφόσον δεν είχε σχέσεις με τη κοπέλλα;

—Απεναντίας, είχε συνδεθί μαζί της μ' ένα μεγάλο έρωτα. Συναντιόνταν συχνά. Οι γονείς της έγιναν έξω φρενών όταν τόμαθαν... Μά ο Ντανγκλν άγνοει αυτές τις λεπτομέρειες.

Ο Ταρντέλ ευχαρίστησε το φίλο του για τις πληροφορίες του και του σύστησε να κρατήσει έντελώς μυστική τη συνομιλία τους. Αρχισε ύστερα να παρακολουθεί συστηματικά τον καθηγητή Σιδρέν.

Είχε καταστήσει η σκιά του, δεν τον άφινε νύχτα και μέρα. Ο καθηγητής δεν είχε αντιληφθί το παραμικρό από αυτή την παρακολούθηση. Κι' ο Ταρντέλ έκανε περίφημα τη δουλειά του.

Ανακάλυψε έτσι ότι, κάθε απόγευμα κατά τις 5, ο Σιδρέν

δεν μεταμφιεζόταν, φορούσε μια ψεύτικη γενειάδα κι έμπαινε σ' ένα σπίτι, αντίκριστού Νταγκλν, όπου είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα με ψευδώνυμο. Ένα πρωί, ο αστυνομικός μπήκε με αντίκλειδο στο διαμέρισμα αυτό κι' ανακάλυψε ενδιαφέροντα πράγματα...

Το άλλο απόγευμα, στις 4½, ξαναπήγε. Πέρασε ένα στενό και σκοτεινό διάδρομο και μπήκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Εμπρός στο παράθυρο αυτής της κάμαρας υπήρχε ένα τραπέζι φορτωμένο με μουστροβίδες ηλεκτρικές συσκευές.

Ο αστυνομικός κρύφτηκε σ' ένα ντουλάπι του τοίχου. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ: Σε δέκα λεπτά, μπήκε κάποιος στο δωμάτιο, κλείδωσε καλά την πόρτα και πλησίασε στο τραπέζι. Ήταν ο Σιδρέν μεταμφιεσμένος, όπως πάντα.

Έσκυψε πάνω απ' τα μηχανήματα και γύρισε ένα διακόπτη. Ακούστηκε αμέσως ένα έλαφρό τρίξιμο και φάνηκε μια μικρή φλόγα. Ο Σιδρέν έμεινε ακίνητος, με τα μάτια κερφαμένα στο αντικρινό παράθυρο, όπου φαινόταν πίσω απ' το τζάμι ο Ντανγκλν, που εργαζόταν στο γραφείο του.

Ξαφνικά ο Ταρντέλ πήδησε έξω απ' το ντουλάπι, κρατώντας το πιστόλι του.

—Ψηλά τα χέρια! φώναξε. Ζαν Σιδρέν, εν όνοματι του Νόμου σας συλλαμβάνω!

Ο καθηγητής έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα, σαν να μην πίστευε στα μάτια του.

Για μια στιγμή, ωστόσο, συγκέντρωσε το κουράγιο του και τράυλισε:

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Τι θέλετε μέσα στο... εργαστήριό μου; Ποιός είσαστε κύριε;

—Είμαι ο αστυνομικός Ταρντέλ!

Όταν άκουσε το όνομα του αστυνομικού ο Σιδρέν σάστισε. Έτσι ο Ταρντέλ πέρασε, χωρίς καμιά δυσκολία τις χειροπέδες στον καταχλωμο κι' αποσβολωμένο καθηγητή και διέκοψε τη λειτουργία του μηχανήματος.

Μισή ώρα αργότερα, ο δόκτωρ Σιδρέν κι ο Ντανγκλν έβγαλαν στο γραφείο του εισαγγελέως, που τους είχε καλέσει επείγοντας.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος ο καθηγητής.

—Οφείλετε, κύριε, του είπατε ο εισαγγελέας, να ευχαριστήσετε τον αστυνομικό Ταρντέλ, που σας έσωσε τη ζωή και συνέλαβε το δολοφόνο σας!

Ο Ντανγκλν κύτταξε έρωτα. Συναντιόνταν συχνά. Οι γονείς της έγιναν έξω φρενών όταν τόμαθαν... Μά ο Ντανγκλν άγνοει αυτές τις λεπτομέρειες.

Ο Ταρντέλ ευχαρίστησε το φίλο του για τις πληροφορίες του και του σύστησε να κρατήσει έντελώς μυστική τη συνομιλία τους. Αρχισε ύστερα να παρακολουθεί συστηματικά τον καθηγητή Σιδρέν.

Είχε καταστήσει η σκιά του, δεν τον άφινε νύχτα και μέρα. Ο καθηγητής δεν είχε αντιληφθί το παραμικρό από αυτή την παρακολούθηση. Κι' ο Ταρντέλ έκανε περίφημα τη δουλειά του.

Ανακάλυψε έτσι ότι, κάθε απόγευμα κατά τις 5, ο Σιδρέν

Ο γάμος στην αρχαία Ελλάδα δεν αποτελούσε απλώς μια ατομική υπόθεση, αλλά κι' ένα βασικό έργο της πολιτείας. Το κράτος επενέβαινε ενεργώς στο ζήτημα της ένωσης δύο ατόμων αντιθέτου φύλου για τη δημιουργία οικογενείας. Και γι' αυτό ο γάμος, δεν ήταν μια συναισθηματική ένωση τις περισσότερες φορές, αλλά είχε για μοναδικό σκοπό την τεκνοποιία. Η οικογένεια, όπως και τώρα, ήταν η βάση, το θεμέλιο των τότε κοινωνιών και οι διοικούντες ενίσχυαν κάθε προσπάθεια για τη δημιουργία οικογενειών, για την αύξηση του πληθυσμού. Έκείνοι που αρνιόταν να παντρευθί που δεν ήθελε να λαβή να φτιάσει οικογένεια, τον θεωρούσαν ως αντιστρατευόμενο στη δημογραφική προσπάθεια των τότε Πολιτειών. Η φρατρία τον έδιωχνε ως «άνεστιο» και η κοινωνία τον περιφρόνησε. Σε πολλές Πολιτείες της αρχαίας Ελλάδας τιμωρούσαν τους αγάμους και τους θεωρούσαν σαν ανώφελα κοινωνικά όντα. Ο Πολυδεύκης (180 μ. Χ.) αναφέρει ότι «πολλοίχου υπήρχον δίκαια αγαμίοι...». Άλλα και μέσα στη συνείδησι του κόσμου, η αγαμία ήταν κάτι κακό, κάτι που βάραινε πάνω στο άτομο σαν κατάρα.

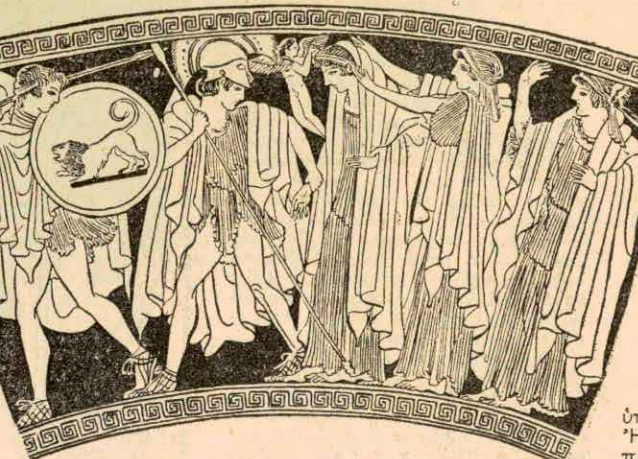
Η Αντιγόνη, βαδίζοντας προς το θάνατο, στην πιο δραματική στιγμή, θρηνεί και ολοφύρεται γιατί εγκαταλείπει τη ζωή «άνυμνη», άνομμετη δηλαδή.

Άλλα η Πολιτεία δεν ενδιαφερόταν μόνο για το γάμο και δεν τιμωρούσε την αγαμία. Πιστεύοντας ότι ο ταιριαστός, ο άνομμος γάμος δημιουργεί υγιή κοινωνία, έδινε το δικαίωμα στους πολίτες να επιδιώκουν μυνύσεις («γραφάς») έναντίον εκείνων που έκαναν αταίριαστους γάμους. Έτσι υπήρχαν «γραφάσι» και «κακογαμίου» κυρίως στη Σπάρτη. Έτιμωρείτο δηλαδή, όπως μάς δεβαιώνουν ο Πλούταρχος, ο Πολυδεύκης και ο Σπυδαίος, όχι μόνο η αγαμία στη Σπάρτη, όπως γινόταν σ' όλες τις άλλες Πολιτείες, αλλά και ο ανάρμοστος γάμος («κακογαμίου δίκη») και ο παράκαριος («οψιγαμίου δίκη»). Ανάρμοστος γάμος έθεωρείτο η ένωση γέροντος και νέας ή και αντίστροφα, έλευθέρου και δούλης, και παράκαριος η ένωση δύο ατόμων περασμένης ηλικίας. Ο Πλούταρχος αναφέρει ότι ένας απ' τους βασιλιάδες της Σπάρτης, ο Αρχίδαμος, τιμωρήθηκε απ' τους Έφορους γιατί παντρεύτηκε μια νεαρή κοπέλλα.

Όλες αυτές οι επεμβάσεις της Πολιτείας και όλες οι τιμωρίες απέβλεπαν στο να αποδώσει ο ταιριαστός γάμος καλά και γερά παιδιά, κυρίως αρσενικά. Το ζήτημα της αρρενογονίας απασχολούσε πολύ τους αρχαίους κυβερνήτες και δημιουργούσε πολλές περιπλοκές. Έθεωρείτο μεγάλη ατυχία όταν ένας πατέρας πεθαινόταν δεν άφινε αρσενικούς απογόνους κι' έδινε έτσι και τ' όνομά του, γιατί τα κορίτσια έπαιρναν το πατρωνικό όνομα του ανδρός τους. Για τον ίδιο λόγο έλεγαν συχνά έναν άνθρωπο «άτεκνο», όταν δεν είχε αγόρια. Τα κορίτσια δεν λογαριάζονταν. Ο βασιλιάς Κλεομένης, λέει ο Ηρόδοτος, πέθανε άπαις, αφήνοντας μόνο μια θυγατέρα....

Όπως η αγαμία, έτσι και η άτεκνία έθεωρείτο μεγάλη συμφορά. Η Μήδεια καταριέται τον Ιάσονα να μείνι άτεκνος για να τυραννιέται σ' όλη του τη ζωή! Η έλλειψι τέκνων και ιδίως αρσενικών, δημιουργούσε πολλές φασαρίες στις αρχαίες Πολιτείες και αποτελούσε έναν απ' τους βασικούς λόγους της λύσεως του γάμου.

Το διαζύγιο στην αρχαιότητα έβγαίνει σε δύο μόνο περιπτώσεις: στην περίπτωση της «έπικληρου» και στην περίπτωση της άτεκνίας. Ο πατέρας που δεν άφινε αρσενικό κληρονόμο, αναγκαστικά καθιστούσε κληρονόμο την κόρη του, η οποία απ' τη στιγμή εκείνη ονομαζόταν «έπικληρος». Άλλα για να μη σβύσει το πατρωνικό όνομα, η «έπικληρος» έπρεπε να παντρευθί.

Άθηναία νύφη με τη συνοδεία της. (Από λήκυθο του 5ου αι. π.Χ.).

Η ζωή στην Αρχαία Ελλάδα

Το έπείρεψαν να πάρη μια δεύτερη γυναίκα γόνιμο για να του κάνει παιδιά. Έτσι ο Άναξανδριδης είχε δύο γυναίκες σε δύο χωριστά σπίτια. Άλλος βασιλιάς πάλι της Σπάρτης μάς πληροφορεί ο Ηρόδοτος, ο Άριστων, διαζεύχθηκε δύο γυναίκες, γιατί ήταν στειρές και πήρε τρίτη που του γέννησε πολλά αγόρια.

Για το λόγο αυτό πολλές γυναίκες στειρές, για να αποφύγουν το διαζύγιο, σοφίζονταν ένα σωρό «μηχανές» για να ξεγελάσουν τους άντρες τους. Ο Ηρόδοτος και ο Άριστοφάνης, αναφέρουν μερικές απ' αυτές τις πονηρίες των στειρών γυναικών:

«Μια γυναίκα στείρα, διηγείται με το γνωστό του χιούμορ ο Άριστοφάνης στις «Θεσμοφορίζουσες» έκανε πως κοιλούσε δέκα μέρες συνέχεια. Κι' ο ήλιος ο άντρας της έτρεπε να δρή μαντζούνια για τους πόνους. Η γυναίκα του είδοποίησε συγχρόνως ένα γραβίδιο απ' αυτό που κάνουν όλες τις μυστικές δουλειές και της έφερε, με τρόπο, μέσα σε μια μεγάλη χύτρα ένα γονεμένο αγόρι. Το μωρό δεν έκλαιγε γιατί είχε στο στόμα του ένα πανί με μέλι και βούτυρο. Κι' όταν έφτασε η κατάλληλη στιγμή, η... έτοιμογεννη άρχισε να ξεφωνίζει:

—Αχ, αχ, αντρούλη μου δεν μπορώ, πήγαμε έξω, με πιάνουν οι τελευταίοι πόνοι... Φύγε...

Το γραβίδιο, όταν δγίκε έξω ο σύζυγος, έβγαλε το μωρό απ' τη χύτρα, του πήρε το πανί με το μέλι και μόλις άρχισε τα ξεφωνητά του το παρούσασε στον άντρα λέγοντας:

—Για δες τ' αγόρι σου, για δες τ' παιδί σου! σούκανε η κοκκώνα σου, για δες το που είναι ολόφτυστο σαν κι' εμένα...!

Κι' ο δύστυχος το πίστεψε...!

Πολλοί όμως άντρες δεν τα έχασαν κάτι τέτοια. Μια γυναίκα του Άριστοφάνη λέει: «Και να βέλη μια γυναίκα στείρα να παρουσιάσθι ξένο μωρό για δικό της, δεν μπορεί γιατί κάθεται δίπλα της ο άντρας της και οι συγγενείς του...»

Όσοστο τα πράγματα αυτά δεν έχουν αλλάξει και ποτέ στην εποχή μας.

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

τρευτή των πιο στενών συγγενή του πατέρα της. Ο πλησιέστερος συγγενής παρουσιάζονταν τότε στον έμπάνυμο άρχοντα και δήλωνε ότι αυτός δικαιούται να πάρη τη νέα. Η δήλωσι του αυτή αναγραφόταν στη πινακίδα των κρατικών ανακοινώσεων για να τη διαβάσουν όλοι οι πολίτες μην τυχόν υπάρχουν κι' άλλοι συγγενείς πολύ πιο πλησιέστεροι απ' τον δηλούντα.

Αν δεν παρουσιάζονταν κανείς, ο έμπάνυμος άρχων έπεκέρωνε το γάμο. Άλλα καμιά φορά τυχαινε να διεκδικούν την «έπικληρο» πολλοί συγγενείς, όποτε την υπόθεσι την παρέπεμπαν στην Ήλιαία για να έκδικασθί (έπιδικάζομενη κόρη).

Αν όμως η κόρη γινόταν «έπικληρος» ενώ ήταν παντρεμένη, η Πολιτεία της χορηγούσε το διαζύγιο για να πάρη τον πλησιέστερο συγγενή του πατέρα της. Άλλα και ο συγγενής αυτός έπαιρνε διαζύγιο, αν ήταν παντρεμένος. Μπορούσε ν' αρνηθί μόνο όταν η «έπικληρος» ήταν «θήσασα» δηλαδή φτωχιά, έλευθέρη εργάτρια. Τότε όμως ήταν υποχρεωμένος να την προκρίνη.

Η άτεκνία, ή στειρότητα, αποτελούσε πολύ πιο συχνό φαινόμενο και τα διαζύγια εξ αιτίας αυτού του λόγου ήταν περισσότερα. Άκόμα και οι βασιλιάδες υπέκειντο στον κανόνα αυτόν. Ο Ηρόδοτος αναφέρει με χαρακτηριστικές λεπτομέρειες, ότι οι έφοροι ζήτησαν απ' το βασιλιά της Σπάρτης Άναξανδριδή να διαζευχθί τη στείρα γυναίκα του και να πάρη μιάν άλλη. Κι' όταν ο βασιλιάς τους απάντησε ότι δεν δέχεται τους όρους τους γιατί αγαπάει τη γυναίκα του και δεν θέλει να τη χωρίσει, οι

Έφοροι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και του επέτρεψαν να πάρη μια δεύτερη γυναίκα γόνιμο για να του κάνει παιδιά. Έτσι ο Άναξανδριδης είχε δύο γυναίκες σε δύο χωριστά σπίτια. Άλλος βασιλιάς πάλι της Σπάρτης μάς πληροφορεί ο Ηρόδοτος, ο Άριστων, διαζεύχθηκε δύο γυναίκες, γιατί ήταν στειρές και πήρε τρίτη που του γέννησε πολλά αγόρια.

Για το λόγο αυτό πολλές γυναίκες στειρές, για να αποφύγουν το διαζύγιο, σοφίζονταν ένα σωρό «μηχανές» για να ξεγελάσουν τους άντρες τους. Ο Ηρόδοτος και ο Άριστοφάνης, αναφέρουν μερικές απ' αυτές τις πονηρίες των στειρών γυναικών:

«Μια γυναίκα στείρα, διηγείται με το γνωστό του χιούμορ ο Άριστοφάνης στις «Θεσμοφορίζουσες» έκανε πως κοιλούσε δέκα μέρες συνέχεια. Κι' ο ήλιος ο άντρας της έτρεπε να δρή μαντζούνια για τους πόνους. Η γυναίκα του είδοποίησε συγχρόνως ένα γραβίδιο απ' αυτό που κάνουν όλες τις μυστικές δουλειές και της έφερε, με τρόπο, μέσα σε μια μεγάλη χύτρα ένα γονεμένο αγόρι. Το μωρό δεν έκλαιγε γιατί είχε στο στόμα του ένα πανί με μέλι και βούτυρο. Κι' όταν έφτασε η κατάλληλη στιγμή, η... έτοιμογεννη άρχισε να ξεφωνίζει:

—Αχ, αχ, αντρούλη μου δεν μπορώ, πήγαμε έξω, με πιάνουν οι τελευταίοι πόνοι... Φύγε...

Το γραβίδιο, όταν δγίκε έξω ο σύζυγος, έβγαλε το μωρό απ' τη χύτρα, του πήρε το πανί με το μέλι και μόλις άρχισε τα ξεφωνητά του το παρούσασε στον άντρα λέγοντας:

—Για δες τ' αγόρι σου, για δες τ' παιδί σου! σούκανε η κοκκώνα σου, για δες το που είναι ολόφτυστο σαν κι' εμένα...!

Κι' ο δύστυχος το πίστεψε...!

Πολλοί όμως άντρες δεν τα έχασαν κάτι τέτοια. Μια γυναίκα του Άριστοφάνη λέει: «Και να βέλη μια γυναίκα στείρα να παρουσιάσθι ξένο μωρό για δικό της, δεν μπορεί γιατί κάθεται δίπλα της ο άντρας της και οι συγγενείς του...»

Όσοστο τα πράγματα αυτά δεν έχουν αλλάξει και ποτέ στην εποχή μας.

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Προετοιμασίες για το γάμο. (Παράστασις σε αλάδατρο του 5ου αι. π.Χ.).

Ο Φινλανδός μουσικοσυνθέτης Ζάν Σιμπέλιους.

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ Όλων των Φινλανδών

Αφιέρωσε τη ζωή του στη μουσική

Ο δημοφιλέστερος άνθρωπος στη Φινλανδία θεωρείται συγχρόνως ως ο μεγαλύτερος σημερινός μουσικοσυνθέτης όλου του κόσμου. Είναι ο πασίγνωστος Ζάν Σιμπέλιους, ένας πανύψηλος και χαμογελαστός γέρος 85 ετών.

Δεν υπάρχουν τοίχοι γύρω απ' το απλό εξοχικό σπίτι του, που απέχει 50 χιλιόμετρα απ' το Έλσίνκι. Κάθε Φινλανδός όμως θεωρεί καθήκον του να τον φυλάει, για να εξασφαλίσει την ησυχία του. Τελευταίως, κάποιος ξένος δημοσιογράφος μπήκε σ' ένα λεωφορείο και ζήτησε απ' το σωφέρ να τον κατεβάσει κοντά στο σπίτι του Σιμπέλιους.

—Σας περιμένει, κύριε; τον ρώτησε εκείνος.

—Όχι. Δεν ξέρει πώς θα τον επισκεφθώ, απάντησε ο δημοσιογράφος.

Αντί λοιπόν να του δείξει ο σωφέρ πού έπρεπε να κατεβή, τον πήγε ως το τέμα και τον γύρισε έπειτα πίσω στο Έλσίνκι.

—Δεν αφήνουμε κανένα να ενοχλήσει το μεγάλο μας Σιμπέλιους, του είπε. Δεν ξέρουμε ποσόν καιρό ακόμη θα βρίσκεται μαζί μας...

Όταν γεννήθηκε ο Σιμπέλιους, στις 8 Δεκεμβρίου 1865, ο πατέρας του αποφάσισε να τον κάνει μία μέρα δικαστή. Δύο χρόνια αργότερα, πέθανε ο πατέρας Σιμπέλιους, ή χήρα του όμως όρκιστηκε στην ψυχή του να εκπληρώσει την επιθυμία του.

Ωστόσο, ο Ζάν δεν ήταν διόλου πλασμένος για το δικαστικό στάδιο. Φαίνεται σαν να βρίσκεται σε κάποιον άλλο κόσμο! έλεγαν γι' αυτόν οι δάσκαλοί του.

Αρχισε να παίζει πιάνο από 5 χρονών παιδί και να συνθέτει τραγούδια. Μετά 4 χρόνια, επιδόθηκε στο βιολί. Γιατί, μ' αυτό το όργανο, μπορούσε να ηγαίνει κάθε μέρα στο δάσος, έπειτα απ' το σχολείο, και «να παίζει μουσική για τα πουλιά». Σ' αυτή τη μοναξιά, άκουγε το κελάρημα των ρυακιών και το μουρμουρητό του ανέμου στις φυλλωσιές κι εξέφραζε ύστερα τους ήχους με τη μουσική.

Όταν πλησίαζε στα 20 χρόνια του βρέθηκε σε δίλημμα για το στάδιο που θ' ακολουθούσε οριστικά. Πήρε τότε το βιολί του, πήγε στο δάσος και πέρασε εκεί μία ολόκληρη νύχτα. Όταν ξημέρωσε, είχε πάρει πια την απόφασή του: Θ' αφιέρωνε τη ζωή του στη μουσική!

Σπουδάζει πράγματι στη Μουσική Ακαδημία του Έλσίνκι, κι ύστερα στο Βερολίνο και στη Βιέννη. Ξαναγύρισε κατόπιν στη Φινλανδία κι' άρχισε να συνθέτει, σ' ένα στυλ επαναστατικό.

Η Φινλανδία υπέφερε τότε απ' τις καταπίσεις των Ρώσων κυριαρχών της. Είχε απαγορευθεί η έκδοση εφημερίδων, είχαν συλληφθεί διάφορα πολιτικοί και διανοούμενοι. Οι Φινλανδοί είχαν διοργανώσει ένα κίνημα αντίστασης.

Σ' αυτό λοιπόν το περιβάλλον, ο πατριωτισμός του νεαρού Σιμπέλιους βρήκε την έκφρασή του με μουσικές συνθέσεις που έχουν γίνει σήμερα περίφημες σ' όλο τον κόσμο. Στα έργα του, με θέματα παρμένα απ' τη φινλανδική μυθολογία και τους άθλους των αρχαίων ηρώων, μιλούσε η ψυχή της υποδουλωμένης πατρίδας του.

Ο Σιμπέλιους έγινε ήρωας της Αντίστασης. Το φθινόπωρο του 1899, έγραψε μία σύνθεση για συμφωνική ορχήστρα, τη «Φινλανδία», που έγινε θρησκευτικός ύμνος και εθνικό σύμβολο για τους συμπατριώτες του. Η Συμφωνική ορχήστρα του Έλσίνκι, με τον ίδιο ως μάστορα της, εξέτελεσε αυτό το έργο του στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και συγκίνησε τον κόσμο με τον ηρωικό αγώνα των Φινλανδών για την ελευθερία τους. Η πίστις της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης ανάγκασε τη Ρωσία να φανή υποχωρητικότερη απέναντι των Φινλανδών.

Ο Σιμπέλιους είχε γίνει πια περίφημος σ' όλον τον κόσμο. Ξαφικά όμως, το 1904, παραιτήθηκε απ' όλες αυτές τις δάφνες και τους θριάμβους και κλείστηκε στο σπίτι του, για να επιδοθή αποκλειστικά στη σύνθεσι.

Στα επόμενα 25 χρόνια, παρήγαγε περισσότερα από 150 έργα. Πολλοί κριτικοί τον χαρακτήριζαν ως το μεγαλύτερο συνθέτη συμφωνικών μετά το Μπετόβεν. Άλλοι όμως διαφωνούσαν. Κι' αυτούς κυρίως αφορά το παρακάτω ανέκδοτο του Σιμπέλιους: Κάποτε, τον επισκέφθηκε ένας γνωστός Δανός ήθοποιός. Καθώς λοιπόν έκαναν ένα γύρο στον κήπο, ακούγοντας τη συναυλία των πουλιών και του ανέμου, ο ήθοποιός είπε έκστατος:

—Είναι η ωραιότερη μουσική του κόσμου!

Τη στιγμή εκείνη, πέταξε ένα κοράκι κάτω απ' το κεφάλι τους, κρώζοντας άπαισία.

—Νά κι' ο κριτικός!... είπε τότε ο Σιμπέλιους.

Απ' το πρωί ως το βράδυ, ο Σιμπέλιους είναι άφογα ντυμένος, μέσα στο σπίτι του. Η φιλοκαλία του αυτή αποτελεί ένα βασικό στοιχείο του χαρακτήρος του, εκδηλώνεται δε και στα χειρόγραφα του, που δεν έχουν ποτέ την παραμικρή μουντζούρα ή διόρθωση.

—Κάνω τις διορθώσεις μέσα στο μυαλό μου, πριν γράψω τις νότες λέει ο ίδιος.

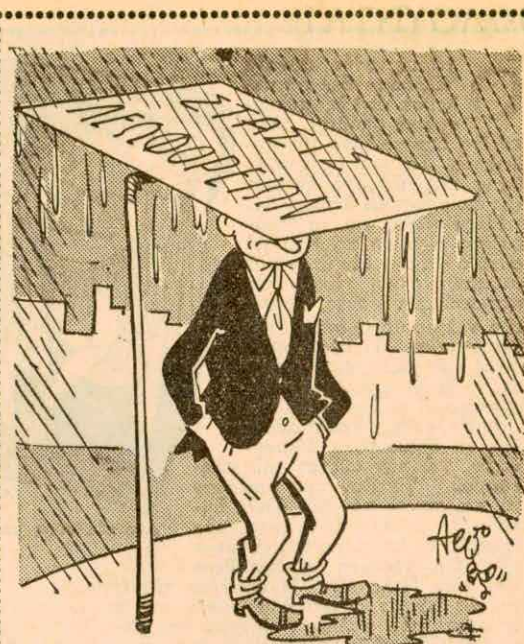
Είπε εξ' άλλων έχθρος των πολλών ανέσεων. Γι' αυτό, δεν έχει εγκαταστήσει στο σπίτι του τρεχούμενο νερό, ούτε καλοριφέρ. Κάθε μέρα, χειμώνα και καλοκαίρι, κάνει 100 μέτρα δρόμο ως την άκρη του κήπου του, όπου βρίσκεται το λουτρό του (το πατροπαράδοτο φινλανδικό ατμόλουτρο).

Όταν μία απ' τις κόρες του διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή την άσκητική ζωή του, ο Σιμπέλιους της απάντησε, χαμογελώντας:

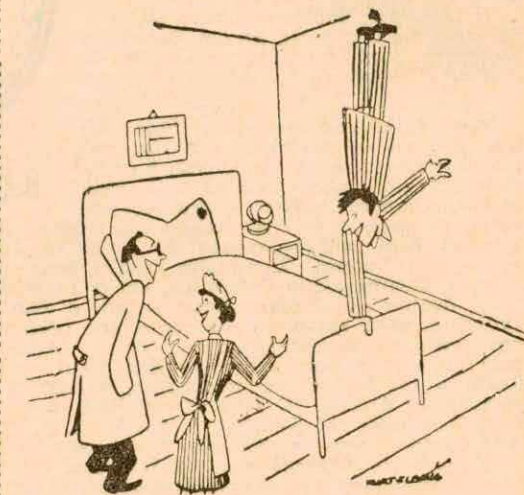
—Πώς άλλοιως θα μπορούσα να διατηρηθώ νέος...

Κανείς δεν τον είδε ποτέ κουρασμένο. Έχει βρή λοιπόν κάποιο μαγικό έλιξήριο!...

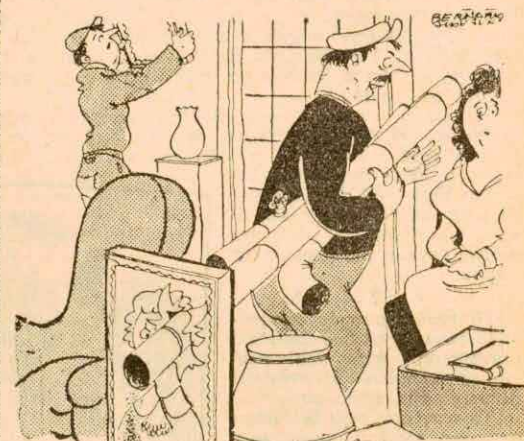
—Και βέβαια! απαντάει ο ίδιος σ' αυτή την ερώτησι. Έχω ένα μαγικό έλιξήριο: το ενδιαφέρον. Αυτό διατήρησε τη ζωτικότητα μου σε κάθε στιγμή της ζωής μου.

Ένας ξευπνος!... (Του Αρχέλαου)

Δεν νομίζετε γιατί πώς πρέπει να πάψω να του δίνω δυναμωτικά;...

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

—Έγνοια σας, κυρία μου, δεν κάνουμε ζημιές, ξέρουμε καλά τη δουλειά μας!... «ici Paris»

«ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ» ...δραπέτευσεις

Μιά δουλειά επικίνδυνη αλλά κι' επικερδής

Έχει άραγε δραπέτευσει απ' τις χώρες του Σιδηρού Παραπέτασματος ο Τσεχοσλοβάκος ύπουργος Κλεμέντις; Το μυστήριο αυτό δεν έχει ακόμη διωφωτισθή.

Πάντως, είναι γεγονός πασίγνωστο ότι εκατοντάδες άτομα εγκαταλείπουν κάθε μήνα τη Ρουμανία, την Ουγγαρία και την Τσεχοσλοβακία, για να περάσουν το Σιδηρούν Παραπέτασμα και να βρουν άσυλο στη Δυτική Ευρώπη. Έκείνοι που αναλαμβάνουν να τους φυγαδεύσουν, ακριβολογώνονται για τη δύσκολη κι' επικίνδυνη αυτή δουλειά.

Πριν ενισχυθούν τα συνοριακά φυλάκια, μία δραπέτευσις απ' την Τσεχοσλοβακία κόστιζε 100 δολάρια, απ' την Ουγγαρία 200 κι' απ' τη Ρουμανία 2.000. Τώρα οι τιμές αυτές έχουν τριπλασιασθή σχεδόν.

Οι έπαγγελματίες «φυγαδευταί» —ας τους ονομάσουμε έτσι— μεταχειρίζονται διάφορα κόλπα στη δουλειά τους. Ένας απ' αυτούς, Ούγγρος, προμηθεύει νόστιμες γυναικούλες σ' ένα νέο φύλακα της μεθορίου, για να «κλείνι τα μάτια» στις κατάλληλες στιγμές. Άλλοι πάλι δωροδοκούν τους φρουρούς. Νά πώς διηγείται τη δράση του ένας Ρουμάνος «φυγαδευτής»:

«Όταν σκοτεινιάσει, συγκεντρώνω τους πελάτες μου και φτάνουμε όλοι μαζί με αυτοκίνητο στα σύγγρακα σύνορα, σ' ένα σημείο όπου φυλάει ένας δικός μου άνθρωπος. Αυτός μας αφήνει να περάσουμε, ξέροντας ότι θα του φέρω απ' τη Βιέννη στο τυροσκό μου λίγα έλβετικά ρολόγια, πέντε — έξη στύλο. Ή ένα ζευγάρι παπούτσια... Ύστερα πεζοπορούμε 5 χιλιόμετρα, και περνάμε τη νύχτα σ' ένα ούγγρικό αγρόκτημα.

Τ' άλλο πρωί, τηλεφωνώ σ' ένα συνεργάτη μου, στη Βουδαπέστη, ναρόνη να μās πάρη αργά τ' απόγευμα μ' ένα αυτοκίνητο... Φτάνουμε έτσι κοντά στα αυστριακά σύνορα. Και κάνουμε 25 χιλιόμετρα δρόμο με τα πόδια, μέσα στο σκοτάδι, ως ένα απ' τα τρία «αδύνατα σημεία» που έχω ανακαλύψει. Έκεί, σκάβουμε κάτω απ' τα συρματοπλέγματα και περνάμε στο άλλο μέρος. Τρία χιλιόμετρα μακρύτερα, μας περιμένει άλλο αυτοκίνητο, για να μās μεταφέρει στη Βιέννη.

Δεν λείπουν, βέβαια, και τα δυσάρεστα απρόοπτα. Μιά νύχτα, π.χ., κάποιος φρουρός μου ζήτησε τα τριπλάσια απ' όσα του πλήρωνα πάντα. Άλλοιως, απειλούσε να ειδοήσει τον αξιωματικό του. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Είχα τέσσερες δραπέτες μαζί μου, και δεν μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω. Αναγκάσθηκα λοιπόν να μεταχειρισθώ το μαχαίρι μου...».

Πολλοί «φυγαδευταί» κανονίζουν τις τιμές τους ανάλογα με την οικονομική άντοχή και την κοινωνική θέση του κάθε πελάτη τους. Ένας Τσέχος κατώτερος υπάλληλος, που έκαθαρίσθηκε πρό μηνών πλήρως πολύ ευχαρίστως 920 δολάρια για να φτάσει στη Βιέννη. Καί, στην περίπτωση μίας πλούσιας Ρουμανίδας, ή φυγαδευσις της στοιχίσε 11.200 δολάρια (δηλαδή 170.000.000 δραχμές περίπου), που τα πλήρωσε σε χρυσάφι!

Όπως όμως είπαμε και πιο πάνω, παρουσιάζει μεγάλους κινδύνους αυτή ή δουλειά. Τα σύνορα προς την Αυστρία είναι κλεισμένα με συρματοπλέγματα ηλεκτρισμένα με ρεύμα υψηλής τάσεως. Υπάρχουν παντού ναρκοπέδια, προβολείς για τη νύχτα, άγρια σκυλιά και άσττυνομικοί μεταμφιεσμένοι σε πολιτες. Έτσι, οι «φυγαδευταί» παίζουν κυριολεκτικά τη ζωή τους σε κάθε ταξείδι τους. Αν πέσουν στα χέρια της άστυνομίας, θα θανατωθούν με βεβαιότητα.

Σχεδόν όλοι τους προέρχονται απ' τον υπόκοσμο των καρτοπαικτών, των ληστών και των δολοφόνων. Υπάρχουν ωστόσο μερικές εξαιρέσεις. Κάποιος Ρουμάνος φοιτητής της νομικής π.χ. βρέθηκε πρό 3 ετών σε κρίσιμη οικονομική θέση κι' αναγκάσθηκε να γίνει «φυγαδευτής». Έπειτα από 4 μήνες, είχε κερδίσει 55.000 δολάρια, και σταμάτησε πια τη δράση του.

Τελευταίως, οι έπαγγελματίες «φυγαδευταί» είναι ανασταμένοι απ' τον αθέμιτο ανταγωνισμό που τους κάνουν διάφοροι Ρώσοι στρατιώτες των μονάδων, που δρσκονται στην Κεντρική Ευρώπη. Αυτοί εισπράττουν 1.500 δολάρια, για να φυγαδεύσουν Ούγγρους στην Αυστρία, περιώντας τους απ' τα συνοριακά φυλάκια ως δθεν πολιτικούς κρατούμενους.

Μά κι' όταν πιά οι φυγάδες φτάσουν στη Βιέννη, δεν τελειώνουν τα βάσανά τους. Έχουν να κάνουν αρκετά διαδομή άκόμη, για να μπουν στην αμερικανική ή την αγγλική ζώνη αυτής της πόλεως. Καταφεύγουν λοιπόν σε διάφορα καφε-νεία ή ύποπτα γραφεία, όπου μπορούν ν' αγοράσουν για 12 δολάρια πλαστά πιστοποιητικά ταυτότητας, ή να τα νοικιάσουν για 5 δολάρια.

Τί είναι εκείνο που σπρώχνει τόσες χιλιάδες υπηκόους των «δορυφόρων» να υποβληθούν σε τόσα έξοδα και κινδύνους για να φτάσουν στη Δύσι; Ένας δημοσιογράφος συνάντησε σ' ένα νοσοκομείο του αμερικανικού τομέως της Βιέννης μία γριά κι' άρρωστη κυρία απ' την Τσεχοσλοβακία. Καί τη ρώτησε γιατί είχε αντιμετώπισει τόσες κακουχίες, στην ηλικία της και στην κατώτασι της.

—Για την ελευθερία, απάντησε εκείνη. Μόνο για την ελευθερία!

Η ίδια λοιπόν απάντησε ίσχυει για όλους τους φυγάδες...

ΜΕΓΑΛΕΣ
ΕΚΠΩΣΕΙΣ
ΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΡΑ
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
Τ Ζ Ω Ν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86 - ΤΗΛ. 34338
Παράρτημα Ήράκλειον Κρήτης

Ο ΓΑΜΟΣ του δικαστού Νόρτον

Δεν πρέπει ποτέ να ρωτάτε ένα σαραντάρη γιατί δεν παντρεύτηκε. Μη ρωτήσετε ποτέ ούτε το δικαστή Νόρτον.

—Ίσως νάμαι τρελλός που δεν παντρεύομαι, έλεγε στους φίλους του ο Νόρτον, μα θα γινόμουν σ' αλήθεια τρελλός αν παντρευόμουν, δικάζοντας τόσες υποθέσεις διαζυγίου κάθε μέρα! Περισσότερα είναι τα διαζύγια παρά οι γάμοι. Γιατί λοιπόν θέλετε να κάνω κι' εγώ παρόμοια τρέλλα;

Στο βάθος, ωστόσο, ο δικαστής Νόρτον ήταν τύπος αισθηματικός. Κι' όταν εν' αντρόγυνο ήθελε να χωρήσει και παρουσιαζόταν σ' αυτόν ανέβαλε την ύποθεσι, ποτιμώντας να συμβιβάσει την τελευταία στιγμή τα πράγματα. Θύμιζε στους συζύγους τον πρώτο τους έρωτα, τις θείες στιγμές που είχαν περάσει, τους έδινε ένα μάθημα «ήθικης». Καί τ' αντρόγυνα έφευγαν ευχαριστημένα για να ξαναρχίσουν... μία νέα ζωή που ίσως να κατέληγε... στο διαζύγιο... αλλά μπρός σε άλλο δικαστή!

Έκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

—Εκείνο το πρωί, ο δικαστής Κλέμ Νόρτον είχε δικάσει τρεις υποθέσεις διαζυγίου και, κατά τη συνήθειά του, τις είχε απορρίψει και τις τρεις! Όταν τελείωσε, φώναξε να παρουσιασθή μπροστά του, το τέταρτο αντρόγυνο: την Εύα και το Μάικελ Ντόουνς.

Εύθυμη Ιστοριογλά

—Εύα Ντόουνς, — είπε ο δικαστής — ζητήσατε το διαζύγιο γιατί ο άντρας σας σας βασανίζει με τη ζήλεια του.

—Έκλαμπρότατε, είπε ή Εύα, κυττάζοντας το συμπαιγνικό δικαστή, πραγματικά είναι ζήλεια και ή ζωή μου μαζί του είναι μαρτύριο! Μαύ τη δηλητηριάζει με τις υποψίες του, τους θυμούς του, τις «παγίδες» του. Ασφαλώς, θα συμφωνήτε μαζί μου...

—Καθόλου κυρία. Νομίζω πως μία γυναίκα πρέπει να νάνε περήφανη για τη ζήλεια του άντρας της. Η ζήλεια είναι δείγμα έρωτος, στοργής, έρωτισμού κάθε μέρα! Περισσότερα είναι τα διαζύγια παρά οι γάμοι. Γιατί λοιπόν θέλετε να κάνω κι' εγώ παρόμοια τρέλλα;

—Μά, έκλαμπρότατε, ο άντρας μου είναι τρελλός! Καταλαβαίνετε;

—Έχετε αποδείξεις;

—Αποδείξεις, όχι.

—Δεν δίδεται το διαζύγιο. Έμπρός, άλλο αντρόγυνο.

Το αντρόγυνο Ντόουνς βγήκε απ' το δικαστήριο έξω φρενών.

—Τούτη τη φορά ή γοητεία σου δεν έπιασε! είπε στη γυναίκα του ο Μάικελ, ένας νέος στιβαρός και ψηλός 1 μ. 85.

Ο Κλέμ Νόρτον είναι δικαστής ξευπνος, που δεν παίρνει από τέτοια.

—Δεν ξέρω τί είναι αυτή ή μαϊμού, φώναξε με πείσμα ή Εύα, αλλά από τούτη τη στιγμή θα ζούμε χωρισμένοι. Θα δούμε ποιος θα νικήση στο τέλος!

Συνήθως ο δικαστής Νόρτον έτρωγε στο «Μάτε Κλάμπ». Κάποιο βράδυ, ο μάιτρ ντ' ότελ τον πλησίασε και του είπε:

Είπε κανένας άλλος, που θα παρακολουθήσει το παιχνίδι;... (Του Αρχέλαου)

—Θα σάς ένοχλήση, έκλαιμα-
—πρώτα, αν φάν ένας πελά-
της στο τραπέζι σας, έπειδή
δεν υπάρχει πούθεν θεία;
—Παρακαλώ, απάντησε ο
δικαστής.
—Ο πελάτης ήταν... «πελά-
τισσα». Μία γοητευτική κοπέλα,
λα, με κόκκινα μαλλιά, με πρά-
σινα μάτια, με κατακόκκινα
χείλη. Ο Νόρτον την κούταξε.
—Συγγνώμη, τη ρώτησε, δεν
συναντηθήκαμε κάποτε;
—Ποιό είναι το έπαγγελμα-
σας;
—Είμαι δικαστής.
—Όχι, δεν γνωρίζομαι, απάντησε
ή κοκκινομάλλα. Μα
αυτό είναι ή μέθοδος σας
για να πιάσουμε κουβέντα, τό-
τε νομίζω πως... κάπου έχουμε
συναντηθεί.
«Πολύ έξυπνη» σκέφτηκε ο
Νόρτον, και γέλασε. Γέλασε
κι' εκείνη.
—Όταν ή κοκκινομάλλα έφα-
γε κι' έτοιμαζόταν να φύγει, ο
Νόρτον της είπε:
—Θέλετε πραγματικά να μ'
άφισετε; Τόσο λίγο διαρκεί έ-
να όνειρο;
—Έξαρτάται, απάντησε έ-
κείνη χαμογελώντας.
—Θέλετε να πραγματοποιή-
σετε αυτό τ' όνειρο με το να
δεχθήτε την πρόσκλησή μου;
—Τέλος πάντων, έκανε ή
κοκκινομάλλα. Δέχομαι. Όνο-
μά μου Σάρα Σμίθ.

—Το δικαστήριο συνέχισε
ο Νόρτον, διαπίστωσε ότι ή
Εύα Ντόουνς έχει δίκιο. Ο
σύζυγός της είναι παθολογικά
ηλθότυπος και συνεπώς έπι-
κίνδυνος για την κοινωνία και τη
σύζυγό του. (Έδω ο δικαστής
έκλεισε το μάτι του, όχι το
πρησμένο, αλλά τ' άλλο, παγά-
μα που το άντελήφθη ή Εύα).
Διά ταύτα δίδεται το διαζύ-
γιο.
Χλωμός, γεμάτος όργη, ο
Μάικελ Ντόουνς, βρίζοντας θε-
ούς και δαίμονες και φυσικά
και το δικαστή Νόρτον, δή-
κε από την αίσθηση.
Τότε, ή Εύα ρίχτηκε στην
αγκαλιά του Νόρτον.
—Έκλαμπρότατε, του είπε,
ήσουν υπέροχος!
—Δεν είμαι πιά έκλαμπρό-
τατος. Από τη στιγμή αυτή
παραιτήθηκα από δικαστής.
—Αγάπη μου! έκανε ή
Εύα.
—Λατρεία μου! είπε ο Νόρ-
τον.
Και έπεσφράγισαν τον έρω-
τά τους μ' ένα φλογερο φί-
ΝΤΑΝΙΕΛ ΣΚΙΕΝΤ

—Ετσι άρχισαν. Ο Νόρτον ή-
ταν εύτυχισμένος. Όποιος ά-
γαπάει, σκεφτόταν, αγαπάει
για όλη του τη ζωή. Κι' από
κείνη την ήμερα ούτε καν κα-
τά το 1% δεν έδινε διαζύγια.
Τα δράδια του ο Νόρτον τα
περνούσε όπως στον Παράδει-
σο. Η Σάρα ήταν όλη τρυφε-
ρότητα. Μα, να συνεννοήμε-
θα, έξω άπόνα σφίξιμο χεριού,
άπόνα φίλι, δεν έπέτρεπε τί-
ποτ' άλλο.
Τέλος, ένα βράδυ, ή Σάρα
κι' ο Νόρτον άποφάσισαν να
φάνε σ' ένα «ιδιόαιτο», στο
κέντρο «Φλέξ». Μα εκεί συνέ-
βη κάτι το άπρόοπτο.
Στο μέσον της βραδιάς, πα-
ρουσιάστηκε μπροστά τους έ-
νας μανträχαλος ως εκεί πάνω.
—Α! έδώ είστε! ούρλιαξε
στο δικαστή Νόρτον. Τώρα κα-
ταλαβαίνω γιατί δεν έκδίδει
διαζύγια του λόγου σου! Προ-
τιμάς τις παντρεμένες;
—Τις παντρεμένες; έκανε
μ' άπορία ο Νόρτον.
—Μάλιστα, γιατί αυτή έ-
δω—κι' έδειξε τη Σάρα—είνε
ή γυναίκα μου!

—Ψέμματα! φώναξε ο Νόρ-
τον. Φύγετε, είδεμ ή πω να
σας πετάξουν έξω.
—Δικαστής ή όχι, το άξι-
ζεις, ούρλιαξε ο άλλος.
Και τούδωσε δύο γροθιές
στα μούτρα, που έκαναν το
Νόρτον να κυλήσει στο χαλί με
το κεφάλι του γεμάτο... άρ-
θρα του ποινικού κώδικος.
*

Με μάτι πρησμένο και μελα-
νιασμένο, ο Νόρτον έμεινε δύο
μέρες σπίτι του. Τρεις μέρες
αργότερα, μετά το θλιβερό
συμβάν, παρουσιάστηκε μπρο-
στά του, για δεύτερη φορά, έ-
να ζευγάρι που ζητούσε «πάση
θυσία» το διαζύγιο. Έπρόκει-
το για το Μάικελ και την Εύα
Ντόουνς.

—Εύα Ντόουνς, διάβασε ο
δικαστής.
Και κούταξε τη νέα που ό-
ταν είχε βάψει κόκκινα τα
μαλλιά της όνομαζόταν Σάρα.
—Έκλαμπρότατε, είπε ή
Εύα, κούτάζοντας κι' αυτή το
δικαστή με το πιο γοητευτικό
χαμόγελο, την πρώτη φορά μ'
έρωτήσατε αν είχα «άποδεί-
ξεις» ότι ο άντρας μου είναι πα-
θολογικός τύπος ζηλιάρης. Τις
«άποδείξεις» αυτές τις έχω και
είνε άδιάσειστες!

—Και το δικαστήριο έχει
«άποδείξεις», έκανε ο Νόρτον.
Κι' έπιασε το μάτι του.
—Το δικαστήριο συνέχισε
ο Νόρτον, διαπίστωσε ότι ή
Εύα Ντόουνς έχει δίκιο. Ο
σύζυγός της είναι παθολογικά
ηλθότυπος και συνεπώς έπι-
κίνδυνος για την κοινωνία και τη
σύζυγό του. (Έδω ο δικαστής
έκλεισε το μάτι του, όχι το
πρησμένο, αλλά τ' άλλο, παγά-
μα που το άντελήφθη ή Εύα).
Διά ταύτα δίδεται το διαζύ-
γιο.

Χλωμός, γεμάτος όργη, ο
Μάικελ Ντόουνς, βρίζοντας θε-
ούς και δαίμονες και φυσικά
και το δικαστή Νόρτον, δή-
κε από την αίσθηση.
Τότε, ή Εύα ρίχτηκε στην
αγκαλιά του Νόρτον.
—Έκλαμπρότατε, του είπε,
ήσουν υπέροχος!
—Δεν είμαι πιά έκλαμπρό-
τατος. Από τη στιγμή αυτή
παραιτήθηκα από δικαστής.
—Αγάπη μου! έκανε ή
Εύα.

—Λατρεία μου! είπε ο Νόρ-
τον.
Και έπεσφράγισαν τον έρω-
τά τους μ' ένα φλογερο φί-
ΝΤΑΝΙΕΛ ΣΚΙΕΝΤ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν ε α ρ δ ν φ ι λ δ ο ρ ο ν Ι. Ε. Μ., Θεσσαλονίκη:
Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. "Ατεχνο το πε-
ζό σας «Ο καταρμένος δράχος» και άκόμα πιο άτεχνο το ποιήμα
σας «Φτώχεια» άπ' το όποιο μεταφέρομε έδώ το τελευταίο τετρα-
στιχο:

Μα είναι όνειρα και φεύγουν,
πάνε σαν άλλα μακρύα,
και πάντοτε τα συντροφεύουν
ή πίκρα και ή άπονια.

Δίδαν Κάλτη, Κρούμα Λαμίας: Μας ζητάτε τα τεύχη 116
και 115 του 1948. Θα κάνετε άσφαλώς κάποιο λάθος γιατί το
πρώτο τεύχος του 1948 φέρει τον αριθμό 475. Περιμένομε νέο
γράμμα σας μέσα στο όποιο μπορείτε να βάλετε την άξια των δύο
περιοδικών (8.000 δρχ.) σε γραμματόσημα. Κ ω ν σ τ. Ν η σ.
Κ ό ρ.: Τα χάπια αυτά δεν ήρθαν άκόμα στην Έλλάδα και ίσως
άργησουν να έρθουν. Χ α ρ ά λ α μ π ο ν Χ ο ύ ρ χ ο υ ρ α ν,
Ρεπανίδι-Λήμνου: Σας στέλνομε τα δύο τεύχη και περιμένομε
την άξια τους (8.000 δρχ.) τις όποιες μπορείτε να μας στείλετε σε
γραμματόσημα. Α. Γιαννόπουλον: Δεν δημοσιεύομε κατ'
άρχήν γελοιογραφίες άναγνωστών. Στείλτε μας όμως καμιά να
την δοίμε. "Αν πρόκειται για κάτι το πολύ καλό μπορεί να γίνη
ισως εξαίρεσις. Ε ρ ω τ ε υ μέ ν η μ ε τ ό «Θ η σ α υ ρ
ο ν». Ένταθα: Δυστυχώς μόνο τρεις άπό τους συνεργάτες του
«Θησαυρού» είναι έλευθεροι. Δεν έχετε ωστόσο πολλές έλπίδες για
τι οι δύο θαδίζουν προς το... δεσμητήριο κι' ο τρίτος είναι
κεκρυμμένος κατα πάσης δεσμεύσεως. Θ ω μ ά ν Μ ι χ α η λ ι
δ η ν. Ένταθα: Το μικρό σας σταυρόλεξο θα έπρεπε να είναι
πολύ καλύτερο άφού άλλωστε έχει τόσα μαύρα τετραγωνίδια. Κι'
όμως υπάρχουν μέσα σ' αυτό πολλές λέξεις που σκαρούν κι' ά-
νοηκαζόμαστε να το παραμερίσουμε. Θ ε ο δ ω ρ ο ν Γ ι α ν
ν ι α ν. Μποιάτι: "Αττικής: Πολλές μικρές λέξεις και όδες άπο
τις πιο συνηθισμένες, καθιστούν το σταυρόλεξό σας χωρίς ένδια-
φέρον. Περιμένομε κάτι καλύτερο. Ν α τ α λ ι α. Ένταθα: "Η
διεύθυνσις του Louis Jouvet είναι: Theatre Athenes, Square de
l'Opera, Paris, France. Το Maurice Chevalier, Theatre Varietes, 7
Boulevard Montmartre, Paris France. Της δε Elizabeth Taylor: Me-
tro - Goldwyn - Mayer Studios 10202 w. Washington Blvd, Culver
City, Calif. U. S. A. Τις άλλες διευθύνσεις θα τις έρθε σε προσε-
χές τεύχος μας. Β ο υ τ η γ μ έ ν ο ν σ τ η ν π ε ζ ό τ η
τα, Β. Σ. Τ. 917Γ: Δυστυχώς δεν δημοσιεύομε παρόμοιες άγγε-
λιες. Μ ή τ σ ο ν Γ ι α ζ ι τ ζ η ν: "Αν συμβουλευθήκατε για-
τρούς και δεν κατάρθωσαν να σας εθισθούν, τι μπορούμε να κα-
νουμε έμεις; Α υ τ ο κ ι ν η τ ι σ τ η ν. Ένταθα: Πολύ δίκαια
ή παρατήρησις σας και όρθή ή λύσι που προτείνετε. Το γράμμα
σας παραδόθηκε στους τρεις συνεργάτες, για τα παρακάτω. Ν ι
κ ο ν Σ. Τ. Γ. 920Β: Πρόκειται για τυπογραφικό λάθος. Το 69
πρέπει να διαβασθί 19. Σ ύ ν δ ε σ μ ο ν Φ ο μ α τ ι κ ώ ν
Τριπόλεως: Τεχνικοί λόγοι δεν μάς επιτρέπουν να δημοσιεύομε
τη φωτογραφία που μας στέλνετε. Θ α ν. Β ά γ ι α ν: Δεν δη-
μοσιεύομε συνεργασία άναγνωστών. "Αλλωστε το «Κάλτικο νόμι-
μα» δεν παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον. "Ιδού το πρώτο έξάστιχο
του άτεχνου ποιήματός σας:

Χωρίς της ΜΑΝΑΣ ή του ΠΑΤΕΡΑ τα χαδιά
έγνωρισα τα πρώτα
της ζήσης μου τα θράδια
Κι' ως τώρα έρθηκα στον διαβόητο χρόνο
λίγη χαρά που ήταν
χαδιά του πόνου μόνο.

Π α ν α γ ι ώ τ η ν Θ ε ο δ ό σ η ν, 573 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Α:
Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν
Κ α π ε τ α ν ά κ η ν, 572 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Α. Κ ω ν σ τ α ν
τ ι ν ο ν Κ α ρ α χ ρ η σ τ ο ν, Μ ι χ α η λ Ν τ ο κ α ν, "Ιωάννη
Παντελάκη, Κωστ. Καραδέλη, Βασίλειον Βαλαδάκη, "Ιωάννη
Καρατζάν, "Αθανάσιον Γιάνναρον, Γεώργιον Δέληαν και Παναγιώ-
την Καρογιάννην, 402 Μ.Π.Α. Β. Σ. Τ. 904. Π α υ λ ο ν Φ ο υ ρ
ν ο γ ρ α κ η ν, Β. Σ. Τ. 901: Δυστυχώς δεν δημοσιεύομε άγ-
γελίες αυτού του είδους. Φ α ν α τ ι κ ή ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι α:
Θα ικανοποιήσωμε την έπιθυμία σας δημοσιεύοντας όσα το δυνα-
τόν πιο σύντομα μία βιογραφία του Ουίλλιαμ Χόλντεν. Ε ο ά γ
γ ε λ ο ν "Ι ω ά ν ν ο υ: "Ατεχνα τα πεζογραφημάτά σας και
χωρίς κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. "Εξ άλλου δεν δημοσιεύομε
συνεργασία άναγνωστών. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Σ α π ο υ ν ά ν,
"Αμαρούσιον: Καλός ο γρίφος σας. Θα δημοσιευθί με έλαφρές
τροποποιήσεις. Τη διέθυνσι που μας ζητάτε θα σας την δώσωμε σε
προσεχές τεύχος μας γιατί προς το παρόν την άγνοούμε. Φ. Κ ρ ι
κ ε λ η ν, Κάιρο: Δεν έχομε δυστυχώς φωτογραφία της καλλιτε-
χνίδος για να σας στείλωμε. Δεν αποκλείεται όμως να δημοσιεύω-
με άργότερα καμιά στο «Θησαυρό». Θ α δ η μ ο ν: "Η διέθυνσις
του Georges Guetary είναι: Theatre Chatelet, Place du Chatelet, Pa-
ris, France. "Ο καλλιτέχνης παραμένει άγνωστος. Β. Α. Ξ ε ν η τ ε
μ έ ν ο ν, Ένταθα: Δεν γνωρίζομε τη σημερινή διέθυνσι του "Ερ-
φολ Φλύν. "Α ν α σ τ α σ ι ο ν Π α π α σ α ρ η ν, 525 Τ.Π.
Σ.Τ.Γ. 913Β: Μας γράφετε πως άνηψείτε για το κορίτι σας
άπ' το όποιο έχετε καιρό να πάρετε γράμμα. Τι μπορούμε να κα-
νουμε έμεις σε μία τέτοια περίπτωση; Μ α ί ρ η Δ ε ρ μ ι τ ζ α
κ η, "Ιερσπετρα-Κρήτης: Δεν γνωρίζομε τη διέθυνσι που μας
ζητάτε. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και λυπούμεθα
που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Κ ω ν σ τ α ν τ ο
π ο υ λ ο ν, Ένταθα: "Υπάρχει ή Δραματική Σχολή του "Εθνι-
κού Θεάτρου, όδός "Αγίου Κωνσταντίνου και για τον κινηματογρά-
φο, ή "Επαγγελματική Σχολή καλλιτεχνών και τεχνικών, όδός
Νοταρά 15. Μια άπό τις δύο αυτές σχολές έλπίζομε να σας εξυπη-
ρετήση. Χ. Κ ά π ο ν, Φλώρινα: Δεν δημοσιεύομε συνεργασία άνα-
γνωστών. "Αλλωστε το «ταξίδι» σας δεν παρουσιάζει μεγάλο ένδι-
φέρον. "Α ν τ ω ν ι ο ν Λ ά σ κ ο ν, "Αλεξανδρουπόλιν: "Η
διεύθυνσις τόσο του James Mason όσο και της Ava Gardner είναι:
Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 w. Washington Blvd, Culver
City, Calif. U. S. A. Να τους γράψετε στην άγγλική ή γαλλική
γλώσσα. Σ μ η ν ι τ η ν τ η σ. Θ α α: "Απευθυνθήτε ό ίδιος
στην Πάντειο Σχολή για να ζητήσετε τις πληροφορίες που σας έν-
διαφέρουν. "Η διέθυνσις της είναι: Κόχραν 4, "Αθήνα. Θ α α
ν α σ ι ο ν Π α π α γ ι α ν ν η ν, Βούλα: Δεν γνωρίζομε τη
διέθυνσι, που μας ζητάτε. Το μόνο που ξέρομε είναι ότι το πρόσω-
πο αυτό βρίσκεται στο Λονδίνο.

Τό φριχτό «μάδημα των γουρουνών»

Είκοσιπέντε χιλιόμετρα έξω άπ' το Λονδίνο, στο Κόλν-
μπρουκ, υπάρχει άκόμη ένα παμπάλαιο πανδοχείο, που
λειτουργεί άπό αιώνας. Σ' αυτό λοιπόν το χαμηλό και
σκυθρωπό κτίριο, πριν άπό 800 χρόνια, έρθηκαν φρι-
κτό θάνατο πολυάριθμοι ταξιδιώτες. Κι' οι δράστες των ά-
νταρξιαστικών αυτών έγκλημάτων — ο ξενοδόχος κι' ή γυ-
ναίκα του — θάμεναν άτιμώρητοι αν δεν τους πρόδιδε ένα...
άλογο!... "Η μακάβρια αυτή ιστορία άναφέρεται λεπτομερώς

μέσα σ' ένα διήγημα που
έγραψε το 1543 κάποιος
Τόμας Ντελόνεϋ — ένας
μεταξουργός του Νόρουίτς
με κάποιο λογοτεχνικό τα-
λέντο, αλλά έρασιτέχνης
συγγραφέας. Ο Ντελόνεϋ
περιγράφει
τη φρικιαστι-
κή περιπέ-
τεια ένδ' ος
πλανοδίου υ-

φασματεμπόρου, όνόματι Τόμας Κόλ, που συ-
νέβη στα χρόνια της βασιλείας του "Ερρίκου Α'.
Πρόκειται για μία περίπτωση «τελείου έγκλήμα-
τος», που άποκαλύφθηκε μόνο άπό ένα τυχαίο κι' άσημαντο
γεγονός. Πόσα θύματα είχαν βρή το θάνατο στο πανδοχείο
του θανάτου, πριν άπ' τον Κόλ; Ο αριθμός τους ύπολογί-
σθηκε σε 60 περίπου!... Κάθε φορά που έφτανε ένας
ταξιδιώτης, που φαινόταν εύπορος, ο σατανικός ξε-
νοδόχος έλεγε κρυφά στη γυναίκα του για να δείξη
τις προθέσεις του:

—Μας ήρθε κι' άλλο πα-
χύ γουρουνό!...
—Έτοιμάσου για το μά-
δημα! του ψιθύριζε εκείνη, μ'
ένα άπαισιο χαμόγελο.
Ο Γιάρμαν, ο ιδιοκτήτης
του πανδοχείου, ήταν ίκανός
ξύλοργός. Είχε στήσει λοι-
πόν ένα κρεβάτι στο καλύτε-
ρο δωμάτιο, πάνω άκριδός
άπ' την κουζίνα, χαμηλό και
με όρασι σκαλισμάτα, με τα
πόδια του κερφωμένα στο πά-
τωμα. Το πάτωμα όμως που
στηρίζονταν το κρεβάτι άπο-
τελούσε το σκέπασμα μίας
μεγάλης καταπακτής που ά-
νοιγε προς τα κάτω αν τρα-
βούσε κανείς δύο σιδερένιους
σύρτες άπ' το μέρος της
κουζίνας. Κάτω άκριδός άπ'
τη καταπακτή, βρισκόταν έ-
να μεγάλο καζάνι. "Εκεί μέ-
σα έπερτε ο κοιμώμενος κα-
θώς μπάταρε το κρεβάτι. "Ε-
κει γινόταν το «μάδημα του
γουρουνό» άπ' το Γιάρμαν,
γιατί το νερό του καζανιού έ-
βραζε. Ο Τόμας Κόλ είχε δια-
νυκτερεύσει έπανελημμένως
στο πανδοχείο, όταν ταξίδευε για να πουλήσει το έμπορεύ-
μά του. Συνήθιζε δε να παραδίδη στον ξενοδόχο για να του
φυλάξη τα χρήματα που είχε μαζί του. Μ' αυτή λοιπόν τη
συνήθεια ύπεργαψε τη θανατική καταδίκη του...

Την πρώτη νύχτα που είχαν αποφασίσει οι Γιάρμαν να
τον ξεκάνουν, τον έσωσε μία τυχαία συμπτωσι: Ένας φί-
λος του έστειλε έναν άνθρωπο να τον άναζητήσει. Στο παν-
δοχείο, ο Γιάρμαν του είπε ότι ο έμπορος είχε φύγει άπό
κει για το σπίτι του. Ο άπεσταλμένος άπόρησε, έκαμε μία
έρευνα κι' έβρεθε ότι είχε βρεθί εκεί γύρω ένα άδεσποτό ά-
λογο. Ζήτησε να το δει και το άναγνώρισε άμέσως.
"Υπομνήσθηκε τότε και άπευθυνθηκε στη διέθυνσιν. Ο
Γιάρμαν όμως είχε φοβηθί στο μεταξύ κι' είχε έξασανισθί.
"Η γυναίκα του έχασε το ήθικό της και τα ώμολόγησε όλα
στην άνάκρισι. Την άλλη μέρα συνελήθη κι' ο άντρας της,
που δεν είχε προλάβει ν' άπομακρυνθί πολύ. Και πληρώσαν
κι' οι δύο τα έγκλημάτα τους στην άγχρη.
Την τελευταία στιγμή που τους ώδηγούσαν προς το ίκρίω-
μα και οι δύο τους ήσαν άνθρωπινα κουρέλια. Ο φόβος και
ή άγωνία τους είχαν κάνει άγνώριστους. Ο άντρας μόλις έ-
σπεκε στα πόδια του ενώ ή γυναίκα συνεχώς λιποθυμούσε. "Η
δικαιοσύνη όμως έκανε το έργο της.

ριό, για να διώξουν τη μελαγχολία του. Μα τα δργανά τους
άντηχούσαν στ' αυτιά του σαν νεκρώσιμες καμπάνες...
Κατά τις 11 τη νύχτα, όταν οι Γιάρμαν έμειναν μόνοι με
τον πελάτη τους, του σύστησαν να πέση πιά να κοιμηθί.
"Εκείνος τους κούταξε παράξενα.

—Γιατί τα χέρια σου είναι ματωμένα; ρώτησε ξαφνικά τον
ξενοδόχο.

—Τα χέρια μου;... τραύλισε ο Γιάρμαν, χλωμιάζοντας. Μα
τί λέτε; Τι έχετε πάθει;... Πού βλέπετε το αίμα;

Ο Κόλ φάνηκε πως συνήλθε και του ζήτησε συγγνώμη
γιατί «τόν είχαν γελάσει τα μάτια του».
—Δεν ξέρω τί έχω... είπε. Είμαι άρ-
ρωστος... Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυ-
τό... Δώστε μου να πιώ άλλο ένα ποτήρι,
κι' ύστερα θα πάω να κοιμηθώ για να
μη σάς ένοχλώ περισσότερο.

Καθώς σηκώνονταν για ν' ανέβη στο δω-
μάτιο που του είχαν ετοιμάσει, άκουσε
άπ' έξω το πένθιμο σκούξιμο μίας κου-
κουβάγιας. "Ανατρίχιασε τότε κι' έκαμε
το σταυρό του... "Επειτα ανέθηκε σιγά-σι-
γά τη σκάλα.

Ταραγμένος άπ' τα προαισθήματα εκεί-
να του θύματός τους, ο Γιάρμαν θέ-
λησε να έγκυκαλείψη το σχέδιό του,
άλλά ή γυναίκα του δεν τον άφί-
σε. "Επρεπε να τελειώσουν — του
είπε — αυτό που είχαν άρχισι...
"Αφού άφουγκράστηκαν έξω άπ'
την πόρτα του Κόλ, για να δεβαιώ-
θούν όρι είχε κοιμηθί, κατέβηκαν ά-
θόρυβα στην κουζίνα και πράδηξαν
τους δύο σύρτες. "Η καταπακτή ά-
νοιξε κι' ο δυστυχισμένος Κόλ γκρε-
μίστηκε μέσα στο καζάνι, γεμάτο
με νερό που έβραζε. Δεν πρόλαβε
καν να φωνάξη!...

"Υστερα οι δολοφόνοι, έστησαν
μία σκάλα, ανέβηκαν άπ' την κα-
ταπακτή στην κρεββατοκάμαρα και
έξαφάνισαν κάθε ίχνος του Κόλ.
"Εκείσαν κατόπιν την καταπακτή
και πέταξαν το πάτωμα στο ποτάμι
που περνούσε κοντά άπ' το πανδο-
χείο.

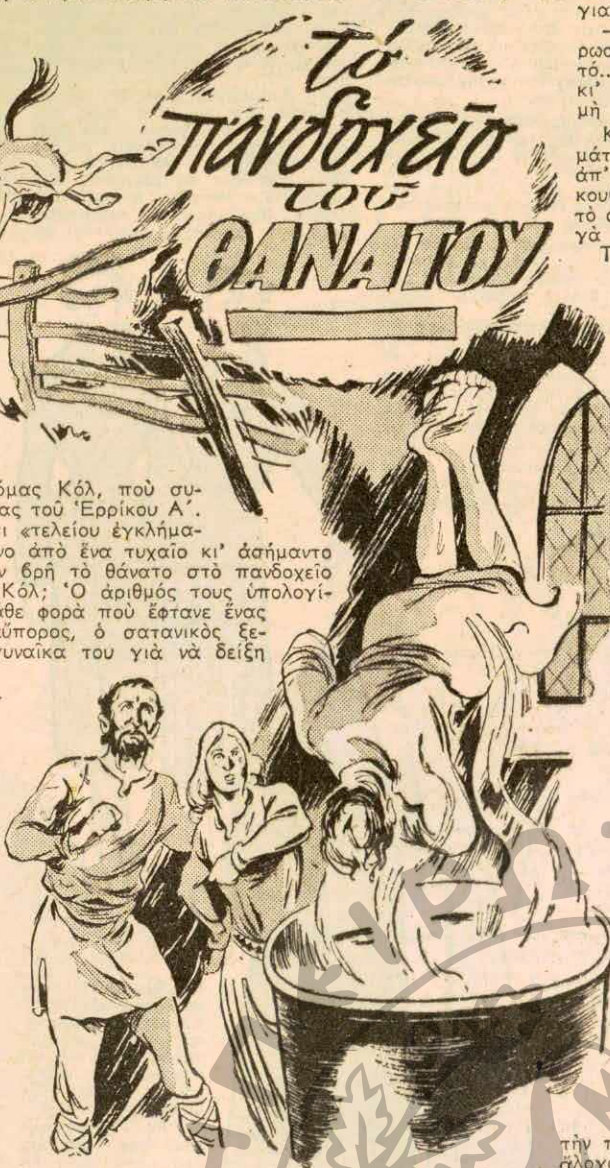
"Εμενε τώρα τ' άλογο του Κόλ.
Μα ο Γιάρμαν ήξερε καλά τη δου-
λειά του. Όπως έκανε και τις άλ-
λες φορές, έκλεισε το ζω σε μία
καλύβα του 3 χιλιόμετρα μακριά
άπ' το πανδοχείο, με το σκοπό να
το κάνει άγνώριστο κόδοντας την
ούρα ή τη χαιτή του ή δγαζόντας
του το ένα μάτι ή κοιτανόντας τ'
αυτιά του, κι' ύστερα να το που-
λήσει.

Αυτή τη φορά όμως, τα πράγμα-
τα δεν έπηγαν τόσο καλά. Στη λί-
γη άρα πούμεινε μόνο του μέσα στην
ερμηκή καλύβα, τ' άλογο κατάφερε
ν' άνοίξη την πόρτα, πήδσε ένα-δύο
φράγτες και πήγε να βρή μία φυ-
ράδα που βοσκούσε λίγο μακρότε-
ρα. Τα δύο άα δγχαν στο δη-
μόσιο δρόμο. Κάποιος περαστικός
χωρικάς άναγνώρισε τη φοράδα και
την πήγε στον ιδιοκτήτη της, μαζί με τ'
άλογο. Στο μεταξύ, οι μουσικοί που είχαν
παίξει για τον Κόλ το προηγούμενο βρά-
δυ, ξαναπήγαν το πρωί για να τον διασκε-
δάσουν. Μα ο Γιάρμαν τότε είπε ότι ο έμ-
πορος είχε σηκωθεί άπ' τα χαράματα κι'
είχε φύγει με τ' άλογό του. Λίγο αργότερα, έφτασε ο ιδιο-
κτήτης της φοράδας και ρώτησε μήπως είχε χαθεί κανένα ά-
λογο άπ' το πανδοχείο. Φυσικά, του είπαν όχι. "Ετσι, φά-
νηκε πως κανονίσθηκαν όλα και πως οι Γιάρμαν σώθηκαν.

"Η γυναίκα όμως του Κόλ, άνηψυχώντας για την έξασα-
νισή του, έστειλε έναν άνθρωπο να τον άναζητήσει. Στο παν-
δοχείο, ο Γιάρμαν του είπε ότι ο έμπορος είχε φύγει άπό
κει για το σπίτι του. Ο άπεσταλμένος άπόρησε, έκαμε μία
έρευνα κι' έβρεθε ότι είχε βρεθί εκεί γύρω ένα άδεσποτό ά-
λογο. Ζήτησε να το δει και το άναγνώρισε άμέσως.

"Υπομνήσθηκε τότε και άπευθυνθηκε στη διέθυνσιν. Ο
Γιάρμαν όμως είχε φοβηθί στο μεταξύ κι' είχε έξασανισθί.
"Η γυναίκα του έχασε το ήθικό της και τα ώμολόγησε όλα
στην άνάκρισι. Την άλλη μέρα συνελήθη κι' ο άντρας της,
που δεν είχε προλάβει ν' άπομακρυνθί πολύ. Και πληρώσαν
κι' οι δύο τα έγκλημάτα τους στην άγχρη.
Την τελευταία στιγμή που τους ώδηγούσαν προς το ίκρίω-
μα και οι δύο τους ήσαν άνθρωπινα κουρέλια. Ο φόβος και
ή άγωνία τους είχαν κάνει άγνώριστους. Ο άντρας μόλις έ-
σπεκε στα πόδια του ενώ ή γυναίκα συνεχώς λιποθυμούσε. "Η
δικαιοσύνη όμως έκανε το έργο της.

"Η καταπακτή άνοιξε κι' ο δυστυχισμένος Κόλ γκρεμί-
στηκε μέσα στο καζάνι, γεμάτο με νερό που έβραζε!...

Μόλις νοιώσετε
τά αρύτα δυσώήματα
του κρυολήματος...
ΚΑΛΜΟΛ
Προϊόν της
"FARL", ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουθεντούδες

Πέτρον Α.: 'Ο φίλος σας που έφυγε για να κάνει τη θητεία του σας εμπιστεύθηκε τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Τον πρώτο καιρό έπληγαν όλα καλά. Δεν χρειάστηκε πολύ η επέμβαση σας. 'Αλλά όσο περνούν οι μέρες η γυναίκα του φίλου σας άρχισε να ζητάει διαρκώς την προστασία σας: 'Όλο κάτι θέλει κι' όλο φέρεται μαζί σας με μια οικειότητα που σας ενοχλεί. 'Εξ άλλου δεν θέλετε και να της άρνηση τη βοήθειά σας. Κι' η ιστορία αυτή άρχισε να σας γίνεται φοβερά δυσάρεστη γιατί δεν θέλετε, έπ' ουδενί λόγω να φερθήτε ασχημά και να ψυχρανθήτε με το φίλο σας.

Το μόνο που θα σας σώσει λοιπόν, είναι το έξης: Να φέρεστε στην κυρία αυτή με ευγένεια, αλλά συγχρόνως, να την κρατάτε σ' απόσταση. 'Εξυπηρετείτε την όταν καταλαβαίνετε ότι είναι ανάγκη και αποφεύγετε κάθε τι που σας φαίνεται ύποπτο. Προφασισθήτε ότι δεν έχετε πολύ διαθέσιμο καιρό. Κι' όταν την συναντάτε να της μιλάτε διαρκώς για τον άντρα της. Για να την κάμψετε να καταλάβει πόσο φίλος του είσαστε κι' ότι δεν έννοείτε να καταπατήσετε τη φιλία σας για ένα της τρελλό καπρίτσιο. Σας συγχάρι για τις ήλικες αντιλήψεις σας.

Η ανοιξιάτικη μόδα

'Ενα άσπρο γανιρίσμα είναι προάγγελος της άνοιξης. Το άσπρο άλλωστε θριαμβεύει όλον το χειμώνα κι' επομένως ήταν πολύ φυσικό να θεωρηθώ ως το καταλληλότερο χρώμα για την εποχή που αντιπροσωπεύει τη χαρά.

'Ενα άσπρο γιακαδάκι κι' άσπρα μονιέκια στα μανίκια δίνουν άμέσως την εντύπωση του φρέσκου και του καινούργιου σ' ένα μάλιστα φόρεμα που φορέθηκε όλο το χειμώνα.

Σ' ένα ώμορφο σύνολο μαριν, τοποθετείται ένα ωραίο γανιρίσμα από λευκό τικέ που γανιρίζει τις τσέπες, τα μανίκια και τα πέτα.

Μία ρεδιγκότα από μαύρο δελουδό παίρνει άμέσως ανοιξιάτικη όψη, αν τη γανιρίσω έμπρος με λευκό ότομάν που θα τοποθετηθεί κατά μήκος του ανοίγματος.

Τέλος μία ωραία τραχηλιά από λευκή δαντέλλα και γανιρίσμα από την ίδια δαντέλλα στα μανίκια στολίζει ένα μαύρο δελουδένο φόρεμα που φορέθηκε το χειμώνα.

Κόκκινο και πράσινο

Να έπίσης δύο χρώματα που έρχονται να κόψουν τη μονοτονία του μαύρου και του γκρι που φορέθηκαν το χειμώνα.

Θα ίδωμε φορεματάκια τροτέρ καμωμένα από λεπτό λαϊνάς καντριγιέ πράσινο και άσπρο, με γιακαδάκια από μαύρο δελουδό.

'Αλλά άπονευματινά καμωμένα από κόκκινο λαϊνάς. 'Η φούστα πλαταινεί λιγάκι στους γοφούς, με τη βοήθεια δύο μπιλά. Το κορσάκι είναι σε κοψέ σμιζιέ.

Τα πράσινα φορέματα γανιρίζονται ως έπί το πλείστον, με μαύρο γιακαδάκι και παρμάν, τα κόκκινα όμως με άσπρο.

Κάτι ακόμη που θα έχη μεγάλη πέρας την άνοιξη είναι οι μπλουζές. Με τα ανοιξιάτικα ταγιέρ, είτε μαύρα, είτε είτε μπλέ, είτε γκρι, ή μπλουζα είναι άπαραίτητη.

'Υπάρχουν ωραιότατα σχήματα μπλουζών με ντεκού που σχηματίζουν πλεστρον, με μανίκια μουσκεταίρ, με γιακαδάκια σμιζιέ ή ντραπέ ή κολαριστά, με πα-

πιγιόν από μαύρο δελουδό. Το χρώμα δε που όπερτερεί είναι το άσπρο. Σατέν, νανσουκ, βουάλ, βατίστες, όλα αυτά χρησιμοποιούνται για τις ανοιξιάτικες μπλουζές που θα συνοδεύουν τα ταγιέρ μας, που γίνονται κάπως φονταίζι και έγκαταλείπουν την άσπρη κλασική κοψέ.

Κάθε ράπτης δίνει τη δική του χαρακτηριστική γραμμή στα ταγιέρ που λανσάρε. 'Ο Κρίστιαν Ντιόρ παρουσιάζει ρεδέρ σούπλ, στρουγυλέμα στις ζακέτες του και μπάσκες, ενώ οι φούστες του είναι σταυρωτές και ασύμμετρες.

'Ο Φάθ λανσάρε ταγιέρ με βεστές άμαζόνος και τα σπορτιφ ταγιέρ του Ροσάς έχουν όλα ζακέτες με διπλές μπάσκες.

Μερικές λεπτομέρειες

'Η γυναίκα που άγαπάει το σπορτιφ ντισίμο φορεί χαμηλά πλαταιά τακούνια, ύποδηματά ζωάραφα, γάντια «φουρ», κασκόλ, μάλλινο, πουλόβερ και φούστα με έπανωφόρι ριχτό.

'Η κομψή Παριζιάνα έξ άλλου φορεί ύποδηματά με τακούνι μάλλον ψηλό. Τσάντα, όμοιομορφη

φορετικό μαντήλι μεταξωτό στο λαιμό.

Δεν την κατακρίνουμε, φυσικά, αντίθετως την θεωρούμε εύτυχη σμένη που δεν στενοχωριέται για τίποτα και άσχολεται μόνον με την ώραία της εμφάνισι.

Για να είδατε πάντα κομψές

Δεν πρέπει να είσαστε λαίμαργες. 'Η λαίμαργία είναι μεγάλο έλάττωμα. Μερικοί και μερικές καταλαβαίνουν το έλάττωμά τους και ντρέπονται γι' αυτό. 'Ετσι, όταν βρίσκονται σε κόσμο κρατιούνται, μόλις όμως έρεθούν μόνοι τρώνε ή πίνουν το καταπέτασμα!

Οι λαίμαργες ποτέ δεν παραδέχονται ότι τα κιά τους αυξάνουν από πολυφαγία και βρίσκουν διάφορες προφάσεις για να δικαιολογηθούν. «Φταίει η ήλι-αδένων!», «Φταίει η έκκρίσις των αδένων!», «Φταίει η καθιστική ζωή!». Και όμως τις περισσότερες φορές το πάχος όφειλεται σε

Ισχύει ότι θα έχετε χάσει αρκετά κιά. 'Αν όχι θα σημαίνει ότι δεν άκολουθήσατε με σχολαστική ακρίβεια τη διαίτα.

'Υπάρχουν και άλλες δίαιτες αστηρότερες και φάρμακα δραστήρια, όπως είναι το Reductol, άλλ' αυτά πρέπει να τα όρησι ό γιατρός γιατί δεν ταιριάζουν σε όλους τους όργανισμούς.

Η επίπλωσις

'Η μεγαλύτερη πληγή της έποχής είναι η κρίσις της κατοικίας. Ποσοί γάμοι δεν έμποδίζονται εξ αιτίας της! Ποσές άφορμές δεν δίνει σε διχόνους, κάποτε και σε διαζύγια! Σας φαίνεται ύπερβολικά αυτά που λέμε; Και όμως, 'Ας πάρουμε παράδειγμα ένα νέο άνδρόνιο. 'Επειδή δεν είχε τα μέσα να νοικιάσει δικό του σπίτι κάθισε με τα πεθερικά. Ποσες προστριβές δεν δημιουργεί αυτή η συγκοιτώσις! Είναι τόσο σπάνιο να συνταυτιστούν δύο διαφορετικές γενεές. Πώς θέλετε να καταλάβει ό γέρος την νοοτροπία του νέου; Και ό νέος πάλι πώς να μπη στο πνεύμα του πεθερού ή της πεθεράς του και να καταλάβει ότι ύπονομένα πράγματα τους ένοχλούν; Γι' αυτούς όλους τους λόγους τα νέα άνδρόνια, αν θέλουν να ζήσουν εύτυχισμένα πρέπει να κάνουν δικό τους σπιτικό, έστω και αν το σπιτικό αυτό περιλαμβάνει... ένα μοναδικό δωμάτιο.

Στην Εύρώπη ύπάρχει ένα είδος επίπλωσις που προσέχει αυτές ακριβώς τις περιπτώσεις και περιλαμβάνει έπιπλα που έχουν πολλούς προορισμούς: Τραπεζία λυόμενα. ντιθέακια που την ήμερα τοποθετούνται το ένα κάτω από το άλλο, κρυφά ντουλάπια, γραφεία, που όταν τελειώσει το γράψιμο γίνονται διελισθητές, και άλλα. 'Όλα αποελέπουν στην έξοικονόμησι χώρου. Με τέτοια έπιπλα μπορεί το νέο άνδρόνιο να περάσει τα πρώτα χρόνια της ζωής του μέσα σε ένα δωμάτιο και να αποφυγή τις γκρίνιες και τις διχόνους της συγκοιτωσύνης.

Η άλληλεγραφία μου

Δυστυρισμένον μελαχροινό: Σας εύχαριστώ για τα τόσο κολακευτικά λόγια σας. Σας άπαντώ ιδιαιτέρως.

Ζ. Φ. Τ.: Λυπούμαι που θα σας άπαντήσω ότι δεν γίνεται τίποτε. Το χρώμα έφυγε σ' αυτό το μέρος και δεν θα έπανέλθω με κανένα τρόπο. Καταλαβαίνω τη στενοχώρια σας, αλλά ή μόνη λύσις είναι το θάψιμο.

'Α τυχό διαβολόπαϊδο: Αυτό που ζητάτε θα το έρθε όδός Νίκης 10.

Σκιτισογράφον: Νά πάτε στο Πολυτεχνείο ή στη Σιθιανίεβι Σχολή, με βιβλία δεν μαθαίνονται αυτά τα πράγματα.

'Επαρχιωτοπούλαν: Δεν ύπάρχει άλλος τρόπος, έκτός αν κάμετε περμανάντ.

Βολιώτισσαν: Δεν είναι δυνατόν να σας έδωλας αυτή ή κρέμα που άναφέρετε γιατί είναι από τις πιο φημισμένες. 'Ισως ή έπιθερμίδα σας να μη δέχεται τίποτε. Δοκιμάστε λοιπόν λίγο ροδόνερο με άμμια δεινζής.

Φ. Χ. δμ., Πόργον-Σάμου: Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια, αλλά δεν θα μπερδέσω αυτή τη φορά να σας έμπερδέσω γιατί δεν έπιτρεπεται να δίνωμε διευθύνσεις στρατιωτικών.

Εύελπιν Ν. Ε.: Μην άπελίζεστε. Θα φτυρώση το μουστάκι με την ώρα του, μία και δεν είσαστε σπαφός.

Αιλή Νταμιτά: 'Ελάτε στην 'Αθήνα και έπισκεφθήτε ένα από τα κινηματογραφικά μας στούντιο. Οι διευθύντες θα κρίνουν αν πραγματικά έχετε ταλέντο.

Σ' όσες μου εύχθηκαν άντευχομαι τον Νέο Χρόνο εύτυχισμένο και τις εύχαριστώ θερμά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πικάντικο διήγημα

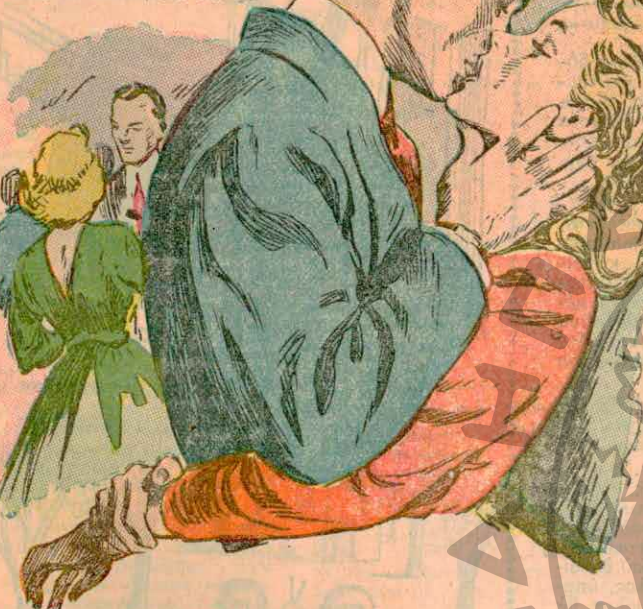
ΕΧΩ τα μάτια μισόκλειστα, καθώς ό κουρέας με χτενίζει και ή μανικιουρίστα μου τελειώνει τα νύχια. Είναι ένα χαριτωμένο κορίτσι και το κυτάζω με τρόπο. Βλέπω το ωραίο της πρόσωπο, τα ύγρα και κόκκινα χείλη της, τη λευκή έπιθερμίδα της και σκέπτομαι πώς είναι αλήθεια κρίμα μία τόσο όμορφη κοπέλλα να περιποιείται τα νύχια του κόσμου, αντί ν' απολαυδώνη τη ζωή. Για μένα όλες οι γυναίκες είναι όμορφες, χαριτωμένες. Αυτή άλλωστε είναι ή άδυναμία μου και οι φίλοι μου άναρωσιούνται πώς είναι δυνατό ή γυναίκα μου, ή Βάντα, να κοιμάται τις νύχτες ήσυχη. Ξεχνούν ότι είναι γυναίκα μου κι' όχι φιλενάδα μου.

Βγαίνω άπ' το κομμωτήριο. Θάθελα να ξαναμπώ, να καλέσω τη γοητευτική μανικιουρίστα να φάμε μαζί, να θυμάμαι πώς έχει καλέσει όλους τους ύπαλλήλους γι' άπόψε να γευματίσουμε σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, ό γενικός διευθυντής της εταιρείας μας.

Χαζεύω στους δρόμους. 'Εχω ακόμα μία ώρα έλευθερη, δική μου, για τόν έαυτό μου. Μπορώ να όνειροπολήσω, δίχως τις καθημερινές έγνοιες, δίχως τις εύθυνες της οικογενειακής μου ζωής, δίχως τις άπαιτήσεις της γυναίκας μου που βρίσκεται στην θείας της. Χρόνια τώρα είμαι δουτηγμένος στη ρουτίνα.

Περπατώ στη μεγάλη, κεντρική λεωφόρο, άνάω ένα τσιγάρο και καθώς προχωρώ, έτσι στην τύχη, θαυμάζω δυό γάμπες που προχωρούν μπρός από μένα. Είναι ένα ζευγάρι γάμπες τέλειες, περιφημες, σά να βγήκαν από χέρι γλύπτου. 'Η άγνωστη προχωρεί δεκα μέτρα πριν από μένα. Είναι ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, κάπως εξεζητημένα. 'Απ' το βάδισμά της μοιάζει με νέα, μοντέρνα γυναίκα. Την άκολουθώ, κανονίζοντας το δHEMA μου στο δικό της, μα ή άρμονία της, ή χάρι της μ' έχουν μαγέψει και είμαι σίγουρος πώς, δίχως άλλο, θα ή ένα ώραιότατο πρόσωπο.

Σε λίγο θα την πλησιάσω. Πρέπει να θρώ μία πρόφασιν που να μην είναι γελοία, να καταφέρω να πι-

τη σφιγγω στην άγκαλιά μου και τη φιλώ σαν μαθήτης του γυμνασίου...

άσω κουβέντα μαζί της και να της 'άποσπάρω τ' όνομά της, τη διευθύνσι της, ένα ραντεβού. 'Η ώρα που έχω στη διάθεσί μου όλο και λιγοστεύει. Πρέπει στις όχτώ να είμαι στο γέυμα. Σκέφτομαι τη φωνή της άγνωστης. Θα είναι, δίχως άλλο, γλυκεία, σιγαλή, θερμή, με τόνους παθητικούς. 'Η ζωή της θα κυλάη μονότονη, δίπλα σ' έναν άντρα δίχως ενδιαφέρον. Ναί, αυτό είναι! Μία άπογοητευμένη. Θάναι για μένα ένα παιχνίδι να την παρηγορήσω, να την κατακτήσω, να τη σφιξω στην άγκαλιά μου, να τη φιλήσω. Κι' αυτές οι τέλειες γάμπες της κοντεύουν να με τρελλάνουν!

Περνάει τώρα στο αντίθετο πεζοδρόμιο. Τρέχω, μα ένα λε-

ωφορείο με σταματάει. Λίγο έλειψε να με κόψω! 'Επί τέλους, ό δρόμος είναι έλεύθερος. Νάμαι τώρα κι' έχω στο ίδιο πεζοδρόμιο. Πήγα να τη χάσω άπ' τα μάτια μου. Μα τώρα πάλι την παρακολουθώ «κατά πόδας». Νάτην που μπαίνει στο μεγάλο ξενοδοχείο. Μα αυτό είναι κάτι το έκτακτο. Στο ίδιο ξενοδοχείο θα πάω κι' έχω. Αυτό θα δοθή το περίφημο δείπνο του γενικού διευθυντού. 'Ισως ή ώρα άγνωστη να είναι καλοσμένη. Κι' άσφαλώς θα με συστήσουν σ' αυτή.

'Όλα μου φαίνονται πιά εύκολα, ρόδινα. Μπαίνω με χαμόγελο νικητού. Νάμαι στη μεγάλη αίθουσα! Πολός κόσμος. Προσπαθώ ν' ανακαλύψω την ώραία μου άγνωστη. Ξαφικά άκούω μία φωνή γλυκεία, σιγαλή, θερμή με τόνους παθητικούς:

Θαυμάζω ένα ζευγάρι γάμπες που προχωρούν μπρός από μένα...

—Καλοσπέρα, άγάπη μου! Γυρίζω άπότομα. Και μένω με το στόμα ανοιχτό. Είναι ή γυναίκα μου!

—Τί έπαθες, άγάπη μου; με ράται. Θέλησα να σου κάνω μιάν έκπληξι, πήρα άμέσως το άεροπλάνο κι' έφτασα εδώ. Πήγα έπειτα στην κυρία Κλαίρη κι' άγόρασα ζύτη την τουαλέττα. Δεν μου πείε περίφημα; 'Ηθελα να σε θαυμάσω, χρυσέ μου. Τα κατάφερα; Τί λές;...

—Βάντα... ψελλίζω!

Δεν μπορώ ακόμα να μιλήσω.

—'Η φίλη μου ή Φανή μου τηλεφώνησε δυό μέρες πριν γι' αυτή τη γιορτή σας και για το δείπνο σας. (Ποιά γιορτή; άναρωτιόμουν). 'Επληττα σπότη, μόνι μου. Πες μου πώς είναι εύτυχισμένος τώρα που μ' έχεις κοντά σου. 'Ακόμα δεν είπες ούτε λέξη, άγάπη μου. Αυτό, έρεεις, δεν είναι ένοχονητικό για μια σύζυγο.

Χαμογελάει και με κυτάζει με τα γλυκά της μάτια. Ταχώς, με την πίστι μου, χαμένα. Ποτέ μου δεν φανταζόμουν τη γυναίκα μου τόσο ώραία, τόσο έλκυστική, τόσο λαχταριστή. Ποτέ δεν πρόσχεζα πώς είχε τόσο τέλειες, τόσο περιφημες γάμπες! Μου φαίνεται πώς έχω μιάν άλλη Βάντα μπροστά μου.

—Μα είσαι θάυμα, της λέω, ένα ζωντανό όνειρο! Τη σφιγγω στην άγκαλιά μου, άδιαφορώντας για όσους μας παρακολουθούν και τη φιλώ σαν μαθήτης του γυμνασίου. 'Εκείνη γελεί, γελεί με την καρδιά της.

—Πάμε στο μπουφέ, άγάπη μου.

Πηγαίνουμε. Την κρατώ από τη μέση. 'Η καρδιά μου φτεροκοπάει σαν το πουλί, είναι ξεχειλισμένη από μία χαρά που δεν έχει όρια... Μουργεται ν' αρχίσω να τραγουδώ... Είμαι έμπνητος. Θεέ μου, ή βλέπω ένα τρελλό όνειρο...

Πρέπει να τ' όμολογήσω. Ξαναρωτιέθηκα τη γυναίκα μου. Μα της έχω και λίγη κακία. Καταλαβαίνω γιατί: μου γκρέμιση όλη την έρωτική περιπέτεια που είχε πλάσει ή έξημνησε φαντασία μου.

Στον πάγκο του μπουφέ ή Βάντα πίνει ένα ποτήρι παγωμένη σαμπάνια για να ξεδιψάσει. Κι' έχω παραγγέλω ένα τριπλό κονιάκ!...

'Ενα τριπλό κονιάκ είπα. Θέλω να πιώ, να μεθύσω, να γιορτάσω τον καινούργιο μου έρωτα... να έγκαινιάσω τη νέα αισθηματική μου περιπέτεια με τη... γυναίκα μου. Στην υγεία σου, Βάντα!... Σ' άγαπώ σαν τρελλός!... της λέω.

Και της σκώ μια ντουζίνα φιλιά στο στόμα!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η «ΥΠΕΡΒΟΜΒΑ» κι' ο πατέρας της

Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων της.

Πολλά ἔχουν λεχθῇ κι' ἔχουν γραφθῇ, τὸν τελευταῖο καιρὸ, γιὰ τὴν πολυθρύλητη «δύμβα ὑδρογόνου» ἢ «υπερδύμβα». Ἐλάχιστοι ὅμως ξέρουν ποῖος ἦταν ὁ πραγματικὸς... πατέρας της, ἐκείνος δηλαδὴ ποὺ διετύπωσε πρῶτος τὴ βασικὴ θεωρία τῆς λειτουργίας της.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια λοιπόν, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1915, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Οὐίλλιαμ Χάρκινς καθηγητὴς Πανεπιστημίου, δημοσίευσε σ' ἓνα χημικὸ περιοδικὸ τοῦ Σικάγου ἓνα ἄρθρο του, στὸ ὁποῖο ἐξηγοῦσε ὅτι τὸ ὑδρογόνον θὰ μπορούσε νὰ μεταβληθῇ σὲ ἕλιον, μὲ τὴ σύγχρονη ἀπελευθέρωση μεγάλης ποσότητος ἐνέργειας. Ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτὴ μελέτη δημοσιεύθηκε 35 ὁλόκληρα χρόνια προτοῦ ἀρχίσαι νὰ λειτουργῇ ἡ πρώτη «ἀτομικὴ» στήλη, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁποίας θὰ γίνῃ τρομερὴ πραγματικότης ἡ δύμβα τοῦ ὑδρογόνου. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μετὰ 4 χρόνια ἐνωρίτερα εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἀπ' τὸν Ἀγγλο φυσικὸ Ράδερφορντ ἡ ἐσωτερικὴ σύσταση τοῦ ἀτόμου.

Μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς του ὁ Χάρκινς εὗρεκε ὅτι ἡ ἐνέργεια ἀπ' τὴ μεταβολὴ μίας λίτρας ὑδρογόνου σὲ ἕλιον θάταν ἴση μὲ τὴ θερμότητά ποὺ παράγουν 10.000 τόννοι κάρβουν.

Σ' ἓνα ἄλλο ἄρθρο του, ὁ Χάρκινς διατύπωνε τὴν ἰδέα ὅτι ἡ θερμότης τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν ἀστρῶν προέρχεται ἀπ' τὴ μεταβολὴ τοῦ ὑδρογόνου τῶν σὲ ἕλιον. Σήμερα, ἔχουν παραδεχθῇ πᾶς αὐτὲς τὶς ἰδέες ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες. Ὅσο γιὰ τὸν Χάρκινς, τὸν πρωτοπόρο αὐτὸν τῆς «ἀτομικῆς» φυσικῆς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, συνεχίζει ἀκόμη τὶς ἐργασίες του καὶ τὰ πειράματά του, μολονότι ἔχει ἀποχωρήσει πρὸ 11 ἐτῶν ἀπ' τὴ θέσι τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου γιὰ τὸν πῆρε τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας.

Οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς δύμβας ὑδρογόνου ἔχουν ἀρχίσει στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ 3 χρόνια τώρα, ἢ περισσότερο ἀκόμη. Στὸ διάστημα αὐτό, φαίνεται ὅτι δοκιμάσθηκαν τρεῖς ἢ τέσσερες τύποι της, γιὰ νὰ δρεθῇ ὁ καταλληλότερος.

Ὁ τύπος ποὺ βασίζεται στὸ συνδυασμὸ δυὸ ἀτόμων δευτερίου (βαρέος ὑδρογόνου) παρουσιάζει σημαντικὰ πλεονεκτήματα, γιὰτὶ ἡ ἀντίδρασις αὐτὴ γίνεταί σὲ σχετικὰ χαμηλότερη θερμοκρασία, 600.000 βαθμῶν περίπου, ποὺ μπορεῖ νὰ παραχθῇ μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ μίαν κοινὴς δύμδας.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐνωθῇ ἓνα ἄτομον «δευτερίου» μὲ ἓνα ἄτομον «λιθίου» καὶ νὰ δώσουν ἓνα ἄτομον «βηρυλλίου», ἐλευθερώνοντας συγχρόνως ἐνέργεια πενταπλασίαν ἀπ' ὅση παράγει ἡ προηγουμένη ἀντίδρασις τοῦ δευτερίου.

Ἐνας τρίτος τύπος υπερδύμβας στηρίζεται στὴν ἑνώσι κοινῶ ὑδρογόνου μὲ «τρίτιον». Ἄν προτιμηθῇ τελικὰ αὐτός, ἡ νέα δύμβα μπορεῖ νὰ βασισθῇ μὲ τὰ ψηφία ΗΤ, ποὺ εἶνε τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων «ὑδρογόνον» καὶ «τρίτιον» ἀλλὰ... καὶ τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ Χάρου Τρούμαν! Περιέργη σύμπτωσης ἀλήθεια.

Ἡ ἀντίδρασις ὑδρογόνου-τρίτιου ἀνακοινώθηκε πρὸ 9 μηνῶν σὲ μιά συνεδρίασι τῆς Ἀμερικανικῆς Φυσικῆς Ἑταιρείας τῆς Οὐάσιγκτον. Τὸ τρίτιον εἶνε ὑδρογόνον 3 φορὲς βαρύτερο ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Ὅταν ἐνωθῇ μὲ κοινὸ ὑδρογόνον, παράγει ἕλιον καὶ ἐνέργεια δισεκατομμυρίων ἡλεκτρονικῶν βόλτ.

Ἀνάμεσα στοὺς ἀντιπάλους τῆς ἰδέας τῆς χρησιμοποίησως τῆς δύμβας ὑδρογόνου, εἶνε κι' ὁ δόκτωρ Ράλφ Λάπ, ποὺ ἐργάσθηκε στὸν πόλεμο γιὰ τὴν ἀτομικὴ δύμβα. Κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὄπλο εἶνε πολὺ πλεονέκτηνον γιὰ τὴν Ἡνωμ. Πολιτεῖες, παρὰ γιὰ τὴν Ρωσσία. Γιατὶ ὑπάρχουν πολλὲς ἀμερικανικὲς πόλεις μὲ μεγάλο πληθυσμὸ, ἐνῶ ἡ Ρωσσία ἔχει ἐλάχιστοις τέτοιαι κατοικημένα κέντρα.

Μιά δύμβα ὑδρογόνου—λέει ὁ δόκτωρ Λάπ—ισχυρὰ μὲ 1 ἑκατομμύριο τόννους ἰσχυρῆς ἐκρηκτικῆς ὕλης. Σ' ὁλόκληρη λοιπὸν τὴ Ρωσσία δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἓνας στόχος ποὺ ν' ἀξίξη 1 ἑκατομμύριο τόννους ἐκρηκτικῆς ὕλης: ἡ Μόσχα.

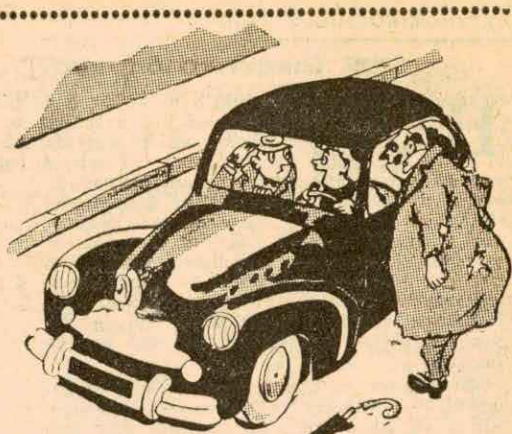
Στὴν Ἀμερικὴ, ὅμως, ἡ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σικάγο, ἡ Φιλαδέλφεια, τὸ Νητρὸϊτ καὶ τὸ Λος Ἀντζέλως ἔχουν περὶ τὰ 20.000.000 κατοίκους. Μιά ἐπιθεσι λοιπὸν μὲ υπερδύμβες θὰ σημείωνε τὴν πρώτη μέρα 10—15 ἑκατομμύρια ἀνθρώπινα θύματα! Αὐτὲς τὶς ἀπαισιόδοξες προβλέψεις διατυπώνει ὁ δόκτωρ Λάπ.

Ὑπολογίζει ἀκόμη ὅτι ἡ δύμβα ὑδρογόνου θὰ ζυγίζη περίπου 25 τόννους, κι' ἐπομένως θάνε πολὺ δύσκολη ἡ μεταφορὰ της.

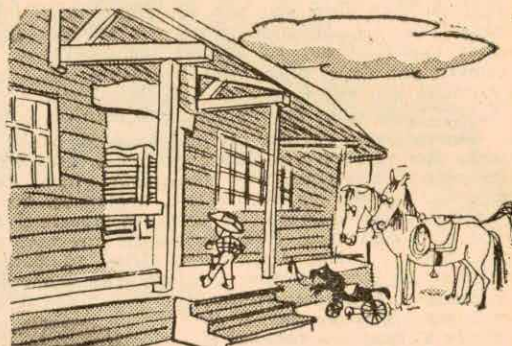
Ὅσο γιὰ τὴν ἐκρηκτικὴ της, θεοαῖνε πὼς θάνε ἓνα τρομακτικὸ θέαμα, μιά μικρογραφία ἐκτυφλωτικοῦ ἡλίου, κι' ὅτι θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἰσχυροτάτη ραδιενέργεια, ποὺ θὰ διαρκέσῃ ὅμως ἐλάχιστα. Τέλος, υπολογίζει ὅτι τὸ ἐκρηκτικὸ κύμα θὰ προκαλέσῃ καταστροφὲς σὲ μιά ἐκτασι 100 τετραγωνικῶν μιλίων κι' ἡ φοβερὴ θερμότης σὲ ἐκτασι 200—400 τετραγωνικῶν μιλίων.

Μιά κόλασις δηλαδὴ ποὺ ὁ Δάντης δὲν τὴν ὑποψίασθηκε καν καὶ πρὸ τῆς ὁποίας ἡ «Κόλασις» του εἶνε... παραδεισένια!

Ἀς ἐλπίσουμε ὅμως ὅτι τὰ τρομερὰ αὐτὰ μέσα καταστροφῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ τελικὰ οἱ ἡγέται τῶν λαῶν θὰ καταλάβουν ὅτι μιά φιλικὴ συμβίωσις θὰ εἶνε καλύτερη ἀπ' τὰ... ἐκρηκτικὰ θαύματα τῆς «υπερδύμβας».

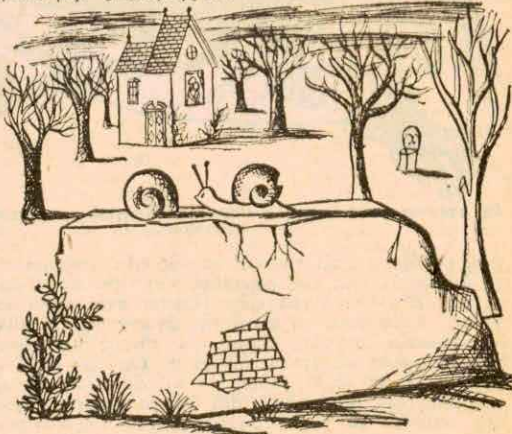
—Ζήτησε, ἀντροῦλη μου, συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον... Δὲν ἐλέειπες ὅτι τὸν χτυπήσαμε;...
«Samedi-Soir»

Ὁ μικρὸς κάνει-μποῦ!...
«Samedi-Soir»

—Ἀγάν!... Κάνε ὅ,τι θέλεις... Τὴ γυναῖκα μου μόνο μὴν ξυπνήσης!...
«Id Paris»

—Ἐλα ἀγάπη μου, μὴν εἰσαι διαρκῶς κλεισμένη στὸν ἐαυτὸ σου!...
«Id Paris»

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ὁ ἀλτῆς ξεφεύγει ἀπὸ τὸν Κάμπιον καὶ γίνεταί ἀφαντοῦς. Τοὺς ἀπασχολεῖ πλέον ἡ δολοφονία τοῦ Τζώρτζ Φαραντά, ποὺ ὁπως ἐξακριβώθηκε ἀπολύτως, χρησιμοποιοῦντας ἀνυπόπτες μιά πίπα, στὸ σωλῆνα τῆς ὁποίας ὁ δολοφόνος εἶχε βάλει κυανόχο καλὶ.

10ον —Θέλεις νὰ τὸν καλέσω ἐδῶ;

—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον. Εἶνε καλύτερο νὰ πάμε στὸ σπῆτι τῶν Φαραντά...

—Ἐχω τὸ λόγο σου, Στανίσαλα, ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσης νὰ τὸν τρομοκρατήσης; Ἡ τακτικὴ αὐτὴ, ὅπως θὰ κατάλαβες, δὲν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Φαραντά.

—Σοῦ ἀφίνω ὅλη τὴν πρωτοβουλία, εἶπε ὁ Ὄτς. Θὰ παρῶ τὴν συνομιλία σας σὰν ἀπλὸς μάρτυς.

Μιά ἐξαφάνισις

Ἀλλὰ μιά καινούργια ἐκπληξὴς τοὺς περίμενε στὸ σπῆτι τῶν Φαραντά, ὅπου ἔφτασαν σὲ λίγο. Ὁ Οὐίλλιαμ εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ἡ Τζόυς τοὺς ὡδήγησε στὸ μικρὸ σαλόνι καὶ τοὺς ἀφηγήθηκε ὅτι ὁ θεὸς τῆς εἶχε κυριεύει ἀπὸ μιά ἐντονη νευρικὴ κρίσι τὸ πρωῒ, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ.

Φώναξε καὶ χειρονομοῦσε σὰν τρελλός, εἶπε ἡ Νέα. Τὸ μεσημέρι κάθισε στὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν ἔβαλε τίποτε στὸ στόμα του. Τὸ ὕφος του ἦταν ἐξάλλα κι' ἔδινε τὴν ἐντύπωσι τρελλοῦ. Σ' ἄλλες περιπτώσεις ἀκούσε ἓνα γέλιο τῆς κυρίας Καρολίνας γιὰ τὸν κάμη νὰ ἡρεμήσῃ. Ἀλλὰ σήμερ' οὐτε τὰ αὐστηρὰ κι' ἐπιτιμητικὰ βλέμματα της οὔτε οἱ συστάσεις της, ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἀρχισε νὰ φωνάζῃ ὅτι θάφευγε κι' ὅτι δὲν θὰ ξαναπατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του ἐδῶ...

Ἐτρεψε κατόπιν στὸ δωματίον του καὶ σὲ λίγο τὸν εἶδαμε νὰ κατεβαίνει κρατώντας μιά μικρὴ βαλίττα στὸ χέρι... Ἡ θεία Κίττυ λιποθύμησε καί, χωρὶς τὴν βοήθειά της Ἀλῆς, θὰ σωριάζοταν στὸ πάτωμα. Εἰς τὴν ὥρην σὰν καρφωμένη στὸ κάθισμά μου καὶ μ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ ἔκαμα, δὲν κατάφερα νὰ σηκωθῶ. Ἡ κυρία Καρολίνα φαινόταν ἀτάραχη. Φαντάζομαι, ὅμως, ὅτι ἦταν ἀγανακτισμένη γι' αὐτὴ τὴν ἐλιθερὴ σκηνή...

—Ὁ Ὄτς δὲν εἶπε τίποτε. Τὰ λόγια τοῦ Κάμπιον τὸν εἶχαν ἡρεμήσει καὶ καταλάβαινε τώρα πὼς οἱ ὑποψίες του ἐναντίον τοῦ Οὐίλλιαμ ἦταν ἀσυστάτες.

—Θὰ εἶνε πάντοτε στὴ διάθεσί μας, εἶπε ὁ Κάμπιον. Μὴν ἀμφιβάλης γι' αὐτό... Τὸ σημαντικώτερον εἶνε ἄλλο... Πρέπει ἡ κυρία Καρολίνα νὰ πεισθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι. Καί, φυσικὰ, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐνοικοῖ...

—Ἡ θεία μου δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ φύγῃ, ἀπάντησε ἡ Τζόυς. Ἰδίως μετὰ τὸ θάνατο τοῦ θεοῦ Τζώρτζ.

Ὁ Κάμπιον διέκρινε ἓνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὴ φωνή της νέας, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ὁ Ὄτς ἔφυγε σὲ λίγο, λέγοντας πὼς θάδινε ἐντολὴ νὰ γίνῃ μιά διακριτικὴ ἔρευνα, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ποὺ εἶχε παῖς ὁ Οὐίλλιαμ.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον. Ἀλλ' ἡ

ἔρευνα αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή. Μὴν ξεχνᾷς, Στανίσαλα, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ ξέρει ἴσως κάτι περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἔνοχος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔφυγε σιγοψιθυρίζοντας κάτι ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ἀλλ' οὔτε ἡ Τζόυς οὔτε ὁ Κάμπιον ἀκούσαν τὰ λόγια του.

Οἰκογενειακὰ μυστικὰ

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ ντέκτεκτῖς ῥώτησε, ξαφνικὰ, τὴ Νέα:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὴν θεία σας ἀποκλήρωσι τῶν Ἀντρίου Σήλυ;

Ἡ Νέα ἔγινε καταλευκὴ σὰν τὸ πᾶν. Δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Ὁ Κάμπιον τὴν κύταξε μ' ἐπιτιμητικὸ ὕφος.

—Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μοῦ κρύβετε τὴν ἀλήθεια, εἶπε. Τὴν πρώτη φορὰ, ὅταν λιποθύμησατε στὸ γραφεῖο μου στὸ Λονδίνο, βλέποντας τὸν Τζώρτζ Φαραντά, μπροστὰ σας... Μοῦ εἶπατε τότε πὼς δὲν τὸν γνωρίζετε, πράγμα ποὺ δὲν ἦταν σωστὸ. Καὶ τώρα μοῦ κρύβετε καὶ πάλι τὴν ἀλήθεια, λέγοντάς μου πὼς δὲν ξέρετε γιὰ τὴν θεία σας ἀποκλήρωσι τῶν Ἀντρίου Σήλυ...

Αὐτὴ ἡ θεία σας ἀποκλήρωσι, πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες κι' εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴν μάθατε τίποτε... Ἀλλ' ἂς εἶνε... Θὰ σὰς βοηθῶ. Ὁ Ἀντρίου Σήλυ εἶχε κάμει προφανῶς κάτι ποὺ δυσaráτησε τὴ θεία σας. Καὶ θὰ πρέπει νὰ ἦταν πολὺ σοβαρὸ γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τροποποιήσῃ τὴ διαθήκη της καὶ νὰ τὸν ἀποκληρώσῃ...

Ποῖο ἦταν αὐτὸ τὸ κατὶ; —Πρέπει νὰ σὰς πῶ ἓνα πράγμα ποὺ ἀγνοοῦν κι' ὁ Μάρκ κι' ὁ θεὸς Οὐίλλιαμ κι' ἡ θεία Κίττυ; ῥώτησε ἡ Νέα, ποὺ τὸ ὕφος της φάνερνε μεγάλη ἀμηχανία.

—Δὲν θὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά μου, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον.

Εἶχε χρησιμοποίησι αὐτὴ τὴ γλώσσα, θέλοντας νὰ φοβίσῃ τὴ Νέα καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λύσῃ τὴ σιωπὴ της. Καὶ τὸ κατῴρθσε.

Ἡ πεν' α τέχνας κατεργάζεται

Δυὸ τετραπέρατοι ἀλτῆς νοιώθοντας τὴν κοιλία τους νὰ παῖναι ταμπούρα, ἀποφασίζουν νὰ βάλουν ἐμπρὸς ἓνα μεγαλοφυὲς σχέδιο.

Σὲ λίγο, ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, μπαίνει σ' ἓνα φούρνο, κοιτά στὸν «εὐαγγελισμό», καὶ ζητᾷ ν' ἀγοράσῃ μιά κουλούρα. Τοῦ τὴ δίνουν καὶ πρὶν τὴν πληρώσῃ, ἀρχίζει νὰ τὴν ζουλάει καὶ δὴ ἂν εἶνε καλὰ ψημένη, νὰ τὴν πασπατεύῃ ἀπὸ 50 κι' ἀπὸ κέϊ νὰ τὴν μυρίλῃ.

Βάζει κατόπιν τὴν κουλούρα κατῶ ἀπ' τὴν μασχάλη του καὶ χώνει τὸ χερὶ στὴν τσέπη του γιὰ νὰ βγάλῃ λεπτὰ νὰ πληρώσῃ. Τὴν ἴδια ἀκριβὲς στιγμὴ ρατᾷ τὸ φούριον μὲ κλασὶ ψιφάρικ φωνή:

—Ποῦ βρίσκεται ἐδῶ κοντὰ τὸ νοσοκομεῖο; Μοῦ ὑποσχέθηκαν ἓνα κρεβάτι καὶ θέλω νὰ πλαγιάσω. Μόλις στέκω στὰ πόδια μου.

—Τί ἔχεις; τὸν ρωτᾷ μὲ καλωσύνη ὁ φούργος.

—Φώρα! ἀπαντᾷ ὁ ἀλτῆς κι' ἀρχίζει νὰ ἐνυεταί.

Ὁ φούργος κάνει δυὸ βήματα πίσω καὶ ξεφωνίζει:

—Ἀντίκου εἶνε τὸ νοσοκομεῖο! Φύγε, φύγε καὶ χαλάλι σου τὰ λεφτά κι' ἡ κουλούρα!

Ὁ ἀλτῆς περνᾷ τὴν κουλούρα στὸ χερὶ του καὶ βγαίνει στὸ δρόμο. Προχωρεῖ λίγο καὶ σὲ μιά σκοτεινὴ γωνία, σταματᾷ ἐμπροστὰ στὸ σύντοφόν του.

—Ἐν τῶς! τοῦ λέει. Ἐδῶ εἶνε ἡ κουλούρα. Τώρα εἶνε ἡ σειρὰ σου. Ἐχεις λεφτά!... Πήγαινε ἀντίκου στὸν υπάλληλο... «ψώνισε» ἐκατὸ δράμια φέτα κι' ἔλα νὰ τὴν πετάσωσού!

**ΤΡΑΠΕΖΑ
ΑΘΗΝΩΝ**
ΕΠΙΔΙΟΙΚΕΙ
ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΙΣΙΣ
ΓΡΑΦΟΤΕ ΑΝΟΙΧΤΗ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

**ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ,
ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΙΣ,
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ** Ριζική, ταχεία ἐξαφάνισις Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανθάνειν μα προσώπου Πανάδες τριχόπτωσης, ρυτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα, εὐλές κλπ. Ἰατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ εὐδὲς Βαλσαζέτου 12 ἀσὶν τηλεφ. 33-039 ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Οι ληστές της Εφταλίας

Τζεζάς

Σειστή και κουνητή σαν μαουνα σ' οφθαλμούς, δγής σεργιάνι ή 'Εφταλία. Κι' άναβε τέτοιο μπουρλότο και γιαγκίνι απ' όπου περνούσε, πού ως κι' ένας γέρος μπαπαλής, μουστακαλής την πήρε ξοπίσω, και τση φάναζε:

— Χαλάλι ατύουου πού σέ χαίρεται, Σουλτάνα μου!

Τίγρις, δυναμίτης γίνηκε ή 'Εφταλία. Σπίθες δγάζουνε τα τακουνάκια της πάνω στοσι ντουσεμέδες μα' ό γέρο μπαπαλή τ' ό διολί του, την παρακολουθεί, και την ενοχλεί ένα κερεμέ.

— Βρέ Πασά μου, τί είσαι σύ, μουαλεμπιτζή-δικο; τής λέει ό γεροσερμέης, και γυρεύει να μουντράει κανένα κομμάτι μουαλεμπί!

Τότε ξύπνησε μέσα στην 'Εφταλία ή Συμυρία, έλασε πιά την ύπομνη τση κι' έδωκε τό λόγο στα μπράτσα τση.

— Νά σου δείξω γ'ώ, μωρέ γαΐδα-ρε! ξεφώνισε.

— Ένα π'άτι—κιούτ' άκούστηκε, σαν χαστούκι κι' άμέσως τρέξαν γύρω οι σερτζήδες, μα ήταν άδύνατο να την κάνουνε ζάφτι, και να πάρουνε τό γέρο ζουπελή απ' τ'ά χέρια τση.

Τέλος ένας περαστικός άστυφύλακας μπήκε στη μέση, και, σωρό—κουδάρι, τσοι κουδάλισε στό Τμήμα.

— Κύριε πολιτσίμανε μου, τί φταίω γ'ώ πού ό Πλάστης — προσκυνώ τή χάρι Του! — μ' έπλάσε σερήνα συναγερού, και κουδούνι στό άντρικό συσσίτιο;... Τώρα θα μου πής γιά τό καμπαέτι μου πώς τόν είπα γαΐδαρο. Άλλά πές μου αυτό είναι βρισία;

— Άστα αυτά, μωρή άλπευ, φώναξε έξω φρενών ό γερομουρντάρης. Θά σου κανω μήνυσι επί εξυδρίσει.

— Ηβοί, καλέ, καλό κι' αυτό! Γιατί, μωρέ, σου κακοφάνηκε, έπειδή ό γαΐδαρος τράει άχυρά; Κι' έσύ μάτια μου, τί τρώς;

Και τότε οι γειτόνοι τ' 'Εφταλίας πούχαν πάει μαζί της στό καρακόλι, γιά να σπάσουν πλάκα, πήραν μάξους τό μέρος τού γέρου.

— Ντροπή, κυρά Φταλία! τής είπαν. Βλέπεις πολύ καλά πώς ό άνθρωπος ούτε σαμάρι φορεί, ούτε μεγάλα χυτία, ούτε τέσσερα ποδάρια έχει. Κι' άν σουκανε πρόστυχες προποζιτιόνες, τ' 'ήκανε με τό κολαί του.

Μά ή 'Εφταλία γουδοκοπάνησε με γινάτι:

— Μωρέ, αυτός, όχι μόνον τρώει ά-χερα, αλλά μου γύρευε και ψύλλοι μέσα σ' άχερα!

— Κυρά μου, φώναξε άυστηρά ό άστυνόμος, άφού έδρισε τόν κύριο απ' δώ και τόν είπες γαΐδαρο, θα πληρώσης ένα μικρό πρόστιμο γιά να μάθης.

Άμέσως τότε ή 'Εφταλία, πού τ'ά βρήκε μεταστούνια, γιά να την σκαπουλάρη άλλαξε πλάκα:

— Μά, κύριε πολιτσίμανε μου, δέν μου λές, άν ένα γαΐδαρο τόν έλεγαν κύριο τί τζεζά ήθελε να σου πληρώσω; — Τιποτά!

Τότε ή πανούργα γύρισε κι' είπε στεγνά, και σοδάρά στό γέρο:

— Νά με συμπαθάς κ' υ' ρ' ι' ε' !...

Ευθύς, ούλο γύρω, άκόμα κι' ό άστυνόμος, σκάσανε στα γέλια. Κι' έτσι ή 'Εφταλία χωρίς να πληρώση τζεζα ήφυγε μεγαλόπρεπη και ποζάτη.

Τα δάσκαλα του Καραμπέτ

ΤΟ ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ

Κορίτσι πολύ νόστιμο ντέν ήτανε, άμμμα έμέ-να γιανιά - γιανιά ένύταζε. Λίγο νόστιμο ήτανε, άμα χοντρό ντέν ήτανε. Έμένα ύναϊκα στρομ-πουλή μου ήρέσει, χέρι ν' άπλώνης, μπιριζόλα να πιάνης! Ψυχή σου ευχαριστημένος να ένεται. Άμμμα ύναϊκα άδύνατη ένεται, χίτες καλό ντέν ένεται. Χέρι σου πλάνοις, κόκκαλα - μόνκαλα πιάνεις. Σιλουέττα - μιλουέττα έγώ ντέν ήκσε-ρω. Έγώ πρ'άμα μπόλικο ήθέλω, έέρο σελιάμ!

Κορίτσι χοντρός ντέν ήτανε, χίτες ούτε στρον-πουλλός. Άμμμα γιανιά - γιανιά ένύταζε. Λέω, Καραμπέτ, ν'άρι τοιμάει, τσιπούρα ντέν είναι, ζαργάνα είναι, βούρ, τι χάνεις;

— Ντεσποινίς, λέω, πολύ μου ήρέσετε. Έγώ μερακλής είμαι, άμα περίπατο να πάωμε, ωραία λόγια να σέ λέω, πάστα - μαστα, μπακλαβά - μα-κλαβά να σέ ταΐζω, κινεματογράφο παγαιμένη να σέ κάνω!

Κορίτσος πίσω γυρισμένος ένεται...

— Έσείς δέν είσθε ό κ. Καραμπέτ;

— Μάλιστα. Έσένα πώς λένε όνομά σου;

— Μαρτίσα.

— Ντεσποινίς Μαρτίσα, λέω πολύ χαίρομαι, καρντιά μου περιβόλης ήκανε, άιντε κι'σμέτ είναι, μαζί παρέα να παίνομε.

Παρέα παίνομε άμμμα τό ντεσποινίς Μαρτίσα χίτες κινεματογράφο ντέν θέλει, μπακλαβά πα-στονιμά ντέν θέλει.

— Έ, τι θέλεις, γιαβρούμ; Σοϊλέ, μπέ!

— Δέν παίνομε σε κανένα έστιατόριο να τσιμπήσωμε τίποτα;

Βαί - β'άι κορίτσι πεινασμένος ήτανε. Τι να κάνω; Ιστιατόριος - μιστιατόριος παίνομε, τρα-πεζάκι πιάνομε. Ίγκαρσόνι ίρχεται, τό ντεσποι-νίς Μαρτίσα φατ'ά παραγγελλένος έκανε.

— Ένα κεφαλάκι τού φούρνου!

Κεφαλάκι τρώει, γιαπράκια ζητάει. Για-πράκια τρώει, πιλάφι ζητάει. Πιλάφι τρώει, μακαρόνια με κιμά ζητάει. Άμμμα γ'ώ κυταγ-μένος ικάνω, β'άι - β'άι πεινάλα, λέω, πώς τι-ρώει αυτό τό κορίτσι! Στόμας τον γεμίσει, φαί κατεβάζει, ύναϊκα είναι, γιάχο, λύκος είναι, τι είναι κοιζούμ;

— Ντεσποινίς Μαρτίσα, λέω, φιοι να μη βασκαηθής, μεγάλο δρεξίς έχεις.

Ντεσποινίς Μαρτίσα, λέει:

— Μπα! Διγουλάκι να τσιμπήσω μόνο. Γιά να δώ τόν κατάλογο.

Βαί - β'άι, κοιζούμ. Κατάλογος, παίρνει, ψάρια έλέπει, ψάρια ζητάει. ψάρια τρώει, κρέ-ας ζητάει. Κρέας τρώει, σαλάτα ρωσσική ζη-τάει. Άμμάν! Τι είναι τούτο κοιζούμ! Στό-μας είναι τούτος; Στομάχι είναι, γιαβρούμ;

Βαί - β'άι καταβόθρα ένεται, τό μύλος άλέθει, τό μύλος κροτεί, άχ πόσο μου ήρέσει και με ήχα-ριστεί! Πατήρης να με κάνη όλο τ'ά λεφτά μου στό φαί να δίνω.

— Χορτασμένος ένεστε ντεσποινίς Μαρτίσα;

— Μα δέν έφαγα καί τίποτα.

— Πώς δέν έφαες, κοιζούμ; Έσ'ν όλο τό μα-γειρειό θα τρώς; Άιντε πάμε, λέω.

— Μα... δέν θα φάμε;

— Ντέν έμεινε τίποτα, κοιζούμ. Όλο τό γε-τζερέδες - μεντζερέδες άδειασμένος έκανες!

Άμάν τί έπαθα! Τό ντεσποινίς Μαρτίσα θυ-μωμένος ένεται. Άπάνω σηκώνεται, στόμας της γεμάτος ήτανε, φωνή βγάζει:

— Άγενέστατε! Έτσι φέρονται σε μι'ά δε-σποινίς; Άλλά τι να περιμένη κανένας από έ-ναν χοντράνθρωπο σαν κι' έσένα! Γαΐδαρε!...

Τσάντα της παίρνει, γάντια της παίρνει, ά-πό ιστιατόριο ίβγαίνει. Βαί - β'άι - β'άι!...

— Ντεσποινίς Μαρτίσα! φωνάζω. Έεεε!...

Άπό πίσω της τρέχω, άμμα γκαρσόνι από πίσω μου τρέχει:

— Κύριε πού πάτε; Πήρωσε πρ'ωτά.

Δογαριασμό έκατόν πενήντα ιλιάδες ήτανε! Πορτοφόλι μου βγάζω, λεφτά πληρώνω, χίτες πεντάρα μέσα στό πορτοφόλι μου ντέν έμεινε.

Άπό ιστιατόριο βγαίνω, δρόμο τρέχω άμμα ντε-σποινίς Μαρτίσα καπνός έινε. Βαί - β'άι - β'άι τι έπαθα!...

Αυτό τό ύναϊκα έξη μήνες ελεγε να φάν, κορόνιο ζήταε. Έμένα έβριχη, κοιζούμ;

Άλλάχ πελασιόν βερσόν! Ντέν θα τό ξαναδώ στόν δρόμο; Καραμπέτ να μη με λένε άμα ντέν τό δαγκώσω. Βαλαά - πιλαά!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Περσουλιά

Κουμπάρος

Μπα; Γιά ξαναπές το, σε παρακα-λώ. Τέτοιες φοδερές ειδήσεις πρέπει να τις λές ό άνθρωπος δυο και τρεις φορές, γιά να λαμβάνη κι' ό ίδιος συ-ναισθησιν των πράξεων του. Όστε παντρεύεσαι; Τό σκέφτηκες καλά απ' όλες τις μεριές, ζυγίσεις τ'ά υπέρ και τ'ά κατά, μελέτησες τό ζήτημα, βρήκες τόν άνθρωπό σου, ταιριάζουν οι χαρα-κτήρες σας και τ'ά λοιπά, και τ'ά λοι-πά και παντρεύε-σαι! Αϊ, ή ώρα ή καλή. Καλορίζκος, σιδερόκεφαλος, να ζήσετε και καλά στέφανα. Άλλά έ-μένα τι με νοιάζει; Σού είπε κανείς ότι μ' ένδιαφέρει άν παντρεύεται ό κόσμος; Δικαίωμά του είναι κι' άς παντρεύεται, άφού τού κάνει γούστο.

Πώς; Έχω να κάνω κι' έγώ; Τι δουλειά έχω έγώ στα παντρολογήματα τ'ά δικ' σου; Μπα; Με προορίζεις γιά κουμ-πάρο; Τι μου λές μωρέ παιδί μου! Όστε άνάμεσα σε τσους γνωστούς και συγγενείς και φίλους, σε μένα έ-πεσε ή εκλογή! Έπειδή με εκτιμάς, έπειδή είμαι σοβαρός, έπειδή πολλά άλλα έπειδή, έσκέφθης και άποφάσιζες να μου άναέσης τ'ά κουμπάρικά καθή-κοντα! Λοιπόν κι' έγώ σε πληροφορώ ότι πολύ κακώς έσκέφθης. Μάλιστα, πολύ κακώς, πολύ άπερισκέπτως και πολύ - πολύ άνοήτως. Φαίνεται πώς δέν με ξέρεις. Άλλά δέν ρώταγες, πούλακι μου, κανέναν άλλο χριστιανό να σου πη τ'ας άρχάς μου και τ'ας πε-ποιθήσεις μου;

Όχι, λοιπόν, άγαπητέ μου κουφιρ-κεφαλάκι. Πρώτον γι'ατί άν έσύ άποφά-σιζες να σκλαβώσης τή ζωή σου, έγώ γιά κανένα λόγο δέν γίνομαι συνένο-χος. Και δεύτερον δέν έχω καμιά ό-ρεξι να πληρώνω και τ'ά έξοδα της κουμ-παρίας. Γιατί ό κουμπάρος άναλαμβάνει υποχρεώσεις. Ό κουμπάρος π' λ η ρ ώ ν ε ι. Και όχι μόνο πληρώνει τ'ά έξοδα της τελετής, αλλά έχω και κατο-πινές υποχρεώσεις. Σήμερα έορτάζεις έσύ. Άυριο έορτάζει ή κουμπάρα. Άρ-γότερα τό κουμπάρόπουλο. Και να πρέπει να κουβαλιέμαι γιά τ'ά χρόνια πολλά και μ' ένα δώρο στό χέρι. Και δέν είναι μονάχα αυτό. Είναι και οι μπελαδες. Μιά μέρα, άντρώγου είσα-στε, τσακωνώσατε. Άιντε, λοιπόν, πά-με στόν κουμπάρο να πούμε τ'ά παρά-πονά μας και να τού κάνουμε τό κε-φάλι καζάνι. Και να τού αναθέσουμε να μάς λύση τις διαφορές. Και αυτά και άλλα πολλά.

Κατάλαδες, πούλακι μου; Γιά όλους χυτούς τούς λόγους, λοιπόν, έχω κουμπά-ρος δέν γίνομαι. Ούτε σε σένα, ούτε σε κανέναν άλλον! Πώς; Να κάνω μι'ά ξαίρεσι γιά σένα; Και γι'ατί να την κάνω την ξαίρεσι γιά σένα; Τι μου είσαι, δηλαδή; Ούτε γιά σένα, ούτε γιά κανέναν άλλο στόν κόσμο! Κουμ-πάρος ό Πελοπίδας δέν γίνεται! Και β'άλ' το απ' τό μυαλό σου και τού λόγου σου και οιοδδήποτε άλλος ή-λίθιος επί της γής. Τι έκανε λέει; Τό υποσχέθηκες στην οικογένεια της νύ-φης; Νά τό ζεύγοςεθής. Με ποιά δικαίωμα, βρέ δλάκα, έδωσες αυτή την υπόσχεσι, χωρίς να με ρωτήσης; Άντε τράβα από δώ! Χάσου να μη σε δλέ-πω και κύττα να βρης κανέναν άλλο να τού κολλήσης, πού ήρδες πρωί-πρωί να μου χαλάσης την ήσυχία και τ'ά νεύρα. Όρσε, γαμπρέ, κουφέτα!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Περιπετειώδες διήγημα

Ο κόμης Σέργιος Κουράνκι είχε κατορθώσει να γυρίση στην πατρίδα του με ψεύτικο όνομα, μεταμφιεσμένος κι' άγνώριστος. Η οικογένειά του είχε ξεριζωθή απ' την Έπανάστασι. Ό πατέρας του είχε πεθάνει. Μα ό νεαρός άκόμη Σέργιος είχε κα-γαφέρει να σώση τη μητέρα του και την αδελφή

του. Βρήκαν άσυλο στό Πα-ρίσι. Τ'ά λίγα χρήματά τους, όμως τελείωσαν γρήγορα. Γνώρισαν τή δυστυχία, τις στέρσεις. Μα ό Σέργιος έ-τρεφε τρελλές έλπίδες στην καρδιά του. Τού είχε πη ή μητέρα του ότι στόν πύργο τους, στην πατρίδα τους, ό πατέρας του είχε κρύψει σ' ένα μυστικό δωμάτιο ό,τι πολύτιμο δέν πρό-λαβε να πάρη μαζί του φεύγον-τας. Κανείς ξένος δέν ήξερε τή θέση αυτής της κρύπτης. Ό μη-χανικός πού την είχε φτιάσει άλ-λοτε, είχε εξαφανισθή, δίχως να μάθη κανείς τί άπόγινε.

Μιά σκέψι είχε λοιπόν ό Σέρ-γιος: να βρη τόν τρόπο να γυ-ρίση κρυφά στόν πατρογονικό του πύργο και να πάρη τό θη-σαυρό. Κατάλαβαινε πώς θ' άν-τιμετώπιζε δυσκολίες και κινδύ-νους τρομερούς, μα ήταν άπο-φασισμένος να μην ύποχωρήση έμπρός σε τίποτα.

Πραγματικά, ξεκίνησε με τόλ-μη κι' έφτασε με ψευδώνυμο στην πατρίδα του. Ξαναείδε τόν πύργο όπου είχε γεννηθή. Παρουσιάστηκε στους νέους ιδιοκτήτες του και τούς πρότεινε ν' αγοράση και να μετα-βάλη δθεν τό κτίριο σε έργοστά-σιο ύφαντουργίας.

Μπορούμε να τό συζητήσουμε... τού άπάντησε εκείνος πού φαίνόταν άρχηγός της οικογενείας.

— Πρέπει όμως ναρρή κι' ό συ-νέταρς μου, είπε ό κόμης. Θα βρισκείται έδώ σε δυο-τρεις μέρες. Μπορώ ως τότε να μείνω έδώ, στόν πύργο; Όχι, έτσι τόν καίρη τό μελετήσω καλύτερα τις διαρρυθμί-σεις πού χρειάζονται.

— Μείνετε, άν θέλετε. Υπάρχουν τ'σος άδειανά δωμάτια... Ό Σέργιος δυσκολεύτηκε να κρύψη τή χαρά του. Όσο-σο, τόν φόδιζε κάπως ή τόση ευκολία... Έτρεμε από άνυπο-μονησία και πρόσεχε γιά ν' άντιληφθή κάθε κίνδυνο πού θα παρουσιαζόταν.

Σκόπευε να εξακριβώση την ύπαρξι του θησαυρού, να γυρίση μετά στην πρωτεύουσα, ν' ακριβοπληρώση κάποιον φυγαδευτή και με τή βοήθειά του, να φυγαδέψη όσα πο-λύτιμα αντικείμενα θα κατάρθωνε να δγ'άλη κρυφά απ' τόν πύργο. Περιμενε με αγωνία... Όταν έφτασε επί τέλους ή κατάλληλη ώρα, άργά τή νύχτα, δγ'ηκε με προφύλαξι απ' τό δωμάτιό του και διευθύνθηκε πρ'ός τό μέρος όπου ήξερε πώς βρισκόταν ή κρύπτη του θησαυρού. Είχε στην τσέπη του τό πιστόλι του. Πλησίασε στόν άντικρυνό τοίχο και τόν εξέ-τασε, με τό φώς του ηλεκτρικού φαναριού του. Υστερα άρ-χισε να ξύνη μ' ένα σουγιά τόν άσβεστό, σ' έρωσμένο ση-μείο. Φάνηκε τότε ένα κουμπί, μεγάλο σαν κεφάλι χοντρού καρφιού. Ό κόμης κύτταξε γύρω του, άφουγκράστηκε και πίεσε τό κουμπί εκείνο. Ό τοίχος άνοιξε άμέσως άθόρυβα και φάνηκε τό μυστικό δωμάτιο. Ήταν ντυμένο άσπτερικώς με άτασάλινες πιατικές. Σε μι'ά γωνιά, βρισκόταν ένας σω-ρός πού άκτινοβολούσε: ό θησαυρός τών Κουράνκι! Ό νέος χλώμιωσε απ' τή συγκίνησι. Μπήκε στην κρύπτη, σαν τρε-λός, κι' άρχισε να γεμίζει τις τσέπες του με κοσμήματα.

Ξαφνικά, άκουσε πίσω του ένα σαρκαστικό γέλιο. Γύρισε άπότομα κι' έκανε να τραβήξη τό πιστόλι του. Μα δέν πρό-λαβε... Άπέναντί του στέκονταν δυο ρομαλέοι άντρες, πού τόν κύτταζαν άπειλητικά κι' ειρωνικά.

— Η έπιτυχία σου εινε καί δικός μας θρίαμβος, Σέργιε Κουράνκι, τού είπαν. Έμεις θελήσαμε κι' έπιτρέψαμε να φτά-σης ως έδώ. Σε παρακολουθήσαμε απ' τό Παρίσι και σ' ά-

φίσαμε να κάνης ό,τι ήθελες, γιά να εξακριβώσουμε τό σκοπό σου. Είμαστε άστυνομικοί!

Πρίν μ'όρησι ό νέος ν' άμυνθή, έπεσαν άπάνω του και τόν έδεσαν χειροπόδαρα. Τόν άφισαν ύπετερα στό πάτωμα, έξω απ' τό δωμάτιο του θησαυρού, και μπήκαν πάλι στη μυστηριώδη κρύπτη γιά να θαυμάσουν από κοντά τ'ά πλούτη εκείνα πού τούς θαύπωναν...

Όταν συνήλθε απ' τήν πρώτη ταραχή του, ό κόμης προσ-πάθησε να δαλή σε τ'άξι τις σκέψεις του. Συγκεντρώνοντας ό-λες τις δυνάμεις του, άνασκήθηκε κι' άκούμπησε τήν πλά-τη του στόν τοίχο. Δίπλα του, ήταν σκορπισμένοι στό πά-τωμα ό ξυσμένος άσβεστός. Βλέποντάς τον, ό νέος είχε μι'ά ξαφνική έμπνευσι. Κατάφερε σιγά-σιγά να σηκώλη όρθιος. Τό μυστικό κουμπί, πού ξεπρόβαλλε απ' τόν τοίχο, βρι-σκόταν λίγο χαμηλότερα απ' τό ύψος τού κε-φαλιού του. Τό άναζήτησε πασπατευτά με τό κεφάλι του, κατόρθωσε να τό βρη κι' άμέσως με τή άγρία έπιθυμία εκδικήσεως πούνοιώδε και μ' ένα έσπασμα μίσους, τό χτύπησε δυνατά με τό κεφάλι του!

Ό διαπεραστικός πόνος πού έννοιωσε, τόν έκαμε να μουγκρίση πνιγμένα. Μα ή προσπά-

Ξαφνικά ό Σέργιος Κουράνκι άκουσε πίσω του ένα σαρκαστικό γέλιο...

...θεις του είχε πέτυχει! Ό τοίχος, ξανακλίσει, φυλακίζοντας τούς δυο άστυνομικούς μέσα στο μυστικό δωμάτιο!

Η προσπάθεια αυτή τόν εξάντλησε. Σωριάστηκε κάτω σαν άμμος όγκος κι' έχασε τις αισθήσεις του. Ευτυχώς δέν έμει-νε πολλή ώρα άνοισθητός. Τό παγωμένο αέρακι της νύχτας τόν θανάφερε στις αισθήσεις του.

Γιά μερικά δευτερόλεπτα δέν θυμόταν τί είχε συμβή. Έ-ξαφνα όμως τ'ά δεσμά του τού θυμίσαν τή δραματική του πε-ριπέτεια, τήν τραγική κατάστασι στην όποία βρισκόταν.

— Πρέπει να έλευθερωθώ... να φύγω!... μουρμούρισε με ά-γωνία και τρόμο.

Την άλλη μέρα, οι ιδιοκτήτες τού πύργου δέν βρήκαν πού-θενά τόν ξένο πού τούς είχε προτείνει ν' αγοράση τό κτίριο...

Λίγο καιρό άργότερα, ό κόμης διηγείτο στους δικούς του τήν περιπέτεια του και τούς έδειχνε τ'ά κοσμήματα πού είχε προλάβει να πάρη μαζί του—άρκετά γιά να εξασφαλίσουν στο έξής κάποιαν άνεσι στη βασανισμένη οικογένειά του.

Δυσκολεύτηκε πολύ να λύσω τ'ά δεσμά μου, πρόσθεσε, στο τέλος όμως τό κατόρθωσα. Έφυγα άμέσως γιά τό πιο κοντινό λιμάνι και επιβιβάσθηκε σ' ένα πλοίο πού ήταν έτοιμο να ξεκινήση.

— Κι' οι δυο άστυνομικοί, πού είχαν κλειστή στο μυστικό δωμάτιο...

— Άκουσα δυο πνιγμένους φωνές, κι' ύστερα τίποτ' άλλο. Φαίνεται πώς έκαναν καλά τή δουλειά τους οι πολυάριθμες λεπίδες, πού κινούνται με τόν ίδιο κρυφό μηχανισμό της πόρ-τας γιά να προστατεύουν τό θησαυρό απ' τούς κλέφτες!...

T. EBANΣ

Για να ξέρουμε ΤΙ ΤΡΩΜΕ

Τα δαμάσκηνα

Τα δαμάσκηνα, σύμφωνα με την περιγραφή του Πλινίου, ήταν γνωστά από την αρχαιότητα στην Ιταλία.

Σήμερα γνωρίζουμε περισσότερες από 300 ποικιλίες δαμάσκηνων. "Αλλά από αυτά είναι γλυκά κι' άλλα ξυνά. "Ως καλύτερα φημίζονται της Δαμασκού, του "Αγκεν και της Καλιφόρνιας.

100 γραμμάρια δαμάσκηνων, κατά τη δοκιμή Ραντουέν, περιέχουν τα ακόλουθα στοιχεία:

Σακχαρούχες ουσίες 70 γραμμάρια.
Πρωτεϊνικές ουσίες 2,2 γραμμάρια.
Λιπαρές ουσίες 0,4 γραμμάρια.
Κυτταρίνη 4 γραμμάρια.
Νερό 22,2 γραμμάρια.
Μαγνήσιον 19 χιλιοστόγραμμα.
"Ασβέστιον 45 χιλιοστόγραμμα.

Περιέχουν επίσης βιταμίνες Β1, Β2 και ΡΡ. Τα χλωρά δαμάσκηνα περιέχουν επί πλέον βιταμίνη C, που εξαφανίζεται, όμως στα ξηρά.

Το δαμάσκηνο είναι πολύ θρεπτικός καρπός λόγω των σακχαρούχων ουσιών και των βιταμινών που περιέχει.

Οι σημερινοί επιστήμονες θεωρούν το δαμάσκηνο ως καθαριστικό, όπως και είναι και το συνιστούν σε περιπτώσεις χρόνιων δυσκοιλιότητος, ήπατικών ενόχλησεων κτλ. Στις περιπτώσεις αυτές το δαμάσκηνο πρέπει να μουςκέψουν προηγουμένως επί 12 ώρες μέσα σε λίγο νερό.

Ο δόκτωρ Καρτόν συνιστά εξ' άλλου, τα «άποσακχαρώμενα» δαμάσκηνα σε περιπτώσεις ήπατικών διαταραχών, εντερικών λοιμώξεων κτλ. Για το σκοπό αυτό, βάζουμε τα δαμάσκηνα να μουςκέψουν επί 24 ώρες σε πολλά νερά, αλλάζουμε, δηλαδή, κάθε 2—3 ώρες το νερό τους.

Τα δαμάσκηνα είναι επίσης εξαιρετικά για τα παιδιά και δεν προκαλούν καμιά ενόχληση σ' αυτά.

Τα καρύδια

Πατρίδα της καρυδιάς είναι η "Ασία. "Οσο για τη συνθεσι του ξηρού καρυδιού είναι η εξής:

"Αζωτούχες ουσίες 15,03 τοίς %.
Λιπαρές 57, 12 τοίς %.
Σακχαρούχες 23,90 τοίς %.
Κυτταρίνη 2,18 τοίς %.
Περίε 1,77 τοίς %.

Περιέχει επίσης βιταμίνες C, Β1, Β2 και ΡΡ. Το μέτρια ραφινρισμένο λάδι του καρυδιού περιέχει, εξ' άλλου, βιταμίνες Α και Ε.

Τα φύλλα της καρυδιάς έμελετήθησαν κατά τις αρχές του αιώνα από το Γάλλο γιατρό Τακρέ που κατώρθωσε ν' απομονώσει ένα αλκαλοειδές που περιέχεται σ' αυτά.

Η ζουγκλαντίνη, όπως το ώνόμασε, χρησιμοποιείται εναντίον διαφόρων δερματικών παθήσεων, όπως το έκζεμα, ή ψωρίασις κτλ. Το αλκαλοειδές αυτό χρησιμοποιήθηκε επίσης εναντίον του διαβήτη.

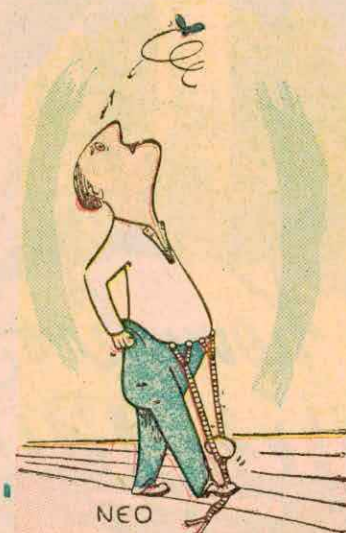
Το λάδι της καρυδιάς, για να διατηρήσει τα ωφέλιμα στοιχεία του, πρέπει να ραφινάρεται πολύ λίγο. Το καρυδέλαιο, σύμφωνα με τις νεώτερες εργασίες των βιολόγων και των χημικών, αποτελεί αντικατάστατο στοιχείο της γενικής αναπτύξεως και της υγιεινής του δέρματος.

Τα καρύδια, όπως και το καρυδέλαιο, παρουσιάζουν το μειονέκτημα ότι δεν γίνονται ανεκτά από ώριμα άτομα. Η συννεθέστερη εκδήλωση της μη ανεκτικότητας είναι η εμφάνιση αβθών στο έσωτερικό του στόματος ή στα χείλη. "Αλλά άτομα αισθάνονται βάρος στο στομάχι, τάσι για έμετο κτλ.

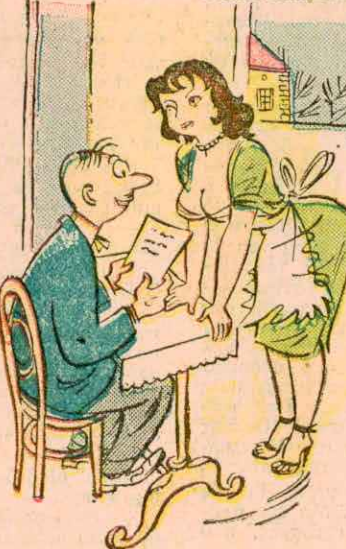
Προκειμένου να χρησιμοποιήσετε καρυδέλαιο πρέπει να έλεγξετε με μεγάλη προσοχή τη ωπότητά του. Γιατί το λάδι αυτό χαλαί εύκολα λόγω του ότι είναι πλούσιο σε έλευθερα λιπαρά όξέα (λινολεϊκόν, άραχιδικόν κτλ.), που, έρχόμενα σ' επαφή με τον άέρα, αλλοιούνται.

—Δεν ήξερα, λοιπόν, ότι το νόσημα με τό... ποντίκι είναι περίφημο!...

Για την εξόντωση της μυίας!...
«France-Dimanche»

—"Ο κύριος δεν αποφάσισε ακόμη τί θα πάρει!...
—Πώς, αλλά δεν τολμώ!...

Τί είναι ο πόλεμος;

Πράξις μνησσεως ή σεξουαλική εκδήλωσης;

Τί είναι άρα γε εκείνο που σπρώχνει τους ανθρώπους στους πολέμους;

Οι θεωρίες, δεν λείπουν σχετικά. Και στις παλές προσετέθηκαν τελευταία και δύο καινούργιες που προέρχονται από δυο διακεκριμένους βιολόγους, έναν "Αμερικανό κι' έναν "Αγγλο κι' εξηγούν αυτό το φαινόμενο με τρόπο απόλυτα βιολογικό, παραμερίζοντας κάθε άλλον παράγοντα. "Ο πρώτος απ' αυτούς, ο "Αμερικανός δόκτωρ Νικόλαος Ρασέδσκυ, του πανεπιστημίου του Σικάγου, υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι αλληλοεξοντώνονται υπακούοντας σ' ένα πνεύμα μνησσεως, που είναι κοινό σ' όλο το ζωικό βασίλειο. "Ο "Αγγλος Νόρμαν Ουώλτερ, αντίθετα, υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι πολεμούν υπό την περιδική επίδραση του σεξουαλικού ένστικτου των.

«Οι άνθρωποι, παρατηρεί ο δόκτωρ Ρασέδσκυ, είναι κατ' εξοχήν μιμητικά ζώα. Χωρίς αυτή την τάση τους, οι μάδες, τα διάφορα πολιτικά, κοινωνικά και πνευματικά ρεύματα κτλ. θα ήταν αδύνατο ν' αναπτυχθούν. Και με τον πόλεμο συμβαίνει το ίδιο. Σ' όλες τις εποχές υπάρχουν άνθρωποι, που βλέπουν τον πόλεμο ως μοναδικό μέσον επίλυσεως των μεταξύ των λαών διαφορών. Οι άλλοι—οι πολλοί—αποδέχονται αυτή τη λύση, όχι γιατί την θέλουν, αλλά γιατί έχουν συνηθίσει ν' ακολουθούν εκείνο που νομίζουν ως «επικρατούν ρεύμα».

Ο δόκτωρ Ρασέδσκυ παρατηρεί, τέλος, ότι είναι αρκετοί μερικοί άνθρωποι, με ισχυρή θέληση, να διακηρύξουν ότι είναι απαραίτητος ο πόλεμος, για να συμφωνήσουν άμεσα όλοι οι άλλοι.

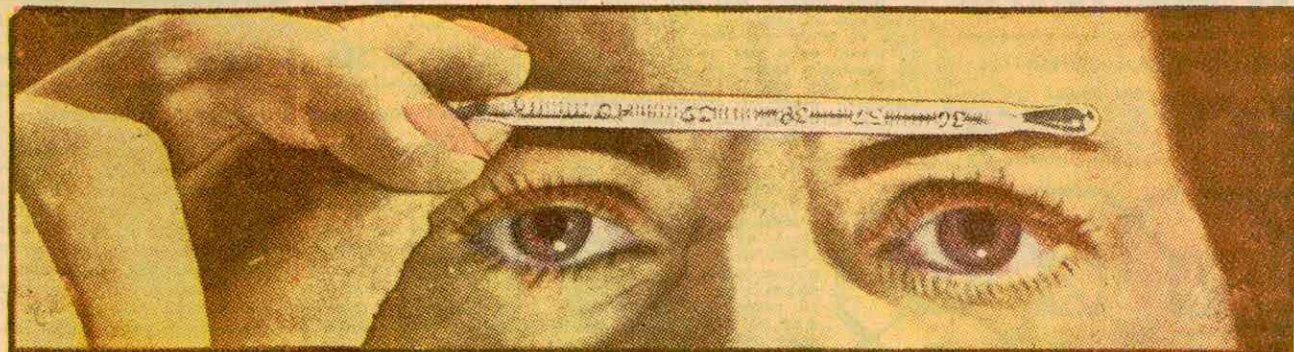
Ο Νόρμαν Ουώλτερ υποστηρίζει αντίθετως ότι ο πόλεμος δεν είναι τίποτε άλλο από μια τιτάνεια σεξουαλική εκδήλωση. Βιολογικά, έχει την ίδια αξία για το σύνολο των ανθρώπων όσο κι' η σεξουαλική δραστηριότητα για ένα μόνον άτομο. "Όπως και σ' αυτό, επανέρχεται κυκλικά κατά ώρισμένες περιόδους και έχει ανυπολόγιστες συνέπειες.

Κατά τον "Αγγλον επιστήμονα, η άπαγωγή των γυναικών των Σαβίμων από τους Ρωμαίους αποτελεί την κοινή ομαδική εκδήλωση αυτού του σεξουαλικού ένστικτου σ' ένα λαό, που κινήθηκε σύσσωμος για να το ικανοποιήσει. Παρόμοια παραδείγματα αβθονούν στην αρχαία Ιστορία. Στους νεώτερους χρόνους τα ελατήρια δεν είναι τόσο φανερά. Παραμένουν, όμως, τα ίδια.

Οι ανθρώπινες κοινωνίες, λέει ο Ουώλτερ, έπειτα από μια μακρά περίοδο ειρήνης, περιέρχονται σε κατάσταση αποτελματώσεως. "Αλλ' η φύσις κυριαρχείται πάντοτε από την ιδέα να δημιουργήσει μια καινούργια γενιά, πιο εύρωστη από τις προηγούμενες. Γι' αυτό, παρακινεί τους ανθρώπους σε πόλεμο και έτσι πραγματοποιεί τους σκοπούς της που είναι δυο.

Από το ένα μέρος, «εξεκαθαρίζει» τα αδύνατα άτομα κι' από τ' άλλο, αναζωογονεί τους δυνατούς και τους παρακινεί σε μια καινούργια κοσμογονία. "Ο πόλεμος, συνεχίζει, παραμερίζει τα εμπόδια που χωρίζουν τα δύο φύλα και καταρρίπτει τους εθνικούς φραγμούς. Οι πολέμιοι μίας χώρας, μπαινόντας σε μια άλλη έχθρη, ξέρουν ότι β' απολαύσουν τα πάντα και πριν απ' όλα τ' όλη έρωτα. Το ένστικτό τους τους πληροφορεί ότι, σμίγοντας με τις γυναίκες αυτής της χώρας, θα δημιουργήσουν κάτι το διαφορετικό και το καλύτερο παρά με τις γυναίκες της δικής των. Γιατί, επιλέγει ο "Αγγλος επιστήμων, η φύσις άρέσκειται στην ποικιλία που της παρέχει την εύχέρεια να εκδηλωθεί πληρότερα και τελειότερα.

Αυτές είναι οι θεωρίες των δύο ξένων βιολόγων. "Αν δεν εξηγούν τελείως το φαινόμενο του πολέμου, το παρουσιάζουν όμως, κάτω από ένα διαφορετικό πρίσμα, που δεν στερείται ενδιαφέροντος.

Θερμομετρήθηκε το πρωί που θα ξυπνήσετε —συνιστά ο δόκτωρ Κλάιτμαν— κι' έπειτα κάθε 3 ώρες, νιά να εξαοικνώσετε σε ποιές ώρες έχετε την ύψηλοτερη θερμοκρασία...

Ξέρετε ότι το θερμόμετρό σας μπορεί να σας βοηθήσει να διαλέξετε επάγγελμα, να πάρετε αύξηση μισθού, να βρήςτε τον τύπο της κοπέλλας που ταιριάζει για γυναικα σας, να θεραπευθήτε απ' την άπννια, να λύσετε διάφορα συζυγικά σας προβλήματα;... «Περισσότερα διαζύ-

έχετε την περισσότερη ενεργητικότητα και άντοχη στον κόπο, μπορείτε να κανονίσετε αναλόγως την εργασία σας και την καθημερινή ζωή σας, ώστε να έπιτύχετε μεγαλύτερη άποδοσι. Τόσο οι άντρες στο γραφείο τους όσο κι' οι γυναίκες στο νοικοκυριο τους πρέπει να κάνουν τις σπουδαιότερες

δουλειές στις ώρες που αντιστοιχούν στον τύπο τους. Τα παιδιά επίσης μπορούν να έπωφεληθούν απ' αυτές τις παρατηρήσεις για τη μελέτη τους. "Εξ' άλλου, θ' αρχίσετε να κοιμάσθε καλύτερα, αν πέψετε τακτικά στο κρεβάτι τις ώρες που χρειάζεται περισσότερη άνάπαυσι το σώμα σας, αναλόγως και πάλι του τύπου σας. "Αλλοίως, θα υποφέρετε από άπννια. "Αν ωστόσο φρονήτε πως είναι πολύ ένωρίς να κοιμηθήτε απ' τις 10.30 ή τις 11 το βράδυ (όπως ταιριάζει στον τύπο Α), μπορείτε με μια έξασκησι να μεταθέσετε λίγο αργότερα την πτώσι της θερμοκρασίας σας. Πέφτοντας π. χ. στο κρεβάτι συστηματικά στις 12, κάνετε ώστε να κατεβαίνει αυτή την ώρα η θερμοκρασία σας, κι' έχετε την ύψηλοτερη ενεργητικότητα στις 11. "Η μεταβολή αυτή της ώρας έπιτυγχάνεται εύκολότερα στους νέους παρά στους ηλικιωμένους. Πάντως, απαιτεί 2 βδομάδες το λιγώτερο.

Υπάρχει τώρα κανείς τρόπος για ν' αύξησετε τεχνητά την ενεργητικότητά σας, στις ώρες που έχει ελαττωθή; Αυτό το σκοπό είχαν τα πειράματα που έκανε ο δόκτωρ "Ερλινγκ "Ασμούσεν, στο Πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης, πάνω σε μια ομάδα ατόμων ηλικίας 21—39 έτών. "Απέδειξαν λοιπόν ότι 20—30 λεπτά απλών γυμναστικών άσκησεών αύξανουν την ενεργητικότητά μας και την άπόδοσι της εργασίας μας. "Η έπίδρασι τους αυτή διαρκεί επί πολλές ώρες κατόπιν, όφειλται δε άπλως στην αύξηση της θερμοκρασίας του σώματος μας απ' τη ζωνή κίνησης.

Σε μια δεύτερη σειρά πειράματων του, ο δόκτωρ "Ασμούσεν άσχολήθηκε μ' έκείνους που δεν συμπάθουν τη γυμναστική, ή τη θεωρούν κουραστική. "Εξακρίβωσε δε ότι τα ίδια ευεργετικά αποτελέσματα έπιτυγχάνονται και μ' ένα πολύ ζεστό μπάνιο επί 10 λεπτά της ώρας, ή με θερμά έπιθέματα, που ανεβάζουν τη θερμοκρασία του σώματος κατά μισό βαθμό περίπου, κι' αύξανουν την ενεργητικότητά.

Θιασώτες αυτής της μεθόδου είναι και πολλοί "Αμερικανοί διαμύχανοι. "Ενας από αυτούς μάλιστα για να εργάζεται 12—18 ώρες ήμερησίως έχει ένα λουτρό στο γραφείο του — όπως και στο σπίτι του — κι' έτσι, όταν νοιώθει κουρασμένο τον έαυτό του, ένα θερμό λουτρό μισής ώρας τον βεβαιώνει ότι 10 ώρες ύπνου.

«"Όσο έντατικότερη είναι η γυμναστική που κάνετε — τονίζει ο δόκτωρ "Ασμούσεν — τόσο περισσότερο ανεβαίνει η θερμοκρασία σας και καλλιεργεί η άπόδοσις της εργασίας σας».

Με τον εύκολο αυτό τρόπο, μπορούν ακόμη κι' οι άνθρωποι του «ερασιώτου» τύπου Β να συναγωνισθούν σε δραστηριότητα με τον τύπο Α, τον «πρωινό».

Είδατε ΠΡΩΙΝΟΣ ή ΒΡΑΔΥΝΟΣ;

Το θερμόμετρο θα σας βοηθήσει στη ζωή σας

για όφείλονται στη θερμοκρασία, παρά στην ιδιοσυγκρασία, λέει ο δόκτωρ Κλάιτμαν, διακεκριμένος φυσιολόγος του Πανεπιστημίου του Σικάγου. Σύμφωνα με τα πειράματά του, η θερμοκρασία ανεβοκατεβαίνει αρκετές φορές στο 24ωρο. "Η ύψησι της συνοδεύεται από ζωηρότερο μεταβολισμό, κι' έπομένως άπό αύξηση της δραστηριότητος και της ζωτικότητος μας.

"Αντιθέτως, όταν κατεβαίνει λίγο ή θερμοκρασία μας, νοιώθουμε νύστα, αδράνεια και νευρικότητα. "Υπάρχουν λοιπόν τρεις βασικοί ανθρώπινοι τύποι. Στον τύπο Α ανήκουν όσοι ζυπνούν το πρωί ζωηροί κι' ευδιάθετοι, τραγουδούν ενώ παίρνουν το ντους τους και φεύγουν με κέφι για το γραφείο τους. Αυτοί έχουν θερμοκρασία 37ο περίπου στο ζυπνήμα τους. Το μεσημέρι φτάνουν στο μεγαλύτερο σημείο της θερμοκρασίας τους (37ο5) και της ενεργητικότητός τους. "Επειτα αρχίζει μια άργη έλάττωσις, που έπιταχύνεται μετά τις 8 το βράδυ. "Αντίθετα, οι άνθρωποι του τύπου Β, σηκώνονται άκεφοί απ' το κρεβάτι, βλέπουν το πρόγευμα σαν ζγγραβιά, δεν έχουν πολλή δραστηριότητα ως τις πρώτες απογευματινές ώρες. Αυτοί βρίσκονται στο μέγισμότης της ενεργητικότητός τους το βράδυ, ως τα μεσάνυχτα.

Κατά το δόκτωρα Κλάιτμαν, οι τύποι αυτοί δεν μπορεί ποτέ να ταιριάσουν ο ένας με τον άλλον. Ταιριάζουν όμως κι' οι δυο άρκετα καλά με τον τύπο Γ, που η ζωτικότης του είναι άρκετή το πρωί, πέφτει άπότομα το άπόγευμα και ξαναεβαίνει άργά το βράδυ.

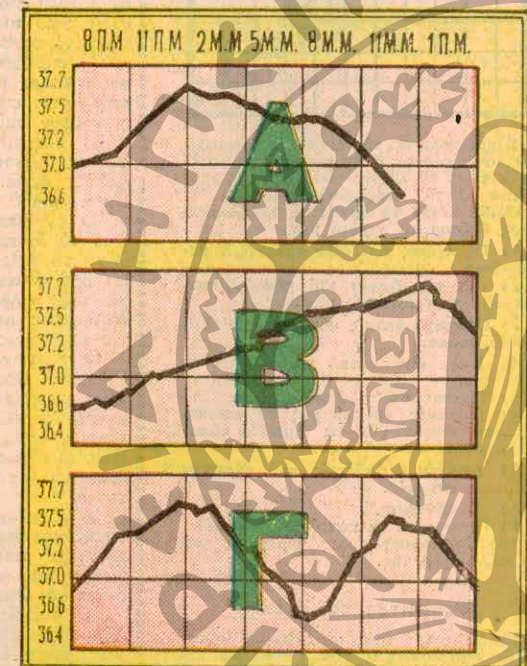
Για να βρήςτε σε ποιόν τύπο ανήκετε—συνιστά ο δόκτωρ Κλάιτμαν—θερμομετρήστε το πρωί που θα ξυπνήσετε, κι' έπειτα κάθε 3 ώρες. "Η θερμομετρήσεσι πρέπει να γίνεται στο στόμα. "Υγραίνετε τα χείλη σας, σφίγγετε ανάμεσά τους το θερμόμετρο και το άφίνετε εκεί επί 3 λεπτά. Δεν πρέπει να έχετε πηή προηγουμένως ζεστά ή κρύα ύγρ.

Αυτό γίνεται επί 1—2 βδομάδες, για να εξαοικνώσετε με βεβαιότητα, σε ποιές ώρες έχετε συνήθως την ύψηλοτερη θερμοκρασία, κι' έπομένως σε ποιόν απ' τους τρεις τύπους ανήκετε.

Πρέπει να σημειωθή ότι οι διακυμάνσεις αυτές της θερμοκρασίας στο διάστημα της ήμερας (που είναι μεγαλύτερες στα παιδιά) δεν άποτελούν σύμπτωμα άρρώστειας, όπως νομίζουν πολλοί.

"Όταν λοιπόν ξέρετε ποιές ώρες

Σχεδιάγραμμα του δόκτορος Κλάιτμαν με τις διάφορες διακυμάνσεις της θερμοκρασίας στους τρεις βασικούς ανθρώπινους τύπους.

Ο Διεθνής Στίβος

Το Βρεταννικό άθλητικό «Θεστίβαλ» του 1951

Γιορτή πολιτισμού

Η Μεγάλη Βρεταννία γιορτάζει το 1951 τα 100 χρόνια της επιστημονικής προόδου της και της συμβολής της στον Παγκόσμιο Πολιτισμό. Από τον Ιούλιο του 1950, που ερριζοκύνον στο Λονδίνο, είχαν αρχίσει οι προετοιμασίες για το Βρεταννικό Θεστίβαλ του 1951. Σ' ένα τελεωτάτο γράμμα του ο περίφημος Μπέν Φλέγκκινγκ μας δίνει ενόψει αφερούσε λεπτομέρειες για το Άθλητικό Θεστίβαλ, που είναι μέρος του Μεγάλου Θεστίβαλ των φίλων Βρεταννών.

Το Θεστίβαλ θα γιορτασθεί φέτος από τις 3 Μαΐου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου σ' όλη τη Μεγάλη Βρεταννία. Άγώνες όλων των σπορ, ακόμα και ποδοσφαίρου, που, ως γνωστόν, δεν τελούνται το καλοκαίρι στην Αγγλία, θα διοργανωθούν με αίσθημα και θα έχουν αναμφισβήτητη μεγαλοπρέπεια. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των άθλητικών αθλητιστικών των άθλητικών αθλητιστικών θα είναι ότι θα τελούνται όχι μονάχα στο Λονδίνο, αλλά και στα μεγάλα επαρχιακά άθλητικά κέντρα. Επειδή δεν θα παραπονούνται οι επαρχίες πως τα συγκεντρώνουν όλα στο Λονδίνο, αλλά θα έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν άσους των παγκοσμίων στίβων και ηγέτων, που πολύ δύσκολα θα κατορθώναν να ιδούν, έκτος αν παρακολουθούσαν Όλυμπιακούς Αγώνες.

Η Ποδοσφαιρική Βρεταννική Όμοσπονδία ανήγγειλε ήδη πως θα γίνουν κατά το καλοκαίρι 136 ποδοσφαιρικοί αγώνες. Αυτό σημαίνει πως οι

Τερματισμός σε αγώνα δρόμου 440 βαρδών, μεταξύ των Βρεταννών άσων Ρόμπερτ και Πούλκ, στο στάδιο Χουάιτ-Σίτι του Λονδίνου.

Αργεντινή και τη Γαλλία. Άθλητικοί αγώνες στίβου θα γίνουν πολλοί σε διάφορα άθλητικά κέντρα της Μεγ. Βρεταννίας. Ανακοινώθηκαν οι αγώνες μεταξύ των πανεπιστημιακών ομάδων Καίμπριτζ και Όξφορντς έναντι των αμερικανικών πανεπιστημίων Χάρβαρντ και Γέιλ στις 23 Ιουνίου στο Λονδίνο.

Πολλά πρωταθλήματα γκολφ θα γίνουν μεταξύ ερασιτεχνών και άλλων μεταξύ επαγγελματιών. Βραβεία 3.000 και 1.000 λίβων θα δοθούν για το πρωτάθλημα Γουάλκερ.

Το πρωτάθλημα ποδηλασίας 6 ημερών θα γίνει στο στάδιο Γουέμπλεϊ του Λονδίνου από τις 27 Μαΐου μέχρι 2 Ιουνίου. Ο γνωστός Άγγλος διοργανωτής πυγμαχικών αγώνων Τζακ Σόλομονς ανήγγειλε μεγάλους πυγμαχικούς αγώνες με άσους διεθνούς φήμης για τις 5 Ιουνίου στο στάδιο Χουάιτ Σίτι του Λονδίνου. Όπως δήλωσε δε καταβάλλει προσπάθεια, να έσση αντιμετώπισης των πρωταθλητών του κόσμου της κατηγορίας βαρέων-βαρών (κατά την αγγλική Όμοσπονδία) Λη Σάβοντ και των πρωταθλητών του κόσμου (κατά την Αμερικανική άποψη) Έζαρντ Τσάρλς.

Μεταξύ όλων αυτών των εξαίρετικών ενδιαφερόντων αγώνων όλων των σπορ θα διοργανωθεί και μια άθλητική έκθεση στη «Νάσιοναλ Γκαλνερν» του Λονδίνου με έκθεματά άθλητικά απ' όλο το Ηνωμένο Βασίλειο. Ιδιαίτερη εντύπωση θα κάνουν οι αναπαράσεις παλαιών σπορ, που παίζονταν στη Μεγ. Βρεταννία εδώ και 300 χρόνια. Οι άθληται που θα λάβουν μέρος σ' αυτά θα φορούν τις γραφικές στολές της εποχής εκείνης.

Αξίζει, με την αλήθεια, να παρακολούθησε κανείς το Βρεταννικό Θεστίβαλ του 1951. Πόσα θα είχε να μάθει, τόσο για τη βρεταννική επιστήμη, όσο και τα βρεταννικά σπορ!

Από τους παναθητικούς αυτού αγώνες του Βρεταννικού Θεστίβαλ του 1951 οι ποδοσφαιρικοί αγώνες θα έχουν ιδιαίτερη θέλγητρο και θα προκαλέσουν εξαιρετικό ενδιαφέρον, όχι μονάχα στη Μεγάλη Βρεταννία, αλλά και σ' όλο τον κόσμο. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους είναι πως για πρώτη φορά στα ποδοσφαιρικά χρονικά της Μεγάλης Βρεταννίας θα γίνουν καλοκαιρικά ποδοσφαιρικοί αγώνες. Το άλλο αξιοπρόσεχτο σημείον είναι πως οι αγώνες αυτοί έχουν θέσι «ρεβάνς» για τις άτυχες συναντήσεις που είχε το 1950 το αγγλικό ποδόσφαιρο. Οι Άγγλοι θέλουν, και δικαίως, ν' αποδείξουν πως δεν έχασαν τα σκήπτρα τους στο ποδόσφαιρο. Τούναντιον τα παθήματα στο Παγκόσμιο Κύπελλο της Βραζιλίας τους έγιναν μαθήματα και αφού δούλεψαν με νέες δάσεις επί ένα χρόνο νομίζουν πως είναι σε θέση να κερδίσουν πάλι την παγκόσμια άθλητική εκτίμησι.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πωλούνται... μεγχαλικά!

Ο Γάλλος μαρκήσιος ντε Λός, ηλικίας 82 χρόνων και χωρίς απογόνους, που ο τίτλος του χρονολογείται από τον 13ον αιώνα, δημοσίευσε στις εφημερίδες μια αγγελία, με την οποία δηλώνει ότι είναι πρόθυμος να υιοθετήσει, έναντι ποσού 1½ εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων «έναν Αμερικανό από καλή οικογένεια». Ο τελευταίος, εκτός από τον τίτλο του μαρκησιού, θα κληρονομήσει επίσης κι έναν παλιό κι ένδοξο πύργο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό ρομβεσκαυρόλεξο

- 1) ΣΚΑΛΟΠΑΤΙ. 2) ΠΑΡΟΔΙΚΑ. 3) ΔΙΑΝΟΙΑ. 4) ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ. 5) ΚΑΛΑΜΑΤΑ. 6) ΑΝΩΜΑΛΑ. 7) ΑΝΙΚΑΝΟΣ. 8) ΚΑΜΑΡΩΤΟΣ. 9) ΡΩΜΑΛΕΟΣ.

Μοιρασιά

Γέμισαν πρώτα την νταμιτζάνα των 5 οκάδων και από το περιεχόμενό της γέμισαν κατόπιν την μπουκάλα των 3. Έμειναν έτσι 2 οκάδες μέσα στην νταμιτζάνα των 5. Άδειασαν την μπουκάλα μέσα στη μεγάλη νταμιτζάνα και έριξαν στη μπουκάλα τις δυο οκάδες της μικρής νταμιτζάνας. Είχαν έτσι 6 οκάδες στη μεγάλη νταμιτζάνα και δυο στη μπουκάλα. Γέμισαν πάλι την νταμιτζάνα των 5 οκάδων και μ' αυτή απογέμισαν την μπουκάλα που δεν έπαιρνε παρά μία οκά. Έτσι έμειναν μέσα στη μικρή νταμιτζάνα 4 οκάδες. Ο χωρικός άδειασε τότε μέσα στη νταμιτζάνα του τις τρεις οκάδες της μπουκάλας κι έφυγε με τέσσερες οκάδες κρασί, αφήνοντας τις άλλες τέσσερες στον φίλο του Κωστά.

Μαγικό τετράγωνο

Να πως πρέπει να τοποθετηθούν οι αριθμοί για να σχηματισούν το ζητούμενο μαγικό τετράγωνο:

20	13	18
15	17	19
16	21	14

Μία παράξενη διαδήκη

Άπλουστατα πήραν φεύγοντας ο ένας το άλλο του άλλου. Έτσι όποιος έφτανε τελευταίος δεν έχανε μία και το δικό του άλλο του έφτανε πρώτο με τον άλλο ανάθετα.

Η συγγένεια

Εκείνος που μιλάει στο Γιώργο είναι θείος του. Αφού είναι αδελφός της κοινιάδας της μητέρας του, είναι αδελφός του πατέρα του Γιώργου.

Κλιμακωλέξο

- 1) ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ 2) ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ. 3) ΚΑΤΗΡΓΗΡΙΚΟΣ. 4) ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟΝ. 5) ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. 6) ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ. 7) ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΑ. 8) ΣΥΝΑΠΤΗΜΑ. 9) ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΗΣ. 10) ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ.

Πτερωτές συλλαβές

άνναΚΑΦες — ΕΚΟύσιος — ελικόΠΤΕρον — πΡΙΟΝΙ.

Με τα 12 αυτά γράμματα σχηματίζεται η λέξις «ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ».

Η λύσις του 316ου σκαυρόλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΘΑΛΗΣ — ΤΑΛΑΣ. 2) ΠΑΛΑΜΑΣ — ΚΑΛΑΜΙΣ. 3) ΑΝΕΤΟΣ — ΠΕΡΣΙΑ. 4) ΓΑ — ΑΡΙΔΑ — ΑΣΣΟΣ — ΧΛ. 5) ΩΡΑ — ΑΝΟΤΙΣΤΟΣ — ΕΡΩ. 6) ΤΑΜΑ — ΑΜΕΣΤΟΣ — ΑΚΩΝ. 7) ΑΔΑΝΑ — ΑΝΘΟΣ — ΑΡΩΜΑ. 8) ΑΝΑΜΑ — ΑΤΟΝΑ. 9) ΔΑΣΟΔΙΑΙΤΟΣ. 10) ΑΔΙΚΟ — ΑΜΙΓΗ. 11) ΑΤΑΦΑ — ΚΑΚΟΝ — ΑΜΑΡΑ. 12) ΜΙΣΩ — ΠΑΡΟΧΟΝ — ΑΛΑΝ. 13) ΕΜΩ — ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ — ΑΙΑ. 14) ΣΑ — ΚΑΛΑΙ — ΜΙΣΟΣ — ΑΣ. 15) ΠΑΛΑΒΑ — ΑΜΗΤΟΣ. 16) ΣΠΟΡΙΜΑ — ΑΜΟΛΟΧΑ. 17) ΚΥΑΝΗ — ΑΝΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΠΑΓΩΤΑ — ΑΜΕΣΩΣ. 2) ΘΑ — ΑΡΑΔΑ — ΑΤΙΜΑ — ΠΚ. 3) ΑΛΑ — ΑΜΑΝ — ΔΑΣΩ — ΠΟΥ. 4) ΛΑΝΑ — ΑΝΑΦΙΔΩ — ΚΑΡΑ. 5) ΗΜΕΡΑ — ΑΜΑΚΑ — ΠΑΛΙΝ. 6) ΣΑΤΙΝΑ — ΑΣΟ — ΠΑΛΑΜΗ. 7) ΣΟΔΟΜΑ — ΚΑΡΑΒΑ. 8) ΣΑΤΕΝ — ΑΡΑΙΑ. 9) ΙΣΘΜΙΚΟΣ. 10) ΠΑΣΤΟ — ΟΧΗΜΑ. 11) ΚΕΣΤΟΣ — ΝΟΜΙΜΑ. 12) ΤΑΡΣΟΣ — ΑΤΑ — ΝΟΣΗΜΑ. 13) ΑΛΣΟΣ — ΑΤΟΜΑ — ΝΟΣΤΟΝ. 14) ΛΑΪΣ — ΑΡΟΣΙΜΑ — ΣΟΛΑ. 15) ΑΜΑ — ΕΚΩΝ — ΓΑΛΑ — ΣΟΣ. 16) ΣΙ — ΧΡΩΜΑ — ΗΡΑΙΑ — ΧΑ. 17) ΣΑΛΩΝΑ — ΑΝΑΣΣΑ.

«Μ' άρσσει να φλερτάρω...»

Σ' ένα γράμμα της μιά μικρούλα, παντρεμένη πρό δυο ετών, η Έσμερ α λ δ α Κ. Γ., μου γράφει πάρα πολλά για την καριστατική ζωή της, για να δικαιολογήσει, πως, από παλιά, φήμην γνοριμία, και τώρα που παντρεύτηκε δεν παύει να φλερτάρη με τους άντρες. Ο άντρας της θέβαια θυμώμεν και της κάνει σκληρές ζηλοτυπίες. Έκείνη μετανοώνει, όπουχεται πως δεν θα το ξανακανε, και άσυναισθητά, όταν θερήθι να συντροφιά που υπάρχουν και νέοι ξεχνιέται και γλυκοκυττάζει τότε τον ένα και τότε τον άλλο.

Είμε μια κακή συνήθεια αυτή. Γιατί κάνει έναν άντρα να σκεφτεί ότι θα μπορούσε να την κατακτήσει εύκολα. Η θέσις του άντρου σου, αγαπητή μου, είναι πολύ δύσκολη. Δεν ζήλευει τόσο, αλλά νοιώθει πόσο γελοίος γίνεται στα μάτια όλου αυτού του κόσμου που γλυκοκυττάζει. Αφού έχεις συναισθησι το έλαττωμάτος σου προσπάθησε ν' αποφεύγεις στο έλεος τέτοιες άπρεπείες κι' επηρεασίσεις που είναι δυνατόν να σου δημιουργήσουν φασαρίες.

«1233 Ε. Κ. α. ρ. Σ.»: Δεν μπορείς θέβαια να σάς συγχαρώ γι' αυτό που κάνετε. Μπορούσατε να την αγαπάτε, όπως αγαπούσατε οι συγγενείς μιά συγγενή κι' οι φίλοι μιά φίλη. Η δική σας η αγάπη όμως είναι παθολογική και δεν ταιριάζει για μιά συγγενή σας. Σε τί θα σάς ωφέλησει; Κι' αν ακόμα εκείνη ξεδεηλόμενο με τον τρόπο το δικό σας, σεις, έχοντας συναισθησι των ευθυνών, θα έπρεπε να τη θέατε στη θέσι της και όχι να την παρασύρετε με μιά ένοχη εξομολόγησι.

Χί ο ν ο δ ρ ο μ ο ν 565: Η διάγνωσι σας είναι εσφαλμένη. Απλουστατα ξεδεηλώσατε το αίσθημά της με κάθε τρόπο για να σάς τείσι για την απαραίτησι αγάπη της.

Νέες τέτοιες ιδιοσυγκρασίας υπάρχουν πολλές, και συνήθως τις παρεξηγούμε. Δεν πρέπει λοιπόν, να νομίζετε ότι συμβαίνει κάτι άλλο, αλλά να συνεχίζετε να την αγαπάτε κι' έσεις με την ίδια θερμή, και να μην έχετε άλλο στο νου σας παρά τότε να την κάνετε σύτροφον της ζωής σας.

Ζ ω η ν χ ω ρ ι ς ο ν ε ι ρ α: Σας συγχαίρω για τις ιδέες που έχετε και σάς θεβαίω ότι έρίσκεισθε μέσα στην αλήθεια. Είσατε ένα σπάνιο υπόδειγμα ενάρετης και λογικής κοπέλλας. Όπως λέτε όμως, θα θέατε μιά ειλικρινή αγάπη. Αυτή την αγάπη θα τη έρητε όχι στους πολύ νέους, γιατί αυτοί δεν καταλαβαίνουν από υποχρεώσεις κι' εύθυνες αλλά στον ώριμο σύτροφον της ζωής.

Μ' αγαπά ή δεν μ' αγαπά

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρδος Λοσιών Πλατεία Βαθής). Δέχεται καθ' έκάστην. Τηλέφ. 52-869

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥ-ΑΝΟΝ μονάρονται με μηχανάς Νίος έντελώς άδιδόκρτα. Σάτηρακόπουλος Κολλογιστής 52.

νουν πολλές φορές δυσάρεστα αποτελέσματα. Κ. Ζ., Χανιά: Είμε τρομερό να μαθαίνω κανείς ότι υπάρχουν παιδιά της ηλικίας σας — 16 μόλις ετών — που σκέφτονται ν' αρχίσουν τη ζωή τους μ' ένα έγκλημα.

Η νομίζετε ότι δεν είναι έγκλημα να καταστρέψετε μιά νεαρή ύπαρξη και να την πετάξετε στο θούρκο; Συλλογισθήτε καλά αυτά που σάς γράφω και μη την ένοχλήσετε περισσότερο. Στάθηκε ψηλά για να δείξετε στην κοινωνία, πόσο φανήκατε γενναίος και τίμιος.

Υ π ε ρ δ α ί μ ο ν α: Η άπαιτήσις μου πιθανόν να σάς έπειραζε. Τι να γίνει όμως, νεαρέ μου; Αν σάς έγραφα κολακευτικά λόγια, δεν θα ήμουν σύμφωνη με τις αντίληψεις μου. Δεν κάνω τον προφήτη, αλλά από το γράμμα εύκολα καταλαβαίνω το χαρακτήρα του έπιστολογράφου.

Θ ε ο δ ω ρ α ν: Αν έχετε τόσες άμφιβολίες γι' αυτό το ζήτημα, θάνα προτιμώτερο να μη δώσετε συνέχεια, αλλά να τραθήχθετε από το δρόμο του. Η «γοστή» σας τότε δεν θα έχη σε τίποτα να σάς θάλην, κι' ούτε κι' εκείνος θ' απογοητευθή.

Τ ε τ ρ ό κ ω μ ο ν ΑΑΑ: Οι προθέσεις σας είναι άγνές και τίμιες, η αγάπη σας μεγάλη, ο σκοπός σας ιερός, μη θελήσετε, λοιπόν να φέρετε στην οικογένεια της την διχόνοια και την ανισυχία, με έίσιες λύσεις. Κάνετε ύπομονη. Εκείνη θα συνεχίσει ν' αρνήται και μάλιστα να λέγη σε κάθε ύποψήσιον την ατία της άρνήσεως της. Έτσι κι' ο πατέρας που κατ' αρχήν είχε δεχτεί θα καμψθή και θα σάς δώση την εύχολη του.

Α. Κ. 10—12: Νομίζω ότι θισατήκατε πάρα πολύ. Από όλη τη στάσι τον θέλατε πόση έκτιμησι τρέφει στην οικογένεια σας. Ισως και να μην ήθελε να σάς εκθέσει. Για μένα είναι ένας τίμιος χαρακτήρας που αποδέλεται σε κάποιο σκοπό, αλλά δεν διαζέται ως που να πάρη το δίπλωμά του. Έκείνο, το γράμμα που στείλατε, τον πείραζε κι' έχω τη γνώμη πως σάν λογική κοπέλλα πρέπει να το ζήτησατε συνώνμην. Έτσι θα έκτιμηση τα αίσθηματά σας και θα πάρετα μιά θέσι ξεχωριστή στην καρδιά του.

Χ ω ρ ι ς ε λ π ι δ α Ε. Γ. Β.: Παρασύρεσθε από μιά γνωμίδα άν μετά από το γάμο κατέριμια που έγινε μέσω μιάς άλλης φίλης και συνεχίσετε να κάνετε παρὰ χωρίς να συλλογισθήτε τα επακόλουθα. Το συμπέρασμα είναι ότι έναν τέτοιο νέο, όποιο και κακομαθημένο δεν έπρεπε να τον αγαπάτε. Γιατί να γίνετε στο τέλος δυστυχισμένη και να υποφέρετε σ' όλη σας τη ζωή; Θέγετε, λοιπόν, από το δρόμο του και μην ταπεινώνεσθε τόσο πολύ. 100 Κ. Α. Μ.: Είσατε άντρας σοφός και σε ηλικία τέτοια που δεν μπορεί να σάς ξεφύγη τίποτα. Έξ άλλου και το έπαύγελμά σας είναι θετικό. Σας τά λέω αυτά για να σάς συμβουλεύω ότι δεν πρέπει να κάνετε ζ. τι κάνουν όλοι οι άλλοι. Για σάς ένας είναι ο δρόμος, ο θετικός νόμος. Θα έρητε τον πατέρα της, θα το εκθέσετε την έπιθυμία σας, και θα τον παρακαλέσετε πριν σάς δώσουν μιάν απάντησι να σάς διευκολύνουν — στο σπίτι πάντοτε — να έχετε μιά έπαφή, και μιά εξήγησι με την κοπέλλα ιδιαιτέρως. Αν αυτή αρνήθι θάχη τους λόγους της, πιθανόν όμως να σάς εκτιμήση, όπως πρέπει και να δεχθή.

Α θ ω α α μ α ρ τ ω λ η Μ. Α. 26: Να δεχθήτε κι' έτσι θ' αποκαμυνθή από κοντά τους. Το παλιό του αίσθημα, όπως θέατε, έχει σβύσει.

Η. Γ. Κ., πολυπαθή: Αφού δεν την αγαπάτε γιατί της στείλατε φλογερά γράμματα; Αν υποθέσω ότι μ' αυτά τα φλογερά σας γράμματα την παρασύρετε να κάνει όνειρα και να σάς αγαπήσει; Κι' ότι έξ αίτίας αυτού του αίσθηματος διέλυσε τον άρραβώνα της με τον εύκατάστατο κύριο; Τότε υπέγατε κάποια εύθυνη. Έξ άλλου δημιουργήσατε μέσα στην οικογένεια την ιδέα ότι έσεις είσατε ο μοναδικός γαμπρός. Τι να σάς συμβουλεύω; Όταν απολυθήτε ξεκαρδισώτε πρώτα τα περι το άρραβώνος, κι' αν είναι άληθινα, κι' αν το κορίτσι είναι καλό, τότε εξηγήστε τους την κατάσταση σας κι' αν είναι πρόθυμοι εκείνοι, παντρευθήτε την.

Π ο ν ε μ ε ν η κ α ρ δ ι α, Μ. Κ.: Ευχαριστώ για τις εύχες. Από όσα μου γράφετε θέλω ότι δεν πρόκειται για έντιμο άνθρωπο. Αν καταλάβαινε τις ύποχρεώσεις, τις ευθύνες και τα καθήκοντά του, θα έλυε το ζήτημα μ' ένα γάμο και θα έβιβε ένα όνομα στο παίδι του, άσδήποτε άν μετά από το γάμο κατέ-

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η χαριτωμένη Παριζιάνη Ίσδν Μενάρ αντικατέστησε στο «Φο. λι. Μπερζέρ» την Ζοζεφίνα Μπακέρ. Η εμφάνισις της στο θέατρο αυτό είναι τόσο τολμηρή, ώστε ο μνηστήρας της μόλις την είδε σχεδόν όλόγυμνη επί σκηνής, της δήλωσε ότι οι άρραβώνες τους διαλύονται!...

6.

Η ΤΡΙΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΜΠΝΤΙ

«Ο Άμπντι-Γιουσούφ είχε κι' άλλες δυο γυναίκες, όταν σκέφτηκε να πάρει μια τρίτη. Αυτό τ'όφειλε γιατί είχε βαρεθεί τις δυο πρώτες για τη γκρίνια τους και τις σπατάλες τους. Είχε προσπαθήσει να τις ξεφορτωθεί, μα δεν είχε καταφέρει κι' ούτε πάλι ήταν εύκολο να πάρει διαζύγιο αν δεν τ'όφειλε εκείνες.

«Η ύποψια τρίτης σύζυγος του άνηκε σε μια φημισμένη φυλή. Την έλεγαν 'Αλίμα Μούσσα. Ήταν ψηλή, καλοσυναιμένη, χαμηλόθετος και πολύ ωραία.

Όταν ο Άμπντι-Γιουσούφ πήγε στον πατέρα της αυτός του ζήτησε για να του παραδώσει την κόρη του 400 σελλίνια.

Το βράδυ του γάμου, οι δυο άλλες σύζυγοι πήγαν να κοιμηθούν στα σπείρια τους, κοντά στις μητέρες τους. Θά ξαναγυρίσαν στο Άμπντι, έπειτα από έφτα μέρες, όπως λέει το Κοράνι. Έφτα μέρες έφτασαν για τον μνημό του μέλιτος.

Όταν, σύμφωνα με τα έθιμα, οι φίλες της νύφης την όδηγησαν στο σπίτι του γαμπρού, ο Άμπντι ένοιωσε βαρεθεί συγκίνησι. Κι' όταν οι κοπέλλες έφυγαν σε λίγο δεν έχασε καιρό και τράβηξε τον πέπλο απ' το πρόσωπο της νύφης.

Μα έσ'όσον είσαι η 'Αλίμα! φώναξε τότε έκπληκτος. 'Ο πατέρας σου μ' απατήσε. Έσ'όσον είσαι η αδελφή της, που σε είδα ένα βράδυ μαζί της.

«Η κοπέλλα άρχισε να κλαίει. Τότε ο Άμπντι την άρπαξε απ' τους ώμους, την ναζε για να την τρουμάξει και να μιλήσει.

Θα μ'έξηγησες τί σημαίνει αυτό; η ιστορία; Και η αδελφή σου η 'Αλίμα, που είναι; Γιατί δεν έστειλε αυτή ο πατέρας σου;

Τα δάκρυα της νέας δεν σταματούσαν. Τέλος η άμοιρη ομολόγησε πως για ν' αποφυγήν το γάμο, η 'Αλίμα τόξε σκάσει την τελευταία στιγμή κι' ο πατέρας της, για να μη γίνη σκάνδαλο και για να κρατήσει το λόγο του, είχε στείλει αυτή στη θέση της.

«Ο Άμπντι-Γιουσούφ άπομεινε για λίγο σκεπτικός. Φοβόταν μην τον κορόιδεύουν οι φίλοι του. Κι'όμως τη νύφη μια στιγμή κι' έπειτα έφυγε απ' την κάμαρα, αφήνοντας την σε μια γωνιά να κλαίει και να θρηνεί. «Ηθελε να πάει στον πεθερό του.

τράβηξε για το σπείρι του πεθερού του και χτύπησε την πόρτα του πολλές φορές με όργη.

—Ποιος είναι τέτοια ώρα; ρώτησε εκείνος από μέσα.

—Ανοιξε, που ο Άλλαν να σε ρίξη στα σκυλιά!... ούσλιαζε.

—Έσ'όσον, Άμπντι-Γιουσούφ! 'Ο Άλλαν να σε εύλογη, τέκνον μου!

«Η πόρτα άνοιξε. —Είσαι ένα γουρούνι! ορλοπία ο Άμπντι στον πεθερό του. Να μου δώσεις την 'Αλίμα ή τα 400 μου σελλίνια.

—Άλλοίμονο! Η 'Αλίμα δεν στάθηκε αντίξαι σου, τέκνον μου! Τόσκασε χτες το βράδυ με τον αγαπημένο της!

—'Α! Έφυγε για να μη με παντρευτεί;

—Ναί, τέκνον μου. —Να πάρης πίσω το κορίτσι σου και να μου δώσεις τα λεφτά μου.

—Μα εγώ σου στείλα την αδελφή της 'Αλίμας για να μη γελοιοποιηθώ. Τι βάλανε ο κόσμος αν μάθαινε πως η νύφη σε παρατάσε;

—Τί λές τώρα;... Τί να το κάνω ένα κοριτσάκι δεκάδη χρόνων, μαζί με τις άλλες δυο καρακάδες που έχω για γυναίκες; Κατάρα κι' ανάθεμα.

—Μα είναι καλή κοπέλλα. Έχει γερά δόντια, τρώει λίγο ξέρει να κεντάει και να μαγειρεύει, έξερει τραγουδιά, δεν είναι φλύαρη και γκριζάρια, και είναι κι' όμορφη! Έπειτα τώρα πιά που πέρασε μια νύχτα σπινί σου, δεν μπορώ να την ξαναπαράω.

«Ο Άμπντι-Γιουσούφ έφυγε απ' το σπείρι του πεθερού του βλαστημώντας σαν άπιστος. Σπείρι του βρήκε την κοπέλλα στη φωτιά να μαγειρεύει. Την κύτταξε μια στιγμή, είδε την ομορφιά της, μα κλείστηκε νευριασμένος στην κάμαρά του για να ήσυχάσει.

Πέρασαν πολλές μέρες. Η μικρή κι' ο Άμπντι δεν είχαν ανταλλάξει λέξη. Την έβδομη μέρα, σαν τέλειωσε ο μήνας του μέλιτος, οι άλλες δυο νοιμένες σύζυγοι του Άμπντι ξαναγύρισαν σπείρι. Χαιρέτησαν ψυχρά την 'τρίτη σύζυγο, κλείστηκαν στα δωμάτια τους και ξαναόρισαν τις συνθησισμένες τους γκρίνιες.

«Απελπισμένος, ο Άμπντι παρουσιάστηκε μια μέρα στον Κατή. —Κατή, του είπε, ήρθα να ζητήσω διαζύγιο. —Χμ! Χμ! Έκανε ο Κατή. Ποιά γυναίκα θέλεις να χωρίσης, την πρώτη;

—'Οχι, Κατή. Την τρίτη. Είπε... είναι μια γυναίκα ανυπόφορη: Φλύαρη, πολυεξοική και τρώει πολύ! δικαιολογήθηκε ο Άμπντι.

—Χμ! Χμ! Έκανε πάλι ο Κατή. Αυτό το διαζύγιο είν' αδύνατο. 'Ο Μωάμεθ τ'όφειλε να πει: «Δεν θα χωρίσεις τη γυναίκα σου, λέει το Κοράνι, πριν περάσουν δυο φεγγάρια απ' το γάμο σου». Κι' έσ'όσον παντρεμένος, τέκνον μου, αν δεν κάνω λάθος, μόλις μια βδομάδα.

—Ναί, είν' αλήθεια. Δεν το είχα σκεφτεί, απάντησε ο Άμπντι.

Ξαναγύρισε σπείρι του και βρήκε πως η ζωή του θάταν στο μέλλον σωστή κόλαση, μαζί με δυο στρίγγλες κι' ένα άπραγο κοριτσάκι.

Μόλις μπήκε μέσα άκουσε μεγάλη φασαρία. Οι γυναίκες ούρλιαζαν. Όταν τον είδαν, έτρεξαν κοντά του χειρονομώντας. Ήταν οι δυο «πρώτες», η Φατιμέ και η Ναζίρε.

—Μπορείς να την κρατήσεις τη μυζάρια σου! ξεφώνισε η Φατιμέ.

—Σου τ'όφειλε να μ'αγαπήσει; είπε κι' η Ναζίρε.

«Ο Άμπντι τις κύτταξε δίχως να μιλήσει.

—Τίς είπαμε να μ'ας ετοιμάσει το φαγητό μας, συνεχίσαν οι δυο στρίγγλες, και μ'ας έβρισε, μ'ας είπε πως αυτή είναι τώρα η «ευνοούμενη» και πως πρέπει να την υπακούουμε αν θέλουμε να μ'ας ανέχεσαι!

—Μου γατασούνισε το πρόσωπο! είπε η Ναζίρε.

—Κι' αποφασίσαμε, πρόσθεσε η Φατιμέ, να φύγουμε.

—Κι' αν θέλεις το διαζύγιο, σου το δίνουμε άμέσως! «Ο Άμπντι δεν πίστευε τ'αυτιά του.

—'Εκτός κι' αν προτιμάς εμάς τις δυο έκανε η Φατιμέ.

—'Οχι, όχι, προτιμώ αυτή, αυτή τη μικρή! φώναξε ο Άμπντι.

Οι δυο γυναίκες έφυγαν άμέσως βλαστημώντας, σαν άπιστες τον Άλλαν, τον Προφήτη του και τον Άμπντι-Γιουσούφ!

«Ο Άμπντι βρήκε τη μικρή που έφτιαχνε στην κουζίνα ένα γλυκό από φασίνα. —Μικρούλα μου, της είπε γελώντας, δεν ξέρεις τί υπηρεσία μου προσφέρεις; «Είδες δυο όχιες απ' το σπείρι μου!

«Εκείνη χαμήλωσε τα αυτιά και χαμογέλασε.

—Νόμισαν πως θα με διώξουν, μα δεν το πέτυχαν. Τους την έσκασα εγώ!... άποκορίθηκε.

—Πώς σε λένε; τη ρώτησε γλυτά ο Άμπντι.

—Με λένε, Καντίτζα, άφέντη μου.

—Καντίτζα; Όπως και τη γυναίκα του Προφήτη μας είπε ο Άμπντι χαμογελώντας. Κι' όπως εκείνη είσαι μικρή, γλυκειά και όμορφη.

Και την έσφιξε στην αγκαλιά του, φιλώντας θερμά τα κόκκινα χείλη της.

A. K. MARTINEO

ΚΑΝΑΠΟΡΙΣΤΙΚΟ ΧΙΟΝΙΜΟΣ

Οι τράκες του Χότζα

Όταν ο Ναστραδίν Χότζας είχε μεγάλες αναπαυσιές, άρχισε να κάνει τράκες στους φίλους και τους γνωστούς του, δανειζόμενος διαφορά ποσά. Μα όταν ήρθε ο καιρός να τους ξεφλήσει όλους αυτούς, δεν είχε ούτε έναν παρα στήν τσέπη του.

Οι πιστωτές του άρχισαν να γκρινιάζουν:

— Χότζα, πρέπει να μ'ας πληρώσεις, είμαστε κι' εμείς φτωχοί άνθρωποι. Αν δεν μ'ας ξεφλήσεις θα πάμε στον Κατή!

Πάνω στήν απελπισία του ο Ναστραδίν γύρισε και τους είπε:

—Καλά, ζήνωνε, να σ'ας ξεφλήσω. Έλατε μαζί μια εβδομάδα.

—Τρελλάθηκες, άντρα μου!... φώναζε η Φατιμέ, όταν άκουσε τα λόγια του. Πώς θα τους ξεφλήσεις όλους αυτούς μετά μια βδομάδα;

—Ο διάβολος να με πάρη και να με σηκώση αν το ξέρω!... άποκορίθηκε ο Χότζας, τραβώντας μ' απελπισία τα γενεα του.

Πραγματικά πέρασε η εβδομάδα χωρίς να κατορθώσει τίποτα.

Την ημέρα που είχε όρισει στους πιστωτές του, γυρίζοντας το μεσημέρι σπείρι του, τους βρήκε όλους στο μουσαφίρ - όντα, στοργυλοκαθισμένους στο ντιβάνι και στις καρέκλες. Ένας μάλιστα απ' αυτούς, μη έχοντας πού να καθίσει, στεκόταν όρθιος στο κεφαλόσκαλο.

«Ο Χότζας τον πλησίασε, έσκυψε απ' αυτό του και του είπε σιγά:

—Άδριο νάρθης πύ νωρίς απ' τους άλλους!

«Εκείνος ευχαριστήθηκε και γυρίζοντας στήν παρέα του, τους είπε:

—Αίγνε, ζήνωνε, πάμε να φύγουμε. Άδριο θα μ'ας ξεφλήσει ο Χότζας.

Χωρίς να διαμαρτυρηθούν εκείνοι σηκώθηκαν κι' έφυγαν με την έλπιδα πως την άλλη μέρα θα τελειώναν τα βάσανά τους.

Μόλις ξημέρωσε, ο πιστωτής έτρεξε στο σπίτι του Χότζα.

—Καλημέρα, Ναστραδίν.

—Καλώς τον!...

—'Ηρθα να με ξεφλήσεις.

—Τί λές, ζήνωνε; Πώς μπορεί να γίνη αυτό που δεν έχω τσασιστό παρα στήν τσέπη μου;

—Μα είν'όσον μου είπες χτες νάρθω σήμερα πρωί - πρωί πριν απ' τους άλλους;

—Ναί, αυτό είνε σωστό. Μα σου είπα νάρθης πύ νωρίς απ' τους άλλους για να βρής θεί να καθίσεις, έπειδή σε είδα να στέκης όρθιος στο κεφαλόσκαλο και σε λυπήθηκε η ψυχή μου!...

Κόκκαλο ο πιστωτής.

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ: Συμμελώνει ο άρθρο 6 § 7 του Α.Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βρασερώνος αρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπελλας, δδς Δύσεως, Ν. Ήρακλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000

Εξάμηνος 100.000

Τριμήνιος 60.000

Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τούταξης προς τον κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΠΕΡΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΑΦΟ...

Παράξενο διήγημα

«Όρθιος στη μέση της κάμαρας, ο ήθοποιος Σουμπράκ, περίφημος για τις άπομιμήσεις του, τελείωσε την άπαγγελία του «Θανάτου των Έραστών», με τη φωνή, τις κινήσεις, την έκφραση του διαστήματος του ναδελφου του Μαρτιάλ Ριζάν. Οι δυο φίλοι του, ο Μάξ κι' η Νίνα, τον χειροκρότησαν μ' ενθουσιασμό. Είχε κάνει τη δοκιμή εκείνη μπροστά τους, για ν' άκούση τις κρίσεις τους, έφθον έπρόκειτο να μιλήσει ο Ριζάν σε κάποια επίθεωρησι.

«Ο Μάξ έσφιδε διαχτυτικά τα χέρια του Σουμπράκ, κι' η Νίνα τον άγκάλιασε, δακρυσμένη.

—Υπέροχα!... Υπέροχα, Άντρέ!... φώναζε ο πρώτος.

—Έχεις πολύ ευγενικά αισθήματα, συμπλήρωσε η Νίνα. Θα μπορούσες να παραδώσεις, να γελοιοποιήσεις το Ριζάν κι' όμως τον άπομιμείσαι πιστά, σοβαρά, με άκρίβεια!...

—Ναί, σκέφθηκε μια στιγμή να τον γελοιοποιήσω... ψιθύρισε μελαγχολικά ο Σουμπράκ. Θάταν εύκολατα... Καί τον μισώ αφάνταστα, άπό τότε που μου πήρε τη Σαρλότ και κατέστρεψε τη ζωή μου. Μα, άφου έκείνη τον αγαπάει, τον λατρεύει, πώς μπορούσα να το κάνω;

Τόν διέκοψε ένα κουνούσιμα του τηλεφώνου. Σήκωσε τ' ακουστικό. Ο δυο φίλοι του τον είδαν να κάνει μια ξαφνική χειρονομία, ενώ τα μάτια του γίνονταν άπληνη. Ξεροκατάπτε και πρόφερε, παίρνοντας πάλι τη φωνή του Ριζάν:

—Ναί, ναί, Μονώ 18—23... Έγώ είμαι, ο ίδιος!...

«Ο Μάξ κι' η Νίνα τον κύτταζαν έκπληκτοι. Δεν ήταν αυτός ο άριμος του τηλεφώνου του! Μά, αντί ν' απαντήσει στο συνημνητή του πώς είχε κάνει λάθος, τον έξαπατούσε, μιμούμενος τη φωνή του Μαρτιάλ Ριζάν.

—'Ησυχία, άγάπη μου, είμαι καλά... πρόσθεσε σε λίγο ο ήθοποιός. Μίλησε μου λίγο! Θέλω να σ' άκούσω... γιατί σ' αγαπώ! Είμαι τόσο μόνος! Μίλησέ μου, μικρή μου Σαρλότ!...

Γι' άσκετη ώρα, άκουγόταν ο βόμβος της ομίλης του προσώπου που βρισκόταν στήν άλλη άκρη του σύρματος... Στο τέλος ο Σουμπράκ είπε, πάντα με τη φωνή του Ριζάν:

—Σ' ευχαριστώ, γλυκειά μου! 'Ω, πόσο σ' αγαπώ!... Άντιό! Άντιό! Άντιό!

«Άφισε τ' ακουστικό κι' έμεινε για λίγο αμίλητος κι' άκίνητος, κρύδοντας το πρόσωπό του στη φωύχα του. Όταν κατέβασε το χέρι του, οι φίλοι του τρώμαζαν απ' την αλλοίωσι της φυσιολογίας του.

—Δεν μπόρεσα ν' αντίσταθώ στον πειρασμό να την άκούσω...τους έξηγησε με φωνή ύποκρηνη. Νόμιζε πως μιλούσε στον αγαπημένο της... μα πήρε μηχανικά, από άφηρημάδα, το δικό μου αριθμό τηλεφώνου... Τηλεφωνούσε από κάποιο μέρος του Παρισιού γιατί τον είχε άφσει προ μιάς ώρας άδίοθετο στο σπίτι τους κι' άνισχυοι για την κατάσταση σου!... Για να ξανακούσω τη φωνή της, προσποιήθηκα πως ήμουν έκείνος... 'Ω, πόσο υπέροχα ήμουν!

—Καίμνε μου φίλε!... μουμούρισε η Νίνα.

—Μά άπόψε, όταν γυρίση στο σπίτι η Σαρλότ, θα μάθω πως δεν της απάντησε ο Ριζάν... παρατήρησε ο Μάξ. Άλλωστε βάζη ήδη παραξενευτή με το «άντιο» που έπανελάβε τρεις φορές...

—Τό καταλαβαίνω τώρα... είναι γελοίο κι' άνόητο αυτό που έκαμα!... Βέβαια, θα μάθουν κι' οι δυο, θα καταλάβουν... Μα είμαι δέδαιος πως δεν θα θυμώση μαζί μου ή Σαρλότ. 'Όσο γι' αυτόν, τί μπορεί να μου κάνει; Δεν με νοιάζει, παρά μόνο για κείνη! Θάκανα τό πάν για το χατήρι της!

—'Ελπίζω, Σαρλότ, είπε ο Σουμπράκ, πως δεν σου είνε δυσάρεστη η παρουσία μου... Μ' όλη την επιθυμία μου να τρέξω κοντά σου, άφισα να περάσουν έξη μήνες από τότε πούχασες... τον άνθρωπο που αγαπούσες.

—Είμ' ευχαριστημένη που σε ξαναβλέπω, Άντρέ. Νοιώθω πάντα θαθεία έκτίμηση και φιλία για σεένα.

—Άρκει ίσως αυτό για να μου επιτρέψεις... να ξαναμπώ στη ζωή σου και να σου προσφέρω τον έαυτό μου, σαν άλλοτε!

—'Οχι! Άπάντησε σοβαρά η νέα γυναίκα. Συγχώρεσε με, Άντρέ, για την ειλικρινεία μου... μα ο Μαρτιάλ κι' εγώ ήμουμε για πάντα ο ένας στον άλλον!

Δίχως ν' άπογοιτευθεί, ο Σουμπράκ έπέμεινε μαλακά:

—Καταλαβαίνω καλά ότι διατηρείς ζωντανή την άμνησιν σου. Μα οι νεκροί δεν...

—Μη μιλάς γι' άνάμνησι, ούτε για νεκρούς! τον διέκοψε η Σαρλότ. Δεν μπορείς να καταλάβεις, δεν ξέρεις... Οι νεκροί είναι ζωντανοί! Είμαι δεδαία γι' αυτό το θάνατο, για την άπίστευτη αυτή αλήθεια!

—Τί θέλεις να πής;...

—Θα σου εξηγήσω... σε σένα μόνο! 'Ο Μαρτιάλ ξεψύχησε ξαφνικά απ' την καρδιά του, μέσα στα χέρια του καμριέρου του, στις 16 'Οκτωβρίου, στις 3 το άπόγευμα. Την ίδια μέρα λοιπόν, μισή ώρα μετά το θάνατό του, μου μίλησε!...

Ναί, μου απάντησε στο τηλεφώνου, με κάποιο τρόπο άκατανόητο για το άνθρωπίνο μυαλό! 'Η φωνή του ήταν τόσο γλυκιά και θλιμένη!... Μου ζήτησε να του μιλήσω πολλή ώρα, πράγμα που δεν το συνήριζε ποτέ. Αύτός, ο τόσο άπότομος, πάντα, είχε πάρε ένα τόσο χαϊδευτικό.

—'Ερω λοιπόν πως ο Μαρτιάλ δεν είνε νεκρός! Ξέρω πως ο θάνατος είνε στήν πραγματικότητα μια άλλη ζωή... που θα μ'ας ξαναείωση για πάντα! Να γιατί δεν κλαίω. Γιατί περιμένα να φύγω κι' εγώ, με τη σειρά μου, να πετάξω κεντά του... Είμαι ευτυχισμένη, Άντρέ, άπεράνα ευτυχισμένη!

—Άπεράνα ευτυχισμένη... έπανελάβε ψιθύριζα κι' ο Σουμπράκ. —Με καταλαβαίνεις, έ; Καταλαβαίνεις ότι δεν έχω λείψει όσα μ'ας χωρίζαν, έμένα κι' έσένα, πριν απ' τις 16 'Οκτωβρίου; Υπάρχουν άκόμη όλα... όλα!

—Ναί, μικρή μου... όλα! πρόσφερε μ' ένα θλιμένο χαμόγελο ο Σουμπράκ.

M. RENAP

Τό γιού της ξηράς

Ένας άμερικανός ζάπλουτος άπό το Σαιν-Λιους, ο Όττο Σπέντ, έφτιαξε ένα πελώριο αυτοκίνητο, που τό άποκάλεσε «γιού της ξηράς». Ζυγίζει 11 τόνους και έχει μήκος 10½ μέτρα. Περιλαμβάνει μια κρεβατοκάμαρα με δυο κρεβάτια, σάλονι, λουτρό με ντους, δυο γραφεία, βεράντα στο πίσω μέρος, ραδιοτηλέφωνο και κουζίνα. Τό μειονέκτημα του είνε ότι δεν μπορεί να κυκλοφορήσει όπουδήποτε, γιατί πολλές γέφυρες δεν άντέχουν σ' αυτό το βάρος.

Χρήσιμες συμβουλές

Θα μιλήσωμε και στο σημερινό σημείωμα για διάφορες παθήσεις κι' αντιασθητικά ελαττώματα για τα όποια πολλοί άναγνώστες μας, που γράφουν ζητώντας την συμβουλή μου. 'Ωστόσο θα γράψω μερικές εύκολόφτητες κι' άποτελεσματικές συνταγές, για όσες ίδιες δεν διαθέτουν για την άγορά ειδικών σπασιαλτιέ και ίδιων για τις άναγνώστρες μας των έπαργιών, όπου δεν υπάρχουν ειδικά σπασιαλτιέ και καταφεύγουν σε πρακτικές ύδραργυρούφιες με τις όποιες καταστρέφουν και παραμορφώνουν το πρόσωπό των.

1) 'Υπερλιπαρότης του προσώπου (σεμπερό): Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν υπερλιπαρότητα, που γράφουν ζητώντας την συμβουλή μου. 'Ωστόσο θα γράψω μερικές εύκολόφτητες κι' άποτελεσματικές συνταγές, για όσες ίδιες δεν διαθέτουν για την άγορά ειδικών σπασιαλτιέ και ίδιων για τις άναγνώστρες μας των έπαργιών, όπου δεν υπάρχουν ειδικά σπασιαλτιέ και καταφεύγουν σε πρακτικές ύδραργυρούφιες με τις όποιες καταστρέφουν και παραμορφώνουν το πρόσωπό των.

2) Για τα φουσκωμένα μάτια: Τα φουσκωμένα μάτια, τα νεφρωτικά, τα λυμφοματικά και αναμικά, ως και τα πάσχοντα από παθήσεις των νεφρών και του ήπατος παρουσιάζουν πρόωρα ένα αντιασθητικό ελαφρό φουσκώμα των βλεφάρων, το όποιο παραμεινόμενο θεραπευτικώς, καταστά χροιά και άρκετα έντονο (σασκούλα - ροχές). Τα άτομα αυτά πρέπει να στρέψουν την προσοχή τους κυρίως στήν θεραπεία της παθήσεως απ' την οποία υπέρφευον και η όποια συντελεί στήν εμφάνιση των αντιασθητικών φουσκώματων. Τοπικές οι καθεβραδινές χλιαρές κομπρέσες μ' άγνθ ροδόνηρο ή με μαρμαρόπορο καταπραύνουν αυτά τα φουσκώματα. Μετά τις κομπρέσες η χρήση μιας πολύ λιπαρής αντιρυτιδικής πομάδας είνε επιβεβλημένη, για τη διατήρησι της ελαστικότητας και της ελαστικότητας του δέρματος, το όποιο κάτω απ' τα μάτια είνε πολύ τελεικότο και λεπτό. 'Η περιποίησι αυτή πρέπει ν' άρχιζη από νεαράς ηλικίας γιατί το δέρμα σ' αυτό τό μέρος του προσώπου είνε, καθώς είπαμε, πολύ νεαρό και έπρω και συνεπώς απ' τους συνεχείς μορφασμούς ραγίζει εύκολα και ρυτιδώνει. Μόνο μ' αυτό τό τρόπο προλαμβάνονται οι περιφερειακές ρυτίδες και τα φουσκώματα των ματιών, γιατί η ελαστικότητα των μετά την εμφάνισιν είνε δύσκολη, αν μη άδύνατη. Τα αντιρυτιδικά προϊόντα με ελαστίνη F είνε τα πλέον άποτελεσματικά για την πρόληψη και την έπαλειψιν των ρυτιδών των οφθαλμών και του προσώπου.

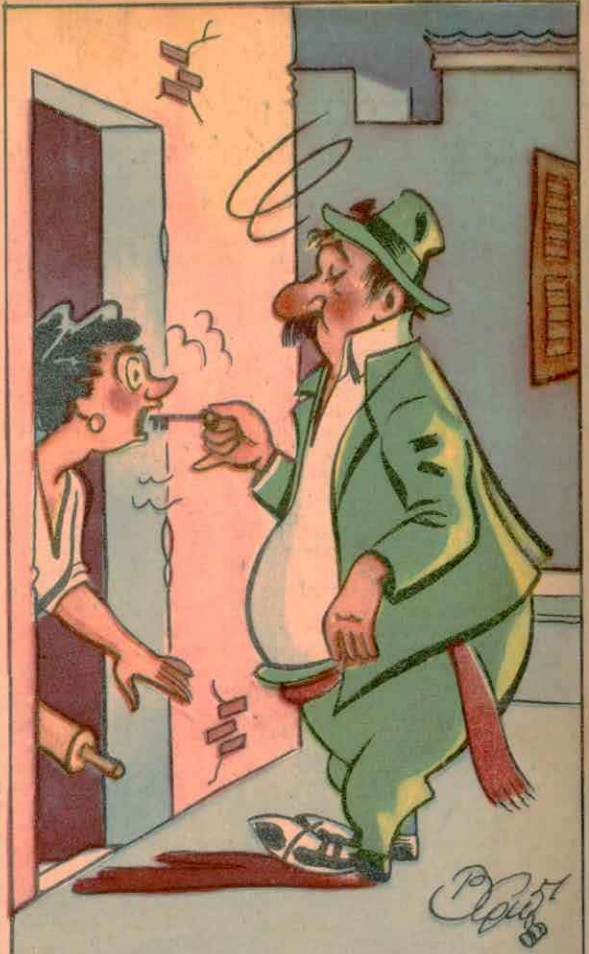
3) Για τις λειχήνες: Για την θεραπεία των φωτοπαριών λειχήνων, η παρακάτω ελαστική είνε άποτελεσματική: Vaseline pure 10 gr. Canoline anhydride 10 gr. Oxide de zinc 0.50 cent. Οι πάσχοντες από λειχήνες του προσώπου και μέχρι αποθεραπείας των, πρέπει να άφηνουν τό πλύσιμό του με νερό και με σαπούνι. Μά χρησιμοποιοιούν δε πρωί και σ' όλοκληρο το πρόσωπο λίγο αμυγδαλόλαδο, τοπικές δε έπ' των λειχήνων την παραπάνω αλοιφή. Οι ελαφροί χλιαρές κι' άραικές, επίσης κομπρέσες χαμομηλιού είνε πολύ άποτελεσματικές χρησιμοποιώντας τό βράδυ επάνω από το αμυγδαλόλαδο. Δύς ως τρεις τέτοιες κομπρέσες άπρκειες έκαστη έσ' αυτών από 3-4 λεπτά της ώρας είνε άρκετές για κάθε έρεβυ. Μετά τις κομπρέσες θα γίνετα η έπαλειψιν των λειχήνων διά της αλοιφής.

4) Για τήν δροσερότητα του στόματος και της άναπνοής: Η δροσερότης του στόματος και της άναπνοής είνε άσυντηρήσιμη της καλής ύγιαις. Σε πολλές όμως περιπτώσεις ο μη τακτικός καθαρισμός των δοντιών, τα κατεστραμμένα δόντια, οι πύλιδες αμυγδαλές, οι παθήσεις της μύτης και η κακή κατάσταση του στομάχου, προκαλούν μια δυσάρεστη άπόνοια του στόματος. Όταν λοιπόν άντιληφθί τις μιάς άρκετα κακή κατάσταση, άπό πολλές φορές παρακολούθηται και άπό έρό και κακόγευστο στόμα, πρέπει άμέσως ν' άποσπασθί στον όδοντογιάτρο του και στον παθολόγο του, προς έξαρκίωση της αιτιολογίας και έφαρμαγήν της άναλάρου θηρας του κακού. Μία συνταγή άποτελεσματική για πλύσιμό του στόματος είνε η διάλυσι ενός κοιλιαρίου του καφέ θυμαρί μέρα σ' ένα ποτήρι άλκοολ νερό ή τό έξής μίγμα: Eau distillée de canelle 500 gr. Alcool de menthe 500 gr. Chlorure de chaux recent 4 gr. Το φάρμακο αυτό, τρεις κουταλιές της σούπας μέσα σ' άλλες τόσες χλιαρό νερό για πλύσιμό του στόματος μετά κάθε φαγητό, είνε άποτελεσματικό για τον άρωματισμό του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ 'Ιατρός-Δερματολόγος

— Σαχαράκι, πάμε να φύγουμε, βρέ γυναίκα. Μιά ώρα είμαστε εδώ κι' ακόμα
— Πόρση το έργο!

— Τρομάρα να σου βρη, μπεκρούλιακα! 'Ανοιχτή είναι η πόρτα!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μίλα ντέ, κύριε πόλισμαν, ότι έτρεχες να προλάβης το
λεωφορείο... Μούκοφες τη χολή!...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Λυπάμαι πολύ, κυρία μου, αλλά δεν μπορώ να κοντήνω περισ-
σότερο!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)